

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

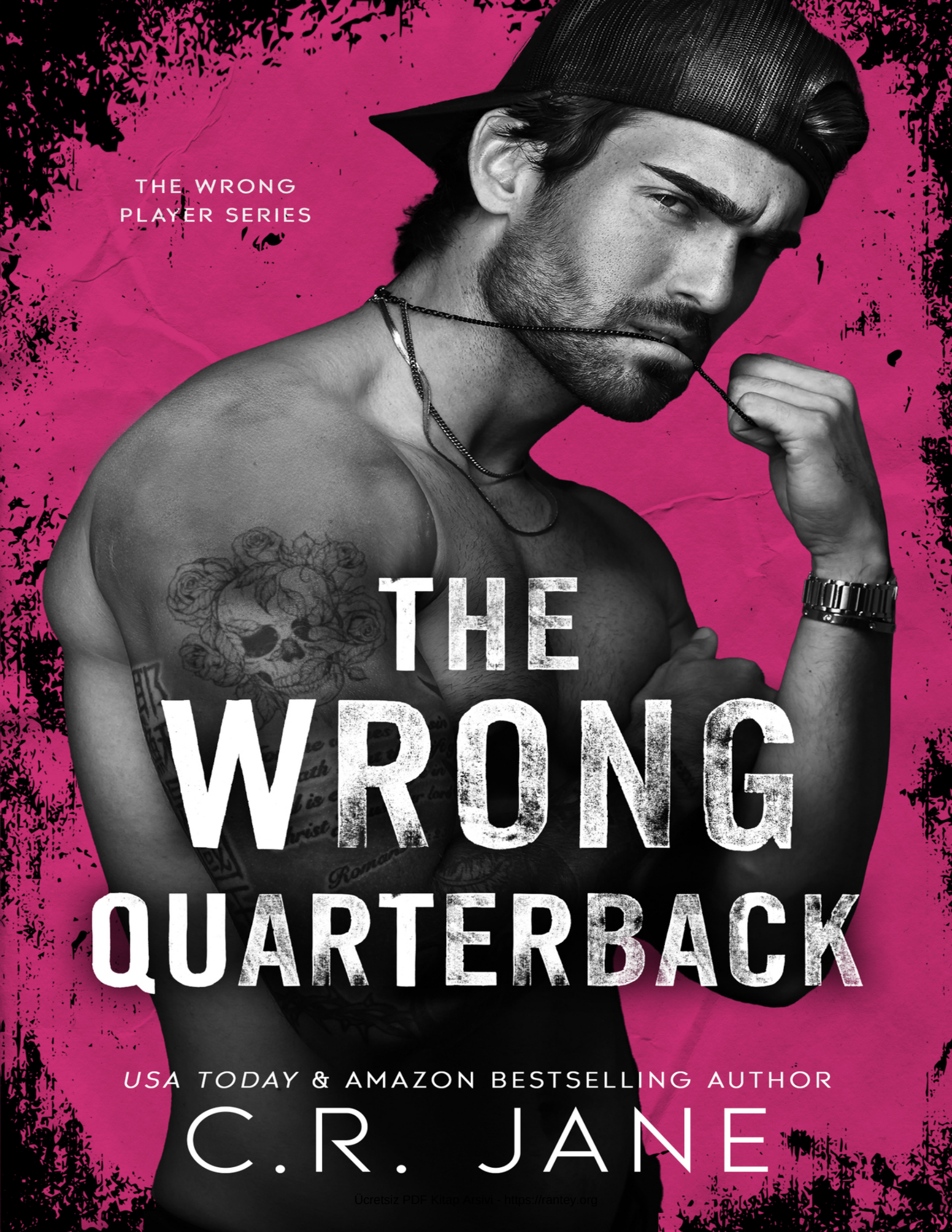
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE WRONG
PLAYER SERIES

THE WRONG QUARTERBACK

USA TODAY & AMAZON BESTSELLING AUTHOR

C.R. JANE

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

YANLIŞ OYUN KURUCU

YANLIŞ OYUNCU KİTAP #1

C.R. JANE

OCEANOFPDF.COM

İÇİNDEKİLER

[Yanlış Oyuncu Dünyası Şimdiye](#)
[Kadar... C.R. Jane'in Okur Grubuna](#)
[Katılın Lütfen Okuyun...](#)
[Tennessee Tigers Kadrosu](#)
[TWQ Soundtrack](#)

[Önsöz](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)
[Bölüm 34](#)
[Bölüm 35 Sonsöz](#)
[İkinci Epilog](#)
[Yanlış Oyun Kurucu Bonus Sahnesi](#)
[Yanlış Oyun](#)
[Parker'ın Parmesanlı Tavuğu](#)
[Pucking Yanlış Randevu Bölüm 1'in Önizlemesi](#)
[Teşekkür C.R. Jane](#)
[Hakkında](#)
[C.R. Jane tarafından yazılan kitaplar](#)

[*OceanofPDF.com*](https://oceanofpdf.com)

The Wrong Quarterback by C. R. Jane

Copyright © 2024 by C. R. Jane

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması ve ABD telif hakkı yasasının izin verdiği durumlar dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

İzinler için iletişime geçin:

crjaneauthor@gmail.com

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar, yöreler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal bir şekilde kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kapak Tasarımı: Emily Wittig

Fotoğrafçı: Wander Aguiar

Düzenleme: Stephanie H./Hannotek,

Mürekkep

OceanofPDF.com

ŞİMDİYE KADAR YANLIŞ OYUNCU DÜNYASI..

Yanlış Oyuncu Serisi [Yanlış](#)

[Oyun Kurucu Yanlış](#)

[Oyun](#)

Pucking Wrong Serisi

[The Pucking Wrong Number](#)

[The Pucking Wrong Guy](#)

[Pucking Yanlış Noel Pucking](#)

[Yanlış Tarih](#)

[Yanlış Adam](#)

[Yanlış Çaylak Pucking](#)

*Lütfen unutmayın, bunların hepsi ayrı ayrı keyifle okunabilecek bağımsız kitaplardır.

[OceanofPDF.com](#)

C.R. JANE'İN OKUR GRUBUNA KATILIN

C.R. Jane'in Facebook okur grubu C.R.'s Fated Realm'e katılarak onunla güncel kalın. Sorular sorun, yeni kitaplara/serilere ilk bakışları alın ve diğer kitapseverlerle eğlenin!

[C.R.'nin Kader Diyarına Katılın](#)

[OceanofPDF.com](#)

*Kendi adıma teşekkür ederim.
Yıldızlar burada göz kamaştırıcı. Yıllar önce ruhumu morarttığın için
teşekkürler.
Not: Kitaplarımı okuduğunuzu*

biliyorum.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

LÜTFEN OKUYUN...

Sevgili okuyucular, lütfen bunun karanlık bir romantizm olduğunu ve bu nedenle olası tetikleyici içerik içerebileceğini ve içereceğini unutmayın. Bu hikayenin unsurları tamamen fantezidir ve gerçek hayatta kabul edilebilir davranışlar olarak algılanmamalıdır. Aşk ilgimiz sahiplenici, saplantılı ve siz kırmızı bayrak dönemleri için kırmızının mükemmel tonu. Parker Davis'in sevgilisini elde etmek için yapacakları söz konusu olduğunda kesinlikle pembenin hiçbir tonu yoktur.

Temalar arasında futbol, takip, manipülasyon, karanlık saplantılı temalar, bir aile üyesinin ölümünden sonra yas, uyuşturucu (kahramanın değil), esir alma / esaret ve cinsel sahneler yer alıyor.

İşin içinde harem, aldatma ya da paylaşma yok. Parker Davis'in gözü sadece onun üzerinde.

Tennessee Tigers dünyasına girmeye hazırlanın... uyarıldınız.

OceanofPDF.com

YANLIŞ OYUN KURUCU

Size ait olan bir şeyi çalamazsınız.

Casey

Son iki yılımı ailem dağıldıktan sonra parçaları bir arada tutmaya çalışarak geçirdim. Üniversite benim için yeni başlangıçlar, yeni hayaller ve her zaman güvенеbileceğimi düşündüğüm tek şey için bir şans olmalıydı.

Onu.

Gray benim dayanağım, değişmezim, her şeyimdi. Ta ki o olmayana kadar.

Sonra Parker Davis hayatıma girdi ve gerçekliğimi parçaladı. Tennessee'nin yıldız oyun kurucusuyla ilk tanıştığımda gözlerinde saplantı gibi bir şey parladı. Acımasız, çekici ve ne istediğinden kesinlikle emin.

Ve onun istediği şey... benim.

Bana onun son oyunu olduğumu söylüyor ve bunu kanıtlamaya kararlı. Ama saplantıyla aşk arasındaki çizgi nedir?

Peki bu çizginin bulanıklaşmaya başlaması benim için ne anlama geliyor?

İlk başta Parker Davis'in tamamen yanıldığını düşündüm. Ama ya tamamen haklıysa?

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Takım Kadrosu

Hücum Oyun

Kurucu: Parker

Davis | #12 Trent

Maxwell | #07 Malik

Harper | #16 Owen

Matthis | #14

Koşucu: Garrett

Harper | #22 Griffin

Tillman | #30 Trevon

Brooks | #29 Elijah

Rivera | #33 Jordan

Wright | #20

Marcus "Speedy" Hayes | #28

Geniş Alıcı:

Jace Thatcher | #77

Hunter Manning | #63

Chris Jordan | #19

Caleb "Ace" Thompson | #11
Ethan Vance | #36 Isaiah
Turner | #18 Brandon
Holt | #17
Trey Anderson | #84
Quentin Scott | #89

Dar Uç:

Matthew "Matty" Adler | #23
Eric Simmons | #86
Logan Mendez | #80
Cam Richards | #82

Hücum Hattı:

Hunter "Tank" Thompson #67
Sam Carrington #65
Connor Wright | #55
Chapman "Chappie" Cordell | #68
Derrick Morgan | #73 Connor
Steele | #71
Blake McAllister | #75
Jared Foster | #54
Grayson Lee | #72
Noah Chambers | #74

Savunma

Defans Hattı: Darwin

Harrison | #90 Matt
Santiago | #92 Elijah
Reed | #99 Anthony
Williams | #94 Jacob
Tanner | #96
Jalen Fields | #69
Wyatt Cook | #98
Damien Ward | #91
Sean Little | #97

Defans oyuncuları:

Brandon Scott | Dış Linebacker | #44 Marcus
Steadman | Orta Linebacker | #52 Andre Carter |
Dış Linebacker | #41 Malcolm Spencer | #51
Aiden Cruz | #57
Cole Anderson | #53

Korner bekleri:

Tyrell Brooks | #24
Dante Jefferson | #66

Güvenlikler:

Xavier Hawthorne | Serbest Güvenlik | #21
Malik Greene | Güçlü Güvenlik | #93

Özel Takım

Vurucusu:

Ethan Collins | #3
Will Torres | #6

Punter:

Ryan Matthews | #2

İade Uzmanı:

Chris Reddick | #46

Long Snapper:

Colton Ramsey | #9

Koçluk Kadrosu Baş

Koç: Clint Everett

Hücum Koordinatörü: Dale Malone **Savunma**

Koordinatörü: Bryce Thompson **Özel Takımlar**

Koçu: Reggie Caldwell

Güç ve Kondisyon Koçu: Travis Richards

Oyun Kurucu Koçu: Evan Houston

Geniş Alıcılar Koçu: Trey Winston

Koşucu Koçu: Nathan Grant

Hücum Hattı Koçu: Doug "Grizzly" Callahan

Savunma Hattı Koçu: Marcus Hayes

Linebackers Koçu: Jerome Brooks

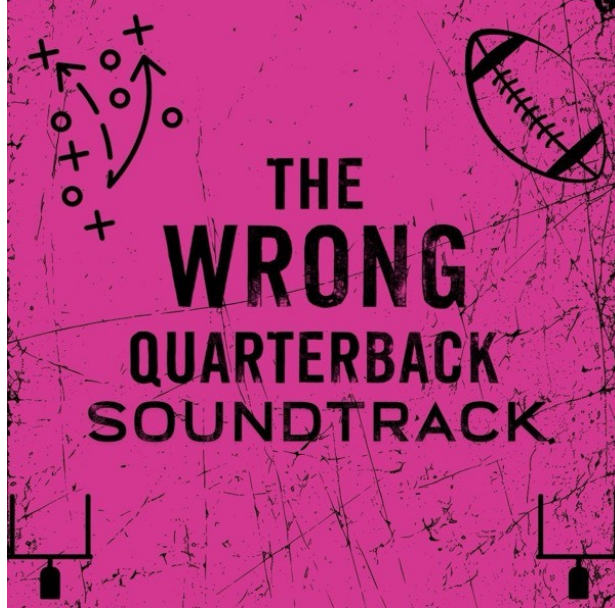
Defansif Bekler Koçu: DeAndre Moore

o

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

Senin Üzerinde
Miranda Lambert

Iris
The Goo Goo Dolls

Ağladığında Güzel
Lana Del Rey

Numb/Encore
JAY-Z, Linkin Park

Risk
Gracie Abrams

Kendine İyi Bak
The Fray

Yaşamış En Küçük Adam
Taylor Swift

Ayıkken Ara Beni
Evanescence

Çilek Şarabı
Deana Carter

So Lisesi
Taylor Swift

Sarı
Coldplay

Duy Beni
Jimmy Eat World

Kontrolü Kaybetmek
Teddy Yüzüyor

hatırlanması gereken bir şey
Matt Hansen

Fade Into You
Mazzy Star

Sevimsiz
Delacey

Simya
Taylor Swift

Çalma listesinin tamamını [buradan](#) dinleyebilirsiniz.

OceanofPDF.com

"Eğer deli gibiyseniz futbol kolaydır."
-Bo Jackson

UTBallGirl411

@UTBallGirl411

...

BREAKING NEWS: Tennessee's star QB, Parker Davis, is off the market, and hearts are breaking all over campus. 🏈💔 Sources say she's drop-dead gorgeous, but don't worry—you never had a shot anyway. Word is, Parker's been glued to her side--did you watch the Vanderbilt game? Who is she? What's her skincare routine? And how do we get her to share? 🙄 Stay tuned for the tea—this one's got everyone talking. 🙄
☕ #ParkerDavis #GameOverForTheRestOfUs!

12:00 PM · Sep 12, 2025

32.6K Retweets 18.9K Quote Tweets 74.8K Likes

OceanofPDF.com

PROLOGUE

CASEY

Gray ve ben 10 dakika içinde
orada olacağız.

Maria bana okuldaki bir kız hakkında bir şeyler anlatıyordu ama kardeşim Ben'in az önce bana gönderdiği mesaj yüzünden söylediklerine odaklanmakta zorlanıyordum.

Gray Andrews. Dört yıl önce ön kapımızdan içeri girdiği andan beri kurduğum tüm hayallerin nesnesi. Ben'in en iyi arkadaşı. Geçen yıl okulun basketbol takımının kaptan yardımcısıydı. Benden iki yaş büyüktü.

Tamamen benim ligimin dışında.

Parmaklarımı bilinçsizce saçlarımda gezdirdim, keşke kesik kot şort ve eski bir tişörtten daha sevimli bir şey giyseydim diye düşündüm.

"Az önce ne dediğimi duydun mu?" Sinemadan çıkarken Maria ofladı, ılık akşam havası içerideki soğuklukla hoş bir tezat oluşturunuyordu. Bir dahaki sefere yanıma bir sweatshirt -ya da daha iyisi bir battaniye- almayı unutmamalıydım. Sinemanın dışındaki kaldırım, etrafta dolaşan, konuşan ve gülen insanlarla doluydu. Sınıftan birkaç kişiyi tanıdım. Maria hemen onlara el sallamaya başladı ama ben başımı eğdim ve telefonumu göğsüme bastırarak Ben ve Gray'in gelmesini bekledim.

Kardeşim sınıfının en popüler çocuğuyken ben tam tersiydim. Gölgede kalmayı tercih eden ve eğlenmek için piyano çalan sessiz bir inektim.

Gray'in benim için her zaman bir hayalden başka bir şey olmayacağını bir başka nedeni.

"Aman Tanrım, Caleb orada," diye tısladı Maria, dikkatimi çekmek için koluma vurdu. "Merhaba Caleb!" diye bağırdı garip, tiz bir sesle.

Ağrıyan yerimi ovarken homurdanarak gözlerimi tiyatronun yanındaki yoldan ayırmadım, *Caleb*'in burada olup olmaması pek de umurumda değildi. Bizim sınıftaki havalı çocuklardan biri olabilirdi ama Gray'in yanında bir hiçti.

Maria'nın beni garip bir konuşmanın içine itmesinden Ben'in cipinin kaldırılma yanaşan tanıdık farları kurtardı. Yolcu koltuğunda oturuyordu, bu da gittikleri partide içki içtiği anlamına geliyordu. Ve kızgın görünüyordu.

Ben tüm dünyada en sevdiğim insandı ama sinirlendiğinde onunla uğraşmak çok can sıkıcı oluyordu.

Kaşlarımı çattım, midem bulanıyordu; onu aramak istemiyordum ama annem geç saate kadar işte kalmıştı ve başka bir seçenek yoktu.

Bu eğlenceli olacaktı. Gray de muhtemelen kızgındı ve bu her şeyi daha da kötüleştiriyordu.

Cipin arka kapısını açtım ve Ben başlamadan önce benim binmemi bile beklemedi.

"Ciddi misin Casey?" Sesi keskin çıktı, havayı kesiyordu. "Başka kimseden araç bulamadın mı? Beni aramak zorunda mıydın?"

Hemen başka bir kız grubuna katılan Maria'ya el sallayarak veda ettim ve iç çekerek arka koltuğa kaydım. "Annemin geç saatlere kadar çalıştığını biliyorsun... ve burada kimseyi bırakmalarını isteyecek kadar iyi tanımıyorum. *Kelimenin tam anlamıyla* tek seçeneğim sendin."

Kapıyı çarpıp emniyet kemerimi bağlarken Ben inledi. "Gelecek yıl ben yokken ne yapacaksın?"

Bunu düşünmek istemediğim için kaşlarımı çattım. Ben ve Gray sonbaharda Tennessee Üniversitesi'ne gideceklerdi ve annemden başka kimsenin olmadığı sessiz bir evde kalma fikri hoşuma gitmiyordu. Ben şu anda bana kızgın olabilirdi ama o benim en iyi arkadaşımdı; beni tuhaflaştıran ve annemi çıldırtan her şeye bir şekilde aldırımıyordu.

Gray dikiz aynasından bana baktı, dudakları küçük bir sırıtışla seğirdi. "Hey, Case," dedi, sesi rahattı, sanki Ben yanındaki koltuğa oturduğu için rahatsız olmuyormuş gibi. Sarı saçları akşamın son ışığını yakalamış, sanki güneş ona değmek için alçalmış gibi saç tellerini neredeyse altın rengine dönüştürmüştü. Saçları, gülümsemesi, hayatı umursamadan sürdürmesi ona her zaman zahmetsiz gelirdi.

Küçük bir el sallamayı başardım, kalbimin onun sesini duyunca nasıl çarptığını görmezden gelmeye çalıştım. "Hey."

Ben'in işi henüz bitmemişti. "Önceden plan yapmadığın için yazın en iyi partisini terk etmek zorunda kaldım. Tekrar söylüyorum. Whitney tepemdeydi."

Yüzümü buruşturdum. Whitney iğrençti ve ondan çok ama çok uzak durmak Ben'in yararınaydı. Diğer konuda da haksız sayılmazdı. Ben'in sürekli beni kurtarmaya ihtiyacı vardı. Sosyal açıdan o kadar beceriksizdim ki insanlardan araba istemek tuhafıma gidiyordu. "Özür dilerim," diye mırıldandım.

"Evet, tabii," diye homurdandı, kollarını kavuşturdu ve koltuğunda geriye yaslandı. Ama sesi keskinliğini kaybetmişti. Bana asla uzun süre kızgın kalamazdı.

"Muhtemelen seni on sekiz yaşında bebek babası olmaktan kurtarmıştır, kardeşim," diye yorumladı Gray, dikiz aynasından bana bir kez daha hızlıca baktı ve Ben söyledikleriyle alay edince cipi kaldırımdan çekmeden önce bana göz kırparak "Huysuz" dedi.

Ve bir anda kelebekler geri geldi.

Göz kırpmak yasadışı olmalı. Ya da belki sadece onun için. Başka bir erkeğin göz kırpmasının bende aynı etkiyi yaratmayacağından emindim. Arka koltukta rahatsız bir şekilde kayarken yüzümün ısındığını hissedebiliyordum, umarım ikisi de şu anda yüzümün domatese benzediğini fark etmemiştir.

Gray müziğin sesini açarak parmaklarını direksiyona vurdu ve ben de kendimi sadece üçümüz olduğumuzda her zaman hissettiğim o tanıdık rahatlığa bıraktım. Okulda insanlarla birlikteyken hep tetikte olur, beni sosyal piramidin daha da aşağısına itecek bir şey yapmamaya çalışırdım ama Ben ve Gray'in yanındayken o kadar da rol yapmama gerek kalmıyordu. Onlar zaten benim bir aptal olduğumu biliyorlardı ve yine de varlığıma tahammül ediyorlardı.

Yolculuk bir süre sakin geçti ve arabanın dışında gece sessizdi. Ben'in ne kadar sinirli olduğunu neredeyse unutuyordum. Neredeyse.

"Belki de geri dönebiliriz," diye mırıldandı Ben ön koltuktan, dönüp bana bakarak. "Bundan tamamen nefret etmezsin, değil mi?"

Ben cevap veremeden, farlar önümüzü aydınlattı, kör edici, çok yakın. "Lanet olsun!" Gray küfrederek direksiyonu sertçe sola kırdı. Lastikler çıgık attı ve Jeep yoldan çıktı. Setten aşağı uçarken midemde bir düşüş hissettim, ağaçlar bir bulanıklık içinde bize doğru koşuyordu.

"Dayanın!" Gray bağırdı, sesi panik içindeydi.

Çarpışma karnıma bir yumruk gibi indi. Arabanın ön tarafı bir ağaca çarparak parçalandı; metal çıtırtılarının sesi diğer her şeyi bastıracak kadar yüksekti. Başım öne doğru fırladı ve gözlerimin arkasında acı patladı. Hava yastıkları Ben ve Gray'e çarptı ama arkada tek hissettiğim camın derime çarparak parçalanmasıydı.

Her şey yavaşladı. Dünya gürültü ve acıdan oluşan bir bulanıklığa dönüştü. Başım zonkluyordu ve sağ elim... Ona baktım, derin bir kesikten bacaklarıma nasıl kan damlıyordu... görebildiğim kemiğim miydi? Yarığın metalik kokusu burnuma doldu ve gözlerimi kırpıştırarak yönümü bulmaya çalıştım.

"Casey!" Gray'in sesi sisi yarıp geçti. Gözlerimi tekrar kırpıştırdım ve koltuğunda iki büküm olmuş, yüzünün her çizgisine panik damgasını vuran adama odaklandım. "İyi misin?"

Başımı sallamaya çalıştım ama başım dönüyordu. "Ben... Sanırım öyle," diye fısıldadım, kelimeler ağzım düzgün çalışmıyormuş gibi bulanıktı.

Gray'in gözleri benden Ben'e kaydı ve birden her şey değişti. Yüz ifadesi değişti, gözlerinde dehşet parladı. Eğildi ve Ben'in omzunu salladı. "Ben! Ben, dostum, uyan!"

Ben kımıldamadı.

Gray'in sesi kesildi, onu daha sert sarsarken elleri titriyordu. "Haydi, Ben! Uyan!"

Nefes alamıyordum. Bedenim ağırlaşmıştı ve onlara seslenmeye çalıştım ama dünya çok hızlı dönüyordu. Gray'i izledim, yüzü çaresizdi, etrafımdaki her şey bulanıklaşıp karanlığa gömülürken sesi soluyordu.

Beş yaşındayken evimizin arkasındaki göle düşmüştüm. Bulanık derinliklere battığımı ve tenimi bir sakinlik duygusunun kapladığını hatırlıyorum. Su ılıktı ve sanki beni çağırıyor gibiydi. Bir an için yüzeye geri çıkmaya bile çalışmamıştım. Sadece karanlığa baktım.

Ancak oksijenim tamamen kaybolduğunda çırpınmaya başladım, yüzeye çıkmaya çalışırken bacaklarımı şiddetle tekmeliyordum.

Beni kurtaran ve boğulmadan önce gölden çıkaran kişi Ben olmuştu.

Uyanmak, o kalın, karanlık suda tekrar yüzmeye çalışmak gibiydi. Her şey ağırdı, beni aşağı çekiordu, bedenim işbirliği yapmayı reddediyordu. Gözlerimi kırptırdım ama gözlerim odaklanmadı. Işık çok parlaktı, kafama bir bıçak gibi saplanıyordu. Makinelerin sabit bip sesleri havayı dolduruyordu ama sanki suyun altından duyuyormuşum gibi uzak geliyordu.

Hareket etmeye çalıştım ama en küçük bir hareket bile içimde acıya yol açtı. Elim... başım... her şey acıyordu. Gözlerimi zorla açtım, yavaşça, dünya parça parça odaklanmaya başladı. Beyaz bir tavan. Sert floresan ışıkları.

Nerede kalmıştım?

Bacağıma bir şey çarptı ve bakışlarım yatakta üzerime yığılmış bir figüre kaydı. Anneme. Gözleri kapalıydı ama sanki uykusunda konuşuyormuş gibi dudakları hareket ediyordu.

Ancak onu net bir şekilde duyamıyordum çünkü sesler hâlâ bozuk ve karışık geliyordu. Gözlerimi birkaç kez daha kırptım ve odada daha fazla ayrıntı netleşti. Hastane. Ben de oradaydım. Yanımda bir serum pompası vardı ve sol elim sargılıydı.

Anneme tekrar baktım. Solgun görünüyordu, sanki günlerdir uyumamış gibiydi, saçları birbirine karışmış, gözlerinin altında koyu halkalar oluşmuştu. Elleri göğsünde kenetlenmişti, o kadar sıkıydı ki parmak eklemleri bembeyazdı.

Ve sonunda ne dediğini anlayabildim. "Ben." Tekrar tekrar kardeşimin adını söylüyordu.

Tekrar odaya baktım, onu arıyordum. O da mı hastanedeydi?

Konuşmaya, ona seslenmeye çalıştım ama boğazım sanki zımpara kağıdıyla kazınmış gibi acıyordu. Acı ve kafamdaki sis arasında bir yerde sıkışıp kalan kelime bir türlü çıkmıyordu. Yutkundum, zorlayarak, zayıf bir vıraklamayla çıkardım.

"Anne."

Bir dakika sürdü ama sonunda sesim uykusunu böldü. Kan çanağına dönmüş gözlerini açtı ve uyanık olduğumu görür görmez yüzü buruştu. Dudaklarından bir hıçkırık koptu ve öne doğru eğilip elimi tuttu. Bana sarılırken gözyaşları yüzünden aşağı akıyor, tüm vücudu hıçkırıkların şiddetiyle titriyordu.

"Casey," diye soluk soluğa bağırdı, sesi zar zor bir araya geliyordu. "Ah, Casey..."

Gözlerimi kırptım, hâlâ sersemlemiştim, zihnim bulanıktı, neden bu kadar üzgün olduğunu anlamaya çalışıyordum. Elim gerçekten o kadar kötü müydü? Ne zamandır buradaydım?

Ve sonra bana çarptı. Araba, farlar ve çarpışma... Gray bağıırıyordu... ve Ben... Ben.

Kalbim çarptı ve ayağa fırladım, kolum serumu çekiştirdi ve serum standı yere çarparken kolumdan aşağı keskin bir acı yayıldı ve kan kolumdan aşağı akarak üzerinde yattığım beyaz çarşafları lekeledi.

Makinelerin hepsi aynı anda çalışıyormuş gibi görünürken, daha çok feryada benzeyen bir bip sesi havayı doldurdu.

"Anne... Ben nerede?" diye sordum, sesim titriyordu, kafa karışıklığıyla bulanıklaşmıştı. "O... O iyi mi?"

Hıçkırıkları daha da arttı, tüm vücudu titriyordu. Bana baktı, dudakları titriyordu ve aramızda uzanan sessizlik milyonlarca ömür gibi geldi. Korku midemde kıvrılırken boğazım sıkıldı.

Söyleyemedi. Ama
söylemesine gerek
yoktu.

Kelimeler kırık dökük, zar zor bir fısıltıyla çıkıyordu. "O gitti, Casey. Ben öldü."

Dünya paramparça oldu.

Ve bir daha asla eskisi gibi olamayacağımı biliyordum.

Arka kapı arkamdan kapanırken gıcırdadı; metal, yağsız uzun süre kaldığında beni irkilten o tanıdık, keskin şekilde gıcırdıyordu. Genelde böyle ses çıkarmazdı. Babam öldükten sonra menteşeleri yağlayan, evin biz kızların üzerine yıkılmamasını sağlayan kişi Ben olmuştu. Ama şimdi... Ben'i toprağa vereli bir hafta olmuştu ve şimdiden gıcırdamaya başlamıştı.

Verandaya çıktım, ılık güney gecesi nemden kalın, ağır bir battaniye gibi etrafımı sarıyordu. Hava manolya ve hanımeli kokuyordu, yılın bu zamanı her zaman olduğu gibi, ama şimdi farklı hissettiriyordu. Her şey farklıydı.

Cırcır böcekleri cıvıldıyor, yumuşak bir uğultu sessizliğin içinde yükselip alçalıyordu. Hafif bir esinti ağaçları karıştırıyor, yaprakları hışırdatıyordu ama bu bile yanlış geliyordu. Gece çok canlı, çok sesliydi. Ben'in sesi bile duyulmazken hayat nasıl devam edebilirdi?

burada değil miydi? Dünya benimki gibi durmamıştı. Sadece hareket etmeye devam etti, onun yokluğunun bıraktığı boşluğa kayıtsız kaldı.

Verandanın basamaklarına oturdum, parmaklarım yıpranmış ahşap üzerinde geziniyordu. Onu hâlâ görebiliyordum, gün gibi açıktı, burada benimle oturuyordu. Gülmek. Bana çok fazla endişelendiğimi söylüyor, okulda bir çocuk benimle dalga geçtiğinde kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyor, annem başa çıkılması zor bir hale geldiğinde beni koruyordu...

Sıcak hava boğucu geliyordu, cırcır böceklerinin sesi aniden dayanılmaz olmuştu. Dünyanın yoluna devam etmesi bir ihanet gibi geliyordu. Yıldızlar hala gökyüzünde asılı duruyor, rüzgar hala ağaçların arasından fısıldıyor, kapı hala paslı menteşelerinde gıcırdıyordu. Her şey aynıydı ama çok ama çok farklıydı. Ve Ben bunu düzeltmek için burada değildi. Her şeyi yoluna koymak için burada değildi.

Keder de böyle bir şey sanırım. Dünyanın durması, sizinle birlikte dağılması gerektiğini düşünürsünüz ama öyle olmaz. Devam eder. Ve siz bunun ortasında durup, kendinizi boşlukta hissederek, sanki sevdiğiniz kişi her şeyin merkezinde değilmiş gibi her şeyin ilerleyişini izlersiniz.

Onu özlemenin acısı keskindi ve bunun asla iyileşmeyecek bir yara olduğundan emindim. O zaman çığlık sesinin ne olduğunu anladım - bu kederin sesiydi. Her zaman orada olması gereken birini kaybetmenin, soluduğunuz havanın bir parçası, üzerinde durduğunuz zeminin bir parçası gibi.

Dudaklarımdan kesik kesik bir hıçkırık döküldü ve ağzımı kapattım, annemin dışarı çıkıp Ben'in onuruna verdiği davetlilerle konuşmak için içeri dönmemi istemesini istemiyordum.

Merdivenlerden atladım ve çimenlikten geçerek sakın, karanlık gölün üzerinde uzanan iskeleye doğru koşmaya başladım. Arkamdaki evden belli belirsiz sesler geliyordu, annem içerideydi, el sıkışıyor, taziyeleri kabul ediyordu. Ama artık orada kalamazdım. Tüm o insanlar bana ne kadar üzgün olduklarını söylerken olmazdı.

Özür dilemek beni bir yere götürmedi, Ben'i de geri getirmedi.

İskelenin yıpranmış tahtasına geldiğimde yavaşladım, kenara ulaşana kadar acele etmeden yürüdüm. Bir takırtıyla oturdum, bacaklarım suyun üzerinde sallanıyordu, serin ahşap tenime sertçe değiyordu. Bir çakıl taşi gözüme çarptı ve onu aldım, elimde evirip çevirdim, pürüzsüz yüzey bir şekilde beni topraklıyordu. Ben'in bana milyonlarca kez gösterdiği gibi suyun üzerinde sekişini izlemek için fırlatmaya çalıştım ama elim titremeye başladı, hastane yatağında uyandığımdan beri olduğu gibi. Çakıl taşi parmaklarımdan kaydı ve yumuşak bir patırtıyla işe yaramaz bir şekilde suya düştü.

Karanlık suya bakarken göğsüm sıkışıyor, bir damla gözyaşı yüzümden aşağı süzülüyordu. O gece başka neler kaybettiğimi düşünmek yanlış geliyordu.

Piyano çalabilme yeteneği.

Doktorlar elimdeki sinirlerin iyileşeceğinden emin değillerdi. Yine de bu konuda ağlamak aptalca geliyordu. Ben'in benimle gurur duyduğu bir şey olsa bile. Her zaman bir gün büyük bir yıldız olacağıma ve beni sahnede büyük bir kalabalığın önünde performans sergilerken göreceğine inanmıştı. Elime ve cildimi hala lekeleyen yara izine bakarak onu sıkmaya çalıştım, parmaklarımın kontrolünü kaybetmeden ve elim tekrar açılmadan önce tırnaklarım sadece bir saniyeliğine avucuma battı.

Ben'in yokluğu şimdiden zihnimde keskin bir bıçak gibi hissediyordum. Belki de bana o geceyi hatırlatacak fiziksel bir anımsatıcıya sahip olmam da uygundu.

Arkamdan yumuşak ve dikkatli ayak sesleri geliyordu. Gray olduğunu anlamak için arkamı dönmeme gerek yoktu. Tek kelime etmeden yanıma oturdu, iskele ağırlığının altında gıcırdayordu. Yan gözle ona baktım, kravatını nasıl çözdüğünü ve gömleğinden aşağı nasıl gevşekçe sarktığını fark ettim. Yüzünde patlayan hava yastığı yüzünden morarmış bir göz, sağ kaşını kesen bir kesik vardı ve omuzları çökmüştü, aynı umutsuzluk şu anda benim etrafımda kalıcı bir demirbaş olduğundan emin olduğum gibi onun etrafında da havada asılı duruyordu.

İlk başta hiç konuşmadık. Sessizlik aramızda uzayıp gidiyordu, sadece gölün kıyıya vuran hafif şırıltısı ve hiç susmayan o cırcır böcekleri bozuyordu.

Sonunda, sonsuza dek sürecekmiş gibi gelen bir sürenin ardından Gray iç çekti, sesi alçak ve sessizdi. "Okula onsuz gitmek çok tuhaf olacak."

Sertçe yutkundum, boğazım dökülmemiş gözyaşlarıyla yanıyordu.

Suya bakarak başını salladı. "Nasıl yapacağımı bile bilmiyorum. Her şeyi planlamıştık, biliyor musun? Yurtlar, oyunlar... her şey."

Nefes almak zordu. Sesindeki kederi, onu nasıl aşağı çektiğini duyabiliyordum, aynı beni çektiği gibi. Ben sadece kardeşim değil, Gray'in en iyi arkadaşıydı. Ve şimdi, ikimizin de hayatında bu büyük boşluğu bırakarak gitmişti.

Ani bir panik dalgası üzerime çöktü, keskin ve acımasız. Kalbim hızla çarpmaya başladı, göğsüm o kadar hızlı daraldı ki nefesimi tutamadım. Tekrar boğuluyormuşum gibi hissettim, sanki her şey çok fazlaydı ve düzgün düşünemeyene kadar üzerime baskı yapıyordu.

"Casey? İyi misin?" Gray'in sesi puslu havayı dağıttı, bana doğru yaklaşıırken artık endişeliydi.

Başımı salladım, hava emmeye çalıştım ama boğazım çok sıkıydı, ciğerlerim çok daralmıştı. "Ben... Ben..." Panik göğsümü tırmalarken kelimeler boğazımda düğümlenip kalıyordu.

Gray'in eli omzumdaydı, sabit ve sıcaktı, beni fırtınanın içinde topraklıyordu. "Hey, hey, sorun yok. Ben buradayım Casey. Tam buradayım."

"Nefes... alamıyorum," diye soluk soluğa kaldım, ellerim kontrolsüzce titriyordu.

Gray'in eli kolumdan aşağı kaydı, dokunuşu nazik ama sertti, sanki beni uçurumun kenarından geri çekmeye çalışıyordu. "Casey," dedi çılgınca.

Ve sonra beni öptü.

Dondum kaldım, zihnim karardı. Dudakları sıcak ve yumuşaktı ve bir an için etrafımdaki her şey durdu - panik, korku, ezici kayıp hissi. Bir kâbustan sarsılarak çıkmak, aniden uyanıp her şeyi hareketsiz bulmak gibiydi.

Bana daha önce hiç böyle bakmamıştı, sanki Ben'in küçük kız kardeşinden daha fazlasıymışım gibi. Ve yine de, işte buradaydı, beni öpüyordu. Bu beni tamamen şok etti; beni içinde bulunduğum sarmaldan çıkarıp şimdiki zamana geri çekti.

Kendimi sorgulamadan önce onu geri öptüm. Kalbim artık panikten değil, başka bir şeyden, ham ve beklenmedik bir şeyden dolayı çarpıyordu. Kısa bir an için her şey... doğru hissettirdi. Eli yüzümün yan tarafını kavradı, nazik ama emin bir şekilde ve öpücüğe doğru eğildim, kendimi onun içinde kaybolmaya bıraktım.

Sonunda geri çekildiğinde mavi gözleri benimkileri aradı. Gözlerimi kırpıtm, hâlâ sarsılmışım, hâlâ nefesimi toplamaya çalışıyordum ki o iskeleden kalktı ve bana baktı.

"Senin yaşlanmanı bekleyeceğim. Ama bu arada yalnız kalma konusunda endişelenmene gerek yok, tamam mı? Ben buradayım ve hiçbir yere gitmiyorum."

Sözleri aramızdaki havada asılı kaldı, ağır ve tuhaftı ve ne diyeceğimi bilemiyordum. Artık ne hissettiğimi bile bilmiyordum. Uzaklaşıırken onu izledim, kıyıya vardığında bana son bir kez uzun uzun baktı.

"Görüşürüz Casey," diye seslendi ve dönüp çimenlikte geri yürümeden önce bana hüzünlü bir el salladı.

O gözden kaybolur kaybolmaz tekrar suya döndüm, cırcır böceklerini dinlerken ve ılık esintiyi hissederken suya baktım.

eve geri dönerken kapı gıcırdıyordu.

Ayağa kalkarak siyah elbisemi çıkardım ve karanlık, bulanık derinliklere daldım.

Sessizliğe gömüldüm, gömüldüm, gömüldüm. Sonunda tekrar yüzeye çıkmadan önce kendimi bir s ü r e orada oturmaya bıraktım.

Etrafımda artık beni kurtaracak kimsenin olmadığını bilmek.

OceanofPDF.com

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BÖLÜM 1

CASEY

İKİ YIL SONRA

F Özgürlük. Külüstür Honda'mla yatakhane doğru giderken hissettiğim buydu.

Yeniden nefes alabildiğimi hissettim.

Son iki yıldır göğsüme baskı yapan ağırlık, üniversitenin yayılan genişliğine baktıkça kalkıyor gibiydi. Ağaçlarla kaplı turuncu tuğla binalar, geniş açık alanlar, gruplar halinde yürüyen ya da koşuşturan öğrenciler. Burası canlıydı, hareketliydi. Geride bıraktığım, Ben'in öldüğü gece ölmüş gibi hissettiğim evin aksine.

Buraya gelir gelmez kardeşimi düşünerek gözyaşlarına boğulmaktan korkuyordum. Ama şu ana kadar her şey yolunda.

Bu iyiye işaret gibi geldi.

Kazadan sonra yaklaşık altı ay boyunca elimin iyileşeceğini ve Juilliard ya da New England Müzik Konservatuarı'nda piyano çalmayı deneyebileceğimi ummuştum. Ancak çok geçmeden elimin yakın zamanda iyileşmeyeceği ortaya çıktı.

Ben de buraya başvurdum. Tennessee Üniversitesi'ne.

Ben kazadan önce nereye gidiyordu ve Gray şimdi neredeydi.

Kendi kendime hayallerimin ölümünün Ben'in kaybettiklerinin yanında hiçbir şey ifade etmediğini söylüyordum ama şimdi bile kendimi suçlu hissediyordum, sanki onun ayak izlerinde yürüyormuşum gibi. Annem yerel bir üniversiteye gitmemi istemişti,

Küçük, güvenli ve eve yakın bir şey. Ama bunu yapamazdım. Onun kederine bir gün daha katlanamazdım. Hemen Tennessee'ye gelmek için ısrar etmişim ve ben ayrılırken veda etmeye bile tenezzül etmemişti.

Yuvarlanarak durduğumda bir grup kızın önümden karşıya geçişini izledim. Kız öğrenci birliği kızları olduklarını anlamak için Yunan harflerini görmeme bile gerek yoktu. Taşınma sırasında acele haftası olduğunu okumuştum ve eşleşen yüksek at kuyruklarına, gömleklerine ve kırmızı rujlarına bakılırsa, tüm hızıyla devam ediyordu. O gece olmasaydı böyle bir şey yapmak için yeterli cesaretim olur muydu diye merak ettim.

Ama yine de buraya hiç gelmemiş olurdum, değil mi?

Telefonum çaldı ve ona baktım, ondan geldiğini görünce dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Gray.

Gray: Neredeyse burada?

İçimde kelebekler canlandı ve ellerim terlemeye başladı. İşte bu kadar. Onu tekrar görmek üzereydim.

O gece göl kenarında söylediği her şeye rağmen okula gittiğinden beri onu görmemişim. O geceyi kafamda tekrar tekrar canlandırmışım, özellikle de öpüşmeyi. Ama eve gelmeyeli iki yıl olmuştu ve beni birkaç kez ziyarete davet etmesine rağmen, annem bırakın saatler uzaklıktaki bir üniversiteye gitmeyi, okula gitmek için bile evden çıkmama izin vermiyordu. Bana eve gelmenin çok acı verici olduğunu söylemişti ama arada sırada bana mesaj atıyordu.

O mesajlar için yaşamışım.

Gray, işler çok yalnızlaştığında bir can simidi gibiydi. Olanlardan sonra değişmişim ve beni anlayabilecek tek kişinin o olduğunu hissediyordum.

Derin bir nefes alarak kendime bunun yeni bir başlangıç olduğunu hatırlattım. Geçmiş düşünmeme gerek yoktu. Bir kez olsun geleceğe odaklanmanın zamanı gelmişti.

Kampüs, Ben'le çıktığımız turdan hatırladığımdan daha büyüktü. Neyland Stadyumu uzakta yükseliyor, sanki onlara gerçekte kimin yetkili olduğunu hatırlatmak istercesine tüm binaların üzerinde duruyordu. Ana avlu boyunca uzanan ağaçlar yeni yeni renk değiştirmeye başlamıştı, yeşil yaprakların arasına altın rengi bir ipucu sızıyordu. Kaldırımlar, öğrencilerin oturduğu ya da frizbi oynadığı, bazılarının devasa meşelerin gölgesinde yayıldığı çimenlik alanlara doğru uzanıyordu.

Kaldırıma yanaşıp arabayı durdurdum ve bir süre öylece oturdum, her şeyi içime çektim, kendimi onun kollarına atmak ya da bayılmak gibi bir şey yapmadan Gray'i gerçekten görebilecek kadar sakin olduğumdan emin olmaya çalıştım.

Buradayım yazdım ve sonra tereddüt ettim, parmağım gönder düğmesinin üzerinde gezinirken dikiz aynasına bakıp iyi göründüğümünden emin oldum.

Sanırım bu kadar iyi olabilirdim.

Kederim yüzünden kilo vermiştim. Yemeğin tadı dilinizde kül gibi kaldığında, bunu yapmak zor değildi. Yanaklarımdaki çelimsizlik beni daha yaşlı gösteriyordu ve tuhaf gri gözlerim perili bakmayı bırakmamıştı. Ama belki Gray artık yeterince yaşlı göründüğümü düşünürdü. Belki de benim büyümemi beklemeyi bırakıp hazır olmaya *hazır* olurdu.

Bir kız hayal kurabilir.

Sonunda gönder tuşuna bastım, sinirlerim midemde düğümlendi.

Birkaç dakika geçti ve hiçbir şey yoktu. Sinirlerim daha da gerildi, tanıdık bir mesaj sesi kalbimi hoplatana kadar gevşemedi.

Gray: Neredeyse oldu.

Bir dakika sonra onu fark ettim. Bir grup erkekle birlikte arabama doğru yürüyordu, bir şeye gülüyordu, kafasını arkaya atmıştı, kaygısızdı. Farklı görünüyordu. Büyük ölçüde değil, ama kendini taşıma biçiminde bir şeyler vardı. Sanki kendine daha çok güveniyordu. Sarı saçları hatırladığımdan daha uzundu; yakasının hemen üzerinde taranıyordu. Bronzluğu daha koyuydu ve kaslarının tişörtünü doldurma şekli spor salonunda çok zaman geçirdiğini belli ediyordu. Polo tişört ve bot ayakkabı giymişti; Ben'in onunla sonsuza kadar alay edeceği bir görünüm. Tiki bir üniversite öğrencisine benziyordu. Ama benim Gray'im gibi değildi.

O "senin Gray'in" değil, sürüngen, diye hatırlattım kendime.

Yaklaşmasını izlerken kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atıyordu. Beni henüz görmemişti, arkadaşlarıyla gülmekle meşguldü. Bir an için onu kıskandım, o memleketimizle birlikte gelen sefil anılardan kaçabilmişti, ben ise kafese kapatılmıştım.

Üniversitenin bende de böyle bir etki yaratmasını umuyordum, çünkü artık gülmenin nasıl bir his olduğunu hatırlamakta güçlük çekiyordum.

Arabadan çıktım, orada kalıp onu izleyemeyecek kadar gergindim. Gray sonunda etrafına baktı ve beni gördü.

Ve gözleri yanından geçti.

"Gray," diye seslendim, beni nasıl özlediğini merak ediyordum.

Durdu, gözleri benimkilere kaydı ve şok içinde genişledi. "Casey?"

Beceriksizce el salladım ve o da sırtarak grubundan ayrıldı ve koşarak benim durduğum yere geldi. Midemdeki kelebekler uçuşmaya başladı.

Ben bir şey söyleyemeden beni kucakladı, kolları beni sıkıca sardı. İyi hissettirdi - tanıdık, rahatlatıcı.

Geri çekildi ama tamamen bırakmadı. Gözleri üzerimde geziniyor, sanki beni ilk kez görüyormuş gibi acele etmiyordu. Vücudumu yavaşça izledi, sonunda yüzüme gelmeden önce bakışları göğsümde takılı kaldı. Rahatsız bir şekilde yer değiştirdim, beni içine çekerken kendimi bir et parçası gibi hissediyordum.

"Vay canına," dedi sonunda, biraz geri çekildi ama beni hâlâ yakınında tutuyordu. "Farklı görünüyorsun."

"Teşekkürler?" Bunun iyi bir şey olup olmadığından emin olmasam da rahat görünmeye çalışarak söyledim. Zorla gülümsedim. "Uzun zaman oldu."

Başını salladı ama cevap veremeden birlikte olduğu grup bize ulaştı. Bazılarını Gray'in yıllar boyunca internette yayınladığı fotoğraflardan tanıdım.

İçlerinden biri, kahverengi saçlı sevimli bir adam, omzuna bir tokat attı. "Bu kim?" diye sordu, bana sırtırken kaşları aşağı yukarı hareket ediyordu.

Gray'in kolu belime dolandı ve beni kendi tarafına çekti.

Bu... farklıydı. İstedğim her şey, ama onu iki yıldır görmedikten sonra beklediğim şey değildi.

"Bu Casey," dedi, beni bir tür ödölmüşüm gibi tanıtarak. Sesi hafif ve rahattı ama ses tonunda bir tuhafılık vardı.

Ona baktım ama bana bakmıyordu. Arkadaşlarını izliyor, tepkilerini bekliyordu.

Arkadaşları teker teker bana baktı ve bakışlarındaki inceliği hissedebiliyordum. Bu konuda hiç de kurnaz değillerdi, bilmiş gülümsemeleri tüylerimi diken diken ediyordu. Bir gülümsemeyi daha zorladım. Bunlar Gray'in arkadaşlarıydı. Benden hoşlanmalarını istiyordum.

Gray boğazını temizlemeden önce kısa, garip bir duraklama oldu, gözleri arabama ve sonra tekrar bana kaydı. "Yani, uh, sanırım

Taşınması gereken kutular var mı? Saat ikide barbekü partimiz var, o yüzden hemen gitmem gerekiyor."

Hayal kırıklığını gizlemeye çalışarak alt dudağımı ısırđım. Arayı kapatabileceğimizi umuyordum. Belki öğle yemeği falan yerdik. Ama bana geçen yıl bir kardeşliğe girdiğini söylediğini şimdi hatırladım. Tennessee'de bunun büyük bir olay olduğunu biliyordum.

"Evet, tabii ki. Sadece birkaç şey var," dedim ve kucağından çıkıp arka kapıyı açmak için harekete geçtim.

Gray bagaja baktı ve bir kaşını kaldırdı. "Hepsi bu kadar mı?" diye sordu sevimli bir sırıtışla. "Ben daha fazlasını bekliyordum."

"Evet, hepsi bu kadar. Sanırım yata Khanem hemen şurada," dedim, önümüzde duran turuncu tuğlalı binaya doğru başımı sallayarak. Elbette ona annemin okuldan önce benimle alışverişe çıkma zahmetine girmediğini söylemedim. Ve her şeye yeniden başlamak istediğim için, az miktardaki birikimimle alabildiğim kadarını aldım ve bu da pek fazla bir şey değildi.

Gray kutuları aldı ve çocuklara birazdan onlarla buluşacağını söyledi.

Onlara el salladım ve Gray'i yata Khaneye kadar takip etmeden önce arabamı

kilitledim, her adımda sinirlerim biraz daha yatışıyordu. Gerçekten

buradaydım. Yurt binam eskiydi, duvarları kampüs etkinliklerinin ve hoş geldin partilerinin reklamını yapan ilan panolarıyla kaplıydı. Hava eski bir halı temizleyicisi gibi hafif endüstriyel bir şey kokuyordu ama umurumda değildi.

Her şey

bulunduğum yerin tam tersiydi.

Tam da istediğim şey.

"406?" Gray sordu, kutuların ve az önce çıktığımız merdivenlerin ağırlığı yüzünden nefesi biraz ağ ı r l a ş m ı ş t ı .

"Evet."

Birkaç odayı daha geçtikten sonra eski, sıradan, ahşap bir kapının önündeydik. Yeni öğrenci paketimden aldığım anahtarı hızla çıkardım ve kapıyı açtım.

İçeriye gördüğümde sıırttım.

Küçük ve eski bir odaydı, içinde karşılıklı duvarlarda iki ikiz yatak, tek pencerenin altına sıkıştırılmış birkaç masa ve ortak bir şifonyerden başka bir şey yoktu.

Ama bence muhteşemdi.

Duvarlar ç ıplaktı, zamanın başlangıcından beri her üniversite yurt odasında bulunan bej renkli kül blok türünden. Belki bazıları biraz hapishane gibi hissettirdiğini düşünebilir. Ama geçmişte o sessiz duvarlarda yaşad ıktan sonra

İki yıl, hiçbir şey yapmama izin verilmemesi ve saat başı annemin gözyaşlarını dinlemek - bu bir hapishaneden *başka* her şeye benziyordu.

Yataklardan birinin üzerinde birkaç bavul vardı ve giysiler çoktan etrafa saçılmıştı, ama oda arkadaşımın başka bir iz yoktu. Yine de bana pencereye en yakın yatağı bırakmıştı, hemen dışarıda yeşil bir manzara vardı - bu iyiye işaret gibi görünüyordu.

Gray eşyalarımı yere bıraktı ve ensesini ovuşturarak etrafına bakındı. "Rahat."

Güldüm "Evet. Rahat."

"Yatakhanelerin ne kadar küçük olduğunu unutmuşum."

"Evet, artık kardeşlik evinde yaşayan havalı çocuk sensin," diye takıldım.

Sırıttı ve küçük kelekler geri geldi.

"İyi görünüyorsun," diye geveledim kendimi durduramadan; hemen ardından da yere düşüp kaybolmam için bir yol olmasını diledim.

Gray bir kaşını kaldırdı, dudakları bir sırıtışla kıvrıldı. "Öyle mi? Sen de, Case." Gözleri tekrar vücudumda aşağı yukarı gezindi. "Çok iyi."

Yüzüm kızardı ve bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. Bu tam olarak hayal ettiğim gibi gitmiyordu. Kafamda ya da belki de en çılgın hayallerimde, kaldığımız yerden devam edecektik. Bunun yerine, garipti, sanki ben onun tavlamaaya çalıştığı bir yabancıydım.

Neredeyse Ben'den bahsedecektim ama kendimi durdurdum. Gray'in eve neden gelmediğine dair söylediklerine bakılırsa, muhtemelen konuşmak istediği şeyin tam tersiydi.

Sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi omuz silkti, gülümsemesi biraz soldu. "Ben'siz olmak garip. Onu çok düşünüyorum. Sanırım sen buradayken bu daha da artacak."

Sertçe yutkundum, kaybın tanıdık acısı göğsüme geri yerleşti. "Evet. Anlıyorum."

Bir süre sessizce durduk, Ben'in yokluğunun ağırlığı aramızda üçüncü bir kişi gibi asılı duruyordu.

Gray bir elini saçlarında gezdirerek içini çekti. "Dinle, gittiğimden beri pek konuşmadığımı biliyorum ama burada olmana sevindim Casey. Gerçekten."

Başımı kaldırıp ona baktım, kalbim biraz daha hızlı atıyordu. "Öyle misin?"

"Evet," dedi usulca, gözleri benimkilerle buluştu. "Seni düşündüm."

Bizim hakkımızda. O gece..."

Nefesimin kesildiğini hissettim, öpücüğün anıları zihnimde yanıp sönüyordu. "Benim de var." Sesim fazla umutlu çıkmıştı ama ondan hislerimi saklamakta her zaman berbat olmuştum.

Gray bir adım daha yaklaştı ve bir an için beni tekrar öpeceğini sandım. Beklentiyle gerildim, gözlerim bir aşk filmindeki kadın kahramanmışım gibi kapanmaya başlamıştı bile.

Ama öpücük hiç gelmedi.

Onun yerine uzanıp elimi sıktı, başparmağı parmak eklemlerimi okşadı. "Şimdi eve gitmem gerekiyor ama daha sonra akşam yemeğinde bize katılmalısın. Çocukları seveceksin."

Hızlıca, belki biraz fazla hevesle başımı salladım. "Evet, kulağa harika geliyor."

Gülümsedi, o tanıdık rahat sırtışı göğsümün titremesine neden oldu. "Güzel. Detayları sana mesaj atarım."

Dışarı çıkarken bir süre kapının yanında durup gidişini izledim. Sanki liseye geri dönmüştük, ben onun dikkatini çekmeye çalışıyordum.

Ama o geceyi, o öpücüğü düşündüğünü söyledi. Bu iyiydi, değil mi? Kapıyı kapattım ve iç çektim, pencereden aşağıdaki yeşile bakarken soğuk tahtaya yaslandım. Etrafta top oynayan bir grup öğrenci vardı ve bir an için onlara baktım, kendimi tüm bunların içinde hayal etmeye çalıştım. Bir süreliğine kendimi garip hissediyordum, sanki başka biriymişim gibi davranıyordum - bunu bekliyordum. Sanki karanlıkta yaşıyordum ve biri aniden ışığı yaktı.

alışmasının bir dakika sürmesi normaldi.

Düşüncelerimde fazla kaybolamadan kapı açıldı ve ileri doğru uçtum, yerde tökezledim ve yüzüstü düşmeden önce kendimi zar zor yakaladım. Döndüğümde, iki spor çantası ve bir yığın askı taşıyan kabarcıklı sarışın bir kız şeklinde girişten gelen bir enerji kasırgasını izledim.

"Aman Tanrım, merhaba!" diye haykırdı, ben daha ayağa kalkamadan çantalarını bırakıp bana sarılmak için koştu. "Sen Casey olmalısın! Ben Natalie, ama herkes bana Nat der. Ben senin oda arkadaşınım!"

Geri çekildi, mavi gözleri heyecanla açılmıştı ve beni bir aşağı bir yukarı süzüyordu. "Burada olmana çok sevindim! Tam bir ucubeyle takılıp kalmamayı umuyordum, biliyor musun? Mesela ya şu konuşmayan ürkütücü kızlardan biri olsaydın ya da atıştırmalıklarımı çalan biri olsaydın? Ve ne

"Uyandığımda başımda dikiliyor ve ağır ağır nefes alıyor olsaydın ne yapardım?" O anda bunu hayal ediyormuş gibi ürperdi.

Hızlı hızlı konuşmasına ayak uydurmaya çalışarak gözlerimi kırptım, dudaklarımda bir gülümseme belirdi çünkü çok komikti. "Ah, evet. Yani, atıştırmalıklarınızı ve diğer şeyleri çalmayacağıma söz veriyorum."

"Şükürler olsun!" Nat yüksek sesle iç çekerek dramatik bir şekilde yatağına yığıldı. "Bu konuda o kadar gergindim ki, tahmin bile edemezsin." Çantalarından birinin fermuarını açtı ve mavi İnek Sakızlarından oluşan bir poşet çıkardı, ben onu izlerken poşeti yırtıp ağzına attı.

Yine de iyi bir atıştırmalıktı. Kendiminkini almak için aklıma not aldım.

Nat spor çantasından giysilerini çıkarıp yatağının üzerinde duran bavulundaki yığınların içine atmaya başladı, odayı dekore etmek için ne kadar heyecanlı olduğunu, hangi renk şemasını seçmemiz gerektiğini ve bir Pinterest panosunun nasıl fikirlerle dolu olduğunu anlatıp duruyordu. Gülümsedim, o konuşmaya devam ederken başımı salladım, enerjisi odayı dolduruyordu.

Benim tam tersim olduğu çok açıktı - yüksek sesle konuşan, konuşkan ve özgüven dolu - ama belki de ihtiyacım olan şey tam olarak buydu.

Katılmamız gereken tüm birinci sınıf oryantasyon etkinliklerinden ve beni sürükleyeceği partilerden bahsetmesini dinlemeye devam ettikçe, yaşadığım belirsizlik kaybolmaya başladı.

İhtiyacım olan şey
buydu. Bu özgürlük gibi
hissettirdi.

OceanofPDF.com

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BÖLÜM 2

PARKER

"H Ey, Parkie, senin için bir tane var," dedi Jace kaskını yere atıp erkek topuzunu düzeltirken.

Bu kelimeleri her söylediğimde kendimi garip hissediyordum.

Suyumu içmek için zaman ayırdım çünkü Jace günde birkaç kez benim için "bir tane" içiyordu.

Ve her seferinde berbattı.

Su şişesini isteksizce yere bırakırken ona "Devam edebilirsin," dedim. Matty yanımda homurdandı ve ben de ona sııttım. En sevdiğimiz şeylerden biri Jace'e zor anlar yaşatmaktı.

"Siz ikiniz sanki ben gezegendeki en komik insan değilmişim gibi davranıyorsunuz," diye yorumladı Jace, sonunda güzellik rutinini bitirip kaskını tekrar takarken. "Ama içten içe bu anlara *özlem* duyduğunuzu biliyorum."

"Bu anları *özlüyor* muyuz?" Matty kendi kaskını tekrar takarken söyleniyordu. "Sana söz verebilirim Thatcher, hayatımda daha önce hiç *özlem* kelimesini kullanmadım." Bana yan gözle baktı. "Eminim Parkie-Poo kullanmıştır. O koca beyni *çam* kelimesini *çok seviyor*."

Eğlenerek bir kahkaha attım.

"Öncelikle, *çam* kelimesini kullandınız ve dilinizden oldukça yumuşak bir şekilde çıktı, bu yüzden ilk kez kullanmadığınıza eminim. Ama oyun kurucunun bu kelimeyi çok sevdiği konusunda sana katılıyorum. Gerçekten de büyük bir beyni var. Yine de kendimi iyi hissediyorum. Benim büyük bir-"

"Sosyal saatinizi bölüyor muyum hanımlar?" Koç Everett seslendi, elindeki topu havaya fırlatıp bize kaşlarını çatarak bakan Jace'in cümlesini merhametle kesti.

Üçümüz antrenmana devam etmek için koşmaya başladığımızda Jace, "Hayır efendim, Koç, efendim," diye karşılık verdi.

Koç Jace'e hırlar gibi yaptı ama golden retriever cinsi en iyi arkadaşına kızgın kalmak zordu. Çoğunlukla kolej futbolunun gördüğü en iyi alıcılardan biri olduğu için. Hepimiz onun kötü şakaları olmadan da yapabiliirdik.

Şaka demişken.

"Nala yatakta Simba'ya ne dedi?" Oyun için sıraya girdiğimizde Jace sordu.

"Yapmak zorunda mıyız?" İnledim.

"Evet yapmak zorundayız. Sen beni dinleyene kadar tek bir top bile yakalamayacağım," dedi Jace ciddi bir şekilde.

"Peki ya diğer topu?" Connor, benim devasa merkezim aradı. Şimdi tüm ekip inliyordu.

"Parker'ın taşakları hakkında konuşmasak olmaz mı?" Matty sıranın aşağısından seslendi. "Hâlâ bekliyorum," dedi Jace, yüzünde kocaman, sinir bozucu bir gülümsemeyle.

"Bu bir kaos," diye mırıldandı Koç ve ben de başımı salladım.

En iyisinden. Connor'ın arkasında sıraya girerken, "İyi, acele et," diye homurdandım.

"Çekil fasta," dedi Jace ve sonra kıkırdamaya başladı.

Anlamam bir saniye sürdü... Belli ki *büyük beynim* bugün çalışmıyordu. Muhtemelen Jace'in şakalarını dinlemek beni aptallaştırdığı içindir.

"Fasta'yı hareket ettir. *Mufasa*," diye vurguladı Jace. Tek bir oyuncu bile gülmeyince kaşlarını çatı. "Hepinizin daha iyi bir mizah anlayışı edinmesi gerekiyor."

"Hazır... kulübe," diye seslendim ve bir saniye sonra Connor temiz, mükemmel bir hareketle topu bana doğru kaldırdı ve ben de geriye çekilip sahayı taradım.

Jace sola kesti ve ben topu fırlattım, havada spiral çizerek Jace'in uzanmış kollarına mükemmel bir şekilde düşmesini izledim.

Çünkü ben böyle bir tanrıyım.

Jace birkaç adım koştuktan sonra topu havaya kaldırdı ve yakalayışını kutlarken bize doğru kışını salladı.

"Nasıl oluyor da bir maç kazanabiliyoruz?" Koç, oyun kurucu koçumuz Koç Houston'a homurdandı. Jace koşarak geri gelip topu bana atarken Koç Houston sırtı.

"Çünkü biz harikayız, Koç," diye seslendi Jace tekrar sıraya girerken.

Ve antrenman böyle devam etti.

Tennessee Tigers'ın oyun kurucusu olarak üçüncü yılımdı ve etrafımdaki bu çılgın, kontrolden çıkmış aptallar benim

Kardeşler. Bu adamların her biri birbirleri ve benim için her şeyi yapar.

Ayrıca NCAA'deki en iyi takımdık.

Koç Everett düdüğünü çaldı, keskin sesi sahadaki saçma sapan konuşmaları kesiyordu. "Pekâlâ, toplanın!" diye seslendi ve toplanmamızı işaret etti. Ekibin geri kalanıyla birlikte koşarak yanına gittim, herkes onun etrafında sıkıca toplanmıştı. Ter damlıyordu, nefesler ağır geliyordu, ama enerji vardı

yüksek. Bunu hissedebiliyorduk. Bu bizim yılımızdı.

"Bugün iyi iş çıkardınız çocuklar. *Sen* bile, Thatcher," dedi Koç Everett ve her zamanki kahkahasını attı. Jace gözlerini devirdi ve Koç sırtıttı. Elini uzattı ve hepimiz onu takip ettik, eller üst üste yığılmıştı.

"Söyle, oyun kurucu," diye seslendi Koç.

"Üç deyince-bir, iki, üç-TENNESSEE!"

Sahadan çıkıp soyunma odasına doğru yürürken tezahürat yankılandı ve her zamanki gibi damarlarıma yerleşti.

"Selam Parker," diye seslendi McKenzie, amigo kızların bizimkinin yanındaki sahada antrenman yaptıkları yerin önünden geçerken.

Ne onu ne de adımızı seslenen diğer üç kızı duymamış gibi yaptım. Gözlerimi sıkıca uzaklara odakladım çünkü hepsi de aramadığım türden delilerdi. Aletim bir zamanlar amigo kızlardan hoşlanmıştı ama kısa sürede bundan kurtulmuştu.

Jace ve Matty'nin böyle bir sorunu yoktu, takımdaki kendi taraftarlarına sanki bir geçit törenindeymişiz gibi el sallıyorlardı.

"Sanırım zavallı kızın duygularını incittin." Sonunda sahayı geçtiğimizde Matty sırtıttı.

Ona yan gözle bakarak alay ettim. "Hatırlatabilir miyim, bebeklerime sahip olmak için o kadar çaresizdi ki, saatlerdir prezervatifin içinde duran eski spermimeri ben *uyurken* içine sokmaya çalıştı."

Matty, "Yani seksi bir kız senin bebeklerini doğurmaya çalışıyor, Davis, ağla bakalım," dedi.

Ona bakakaldım.

"Zarar yok, faul yok, yine de, Parkie. Hepsi beni dinlediğin için," dedi Jace, sanki McKenzie'nin amcığı yanıyor diye çığlık atmasıyla uyanmış olmam önemli bir şey değilmiş gibi ıslık çalmaya başladı - sırf bu yüzden her kullanılmış prezervatife döktüğüm acı sos sayesinde.

Jace, biz birinci sınıftayken bir ünlünün bunu yaptığını okumuştı. Şaka olsun diye denemeye başlamıştık, işe yarayacağını hiç düşünmemiştik.

Çılgılık atarak odadan çıkarken hissettiğim rahatlama tarif edilemezdi.

"Neden bütün çılgınlar seksi?" Matty, kendi kişisel sapığı otoparktan ona el sallarken benimle dalga geçerek mırıldandı.

"Neden oraya gitmiyorsun, Matty? Madem çılgın, ateşli kızlar o kadar da önemli değil," diye takıldım.

Bana ters ters baktı ve önümüzden koşarak uzaklaştı, bu sırada küçük sapık kızı, her nasılsa bizim için hala isimsiz, umutsuzca arkasından bakıyordu.

Jace ona dostça bir el sallarken, "Bir gün içlerinden biri çatlayacak," diye mırıldandı. Bir arabanın arkasına saklandı ve ben homurdandım çünkü onu her gün burada fark ettiğimizi ve hayatı buna bağıymış gibi Matty'yi izlediğini hâlâ bilmediğinden emindim.

"Cole dün gece ne giyiyordu?" Steadman, defans oyuncularından biri, soyunma odasına girdiğimizde söyledi. Telefonunu kaldırırken deli gibi sırıtıyordu.

Ve nedenini hemen anladım. Bana gösterdiği resme bakakalmıştım.

Rock yıldızı kardeşim Cole kırmızı halıda duruyordu, yüzünde kendini beğenmiş bir ifade vardı. Üstü çıplaktı, deri bir ceket ve yirmi kadar kolye takmıştı - çünkü görünüşe göre rock yıldızları böyle giyiniyordu.

Ancak soyunma odasındaki herkesin kıkırdadığı şey bu değildi.

Şapkasının eğik olması ve ağzına tünemiş bir baykuşa benzeyen bir şey olmasıydı.

Ne oluyor lan?

En büyük kardeşiniz bir rock yıldızı ve diğer kardeşiniz süperstar bir NHL kalecisi iken üç kardeşin en küçüğü olmak kolay değildi. Onlardan biriyle dalga geçmek için böyle fırsatlara kesinlikle atlardım.

Başımı sallayarak dolabıma doğru yürüdüm ve telefonumu çıkardım.

Lanet olsun. Walker fotoğrafı çoktan görmüş ve eğlenceyi

Ben.

Walker: Resmi bir şikayette bulunmak istiyorum.

Cole: ?

Hızlıca destekleyici bir yanıt yazdım.

Ben: Ben de katılıyorum.

Cole: Tamam, ben de katılacağım.

Katılamazsınız. Resmi şikayet sana karşı.

Şimdi saldırıya uğramış gibi hissediyorum.

Ben: Saldırıya uğramış hissetmesi gereken biziz. Bizimle aynı soyadını paylaşıyorsunuz ve ulusal televizyona kafanızda lanet bir kuşla çıktınız.

Cole: Oh, bunu sevdim.

Homurdandım ve Jace omzumun üzerinden konuşmayı okumak için yanıma geldi.

Walker: Bu konuşmanın hangi kısmı hoşumuza gittiğini haykırıyordu?

Buna moda deniyor.

Ben: Buna utanç verici denir. Keşke kafana sıçsaydı.

"İyiymi," diye mırıldandı Jace, neredeyse tepemde dikildiği için ona dirsek atarken.

Doldurulmuştu!

Walker: Nedense bu durumu daha da kötüleştiriyor.

Ben: ...

Hey! Bu saçma eşkenar dörtgen saçmalığı yok.

Walker: Güven Çemberi'ni mi kastediyorsun? Çünkü eğer öyleyse, bu küfürdür. Değilse, saçmalığın eşkenar dörtgeni de neyin nesi?

Domates, Tuh-mot-oh.

Ben: Şu anda ne dediğini bile bilmiyorum.

Walker: Ben de öyle.

Ben: Yeni aile kuralı. Ulusal televizyonda doldurulmuş hayvanlara izin yok.

Buna söz veremem, Parkie. O an ne hissediyorsam odur.

Walker: Bir dahaki sefere bu hisse kapıldığınızda bize haber verin, biz de toplum içine çıkmadan önce yeni bir soyadı "hissettığınızden" emin olalım.

Kaba. Harika olduğumu bilmeseydim duygularım incinirdi.

Walker: ...

Ben: ...

Ben: Müthiş kötü.

Telefonumu bırakmaya gittiğimde hala gülümsüyordum... ve sonra elimde zil çaldı.

Mesajın kimden geldiğini gördüğümde gülümsemem anında kayboldu. Martha, annemin hemşiresi.

Parker, yine yemek yemeyi reddediyor. Deniyoruz ama...

Sözler midemi bulandırdı ve antrenmanlardan ve Cole'la dalga geçmekten kalan vızıltı bir anda yok oldu.

Vardiyamı fark eden Matty kaşlarını kaldırdı. "Her şey yolunda mı?"

Başımı sallamaya çalıştım ama pek inandırıcı gelmedi. "Yine annem işte," diye mırıldandım, oysa annemle son birkaç yıldır yaşadıklarımız kesinlikle *sadece* bir şey değildi.

Matty'nin kaşları çatıldı, gözlerinde istemediğim bir sempati vardı. "Arkadaş ister misin? Seninle gelebilirim."

Hissetmediğim bir gülümsemeyi zorlayarak başımı salladım. "Hayır, sorun değil. Bu akşam etüdün var, değil mi? Ben halledebilirim."

Benimle tartışmadı. O da Jace de artık bunu yapmanın bir anlamı olmadığını biliyordu. Benimle gelmelerini hiç istemedim. Annemin hayattan vazgeçtiği gerçeği bir sır değildi. Ama bu konuda konuşmak istemediğim herkes tarafından biliniyordu.

Başka bir şey söylemeden, olabildiğince hızlı bir şekilde üstümü değiştirdim, eşyalarımı aldım ve kamyonetime doğru yola çıktım. Annemin evine giden yol uzun değildi ama ağırdı.

Eve yakın kalmamın, bana yer teklif eden diğer okullar yerine Tennessee'yi seçmemin nedeniydi - ki bu neredeyse hepsiydi.

Cole, Sound of Us ile dünya turundaydı, Walker ise Dallas'ta hayalini yaşıyordu.

Geriye ben kaldım. Annemizin, yani gerçekten yaşamak istediği zamanki annemizin anılarının peşini bırakmadığı tek kişi bendim. Benim yoktu, çünkü kendimi bildim bileli o hep böyleydi. Başka bir şey bilmiyordum.

Eve dönüş her zaman kırk beş dakikadan daha uzun sürerdi. Direksiyonu kavırıyor, yolun sonunda beni neyin beklediğini düşünmemeye çalışıyordum. Aynı ev. Aynı sessizlik. Kaçamadığım her şey. Garaj yoluna girdiğimde lastikler çakılların üzerinde çıtırdadı ve bir an için orada oturup her zaman yaptığım gibi ön kapıya baktım.

Yıllardır olduğu gibi aynı görünüyordu. Boyası dökülmüş, verandası sarkmış ve pencereleri kim bilir ne zamandır açılmamıştı. Zaman buraya hiç dokunmamıştı. Babamdan beri. Üçümüzün de denemediği bir şey değildi. Hepimizin parası vardı, özellikle Cole ve Walker'ın. Ama ne zaman eve bir işçi gelse, sinir krizi geçirirdi. Çığlık atıyor, ağlıyor ve kendini k a ş ı y o r d u .

Uğraşmaya değmezdi. Böylece ev bu hale geldi.

Kamyonetimde bir dakika oturdum, yol onunla her karşılaştığımda ihtiyaç duyduğum duvarları örmeme yetecek kadar uzun değildi. Ve her zamanki gibi... bu gibi düşünceler kendimi boktan bir evlat gibi hissetmeme neden oldu. Hayatının aşkını beklenmedik bir şekilde kaybetmesi onun suçu değildi. Ailemiz her zaman zor aşık olma konusunda ünlüydü. Henüz bana ya da Cole'a olmamıştı ama Walker'ın karısı Olivia için ne kadar deli olduğunu gördükten sonra biraz inanmıştım.

Sadece Walker'ın çocuklarına - benim sevimli yeğenime - bir şey olması durumunda onları terk etmeyeceğinden emindim.

Annemin üçümüze yaptığının aksine.

Derin bir nefes alarak nihayet kamyonetimden indim ve gıcırdayan merdivenlerden ön kapıya doğru yürüdüm. Bir kez daha derin nefes aldım ve sonra kilidi açıp içeri adım attım.

Önce koku çarptı yüzüme - bayat hava ve toz, tadına bakılabilecek kadar yoğun. İnsanın iliklerine işleyen ve her şeyi daha ağır hissettiren türden bir sessizlik. Hemşire bir günlüğüne gitmişti, sessizlik bana bunu söyledi. O bir azizdi.

çalıştığı günlerdeki kadar uzun sürüyordu. Toz almasına veya herhangi bir şeyi hareket ettirmesine izin verilmemesi eğlenceli olamazdı.

Annemin saçmalıklarına daha fazla dayanamayıp beni terk edeceği günü her düşündüğümde midem bulanıyordu. O zaman bana kim yardım edecekti?

Ön odadan geçerken parke ayaklarımın altında gıcırdadı. Her yüzeye toz yapışmıştı; mobilyalar, resim çerçeveleri, şöminenin üzerinde yıllardır çalmayan eski saat. Sanki tüm ev babamın öldüğü anda donup kalmıştı ve biz de hayatımıza devam etme zahmetine hiç girmemiştik.

"Anne?" Sesim yankılandı, sessizliğin içinde çok yüksekti. Cevap yok, sadece daha fazla sessizlik. Göğsüm sıkıştı.

Onu yatak odasında, her zaman oturduğu sandalyede otururken buldum. Babamın ölmeden önce ona yaptığı son şeydi.

Bakışları pencerenin dışındaki bir şeye sabitlenmişti, sanki birini izliyor gibiydi. Sanki onun asla geri dönmeyeceğini anlamamış gibiydi.

"Parker, buradasın," dedi, sesi ince ve kırıklandı. Yine de bana bakmadı bile.

"Evet, sadece kontrol etmek istedim."

Elleri kolçakta titriyordu, bu beni duyduğuna dair tek işaretti. Hemşire bana yemek yememesinin yanı sıra bugün tedirgin olduğunu, eşyaların yerlerinin değiştirilmesine kızdığını söylemişti. Daha önce bulundukları yerde değillerdi. Etrafa bakındım. Ama her şey yıllardır olduğu yerde, aynı görünüyordu. Oda, kaybettiğimiz bir hayatın mabediydi. Sanki her şey babamın ön kapıdan girmesini bekliyordu.

"Aç mısın? Bir şeyler hazırlayabilirim," diye teklif ettim, hayır diyeceğini biliyordum. "Ben iyiyim." Oturduğu yerde kıpırdandı, küçük bir hareketi ama

minderden bir toz püskürtür.

Mutfağa açılan kapıdan dışarı baktım ve yakın zamanda stoklanıp stoklanmadığını merak ettim.

"İlaçlarını alıyor musun?" Cevabı zaten biliyor olmama rağmen sesimi hafif ve rahat tutmaya çalışarak sordum.

Sessizliği ihtiyacım olan tek onaydı.

"Gidip mutfağı kontrol edeceğim," dedim, her şeyden çok sessizliği doldurmak için. "Bakalım orada yenilebilir bir şey var mı?"

Beni durdurmadı.

Buzdolabının kapağını açtığımda gıcırdadı ve Martha'nın içinde hazır yemekler olduğunu görerek rahatladım. Onun çorbası biraz

Annemi kandırıp boğazından geçirmek, PB&J'den daha kolay.

Kabı kaptığım gibi kapıyı kapattım ve yüzüme bir toz pufu çarpınca hapşırdım.

Bir mezar.

Burası bana bunu hatırlattı.

Tezgâha yaslanarak ensemini ovuşturdum. Bazen babam beni hayal kırıklığına uğratabacakmış gibi hissediyordum. Anneme her zaman bir kraliçe gibi davranmıştı. Eğer bu olay o hayattayken gerçekleşmiş olsaydı, hiç şikâyet etmeden her gün onunla ilgilenirdi.

Gıcırtı. Sandalyenin yumuşak sesi yatak odasından dışarı süzüldü ve ben umutla başımı kaldırdım. Ama tabii ki görünmedi.

Daha iyisini yapacağıma yemin ederek çorbayı mikrodalgada ısıttım ve dökmek için elimden geleni yaparak yavaşça yatak odasına doğru yürüdüm.

"Anne, bak ne getirdim... Martha'nın zuppa toscana çorbası. Buna bayılırsın," dedim sahte ve neşeli bir sesle, kaseyi sandalyenin yanındaki masaya koyarken. "Şu pencereyi açmama ne dersin? Buraya biraz temiz hava girsin."

Başını bana doğru çevirdi, gözleri aniden keskinleşti. "Hayır."

"Anne-"

"Hayır dedim!" Sesi çatallaştı, olduğu gibi inceydi ve kolları sağa sola savruldu. "Hiçbir şey istemiyorum." Dirseğinin çorbaya çarpıp uymasını ve babamın bıraktığı yerde duran ayakkabılarının üzerine düşmesini izledim.

Annem kirli ayakkabıları görünce insanlık dışı bir çığlık attı ve kendini onlara doğru fırlattı. Yere düşmeden önce onu zar zor yakaladım. "Hayır," diye feryat etti, benden ve ayakkabılardan uzaklaşmak için çabalıyordu.

Canının yanmaması için çaresizce ona tutunurken boğazım düğümlendi. "Onları yıkayacağım anne. Bir şey olmaz. Sadece lütfen dur!"

Yine de durmadı. Ayakkabılara ulaşmaya çalışırken kendini tamamen yıpratana kadar durmadı. Ben onu bırakana kadar durmadı ve dizlerini ahşap zemine vurup yıpranmış derinin üzerinde ağladı.

"Özür dilerim Parker," diye haykırdı kirli pijamalarını çılgınca karıştırıp çorbayı gömleğinin eteğiyle silerken. "Çok özür dilerim."

"Biliyorum anne," diye mırıldandım diz çöküp ona yardım ederken.

Saatlerce durmadı. Ta ki yıkık ayakkabıların yanında bayılana kadar.

Onu yatağa taşımak için kucağıma aldığımda, hiçbir ağırlığı yoktu. Kelimenin tam anlamıyla ölüyordu.

"Her şey yolunda anne. Şimdi dinlen," diye fısıldadım, o boğuk, gergin his hâlâ göğsümde ve boğazımdaydı. Çarşafları çenesine kadar çekerek onu yatırdım. Bunu benim için yaptığını zar zor hatırlıyordum. Ve şimdi buradaydım, o yaşlanıp saçları ağarmadan çok önce, şimdi onun için bunu yapıyordum.

Berbattı.

Birdenbire oda küçülmüş, daralmış, duvarlar üzerime kapanmış gibi hissettim. Kapıya baktım, ev sanki üzerime bastırıyormuş gibi hissediyordum. Toz, anılar, babam gittiği anda her şeyin durmuş olması. Boğucuydu.

Ayakkabıları bırakmak için kendimi zorladım, sabah gittiklerini görürse onu tekrar kızdıracağımı biliyordum ve sonra odadan çıktım, kapıya doğru aceleyle ilerlemeden önce boş kaseyi lavaboya koydum.

Tüm bunlardan sonra hâlâ bir şey yememişti.

Bakışlarım şöminenin üzerindeki toz kaplı çerçevelere takıldı. Başkasına aitmiş gibi hissettiren bir hayattan fotoğraflar. Üçümüz - Walker, Cole ve küçücük ben - babamın yanında aptallar gibi sırtıyorduk, hepimiz her şeyin ne kadar hızlı değişebileceğinden habersizdik. Her şeyin nasıl durabileceğinden.

Walker ve Cole şanslıydı.

Anladım, gerçekten anladım. Onlar daha yaşlıydı, bu yüzden annemin o zamanki haliyle şimdiki hali arasındaki tezat daha keskindi. Şeytanları yüzeye daha yakındı.

Ama dostum, bazı günler bu berbattı. Bir evin mezarına girip ondan geriye kalanlarla yüzleşen kişi olmak zorundaydım. Gözlerinin nasıl kaydığını ya da o gün yemek yiyip yemediğini nasıl hatırlayamadığını görmek zorunda değillerdi. Öfkeyle ya da gözyaşlarıyla ya da daha kötüsü... boşlukla uğraşmak zorunda kalmadılar.

Bir elimi saçlarımda gezdirerek içimde kabaran hayal kırıklığını bastırmaya çalıştım. Böyle hissetmemem gerekiyordu. Bunu anlamam, üstesinden gelmem gerekiyordu. Ama bazen, bu çok fazlaydı.

Bir saniye daha orada durdum, bir şey bekliyordum. Belki bir şeylerin değişebileceğine dair bir işaret. Ama tek duyduğum annemin uykusunda inlediği idi.

Ve o gün için alabileceğim tek şey buydu.

Döndüm ve dışarı çıktım, kapı arkamdan gıcırdayarak kapandı. Yine de göğsümdeki ağırlık, üzerimi kaplayan toz gibi üzerime yapışıp kalmıştı.

buradaki her şey.

Kamyonetimi kovalanıyormuşum gibi evden uzaklaştırırken bildiğim tek bir şey vardı... hayaletler gerçektir.

Annem de öyleydi.

OceanofPDF.com

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BÖLÜM 3

CASEY

"O üçüncü espressoyu içmemeliydim," diye inledi Nat, kampüste yürürken, ilk derslerine giden öğrencilerin arasından geçerek. Her üç adımda bir hopluyor, gerçekten konuşuyordu.

hızlıydı ve biraz yeşil görünüyordu... ama onun dışında çok güzeldi. Sarı saçları benim asla yapamayacağım plaj dalgaları şeklindeydi ve makyajı dergilerden fırlamış gibiydi.

"O kadar hızlı nasıl üç tane içtin?" diye sordum. Hâlâ çoğunlukla dolu olan ilk fincanımı tutuyordum ve karışıma fazla kafein ekleyemeyecek kadar gergin hissediyordum.

Nat dördüncü espressosunu dudaklarına götürürken, "Her şey çok hızlı oldu," diye fısıldadı.

Dikkatimin dağılmasına sevinerek homurdandım. Dün gece bugün hakkında endişelenmekten hiç uyuyamamıştım. Ve Ben'in gitmesi gereken üniversitede derslere başlamanın nasıl bir his olacağını.

Bu yolda *yürümesi*, Öğrenci Merkezi'nde kahve içmesi, kampüste fırtınalar estirmesi gerekiyordu. Ben'i tanıyan biri olarak, oryantasyondaki üç gün içinde çoktan tonlarca arkadaş edinmiş olurdu.

Burada *o* olmalıydı. Ben değil.

"Hey, gülümse, oda arkadaşım. Bu sabah kusması gereken kişi benim," diye takıldı Nat dirseğiyle beni dürterek. Ona henüz Ben'den bahsetmemiştim ama eminim melankoliye yatkınlığım onun gözünden kaçmamıştır. Yine de şimdiye kadar bunu görmezden gelme nezaketini göstermişti.

"Özür dilerim," diye homurdandım. "Sadece gerginim, sanırım."

Nat bir dakika boyunca beni incelerken dudağını ısırıldı. "Bence bu bizim için çok iyi bir yıl olacak, Casey Larsen. Bu konuda içimde iyi bir his var."

Ben de sırtıtmak zorunda kaldım.

Sabah havası serindi ve ben hâlâ kampüsün düzenini anlamaya çalışıyordum. Dün derse giderken kaybolmamak için tüm ders programımı yürüten garip kaplumbağa olmuştum... sadece Nat tamamen farklı bir yöne gitmeye karar vermişti.

Bir köşeyi döndük ve ileride distopik bir filmde koparılmış gibi görünen devasa bir beton bina görünce durdum. Tuhaf semboller taşa oyulmuştu ve kampüsteki diğer hiçbir şeye uymayan karanlık, gizemli bir hava veriyordu.

"Vay canına. Bu da ne?" Uğursuz yapıya bakarken başımı eğerek sordum.

Nat homurdandı, yarı kızgın yarı sinirli bir bakış fırlattı. "Bu mu? Bu Sfenks."

"Sfenks mi?" Tekrar ettim. Herhangi bir kampüs turunda ya da katalogda böyle bir şey duyduğumu sanmıyordum.

Başını salladı. "Kampüsteki gizli topluluklardan biri. Ülke çapında birçok üniversitede şubeleri var ama sözüm ona en seçkinleri onlar. Temelde her başkan, her ünlü atlet, her ünlü aktör... hepsi üniversite sırasında Sfenks'in üyesiydi. Sanırım Darkwood Koleji'nde başladı." Dudaklarını büzdü. "Ya da onun gibi bir şey."

Nat beni öne doğru çekti, böylece tekrar yürümeye başladık. "Garip bir şey duymak ister misin?"

"Ne?" Merakla sordum.

"Eyaletteki en büyük su faturasına sahipler."

Bir kaşımı kaldırdım ve binaya baktım. "Neden?"

"Güzel soru," dedi Nat omuz silkerek. "Kimsenin bir fikri yok. Gizemin bir parçası sanırım. Kampüsteki gizli toplulukları daha önce hiç duymadın mı?"

"Hayır. Sanırım tur bu kısmı atlamış," diye mırıldandım, hâlâ omzumun üzerinden mekâna bakıyordum. Yanında durmak bile tüylerimi diken diken ediyordu.

Yürümeye devam ettik ve bir sonraki köşeyi döndüğümüzde, ürkütücü Sfenks binasıyla ilgili tüm düşünceler kayboldu. Kampüsün ana binalarından birinin üzerinde devasa bir pankart asılıydı ve tam ortasında o güne kadar gördüğüm en muhteşem yüz yer alıyordu. Pankartta şöyle yazıyordu: *Bu bizim yılımız. Hazır mısınız?* En üstte blok harflerle *Parker Davis* yazıyordu.

Olduğum yerde durdum, öylece bakıyordum.

Evet. Evet, hazırdım.

Çok güzeldi. Kapı komşusu gibi değil. Çenenizi düşürecek türden bir güzelliği vardı. Güçlü çene hattı, camı kesecek kadar keskin elmacık kemikleri ve elleriyle ne yapacağını bildiğini söyleyen ukala bir gülümseme...

Ve şu gözler. Yani fotoşopla yapılmış olmalı, değil mi? Böyle gözlerin var olmasına imkân yoktu -mavi, delici, gözbebeğinin etrafında altın rengi bir çizgi ve gece gökyüzündeki yıldızlar gibi mavinin üzerine serpilmiş altın benekleri.

Tamam... Ona bakarken kelimenin tam anlamıyla şiirsel ağda yapıyordum.

Çenesinin etrafındaki hafif kırıksıklıklar ona farklı bir hava katıyordu. Ve saçları... Parmaklarımı saçlarında gezdirmek için ani ve garip bir istek duydum. Zengin kahverengi rengi, sanki güneş onu takip ediyormuş gibi altın rengine boyanmıştı.

İçimde bir şeyler kıpırdandı ve midemde garip bir sıcaklık oluştu. Verdiğim tepki utanç vericiydi. Daha önce yakışıklı erkekler görmemiş değildim. Ama o kadar uzun zamandır Gray'e kendimi kaptırmıştım ki, hiç kimseye yarım bakıştan fazlasını atmamıştım.

Ama bu adamla bunu yapmak imkansızdı.

Nat'in kahkahası beni şehvet dolu transımdan kopardı. Deli bir kadın gibi sırtarak bana dirsek attı. "Yatakhaneye geri dönmemiz gerekiyor mu... sana bir külot değiştirelim mi?" diye sordu masumca.

Ne ima ettiğini anlamam bir saniye sürdü ve anladığım anda da kızardım. "Bu sadece... Yani büyük bir şey-" Afişe tekrar baktım, gözlerim futbol pantolonundaki devasa şişkinliğe kaydı. Kesinlikle photoshop, değil mi? "Büyük bir tabela," diye aceleyle bitirdim, kasıtlı olarak gözlerinden kaçınarak.

Kadın homurdandı. "Doğru. Bu büyük bir *işaret*. Sadece söylüyorum... Parker Davis'in seni götürmesi garip olmaz. Eminim buradaki her öğrencinin fantezisi. Profesörlerin bile onun yanında dili tutulur."

"Peki bunu nereden biliyorsunuz? Onu tanıyor musun?" Tuhaf bir şekilde onunla konuşmuş olabileceği için kışkırdığımı hissederek rahatça sordum.

"Keşke," diye iç geçirdi, biz yürürken bakışlarını afişten ayırmıyordu. "Ne yazık ki, tüm bilgin okula başlamadan önce ona adanmış tüm hayran web sitelerini takip etmekten geliyor."

"Hayran web siteleri mi? Ya da hayran kulüpleri," dedim sırtarak.

"Yirmi dolarlık üyelik ücretini ödemiş olabilirim," dedi kibirli bir şekilde, yanaklarına yayılan bir kızarıklıkla. "Ama haftada gönderdikleri iki fotoğrafa bakmana izin verdiğimde benimle dalga geçmeyeceksin."

"Nasıl oluyor da her hafta yeni resimler çekiyorlar?"

Omuz silkti. "Yani eminim tüm kampüs onu takip ediyordur, bu yüzden muhtemelen her zaman fotoğraflarını çeken kameralar vardır."

Gözlerim açıldı. Üniversitede olup da ünlü olmayı hayal etmek zordu. Ama sanırım o öyleydi.

"Yarınki maçta kendi fotoğraflarını çekebilirsin," diye mırıldandı Nat, sanki kafamın içini görebiliyormuş gibi bana dirsek atarak.

"Casey!" Gray'in sesi yakınlardan geliyordu ve Nat'in bize doğru yürüdüğünü görmek için döndüğümde iç çektiğini duydum. Kendimi suçlu hissettim. Çünkü onunla tanıştığımdan beri ilk kez onun gördüğüm en seksi erkek olduğunu düşünmüyordum.

Yanıma gelip bana sarıldığında gülümseyerek "Merhaba," dedim. Oryantasyon süresince onu pek görmemiştim. Kardeşliği için acele haftasıydı. İlk akşam yemeğimizi bir acele işi yüzünden iptal etmek zorunda kalmıştı. Yani bir gün hızlı bir kahvaltı ve bir öğle yemeği dışında onu hiç görmemiştim.

"Güzel görünüyorsun," dedi, beni bir aşağı bir yukarı süzerken gözleri büyüdü. *Böyle* söylediğinde ne diyeceğimi hâlâ bilemiyordum, sanki her seferinde şaşıryormuş gibiydi. Daha önce *o kadar* kötü görünmüş olamazdım. Ne de olsa beni öpmüştü.

Nat yine yanımda ofladı ve ben de ona yan gözle baktım. Gray'in onun en sevdiği kişi olmadığı hissine kapılmaya başlamıştım. Taşınma günümde akşam yemeğini iptal ettiğinde gerçekten hayal kırıklığına uğramıştım ve o zamandan beri bunu ona karşı kullanıyor gibiydi.

"Teşekkür ederim. Sen de öyle." Kahretsin, bu çok garipti. Normal bir günde bir adamla konuşamazdım ve o adamın Gray olması durumu daha da kötüleştiriyordu.

Parker Davis gibi bir adam benimle konuşursa ne diyeceğimi hayal edebiliyordum. Tamam... bunu düşünmüyorum.

"Dersten sonra benimle öğle yemeği yemek ister misin? Bugün ne vardı?"

Bunun üzerine içim biraz burkuldu. Ders programımı alır almaz ona göndermiştim ve o zamandan beri aynı soruyu bana en az on kez mesajla sorduğunu düşünüyorum. Demek istediğim, onun bu soruyu

ezberlemesi gerektiğini söyledi. Ama bu ilgilendiğini gösterirdi, değil mi? Programını ezberlemiştim.

Onu kampüste gördüğüm iki seferde de çok dokunaklı davranmış, kankaları benimle fazla samimi olmasın diye üzerime titremişti. Ama hala *bunun* ne olduğundan emin değildim.

"Roma İmparatorluğu Tarihi ve ardından Calculus II derslerim var," dedim. Sahte bir korkuyla ürperdi ve ben de sııttım. Gray bu yıl üçüncü sınıfta olmasına rağmen hâlâ bölümünü ilan etmemişti. Bu hızla giderse, yakında karar vermezse on yıllık üniversite planına girecekti.

Nat tatlı, sahte bir sesle, "Sınıfa gitsek iyi olur, geç kalmak istemeyiz," dedi.

Gray şapkasını kaldırdı ve elini saçlarında gezdirdi. "Pekâlâ... işiniz bittiğinde bana mesaj atar mısınız?"

Ben cevap veremedem içeri girdi ve beni öptü. Sadece bir kez oldu ama beni o kadar hazırlıksız yakaladı ki bir an için bayılacağımdan korktum. Az önce yaptığı şey önemli değilmiş gibi davranarak uzaklaşmaya başladı.

Ve sonra beni gerçekten etkiledi.

"Ben seninle gurur duyardı Case," diye seslendi omzunun üzerinden, sonra da çekip gitti.

Tüm vücudum titredi ve kollarımı kendime sarıp gözyaşlarımı tutmaya çalışarak kamburlaştım.

"Casey?" Nat usulca söyledi. "İyi misin? Ben kim?"

"Ağabeyim," diye fısıldadım. "Gray'in en iyi arkadaşıydı. İki yıl önce bir araba kazasında öldü. İkimiz de onunlaydık."

Bundan sonra başka bir şey sormadı, sadece kolunu omuzlarıma doladı ve beni otomatik pilotta ilerlerken ikimizin de ilk derslerinin olduğu binaya doğru yönlendirdi.

Nat beni sınıfımın girişine kadar götürdü ve yüzümü ona çevirdi, hayatımda sahip olduğum herkesten daha iyi bir arkadaş olduğunu şimdiden göstermişti.

Ben'in yanında.

"Bilgin olsun, ben hâlâ bu yılın harika geçeceğini düşünüyorum Casey Larsen," dedi gülümsememi sağlamaya çalışarak. Ben de isteksizce gülümsedim, beni sadece birkaç gündür tanırken ona zombi kız gibi davrandığım için kendimi kötü hissediyordum.

"Katılıyorum," dedim usulca ve kelimeleri iliklerimde hissetmeye çalıştım. Ben için.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

BÖLÜM 4

PARKER

Amfinin ön tarafındaydım, ders sırasında dağıtmam gereken bazı kâğıtları karıştırıyordum, yaptığım şeyle ilgileniyormuş gibi davranıyordum, böylece yanlışlıkla potansiyel sahne beş yapışkanlarıyla göz göze gelmekten kaçınabilirdim. Birinci sınıf tarih dersinde asistanlık yapmak pek heyecan verici değildi ve bunun için zamanım da yoktu ama menajerim bunun özgeçmişimde iyi görüneceğini söylemişti. Görünüşe göre, son iki yılda seçmelerde birinci sırada yer alan oyuncuların partiler yüzünden tamamen başarısız olmalarının ardından, NFL gözlemcileri oyuncu adaylarının sadece futbolda iyi değillerdi, aynı zamanda kendilerini de toparlamışlardı.

İşte buradaydım, biliyormuş gibi yapıyordum.

Cebimdeki telefonum çaldı ve annemin hemşiresinden gelen kötü bir haber olmamasını umarak telefonu çıkardım. Bugün gerçekten de kötü bir habere ihtiyacım yoktu. Hele yarın sezonun ilk maçı varken.

Jace olduğunu görünce sııttım.

Jace: Bir sosisli korunmak için ne kullanır?

Lütfen, lanet olsun, hayır.

Bırak çıkarsın.

Jace: Ne kadar yüce gönüllüsün, QB. Matty:

Bize söyleyecek misin?

Jace: Ne diyeceğim?

Matty: Lanet olsun. Şakanın cevabı.

Ben: Sanırım buna "punchline" deniyor.

Jace: İşte bu yüzden arkandan sana "koca beyinli" diyoruz.

Matty: Hayatımda daha önce kimsenin ona böyle seslendiğini duymadım.

Jace: Belki de arkandan söylüyorlardır. Belki de seni kırmak ve kıskandırmak istemiyorlar.

Kapı açıldı ve bir grup birinci sınıf öğrencisi kıkırdarak ve bana doğru bakışlar fırlatarak içeri girdi. Bu sınıfın son iki yıldır en popüler sınıf olmasının bir nedeni vardı ve bunun nedeni Profesör Hendrick'in büyüleyici bir profesör olması değildi.

Spoiler uyarısı. Değildi.

Söz konusu profesör, ders planlarını gözden geçirdiği masasının arkasından bana bıkkın bir bakış fırlattı. Omuz silktim, çünkü ne yapabilirdim ki? Bu kadar abartılmaya değerdim.

Telefonum tekrar çaldı ve bana anlamsız bir konuşmanın hâlâ devam ettiğini hatırlattı.

Neden "büyük beyin" unvanını kıskanayım ki? Arkamdan bana "büyük sik" diyorlar. Ki bu IMO için çok daha iyi.

Jace: 1) Şimdi "bence" yazamayacak kadar tembel misin? 2) Kelimenin tam anlamıyla kimse sana "büyük sik" demiyor. Kelimenin tam anlamıyla senden bir inç uzağım. Yani bu yanlış bir ifade olur.

Çeyrek santim, efendim. BU DA ONU HALA BÜYÜK YAPIYOR.

Ben: Çok bağırıyor.

Gülmüş olmalıyım çünkü Profesör Hendrick öksürdü ve bana bir bakış daha attı. Hoppala.

Jace: Teşekkürler, "Koca Beyin."

Ben: Ayrıca, hepiniz arasında en büyük aletin bende olduğunu belirtmek isterim.

Matty: Ölçüm yaptığımız gün orada olmadığınız için bundan emin olamayız.

Jace: Bu doğru.

Ben: ...

Ben: Ders başlamak üzere. Bize fıkranın devamını anlatacak mısın?

Matty: Öyleydi... yani değerlendirmemize katılıyorsun.

Ben:
Hayır.

Jace: ...

Şu lanet şakayı anlatabilir misin?

Jace: QB bugün biraz sinirli. Matty:

Tamam, Goldilocks.

Jace: Goldilocks?

Matty: Ben sadece lakap taktığımızı sanıyordum.

Başımı kaldırıp baktım ve hemen pişman oldum. Ön sıradaki kızlardan birkaçı bilerek etek giymişti ve bacakları bir jetin uçmasını bekleyen bir pist gibi açılmıştı.

Sikimi bir jetle kıyasladığımdan değil.

Gerçi henüz bir şikayetim olmamıştı.

Yine de o birinci sınıf kızları asla sikimi deneyimleme şansına sahip olamayacaklardı - en azından bu sınıftan çıkana kadar. Profesör Hendrick onunla ilk çalışmaya başladığımda, öğrencileriyle ilişkiye girdiğimi duyarsa hayatımı mahvedeceğini söylemişti.

Tam olarak bunu söylememiş olsa da - NFL gözlemcilerinin yaptığı şeyi ondan duyduklarından emin olmak konusunda yeterince imada bulunmuştu - bunu riske atmak istemiyordu.

Bu nedenle politikam, bu kızların sınırların dışında olduğu konusunda çok kararlıydı... en azından sınıfla işleri bitene kadar.

Şimdiye kadar benim için işe yaramıştı. Telefonum tekrar çaldı.

Jace: Tamam, baştan başlayalım.

Otuz saniyen var.

Geri sayım şimdi başlıyor.

Jace: Tanrım, baskı.

JACE!

Jace: Tamam, tamam.

"Tamam" diyerek zaman kazanabilirdin. Sadece söylüyorum.

Jace: ...

Jace: Az önce de söylediğim gibi... Bir sosisli sandviç korunmak için ne kullanır?

Ben: Ne?

Jace: Prezervatifler.

Homurdandım ve profesörün bir kez daha ters ters bakmasına yol açtım. Ama bu seferki gerçekten komikti. Jace'in şakalarında bu neredeyse hiç olmazdı.

Ben: Aferin.

Matt: İsteksizce aynı fikirdeyim.

Arkama yaslandım, esnememi bastırmaya çalışıyordum ki bir sandalye sertçe yere çarptı, ses odanın alçak mırıltısını yarıp geçti. Başımı kaldırdım, gözlerim sıraları tararken önce sinirlendim, arkada eğilmiş ve sandalyesini dik tutmaya çalışan bir kız buldum.

O arkasını döndüğünde dikkatimi tekrar telefonuma veriyordum... Lanet olsun.

Sanki aklımı başımdan almamış gibi masasına yerleşirken huşu içinde ona baktım. Omuzlarına yumuşak dalgalar halinde düşen kuzguni saçları ışığı yutacak kadar koyuydu. Ve gözleri, kahretsin, gümüş renginde miydi? Buradan öyle görünüyorlardı. Etrafına bakınırken amfinin loş ışığında parlıyorlardı, yanaklarında mahcup bir kızarıklık vardı.

O gözleri yakından görmem gerekiyordu.

Dondum kaldım, ne yapmam gerektiğini tamamen unutmuştum. Sanki odaya gerçek bir tanrıça düşmüş gibiydi.

Kendimi kaybediyordum.

Davis ailesinin bir laneti vardı. Ya da en azından öyle olduğunu düşünmeyi severlerdi. Erkek aile üyelerimiz *tek bakışta her şeyi* görebilen insanlar olma eğilimindeydi. "O" kişiyi bulduklarında, her şey biterdi.

Bunun doğru olduğuna inanmamıştım, doğru olamazdı. Vay anasını.

Bu doğru olamaz.

Sertçe yutkundum, aletim kot pantolonumun içinde dev bir pantolon yılanına dönüşmüş gibi hissediyordum. Kafama vurulmuş gibi hissediyordum. Sanki başka birine dönüşmüştüm. Elimi uzatıp sikimi düzeltmeye çalıştım ama tabii ki bu ön sıradakilerin dikkatini çekti çünkü oturduğum masada herhangi bir koruma yoktu.

Bir kızıl saçlı bana bakarak dudaklarını yaladı ve vurulmuş gibi irkildim, bakışlarım arkadaki güzelliğe geri döndü çünkü aniden onunki dışında herhangi bir kızın ilgisi kabul edilemez hissettirdi.

Pekala, Parker. Topla kendini. Kağıda baktım, kelimeler önümde dönüyordu. Birkaç derin nefes aldım. Olmadı. Bu da yardımcı olmuyordu.

Ona tekrar bakmak zorunda kaldım.

Sanki kafasına bir mıknaş bağlıymış gibi, bakışlarım onunkilere gitti. Hay sikeyim. Bana bakıyordu.

İçimde bir şeyler canlandı. Sanki başından beri ölü bir kalbim vardı ve şimdi nihayet atmaya başlamıştı.

Onun yüzünden.

Baş dönmesi böyle bir şey miydi? Yoksa bayılmak üzere miydim? Şu anda aynı şeyi hissediyordum.

Profesör Hendrick'in kalın bir ders kitabı yığınının masanın üzerine bırakırken çıkardığı gümbürtü, dikkatimi isteksizce az önce bulduğum melekten başka yöne çekmeme neden oldu. Profesörün bakışları, gördükleri karşısında hayal kırıklığına uğramış gibi odayı tarıyordu ve o anda takındığı tavra biraz içerlemiştim. Sınıfında bir tanrıça vardı. Buna göre davranması gerekirdi.

"Roma İmparatorluğu Tarihi'ne hoş geldiniz," diye başladı, sesi keskin ve netti. "Eğer buraya kolay bir yolculuk için geldiyseniz, şimdi gitseniz iyi olur."

Çılgınca kıza baktım, bu cümleyi gerçek anlamda almadığından emin olmak istedim. Eğer yerimden fırlayıp peşinden koşmak zorunda kalırsam bu biraz utanç verici olurdu.

Birkaç öğrenci rahatsız bir şekilde ayaklarını sürüyerek yürüdü ama o olduğu yerde kaldı.

Şükürler olsun. Kendimi tekrar Profesör Hendrick'e odaklanmaya zorladım. Bir saniyeliliğine. Ama sonra gözlerim bir kez daha onun adına kaydı. Neydi onun adı?

Çılgınca sınıf listesini çıkardım ama tabii ki **üzerinde** fotoğraf yoktu. Neredeydi o? Muhtemelen benim bilmediğim bir e-postanın içindeydi.

Çünkü o andan önce bu öğrencilerin isimlerinin ne olduğu umurumda bile değildi. Profesör Hendrick bana kaşlarını çattı, muhtemelen içimde hissettiğim kadar çılgın görüldüğüm için. Terliyor muydum? Evet, terliyordum. Kalbim de göğsümden kaçmaya çalışıyordu. Belki de kalp krizi geçiriyordum. Bu kız gerçekten de vücudumun fiziksel bir tepki vermesine neden oluyordu.

Nefes al, nefes ver, kendime koçluk yaptım. Şu anda onun resmini açmazdım. Onun adı olmadan yarım saat daha hayatta kalabilirdim.

Olabilir.

Profesör Hendrick tarihleri ve beklentileri sıralamaya başladı. Ara sınavlar, ödev teslim tarihleri falan. Kızın parmaklarını dizüstü bilgisayarının kenarına vuruşunda kayboldum, sanki kafasında sadece kendisinin duyabileceği bir ritim vardı. Patronumun söylediklerinden çok daha etkileyiciydi.

"Bay Davis, neden kendinizi sınıfa öğretim asistanımız olarak tanıtmıyorsunuz?"

Gözlerimi kırptım ve Bay Davis olduğumu hatırlamam bir anımı almış olabilir. Benimle konuşuyordu. Herkesin gözü benim üzerimdeydi ve daha önce hiç sorun yaşamadığım kelimeleri oluşturma yeteneğimi yeniden kazanmamı bekliyorlardı. Profesör Hendrick'e bakarken boğazımı temizleyerek ayağa kalktım. Bir kaşını kaldırdı, dudakları etkilenmediğini belli eden bir çizgiye bastırılmıştı.

"Evet, tabii," dedim, sesim tam bir aptal gibi çıkıyordu. "Ben Parker Davis. Ben... bu dersin öğretim asistanıyım." Bakışlarım bir an için kıza kaydı, sonra onları uzaklaştırıp arka duvara odaklandım. "Ofis saatlerim bir yerlerde asılı." Odada birkaç kıkırdama duyuldu ve bakışlarım kızın da bana gülüp gülmediğini görmek için o tarafa kaydı.

Gerçi bana bakmıyordu bile. Sanki şimdiye kadar gördüğü en ilginç şeymiş gibi masasına bakıyordu. Hay sikeyim. Bu şimdiye kadarki en kötü ilk izlenimdi.

Profesör Hendrick'in kaşları daha da çatıldı ama hiçbir şey söylemeden bekledi. Temel bilgileri bir araya getirmeye çalışarak derin bir nefes aldım. "Eğer ödevleriniz ya da sorularınız için yardıma ihtiyacınız olursa beni Çarşamba sabahları bölüm ofisinde bulabilirsiniz. Dersle ilgili her konuda yardımcı olmak için buradayım."

Neyse ki en azından konuşmanın "sınıfla ilgili" kısmını hatırlayabildim. Gerçi bu ofisimin önündeki kuyruğu durdurmazdı.

yardım isteyen insanlarla bir araya gelmekten... başka şeyler.

Bakışlarım tekrar ona kaydı. Keşke ona bu hükme dahil olmadığını söylemenin bir yolu olsaydı. Ona her konuda yardım ederdim... gerçekten her konuda.

Aslında yakında ona *her* konuda yardımcı olacaktım.

Orada öylece durduğumu, bir ucube gibi ağzımın açık kaldığını fark etmem bir saniye sürdü. Konuşmayı bırakalı ne kadar olmuştu?

Profesör Hendrick'in kafamın yan tarafına hançer sapladığını hissedebiliyordum... Sadece umursayacak gücü kendimde bulamıyordum.

Profesör boğazını temizledi. "Teşekkür ederim... Bay Davis. Sınıfta yardıma ihtiyacınız olursa lütfen onun hizmetlerinden yararlanın. Bay Davis bu dersi aldığında tam not aldı, bunu yapan ilk kişi oldu."

Muhtemelen son kısmı sesim aptalca çıktığı için eklemişti. Bakışlarım umutla varlığımın yeni odağına kaydı. Etkilenmiş miydi?

Anlayamadım... Gözleri hâlâ masasına yapıştı ve bakışlarımdan zehirli bir şeymiş gibi kaçınıyordu.

Yine de yanaklarında bir kızarıklık vardı. Beni fark ettiğinden oldukça emindim.

Ve şimdi aletim daha da sertleşmişti.

Profesör Hendrick boğazını öyle bir temizledi ki, tam zamanında dikkatimi toplayıp, "Roma İmparatorluğu hırs üzerine kurulmuştur ve öğreneceğiniz gibi hırs hem bir güç hem de bir çöküş olabilir," dediğini duydum.

Hırs. Evet, bu konuda bir şeyler biliyordum. Yeni bir *hırs* bulmuştum. Hayatta.

Onunla.

Ve Romalılar gibi... Onun benim sonum olup olmayacağından henüz emin değildim.

CASEY

Amfiye girdim, çantamı gereğinden fazla sıkıca tutuyordum, çünkü her zamanki alçak sesle konuşmalar odayı doldurmuştu. Umarım günün ilk ve tek korkusunu atlatmıştım ve okul yılına güçlü bir başlangıç yapabilirdim. Sıraları tarayarak boş bir koltuk aradım. Ahh. Boş olan tek yer salonun arka tarafının tam ortasıydı. Gittikçe özür dileyerek sıraya doğru ilerledim. Bir dahaki sefere daha erken gelmek için not almam gerekecekti.

Tam koltuğa oturmuştum ki gözlerim bir şeye -daha doğrusu birine- takıldı ve kalbim durabilirdi.

Bu oydu. Pankarttaki adam.

Parker Davis, kanlı canlı, profesörün kürsüsünün yanındaki uzun masada oturuyordu. Nabzım kulaklarımda gümbür gümbür atarken oda sanki yer değiştirmiş, tüm gürültü ve hareket yavaşlamıştı. Bu afiş fotoşopla yapılmamıştı. Hem de hiç. Hatta yeterince gerçekçi bile değildi.

Yakından daha da çarpıcıydı. Böyle görünen insanların gerçekten var olduğunu bilmiyordum. Bir an için endişelendim, sanki ölmeden hemen önce beyninizin çılgın görüntüler yarattığı o son anlardan birini yaşıyordum. Çünkü gerçek olamayacak kadar mükemmeldi.

Sandalyemi devirdim.

Silah sesi gibi odayı kesen bir sesle yere çarptı. Kafalar döndü, gözler fırladı ve yüzüm bir şekilde güneş yanığı olmuş gibi hissettim.

Kahretsin.

Sandalyeyi almak için hızla eğildim ve titreyen ellerimle dik konuma getirdim. Belli ki ben etraftayken koltukların yere sabitlenmesi gerekiyordu.

Harika bir başlangıç.

Parker Davis'e gizlice baktım, belki de düşündüğüm kadar gürültülü olmamıştır ve o fark etmemiştir diye umuyordum.

Ama bakıyordu. Ve sadece bakmıyordu. Mavi gözleri bana kilitlenmiş, içimi yakıp kavuruyordu. Oda dönüyor muydu? Yoksa bu sadece ben miydim... ve artık nasıl nefes alacağımı bilmediğim gerçeği mi?

İçimden bir sıcaklık şimşeği daha geçti ve parmaklarım bir anlığına uyuştı.

Kıçımı çılgınca koltuğa sürükledim, dirseğimi bir şekilde tutması gereken küçük masaya çarptığımda yüzümü buruşturdum.

Dizüstü bilgisayarım. Yukarı bakabilir miyim? Artık bakmasının imkanı yoktu... değil mi?

Odanın ön tarafına baktım.

Hayır. Hâlâ beni izliyordu, ifadesi okunamıyordu ama niyetliydi. Çılgınca etrafıma bakındım. Çünkü bunu sadece hayal ediyordum. Başka birine bakıyor olmalıydı. Ama ona ağzının suyu akararak bakan pek çok öğrenci olmasına rağmen, hiçbiri Parker Davis gibi bir tanrının dikkatini çektiğinizde vermeniz gereken içgüdüsel tepkiyi vermiyor gibiydi. Terleme, nabız patlaması... iç çamaşırı aniden nemlendi...

Umursamazca ağzımı silmeye çalıştım. Dudaklarımda içkimden kalan krem şanti mi vardı? Bu sabah hiçbir şey yiyememiştim, bu yüzden yemek olamazdı... ama belki de dudak parlatıcım bulaşmıştı?

Tamam... Yüzümde yanlış bir şey varmış gibi hissetmedim.

Dizüstü bilgisayarımı çıkardım, gözlerimi ekrana yapıştırdım... bakacak bir şeyim olmamasına rağmen. Her nasılsa... yine de onun bana baktığını hissedebiliyordum ve her saniye, korku, beklenti ve adını koymak istemediğim bir şeyin karışımıyla tenimin karıncalanmasına neden oluyordu.

Keskin yüz hatlarına sahip, uzun boylu bir kadın olan profesör konuşmaya başladı ve kendisini Profesör Hendrick olarak tanıttı. "Roma İmparatorluğu Tarihi dersine hoş geldiniz. Eğer buraya kolay bir yolculuk için geldiyseniz, şimdi gitseniz iyi olur." Sesi odanın içinde yankılanıyordu ama ben zar zor duyuyordum. Tek hissedebildiğim Parker'ın bakışlarının ağırlığıydı.

Nabzım göğsümde gümbürdüüyordu ve nefesimi sabit tutmak için her şeyimi harcadım. Birkaç öğrenci daha fark etmişti, gözleri ilgiyle aramızda dolaşıyordu, sanki burada anlamak istedikleri bir şey varmış gibiydi. Sertçe yutkundum, yerimde kıpırdandım ve parmak eklemlerim beyazlaşana kadar kalemimi kavradım.

Kendimi profesörü dinlemeye zorladım, beklentiler ve vizeler hakkında söylediklerinden parçalar yakaladım. Ama o zaman bile, onun farkındalığı kaybolmadı. Sanki beni bir spot ışığına koymuştu ve bundan kaçamıyordum.

Gizlice bir kez daha baktım ve onun hâlâ beni izlediğini gördüm, mavi gözleri kafamdaki her düşüncüyü okumaya çalışıyormuş gibi bana kilitlenmişti. Kalbim garip, ağır bir takla attı ve gözümü o kadar hızlı kaçırdım ki boynum acıdı.

Son iki yıl yalnız geçmişti. Bir yabancıya nasıl tepki verdiğimi açıklayabilecek tek şey buydu. Arkadaşlarımdan hiçbiri kardeşini kaybetmiş üzgün bir kızla uğraşmak istememişti. Nasıl davranacaklarını bilmiyorlardı.

ve bu yüzden benimle konuşmayı tamamen bıraktılar.

Annem en sevdiği çocuğunun ölümünün acısına o kadar kapılmıştı ki, diğer çocuğu... hala yaşayan çocuğu... zihninde kaybolmuştu. Gecenin içindeki gölgeler gibi birbirimizin yanından geçiyorduk ve son iki yılda onunla yaptığım konuşmaları bir elin parmaklarını geçmeyecek kadar çok sayabilirdim.

Ve Gray... şey, onun mesajları için yaşıyordum, ama kendime karşı dürüst olursam... mesajlar çok azdı.

Bu yalnızlık, ateşli de olsa bir yabancının bana bakması yüzünden şu anda neden bu kadar çılgın hissettiğimin açıklaması olmalıydı.

Sadece buna alışık değildim.

Profesör aniden, "Bay Davis, neden kendinizi sınıfa öğretim asistanımız olarak tanıtmıyorsunuz?" dedi.

Ve bu benim dikkatimi çekti.

Bir kez kafamı kaldırdım... sadece onunla tekrar göz göze gelmek için... ve hemen masamın üstüne kazınmış kalem işaretlerini incelemeye devam ettim.

Parker konuşmaya başladı... ve muhtemelen her zaman kalabalıkların önünde konuşmak zorunda olan bir adam olarak düşündüğümünden çok daha az konuşkan olmasına rağmen... sesi... kahretsin. Derin, zengin, kendine güvenin mükemmel bir karışımı ve havayı daha ağır gösteren daha sert bir şeydi. Sesi göğsümün içine işleyecek şekilde titreşiyor, onu duymaktan çok hissetmemi sağlıyordu. Bu sadece bir ses değildi; bir varlıktı. Alçak, emredici, nabzımın hızlanmasına ve tenimin kızarmasına neden olan bir parça törpü ile.

Sözleri tenimin üzerinde geziniyor ve ardında bir farkındalık izi bırakıyor gibiydi, midemde yavaş bir yanık gibi ısı birikiyordu. Sanki sesi aramızdaki boşluğa ulaşmış ve beni içine çekmiş, istesem de istemesem de beni yerime kilitlemişti.

Neyim vardı benim?

Profesör Hendrick'in dersin geri kalanında söylediği sadece birkaç şeyi yakalayabildim... Bu kesinlikle bir sorundu çünkü bize ilk ödevimizi sonunda verdiğinden oldukça emindim. Tek bildiğim, "Ders bitmiştir" dediği anda yerimden fırladığım, çantamı kaptığım ve sınıftan çıkmak için acelesi yokmuş gibi görünen diğer herkese takılmamaya çalışarak sıranın aşağısına doğru koştuğumdu.

Belki de tüm ders boyunca yaşayan en ateşli adam tarafından bakılmadıkları içindir.

Sanırım bakan kişi siz olduğunuzda bir fark yaratıyordu.

Kapıdan dışarı iki adım atmıştım ve arkamdan "hey" diye seslenen o sesi duyduğumda gururla gözlerimi kendimden ayırmamıştım.

Mantıklı gelmese de. Parker Davis'in beni aradığını biliyordum.

Arkamı döndüm... ve kalbimin kırılabileceğini hissettim. Çünkü artık onu yakından gördüğüme göre, hayatımın geri kalanında herhangi biri onunla nasıl kıyaslanabilirdi ki?

Kirpikleri kalın ve koyu renkliydi, şüphesiz ona bayılan her kadının kıskançlığıydı. Koridordaki pencerelerden gelen ışık çenesinin keskin hatlarına, elektrik mavisi gözlerindeki küçük altın lekelerine vuruyordu. Yıkıcıydı, çekiciydi... mükemmeldi. Yüzündeki kirli sakalın kaba gölgesi, dudaklarının yarım bir gülümsemeyle eğilmesi, hepsi içimde kendimi zorlukla bir arada tutabildiğim bir sıcaklık dalgası yarattı.

"Hey," dedi, basit ve sıradan, ama sesi aynı alçak uğultuyu taşıyordu, sanki sadece benim için sırlar barındırıyordu.

O sırları *istemem* gerçekten çok kötüydü.

"Um-hi?" Kelimeyi istediğimden daha yumuşak ve şaşkın bir şekilde söylemeyi başardım. Boğazım sıkıştı, sanki nefes almakta zorlanıyordum.

Bakışları öylece kaldı, sanki her ayrıntıyı ezberlemeye çalışıyormuş gibi yüzümü taradı. Dünya sadece bize daralmış gibiydi, öğrencilerin gürültüsü ve çarpan kapılar kayboluyordu. Her şeyin aşırı derecede farkında olduğumu hissettim - ne kadar yakın olduğunun ve nasıl koktuğunun, temiz, erkeksi bir enerji gibi... daha karanlık bir şeyin ipucu ile. Ya da varlığının aramızdaki her santim boşluğu dolduruyor gibi görünmesinin.

Kollarımı göğsümün önünde kavuşturdum, aniden gülünç derecede sertleşen meme uçlarımın sütyenimden dışarı çıkma ve onun görebilme ihtimaline karşı.

"Bir şeye mi ihtiyacın vardı?" Sonsuzluk gibi görünen bir süre boyunca birbirimize bakıp durduktan sonra sonunda mırıldandım.

Sanki sesim onu trans halinden çıkarmış gibi gözlerini kırptırdı. "Adın ne?" diye sordu ve şaşkınlığım daha da arttı.

"Benim adım mı?"

"Evet, ihtiyacım var," diye cevap verdi. Sesi talepkârdı... Sanki bunu benden almaya hakkı varmış gibi hissediyordu.

Ve içimden bir ses kesinlikle itaat etmek istiyordu.

"Casey," dedim ona tereddütle.

Karşılık veren gülümsemesi bulutların arkasından çıkan güneş gibiydi. Onun sıcaklığının tadını çıkarmak istedim. Hayatımın sonuna kadar her gün görmek istedim.

Tamam, çılgınca.

"Casey," diye tekrarladı, neredeyse kendi kendine, sanki ismimin tadını çıkarıyormuş gibi. "Ben Parker." Dudaklarımdan hafif histerik bir kıkırdama kaçtı, çünkü adını zaten bildiğim halde kendini tanıtırken çok kibar davranıyordu.

Herkes yaptı.

"İşte buradasın," Gray'in sesi arkamdan geldi ve bir saniye sonra kolu belime dolandı. Beklenmedik temas beni kaskatı kıldı ama o bedenimin etrafında kıvrılırken gülümsemeye zorladım kendimi. Ne yapıyordu ki?

Ve bu sabahtan önce istediğim her şey buyken neden birdenbire bu kadar yanlış hissettirdi...

Parker'ın gözleri bize kilitlenmişti, izlerken çenesi geriliyordu. Tehlikeli bir parıltı vardı, sanki gördüğü şeyden hoşlanmamış gibiydi. Bakışlarının beni yakıp kavurması havayı ağır ve yüklü hissettirdi.

Gray başımın yan tarafına bir öpücük kondurdu ve bu beni Parker'ın beni soktuğu sersemlikten kurtardı. Şaşırmış bir şekilde ona baktım.

"Öğle yemeği için hazır mısın?" Gray'in sesi alçak ve samimiydi; bu ses karşısında yüzüm kızardı. Bu gidişle bütün gün domates gibi görünecektim. Ben bir şey söyleyemeden Parker'a baktı. Sanki Parker'ın orada durduğunu yeni fark etmiş gibi, "Selam," dedi.

Bu imkânsız olmalıydı çünkü hayatımda bu kadar büyük bir varlığa sahip biriyle hiç karşılaşmamıştım. Parker Davis'i görmezden gelmek, odanın ortasındaki dev bir çıplak heykeli görmezden gelmek gibi bir şeydi.

İmkansız.

"Andrews," dedi Parker sertçe, çenesini kaldırarak. Daha önce sahip olduğu tüm sıcaklık buza dönüştü.

İkisi birbirine baktı, üçümüzün arasında kalın bir gerilim tabakası oluşmuştu.

"Siz ikiniz birbirinizi tanıyor musunuz?" Gray sordu, kolu hâlâ bana sarılıydı.

Parker'ın "Evet" demesiyle aynı anda ben de "Hayır" dedim.

Gray arkama geçti ve sonra diğer kolunu da bana doladı. Sanki bir hak iddia ediyormuş gibi hissediyordum.

Ki bu gülünçtü.

Çünkü Parker Davis hangi dünyada benimle ilgilenebilirdi ki... Ayrıca Gray Andrews'a sonsuza dek aşık olmuştum. Nasıl olur da başka biriyle ilgilenir misin?

Nasıl yapabildim.

"Bay Davis." Profesör Hendrick'in sesi amfinin girişinden, gördüklerinden hoşlanmamış gibi onaylamaz bir ifadeyle yükseldi.

Parker dişlerini sıktı, dikkatini bir saniye daha bana çevirdi, tüm o dikkati odaklanmış ve netti.

"Sonra görüşürüz Casey," dedi sonunda.

Ve bu bir söz gibi geldi.

"Hoşça kal," diye cevap verdim, nabzım kulaklarımda gümbür gümbür atarken kelimeyi zorlayarak söyledim. Parker dönüp uzaklaştı ve bakışlarımı Gray'e çevirmek için elimden gelen tek şey buydu.

Gray etrafımdaki sargıları çözüp elimi tuttuğunda, beni koridorda ilerletirken omzumun üzerinden geriye bakmaktan kendimi alamadım.

Parker'ın kapı aralığında durmuş, bir kez daha beni izlediğini gördüğümde neredeyse takılıp düşüyordum.

Ve aniden... "hoşçakal" söylediğim en büyük yalan gibi geldi.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BÖLÜM 5

CASEY

G Ray'in eli benimkinin etrafında sıcacıktı, yemek salonuna doğru yürürken parmaklarımız sıkıca kenetlenmişti. Güneş her şeyi altın sarısı bir ışığa büründürüyor, kampüsü broşürlerden fırlamış bir resim gibi gösteriyordu.

Yine de manzaraya odaklanmak benim için zordu. Düşüncelerim Parker Davis'ten Gray'in elinin şu anda benimkine dolanmış olduğu gerçeğine sıçrayıp duruyordu.

Aramızdaki havada bir uyumsuzluk vardı. Yüzeyin altında vızıldadığını hissedebiliyordum.

"Ee," dedi Gray sonsuz gibi görünen bir sürenin ardından, sesi rahat ama zorlamaydı. "Parker'ı nereden tanıyorsun?"

Soru beni hazırlıksız yakaladı. Ona baktım, gözleri önündeki yola sabitlenmişti, çenesi gergindi. Bana bakmıyordu, ama bunu söyleme şekli - keskin, tam olarak adlandıramadığım bir şeyle kenarlı - neredeyse... kıskanıyormuş gibi geliyordu.

"Bilmiyorum," dedim yavaşça. "O sadece... benim asistanım."

Gray homurdandı. "Peki neden *asistanınız* dersin ilk günü koridorda sizinle böyle konuşuyordu?"

Dudaklarımı yaladım, ne söyleyeceğimi bulmaya çalışıyordum çünkü az önce Parker'la orada olanlar konusunda Gray kadar benim de kafam karışmıştı.

"Emin değilim. Sanırım kendini tanıtıyor," diye mırıldandım sonunda.

Kuru bir kahkaha attı ve ben de yüzüne baktım. O anda hiç de eğlenmiş gibi görünmüyordu. "Doğru," diye mırıldandı. "Sadece kendini *tanıtıyordu*."

"Bana kızgın mısın?" Tereddütle sordum, olduğum yerde durdum ve beni bırakması için elimi çektim.

Ama bırakmadı. Bunun yerine beni kendine çekti, bakışları yüzümü tararken elimi iki elinin arasına aldı. "Casey, Parker Davis kızların üzerinden bir *hiçmiş* gibi geçiyor. Kampüste binlerce mutsuz kadın bıraktı, parçalarını toplayacak kimsesi yok."

Binlerce. Kelime beni çarptı, anlamları göğsümde ağır bir şekilde oturuyordu. Elbette böyle bir tanrı istediği *herkese* sahip olabilirdi. Ama nedense bunu düşünmek *canımı acıtıyordu*. Yine de yüzümü boş tutmaya çalıştım, sanki söylediklerini hiç umursamıyormuşum gibi - çünkü neden umursayayım ki?

"Bunu bana neden anlatıyorsun? Onu tanımıyorum Gray. Muhtemelen sadece iyi davranıyordu. Derse başlarken sandalyemi devirip olay çıkarmıştım, eminim benim için üzülmüştür." Parker'ın bakışlarının tenimi nasıl okşadığını hatırlamamaya çalışarak ona söyledim. Ve onun sesini duyduğumda omurgamda nasıl kıvılcımlar çıktığını.

Gray nefes verdi, duruşundaki gerginlik benim görebileceğim kadar azalmıştı. "Çünkü Case," dedi, sesi şimdi daha yumuşaktı, "sen... sen güzelsin. Erkekler seni isteyecek. Her kalabalığın içinde göze çarpıyorsun. Seni istememek imkânsız."

Nabzım sıçradı ve sertçe yutkundum, beklenmedik kelimeler kaburgalarımın arasında bir yere yerleşti, sıcak ve kafa karıştırıcı. "Güzel olduğumu mu düşünüyorsun?" Fısıldadım, yanaklarım kızarmıştı.

Bir anı canlandı, sanki o güneşin kavurduğu arka bahçede yeniden duruyormuşum gibi canlıydı. Belki sekiz yaşındaydım, Ben ve Gray'in peşinden sadece küçük bir kız kardeşin gösterebileceği o amansız kararlılıkla gidiyordum. Bir şeyler inşa etmeye çalışıyorlardı - cılız bir ağaç kalesi ya da bir tür "sadece erkekler" kulübü. Ne olduğu umurumda değildi, sadece bunun bir parçası olmak, kahkahalarının tadını çıkarmak ve ait olduğumu hissetmek istiyordum.

"Casey, bizi takip etmeyi bırak!" Ben'in sesi öfkeliydi, ısırmaktan çok havlıyordu ama onu duymazdan geldim, onların uzun adımlarına ayak uydurmaya çalışırken atkuyruğum sallanarak ilerledim. Gray arkasına baktı, yüzünde her zaman *burada olmana sevindim* der gibi bir sırıtış vardı.

Gray bana göz kırparak, "Hadi Ben, bırak kalsın," dedi. O her zaman sabırlı biri olmuştu, bana asla peşime takılan sinir bozucu küçük kız kardeşmişim gibi hissettirmemişti.

Sonra ayağım başıboş bir köke takıldı ve sert bir şekilde yere düştüm, düşüşün acısı dizime yayıldı ve ardından yavaş, sıcak bir kan damlası geldi. Gözlerim yaşardı ama ben daha çığlık atamadan Gray yanımda dizlerinin üzerine çökmüştü.

"İyi misin, Case?" Sesi yumuşak, sakın ve başlı başına bir merhem gibiydi. Cevap vermemi beklemedi, sıyrılan dizimdeki kiri nazikçe temizledi ve arka cebinden buruşuk bir bandana çıkardı. Kumaş ona bastırıldığı için sıcaktı ve sanki kırılğan bir şeymişim gibi dikkatli parmaklarıyla dizimin etrafına bağlamasını gözlerim fal taşı gibi açılmış bir şekilde izledim.

"İşte," demişti bana, her şeyi biraz daha az acıtan o gülümsemesiyle. "Yeni gibi oldu. İşe geri dönmeye hazır mısın?"

Başımı salladım, burnumu çektim ama kendimi yeniden cesur hissettim, sanki bu basit hareket sadece cildimi onarmamıştı, içimde bir şeyleri de mühürlemişti. Gray'ın o kolay sıcaklıkla parlayan gözleri bir süre daha oyalandı ve sonra ayağa kalkarak beni ayağa kaldırmam için elini uzattı.

O andan itibaren ona aşık olmuştum.

Anı geldiği gibi hızla yok oldu ve beni orada milyonlarca anının yankısıyla, onun varlığının her zaman güvenlik anlamına gelmesiyle baş başa bıraktı. Gray sadece geçmişimdeki bir çocuk değildi. Kemiklerime kazınmış gibi hissettiren bir şekilde benim bir parçamdı.

Gray aniden inledi ve gözleri benimkileri aradı, yoğun ve biraz da çaresizdi. "Tabii ki çok güzel olduğunu düşünüyorum," diye itiraf etti, sesi çığ ve açıldı. "Seni istiyorum Casey. Sanırım seni *hep* istedim."

Ben ona bakarken dünya eğilmiş, kampüsün gürültüsü arka planda kaybolmuş gibiydi. Bunu söyleme şekli -bildiğimden daha uzun süredir bunu taşıyor gibiydi- içimde bir şeylerin çatlamasına neden oldu.

"Gri..." Sesim dudaklarımdan zorlukla çıkarken, şaşkınlık ve içimde dönüp duran duygular arasında sıkışıp kalmıştım.

"Hep mesafeli durdum... Ben için," diye devam etti. "Ve şimdi kendimi aptal gibi hissediyorum, çünkü Ben'in seni ne kadar sevdiğini bilseydim... belki beni anlardı. En azından denemeliydim."

Nefesim kesildi, sözlerinin ağırlığı içime çöktü, ağır ve gerçektir. Bu kelimeleri o kadar uzun zamandır istiyordum ki... Gerçekten söylediğine inanmakta güçlük çekiyordum.

Yaklaştı, elleri benimkileri bıraktı, böylece yukarı kayarak yüzümü kavradılar, başparmakları yanaklarıma sürtündü. "Muhtemelen

Bunu tamamen yanlış söylüyorsun," dedi, gözleri benimkilere kilitlenmişti. "Ama bilmeni isterim ki bu sensin, Case. *Her zaman sendin.*"

Sesindeki dürüstlük, bana sanki önemli olan tek şey benmişim gibi bakması... işte buydu. Bu gerçekten oluyordu.

Titrek bir nefes verdim, rüyalarımın gerçekten gerçekleştiğini fark etmek bilincime doğru yol alıyordu ve başımı salladım. "Tamam," diye fısıldadım, başka ne söyleyeceğimden emin değildim.

Dudaklarının kenarında küçük bir gülümseme belirdi.

"Yani bunu yapıyor muyuz Casey? *Sonunda* benim kızım olacak mısınız?" diye sordu, sesi alçaktı, neredeyse utangaçtı, sanki cevabımın ne olacağından emin değildi.

Kısa bir an için aklımdan başka birinin yüzü geçti. Ama onu uzaklaştırdım.

Bu gerçektir. Her zaman istediğim şey *buydu*.

"Evet," diye fısıldadım, o aramızdaki boşluğu kapatıp dudaklarını dudaklarıma bastırmadan önce kelimeyi ancak çıkarabildim. Etrafımızdaki dünya bir bulanıklığa dönüştü ve bir an için sadece biz vardık, uzun zamandır geliyormuş gibi hissettiren bir söze karışmıştık.

Tam olarak içine giremeden, biri çimenlerin arasından onun adını haykırdı. "Gray! Yemek yiyor muyuz, yemiyor muyuz?"

Hemen geri çekildi ve omzunun üzerinden baktığımda bir grup kız ve erkeğin yaklaştığını gördüm.

Gray ellerini bıraktı ve arkasını döndü, arkadaşlarına karşı takındığı o rahat gülümseme hiçbir şey olmamış gibi tekrar yerine oturdu. "Hadi, yemeğe gidelim," diyerek elimi tuttu ve beni yanına çekti.

Onu takip ettim ama arkadaşlarından biriyle yarın maçtan sonra gidecekleri parti hakkında konuşmaya başladığında an çoktan kaybolmuştu. Elini sıkarak, değişimin beni rahatsız etmesine izin vermemeye çalıştım, ancak odak noktasının bu kadar hızlı ilerlemesi göğsümdeki sıcaklığın azalmasına neden oldu. Hâlâ orada, onun bıraktığı boşluğun içinde duruyormuşum gibi hissediyordum.

Ve Parker'ın yüzü yine kafamın içindeydi.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BÖLÜM 6

PARKER

W Casey'den uzaklaşmak hayatımda yapmak zorunda kaldığım en zor şey gibi geldi. Ve bu benim dramatikliğim değildi. Onu Gray Andrews ile bırakmak...

Kesinlikle kabul edilemez.

Bu bir daha olmayacak bir şeydi.

"Bay Davis," Profesör Hendrick'in sesi, kendimi zorla odaya geri soktuğum anda kesildi. Ben yokken amfi boşalmıştı ama o hâlâ kürsünün yanında duruyordu, kollarını göğsünde kavuşturmuş, sütü kesebilecek bir bakışla doğrudan bana bakıyordu.

"Evet, Profesör?" Sesimin normal çıkmasına sevinmiştim. Koridordaki o kısa etkileşimden sonra kendimi şok olmuş, değişmiş hissediyordum.

Bir kaşını kaldırdı, sessizlik çenemin gerilmesine neden olacak kadar uzadı. "Paylaşmak istediğin bir şey var mı? Bilmem gereken bir şey?"

Evet, muhtemelen tüm sınıfın önünde öğrencilerinden birinin peşinden koştuğumu bu kadar belli etmemeliydim. Başımın üzerine ilgilendiğimi gösteren bir neon tabela da koyabilirdim.

Yine de bu kaçınılmazdı. Adını şimdi öğrenmemiş olsaydım çıldırabilirdim.

Zaten hissettiğimden daha çılgınca.

"Hayır, hanımefendi. Paylaşacak bir şey yok," dedim yumuşak bir sesle, kollarımı kavuşturdum ve ona en alışık olduğum hoş gülümsememi gösterdim.

Dudakları ince bir çizgi halinde kıvrılmış, gözleri kısılmıştı. "Size hatırlatmak isterim ki Bay Davis, asistanlar ve öğrenciler arasında sıkı bir arkadaşlık

öğrenciler. Bu sadece bir kılavuz değil; müzakere edilemez."

Başımı salladım, Casey'nin gümüş rengi gözlerini, bana nasıl baktığını... ve o daracık vücuda yapacağım her şeyi düşünürken gülümsemem hiç kaybolmadı.

"Anlaşıldı Profesör," diye cevap verdim kolayca, sesim sabitti. Ama daha önce hiç bu kadar büyük bir yalan söylememiştim.

Kesinlikle dostluk olacaktı. Hayal edebileceğinden çok daha fazla.

Ve ben, kendi adıma, dostluğun başlaması için sabırsızlanıyordum.

Olaydan sonra bu kuralı aşmanın bir yolunu bulmam gerekecek.

Bir sapık olmanın ilk adımları: kız arkadaşım hakkında bulabildiğim her şeyi öğrenmek.

Amfiden çıkar çıkmaz, akademik binaların çoğunda bulunan boş, özel çalışma odalarından birine girdim. Gelecek hafta öğrencilerin gerçekten yapacak işleri olduğunda bu odaları bulmak neredeyse imkansız olacaktı ama dersin ilk günü olduğu için hepsi tamamen boştu.

Dersin ilk günü. Aradan geçen zamanın bu kadar olduğunu düşünmek garip geliyordu. Bugün şimdiden hayatımın en uzun, en hayat değiştiren günü gibi geliyordu. Haftalar, hatta aylar geçmiş olması çok daha uygun görünüyordu. Sadece birkaç saat değil.

Sandalyeye yerleşip sınıf listesinde gezinirken ekranın ışıltısı yüzüme yansdı ve onun adı belirlediğinde parmaklarım durakladı. Casey Larsen.

Casey Davis olarak daha da iyi olurdu.

Ağzımın kenarından bir sırıtış geçti. *Tamam, çılgınca.*

Profesör portalına geçtim. Hendrick geçen yıl bir konuda yardım etmem için bana erişim vermişti ve umarım şifreyi değiştirme zahmetine girmemiştir. Şifreyi girdim ve bekledim, ekran kabul ettiğinde içimden bir yumruk pompası yaptım.

Adını yazdım ve Casey'nin öğrenci profili belirdi, düzgün bir şekilde düzenlenmişti ve olağan bilgilerle doluydu -fotoğraflı kimliği, bölümü -tabii ki birinci sınıf öğrencisi olduğu için kararsızdı- ve ev adresi. Bakışlarım

doğum tarihi ve mevcut programında durakladı. Mükemmeldi. Hızlı bir ekran görüntüsüyle her şeyi yakaladım ve oda arkadaşının adını da zihnime not ettim.

Yeni bir sekme açtım, parmaklarımla adını ve memleketini yazdım. Gerçekten de birkaç arama sonucu çıktığında hoş bir sürpriz oldu.

Piyano çalardı. Ve sadece *çalmıyordu...* inanılmazdı. Katıldığı piyano yarışmalarıyla ilgili bazı makaleler vardı, parlak başlıklar onun başarılarını, yeteneğini detaylandırıyordu. Hatta bir makale YouTube'daki bir videoya bağlantı veriyordu. Tıkladım ve ne olduğunu anlamadan piyano müziğinin yumuşak, zengin notaları sessiz odayı doldurdu. Videoda daha gençti, parmakları tuşların üzerinde dans ederken gözleri kapalıydı, başka tarafa bakmayı imkansız kılan bir tutkuyla hareket ediyordu. Arkama yaslandım, müzik içimde beklenmedik ve keskin bir şekilde ilerliyordu. Yetenekliydi. Lanet olsun, yetenekten de öte. Müzik hakkında pek bir şey bilmiyordum ama dahi falan olmamasına imkân yoktu.

Vay canına. Tanrıça sütununda bir çetele işareti daha.

Ben Larsen adında bir adamın ölüm ilanına ulaşmadan önce konuyla ilgili olmayan birkaç arama sonucuna daha göz attım. Kendimi tedirgin hissederek tıkladım ve sayfayı taradım.

Kardeşi ölmüştü. Yaklaşık iki yıl önce. Benim yaşlarımdaydı. Göğsümü ovuşturdum, "sevgili annesi Brenda Larsen ve küçük kız kardeşi Casey tarafından hayatta bırakıldı" cümlesi içimi bulandırdı.

Sikeyim.

O zaman anladım. Gözleri büyüleyiciydi, evet. Ve eşsizdi. Ama şimdi onları düşününce, beni başka neden büyülediklerini anlıyordum. Çünkü içlerinde bir derinlik, bir karanlık vardı... bu sadece acı çekmenin getirdiği bir şeydi.

Bunu biliyordum, çünkü babamın aniden öldüğü ve annemin dağıldığı andan itibaren aynı bakış gözlerime yansımıştı.

Onun da bunu hissedip hissetmediğini merak ettim - içinde bir şey eksikmiş gibi bir boşluk.

Umarım öyledir. Çünkü o zaman içeri dalıp tüm boş kısımları doldurabilirdim.

Telefonum bir mesajla çaldı ve saati gördüğümde inledim. Şu anda hücum ekibinin geri kalanıyla birlikte film izliyor olmam gerekiyordu.

Neredesin lan sen?

Jace: Kaçırıldıysan bir kez göz kırp.

Matty: Bir metnin içinden göz kırpmayı nasıl göreceksin?

Jace: ESP, tabii ki. Telefonda hissedebilirdim. Matty: ...

Gözlerimi devirerek dizüstü bilgisayarımı kapattım, hayatımda ilk kez bir futbol antrenmanına gitmek zorunda kaldığım için sinirlenmiştim.

Yapacak daha çok işim vardı.

Çalışma odasından çıkıp koridorda ilerlerken bir şeyler yazdım.

Hayatım boyunca sabır konusunda hep profesyonel olmuşumdur. Çok çalışırsam, sonunda istediğimi elde edeceğimi biliyordum. Futbolda işe yaramıştı ve Casey'de de işe yarayacağından emin olacaktım.

Ve bu sabrın karşılığının, hayatımda bugüne kadar kazandığım en ödüllendirici şey olacağından oldukça emindim.

Sarsılarak uyandım, gözlerim odanın karanlığını tarıyor, beni neyin uyandırdığını anlamaya çalışıyordu... ve nabzımın göğsümde bir alarm gibi atmasına neden olan şeyin ne olduğunu.

Bir şeyler ters gidiyordu. Boynumun arkasını karıncalandıran ve çarşafların altında kaslarımı geren türden bir terslik. Yavaşça doğruldum, gözlerimin panjurlardan süzülen ay ışığına alışmasına izin verdim. Hiçbir şey göremedim.

Bacaklarımı yatağın kenarından sarkıtıp sandalyenin üzerindeki eşofman altıma uzandım. Onları üzerime çektim, serin hava üzerime vurdukça yumuşak kumaş tenime yapıştı. Çıplak uyumak her zaman yaptığım bir şeydi ama aletim dışarıdayken evi araştırmaya gitmeyecektim.

Gıcırtı. Ve sonra bir tane daha.

Pekâlâ... Birileri kesinlikle evimdeydi. Ve beni yan kapıdan korkutmaya çalışan Jace ya da Matty olmasa iyi olur çünkü ikisini de yumruklamaktan çekinmezdim.

Olabildiğince sessiz bir şekilde dolaba doğru ilerledim, onu açtım ve yatak odasının kapısına sürünmeden önce orada bulunan beyzbol sopasını aldım. Kapıyı kırarak açtım ve karanlık koridora baktım.

Boş.

Gıcırdadığını bildiğim döşeme tahtalarından kaçınarak koridorda birkaç adım attım. Kampüs çevresinde kiralayabileceğiniz tüm evler gibi bu ev de eskiydi.

Tam boş yatak odalarından birinin önünden geçiyordum ki aniden başıma sert bir çuval geçirildi; kalın, cızırtılı malzeme boynumu ısırdı. "Orospu çocuğu!" Tısladım, beynim daha yetişmeden vücudum dövüş moduna geçti. Yumruğumu savurdum, yumruğum birinin kaburgalarına değdi.

Acı homurtusu tatmin ediciydi ve tekrar denedim ama sanki on kişi birden üzerime çullanmıştı, beni eziyor, kollarımı iki yanıma sıkıştırıyor ve beni yere yatırıyorlardı.

"Tutun onu, lanet olsun!" diye tısladı bir ses.

Sarsıldım ve döndüm, dizimle başka bir bedeni yakaladım. Küfürler, ardından ayak sesleri ve birinin duvara çarpma sesi duyuldu. Başka birine vuramadan kollarım arkamdan çekildi, sıkıca bağlandı ve ardından bacaklarım bağlandı. Bağlara karşı mücadele ettim, boğucu torbanın içinde nefesim kesiliyordu.

Bir sonraki hamlemi düşünmeden kaldırıldım ve götürüldüm. Koridor ön bahçeye döndü ve ardından gece havası çıplak göğsümü ısırdı. Bir araba bagajı gıcırdayarak açıldı ve beni içine ittiler. "Kahretsin," diye homurdandım, sert metal omurgama karşı acımasızdı. Kapak çarparak kapandı.

Bu gerçekten oluyor muydu?

Elimden geldiğince sert bir şekilde tekmeledim, ayaklarım yanlara çarptı, ama tek tepki motorun kükreyerek canlanması oldu.

Yol kısaydı ama yanları tekmelemeye ve bileklerimdeki bağlardan kurtulmaya çalışırken dakikalar saatler gibi geçiyordu. Lastiklerin çakılları çtırtatmasını dinledim, sonra araba nihayet durdu ve boğuk sesler dışarıda alçak sesle konuşuyordu. Bagaj açıldı ve ben beklemedim. Vücudumu bükerek çırpındım, yeterince yakın olana tekme atmaya çalıştım. Ayağım bir şeye değdi -diz olabilir- ve bir küfür duydum.

"Seni öldüreceğim," diye hırladım ve yakındaki biri gerçekten güldü. Daha fazla el beni kavradı ve bagajdan dışarı çıkardı. Çanta hâlâ yüzümü kaplıyordu, boğuyordu, kör ediyordu ama sıcaklığı hissedebiliyordum. Değiştir. Daha soğuk hava, bayat. Sanki yeraltına gidiyormuşuz gibi.

Beni basamaklardan aşağı indirdiler, ayaklarım her birinde zıplıyordu. Omuzlarım sarsılmaktan ağrıyordu.

"Ona dikkat et," dedi bir ses. "Bugün maçı var." Ne oluyor lan? Ne tür adam kaçırarlardı bunlar?

Bir kıkırdama oldu ve sonra soğuk, sert zemine bırakıldım. Torba kafamdan çıkarıldı ve balmumu ile nemli toprak kokusunu içime çekerken loş ışığa karşı gözlerimi kısarak gözlerimi kırdım. Önce titreyen mumlar dikkatimi çekti, beton duvarlar boyunca dans eden uzun gölgeler oluşturuyorlardı. Soğuk havanın her taraftan bastırdığı odayı tararken nabzım hızlandı. Mumlar her yüzeyi kaplıyor, bodrumu garip, neredeyse... törensel bir parlıltıyla dolduruyordu. Siyah maskeli adamlardan oluşan bir çember bu görünümü tamamlıyordu. Hareketsiz duruyor, boyalı, sırtan yüzleriyle beni izliyorlardı.

Kıpırdandım, hâlâ bağılıydim, bileklerim iplerin sıkılığından ağrıyordu. Maskeli adamlara baktım; bazıları daha uzun, daha geniş, diğerleri daha zayıftı ama hepsi siyah giyinmiş, gölgelerin arasına karışmışlardı. Tam önümdeki maskeli adam dizini kaşıyordu ve loş ışıkta kolunun altından çok tanıdık bir kaplan dövmesinin görüldüğünü fark ettim.

Bu kesinlikle Garrett'tı, takımın son sınıf koşucusuydu. Bu konuda ona hep zorluk çıkarırdık çünkü kaplanın kuyruğu bir sik gibi görünürdü.

Daha fazla ipucu bulmak için odanın etrafına bakındım ve sonra onu gördüm: Arka duvardaki taş sunakta Sfenks'in sembolü oyulmuştu; keskin, köşeli hatları ve detaylı tasvirleriyle kusursuz bir şekilde görülebiliyordu: Ortada, kanatlarını açmış, etrafı delici gözler ve Mısır'a özgü şekillerle çevrili bir bokböceği. Koyu kırmızı lekeler duvardaki işareti neredeyse kurumuş kan gibi lekeliyor, ona uğursuz ve ürkütücü bir hava veriyordu.

Sonunda kafama dank etti... Lanet olası bir inisiyatif alıyordum.

Sfenks'i ya da kampüsteki diğer gizli toplulukları hiç düşünmemiştim. Kendi kaderimi kontrol ettiğim konusunda kesin bir fikre sahiptim. Gizli bir topluluğun parçası olsam da olmasam da NFL seçmelerinde bir numara olacaktım.

Ama sanırım şikayet etmezdim. Sadece en iyi öğrenciler, en güçlü atletler, daha fazlasını hedefleyenler Sfenks'e çekilirdi.

Bana en yakın duran adam kıpırdandı, bir adım daha yaklaştı. Sesi alçaktan geliyordu, maske yüzünden boğuklaşmıştı ama ses tonunu tanıdım. Charlie'ydi, şu

basketbol kaptanı. Kıvrıcık saçlı, 1.80 boyunda, hantal görünümlü kızıl saçlı adamı hayal ederek dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Eğer bu gerçek bir kaçırma olayıysa, maskesini çıkardığında ve o yüzü gördüğümde onları asla ciddiye alamazdım. "Sfenks'e hoş geldin Davis," dedi buyurgan ve gizemli görünmeye çalışarak.

"Eğer bu bir davet olsaydı, 'kafama çuval geçirip beni bağlama' olayını atlayabilirdiniz. Basit bir 'davetlisiniz' cümlesi işimi görürdü," dedim ve birisi nihayet bağları çözerken birkaç kıkırdama duydum. Bileklerime masaj yaparken dişlerimi sıktım. Bu, bugünkü oyunum için eğlenceli olacaktı.

Ayak sesleri arkamdaki taş duvarlarda yankılandı. Omzumun üzerinden bakarak yer değiştirdim ve üç kişinin daha odaya sürüklendiğini gördüm, başları daha önce benimkinin üzerine çekilene benzer çuvallarla örtülmüştü.

Onları tutan maskeli figürler de aynı maskeleri takmışlardı ve hepsi de sürükledikleri adamlardan dayak yememek için mücadele ediyordu.

Adamlardan biri oldukça mücadele ediyor, kendisini tutan ellere karşı sarsılıyor, boğuk da olsa açıkça yaratıcı olan küfürler savuruyordu.

"Sizi öldüreceğim, sizi arka sokak köylüleri. Annenizi sikeceğim ve bana baba dedirteceğim! Bir avuç özentî Cadılar Bayramı dekorasyonu tarafından kaçırılmayacağım!"

Homurdandım. Jace. Sadece Jace.

Bu, diğerlerinden birinin...

Adamların hepsi yere düştü, çantaları yırtıldı, Jace, Matty ve daha önce hiç görmediğim başka bir adam ortaya çıktı.

Jace korkuyla sırttı ve parmağıyla kendisini tutan maskeli figürlerden birini işaret etti. "Senin için geliyorum," diye bağırdı ve adam geri çekilerek diğer Sfenks üyelerinden bazılarının arkasına saklandı. Jace sanki en başından beri burada olacağını biliyormuş gibi bana göz kırptı.

Matty sinirli görünüyordu, sanki her şeyi yakıp yıkmak istiyormuş gibi odaya bakıyordu.

Oda aniden tamamen sessizleşti ve maskeli adamlar ayrıldı, başka bir figür hepsinin önüne çıktı. Taktığı süslü, altın işlemeli maskeye bakılırsa bu kişi liderdi. Kullandığı bir tür distorsiyon cihazıyla güçlendirilmiş sesi, odanın içinde

Charlie'nin daha önce yapmaya çalıştığı tüm yankılanan otorite ve gizem ile hava. Bu adamın kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Sfenks'e hoş geldiniz," diye söze başladı, bakışları biz yeni inisiyeler üzerinde geziniyordu. "Eğer içeri girmeyi başarırsanız, dünyanın en güçlü figürlerine sahip bir organizasyona erişim kazanacaksınız. Politikacılar, endüstri kaptanları, hatta görünmeyen güç kollarını hareket ettirenler - her kapı size açık olacak."

Dördümüz yer değiştirdik, sözleri üzerimize çöktü. Havadaki değişimi hissedebiliyordum, beklenti altta yatan bir belirsizlik akımıyla karışmıştı. Vaat kesinlikle çok çekiciydi.

Lider devam etti, sesi derin ve kasıtlıydı. "Önümüzdeki yıl boyunca sınanacaksınız. Aramızda durmaya, Sfenks'in işaretini taşımaya layık olduğunuzu kanıtlamanız gerekecek... Bu testlerden herhangi birinde başarısız olmak hayatınızın en büyük pişmanlığı olacaktır..." Dramatik bir etki yaratmak için durakladı, boş yeşil gözleri maskenin arkasından bize bakıyordu. "Üç test her birinize farklı zamanlarda ve hiç beklemediğiniz bir anda gerçekleşecek. Testlerini tamamlayanlar yıl sonunda tam Sfenks üyesi olacaklar. İyi şanslar beyler."

Bu *sıcak* karşılamadan sonra döndü ve daha önce fark etmediğim bir yan kapıdan odayı terk etti. *Charlie* yine ayakta idi, bu kez elinde bir ton elmas ve yakutla kaplı altın bir kadeh tutuyordu. Onlar sahteydi, değil mi? Çünkü bu *çok* pahalı görünen bir fincandı.

Yine de asıl dikkatimi çeken cübbesinden çıkardığı bıçak oldu. Sesi odanın içinde yankılandı. "Bağlılığınızı kanıtlamak için kanınızı sunacaksınız. Sfenks'e ilk kurbanını sunacaksınız."

Tanımadığım ilk inisiyeye doğru ilerleyişini ve bıçağı ona uzatışını izledim. Bıçağı aldı, avucunda derin olmayan bir kesik açarken yüzünü buruşturdu, kadehe kıpkırmızı damlalar sıçradı.

Sıra bendeydi ve bıçağı aldım, kabzası elimde serin ve ağırdı. Avucuma baktım, parmaklarımı esnetiyordum, oradaki herhangi bir yaralanmanın oyun için her şeyi alt üst edebileceğini biliyordum.

Nedense bunu bir bahane olarak kabul edeceklerini düşünmemiştim.

Bunun yerine bıçağı göğsüme, köprücük kemiğimin hemen altına bastırdım. Bıçağı derime batırdığımda acı hemen hissedildi, sıcak bir acı çizgisi oluştu. Kan kabardı, sıcak ve yapışkan, kaburgalarımın doğru bir yol izliyordu.

Öne doğru eğildim ve kanın kadehe damlamasına izin verdim. Adam başıyla onayladı, bıçağı elimden aldı ve *Jace* ile *Matty*'ye doğru ilerledi.

Ve sonra bitti.

Bir dizi merdivenden çıkıp bir kapıdan çıktık ve yeni doğmuş civcivler gibi Sfenks'in dışındaki çimlere fırladık.

"Bu çok garipti," diye homurdandı Matty, diğer inisiyatifle yollarımızı ayırıp hepimizin yaşadığı sokağa doğru yola koyulduğumuzda. O kadar da uzak değildi. Bagaj yolculuğu olmadan da yapabilirdik.

Ya da herhangi biri, tabii ki.

"Çok garip," diye mırıldandım, gökyüzünün çoktan şafağın turuncusuyla kaplanmış olmasından ve bugün çok az uykuyla bir oyun oynamak zorunda kalacak olmamdan son derece rahatsız olmuştum.

Ayrıca bunun Casey'le ilgili planlarımdan bir şey daha eksiltecek olması da canımı sıkıyordu. Aslında bu kabul edilemezdi.

Jace aniden gülmeye başladı, sesi neredeyse bir kıkırdamaydı.

"Neyin var senin?" diye sordu Matty, sabrı tamamen tükenmişti.

"Beni almaya geldiklerinde hatunun yüzünü görmeliydin. Muhtemelen öldüğümü düşündü," diye kıkırdadı Jace, durdu ve çok güldüğü için eğildi. "Çok yüksek sesle çığlık atıyordu."

Bu benim ve Matty'nin sırtıtmasına neden oldu... İkimiz de sahneyi hayal ettik.

"O kadar da kötü olmayacak, değil mi?" Jace nihayet kendine geldiğinde sordu.

Matty ve ben birbirimize baktık, benim temkinliliğim onun gözlerine yansımıştı. Yani daha ne kadar kötü olabilirdi ki...

OceanofPDF.com

BÖLÜM 7

PARKER

Game Day.

Buna benzer bir şey yoktu.

Başka hiçbir şey onun katıksız, elektrik enerjisiyle kıyaslanamazdı - kalabalığın kükremesinin ayaklarınızın altındaki zemini sarsması ve ciğerlerinizdeki havayı çınlatması. O stadyuma girmek, yüz bin çift gözün ağırlığını üzerinizde hissetmek, her şeyin büyütüldüğü bir sahneye adım atmak gibiydi. Her hareket, her seçim, her an, en az sizin kadar iniş ve çıkışlar için yaşayan bir hayran denizinin önünde oynanıyordu.

Orta yol yoktu. Ya dokunulmazmışsınız gibi isminizin yankılandığı tezahüratlarla yüceltilen bir tanrıydınız ya da yanlış giden her şeyin suçunu omuzlayan bir aptal. Bahisler acımasız ve basitti; kazanırsanız onların kahramanı olurdunuz; kaybederseniz her şeyden daha derin bir nefreti tadardınız.

Bunu daha önce de hissetmiştim, madalyonun iki yüzünü de. Yükselmenin, her şey yerli yerine oturduğunda ve yenilmez olduğunuzda o zafer dalgasına binmenin telaşı ve aynı zamanda çuvallamanın kemiklere işleyen acısı. Kolej futbolu dünkü galibiyetleri önemsemezdi. Önemli olan bugün, top elinizdeyken ve stadyum nefesini tutmuşken ne yaptığınızdı.

Yine de sahaya adım atmak uyuşturucu gibiydi. Gürültü sizi yutuyor, kalabalığın nabızı sizinkiyle senkronize oluyor ve bir an için her şeyi yapabileceğinizi hissediyordunuz. Ve o anda, stadyum tezahürat yaparken, damarlarınızda ter ve adrenalin karışırken, ya bir efsane olurdunuz ya da arka planda kaybolan başka bir isim.

Bugün tanrı olmaya hazırdım.

Soyunma odası her zamanki maç öncesi gerginliğiyle doluydu, adrenalin ve sinirlerin karışımı tadılabilecek kadar yoğundu. Çocuklar rutinlerini yerine getiriyor, kulaklıklarını takmış, kafalarını sessiz ritimlere göre sallıyor, bazıları kendi kendilerine son dakika mantraları mırıldanıyordu. Hava ter, deri ve beklentinin o eşsiz metalik tınısı gibi kokuyordu.

Yedek kulübesinde oturdum, kramponlarımı kasıtlı bir hassasiyetle bağladım, tekrarlayan hareketin içimdeki çalkantıyı yatıştırmasına izin verdim. Maç günü ritüellerinin sizi merkeze alması, saha ve oyun kitabı dışında her şeyi bloke etmesi gerekiyordu. Ama bugün, zihnim işbirliği yapmadı.

Telefonum yanımda duruyordu, ekran boştu. Mesaj yok. Annemi düşündüğümde çenem sıkıştı. Şaşırtıcı değildi; geçen haftaki ziyaret zor geçmişti. Orada olduğumu zar zor kabul etmişti, sonra da ayakkabılar yüzünden küplere binmişti. Yine de, bana basit bir "İyi şanslar" bile göndermeyi başaramadığı ilk sezondur. Bu yokluğun bıraktığı boşluk içimi kemirdi.

"Hey, QB," dedi Jace, kendini yanımdaki sandalyeye atarak ve etkili bir şekilde dikkat dağıtıcı olarak hizmet ederek. "Senin için bir tane var.

Matty diğer yanımda inledi. "Zon şeyini yapıyor. Bırak zon yapmaya devam etsin."

"Bu da ne demek oluyor?" Jace saçlarını atkuyruğu yaparken sordu.

"Bunun ne anlama geldiğini biliyorsunuz. Havasına giriyor. İşini yapıyor," dedi hücum yan hakemlerimden Chappie, tüm vücudunu titreten garip bir dans yaparak.

"Bana bir iyilik yap, Chap, adamım. Lütfen bunu bir daha asla yapma," dedi Jace.

"Ben de aynı fikirdeyim," dedi Matty.

Chappie eğildi, büyük ve kıllı bir popo çatlağı sergiledi ve benim tarafımdaki herkes inledi. "Hoşuna gitti, değil mi Jacey? Geldiği yerde daha fazlası var."

Jace biraz hasta görünüyordu ama geri kalanımız gülüyordu.

"Ben gözlerimi ağartmadan önce söyleyeceğin şeyi söyleyebilir misin?" dedi Matty, Chappie'nin kışının çatlağı canını almış gibi başını dolaplara yaslayarak.

"Pekala, bu iyi bir tane," dedi Jace, ayağa kalktı ve konuşurken bazı yüksek diz esnemelerine başladı. "Bir kardan adam ile bir kardan kadın arasındaki fark nedir?"

Telefonum yanımda çalarken ona "Hiçbir fikrim yok," dedim. Annem olabileceğini düşünerek baktım ama arayan Walker'dı.

"Kartopları," diye bağırdı Jace aniden, yüksek diz esnemeleri yüksek diz sıçramalarına dönüştü.

Bir süre sessizlik oldu ve sonra hepimiz gülmeye başladık. "Arka arkaya iki yarı komik espri yaptın, Jace-Face. Bu senin için bir tür rekor olmalı," diye seslendi Matty.

Jace kendisiyle gurur duyarak sırıttı.

Walker'ın ne diyeceğini öğrenmek için telefonumu elime aldım. Antrenman kampına yeni başlamıştı ve Cole hala dünya turundaydı, bu yüzden aile koltuklarını bu maçta boş olacaktı.

O sırada aklıma bir düşünce geldi, yüzüme bir gülümseme yayıldı ve hayal kırıklığım azaldı.

Casey muhtemelen orada olacaktı. Birinci sınıfın ilk futbol maçını kaçırmazdın. Ve sezon bitmeden o aile koltuklarında olacağından oldukça emindim.

"Neden öyle gülümsüyorsun?" Matty rahatsız olmuş bir sesle sordu.

"Ne gibi?" Masumca sordum.

"Deli gibi," diye ekledi Jace yardımsever bir şekilde.

"Artık böyle gülümsüyorum," dedim onlara ciddi bir şekilde. "Buna alışmanız gerekecek."

İkisi de bana yan gözle baktı ama benim dikkatim telefonuma döndü.

Walker: İyi şanslar, Parkie. Tüm takıma maçı izleteceğim, o yüzden çuvalama ve beni utandırma.

Ben: Geçen sezon her kurtuluş kaçırdığında ve maç kaybettiğinde sana böyle bir şey söylemeliydim :)

Walker: ...

Cole: Bu maçta touchdown için koşarken benim hareketimi yapabilir misin?

Gözlerimi devirerek iç çektim.

Ben: Bir hamlen olduğunu bilmiyordum.

Cole: ...

Doğru mu yaptım?

Walker, onu kontrol edebilir misin?

Cole: Ben sadece hayranların orijinal bir Davis görmekten hoşlanacağını düşünüyorum. Tüm söylediğim bu.

Walker: Hangi hareketten bahsettiğin hakkında benim de hiçbir fikrim yok.

Bu beni hiç şaşırtmadı, Walkie-Poo. Ailede her zaman yavaş olan sendin.

Bir kahkaha attım ve Jace bir kez daha omzumun üzerinden mesajlarımı okumak için yanıma geldi - çünkü böyle sinir bozucuydu.

Cole'dan gelen bir sonraki mesaj, bir konserde şarkı söylerken mikrofonu kuru kuru itiyormuş gibi görünmesini sağlayan bir kalça itme hareketi yaptığı bir videoydu. Kalabalıkta tam önünde geriye doğru düşen bir kız vardı.

Walker: Az önce bayıldı mı?

Cole: Kendini Beğenmiş Güneş Gözlüğü Emojisi

Jace homurdandı ve ben de ona dirsek attım çünkü bu kadar meraklı olmak kabalıktı.

Ben: Neden sadece emoji göndermek yerine bunu yazdın?

Cole: Ne dediğimi anladığından emin olmak istedim. Bu emojiler bazen yanıltıcı olabiliyor. Ya kendini beğenmiş yerine sadece mutlu göründüğünü düşünüyorsanız? O zaman asıl noktayı kaçırsın.

Walker: ...

Cole: Hey... bu çok fazla.

Ben: ...

Cole: Orta Parmak Emojisi

Walker: Ben de emoji'nin bunun için iyi olacağını düşünüyorum. Bu mesajı kaçırmak yok.

Sadece emin olmak istedim.

Jace aniden yanımda sarsılmaya başladı ve ben de ona baktım ve aynanın önünde Cole'un hareketini uyguladığını gördüm.

"Hayır. Sadece hayır," dedim ona. "Eğer yapacağın buysa sana tek bir pas bile atmayacağım."

"Planınız buysa sizi sahada bilerek takip edeceğim ve paslarınızı çalacağım," diye ekledi Matty, izlerken dehşete düşmüş görünüyordu.

Jace omuz silkti ve havayı yumruklamayı bıraktı. "Haklısın. Benim aletimin bir rock yıldızıninkinden çok daha büyük olduğunu hayal ediyorum. Bütün stadyumun bayılmasını ve tribünlerin çökmesini istemem."

"Doğru..." dedi Matty. "Bununla devam edeceğiz." Telefonuma geri döndüm.

Ben: Önerinizi takdir etmekle birlikte, sanırım bu özel hareketten kaçınacağım ve bunu size bırakacağım.

"Güzel kelime seçimi," diye yorumladı Jace, omzumun üzerinden mesajlarımı okumaya devam ederken. "Ne kadar büyük bir beyin." Bıkkınlıkla iç çektim.

Walker: Kışsadan hisse, öldür onu Parkie.

Aynen öyle. Git. Dövüş. Kazan.

Bir amigo kızın vücudunda kafasının resmini gönderdi ve bu güzel görüntüyle bu konuşmanın sona ermesinin zamanı gelmişti.

Telefonumu elimden bıraktığım anda koçun düdüğünün sesi odanın içinde yankılandı ve beni yaklaşımakta olan şeye geri döndürdü. Çocuklar ayağa kalktı, tünele girmeye hazırlanırken sesler yükseliyordu, kalabalığın gürültüsü beton duvarları titretmeye başlamıştı bile. Derin bir nefes aldım, gürültünün beni ateşlemesine, keskinleştirmesine izin verdim. Oyun yüzü takın.

Hadi gidelim.

CASEY

Kalabalığın sesi o kadar yüksekti ki tribünler ayaklarımın altında titriyordu. Orada öylece durmuş, her şeyi kavramaya çalışıyordum: turuncu ve beyaz deniz, çılgınca dalgalanan Tennessee Tigers bayrakları ve beklentiyle uğuldayan hava. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. Lisedeki futbol maçlarımdan hiçbirine gitmemiştim ama onların da beni çevreleyen şeye benzemesine imkân yoktu.

Tribünler tıklım tıklımdı, omuz omuzaydı ve enerji çılgıncaydı, sanki tüm stadyum canlıydı, tam olarak açıklayamadığım bir şeyle gümbürdüyordu.

Gray kolunu omzuma atmı tı ve ben de kolunun altından çekilme isteğime karşı koymaya çalışıyordum. O ve arkadaşlarının  afaktan beri içtiklerinden emindim ve çoktan kafayı bulmuştu. Yanındaki adama bir şeyler gevelemesini ve birasından bir yudum daha alıp turuncu Tigers ti  rt n n  n tarafına biraz damlatmasını izledim.

Dün gece bir araya gelip artık bir çift olduğumuz gerçeği hakkında daha fazla konu abileceğimizi d   nm   t m. Ama bana mesaj bile atmamı tı. Bu sabah ma  için onunla stadyumun önünde bulu tuğumda bana *bazı  ye olma  eylerinin* olduğunu söylemişti. *Gelecek dönem  ye olma dönemi bittiğinde her şey daha iyi olacak*, diye devam etmişti bana dağınık bir öpücük verirken.

Bunu söylediğinde Nat yanımdaydı ve gözleri o kadar aşırı d nm   t  ki, bu şekilde sıkı ıp kalacaklarından biraz korktum.

Gelecek dönem daha iyi olacak, diye tekrarladım kendi kendime... erkek arkadaşımın... bir içki daha içmesini izlerken.

 ki yıl boyunca neredeyse hiç konu madıktan sonra, arayı kapatmamız gereken çok şey varmış gibi geldi. Bir zamanlar Gray hakkında her şeyi biliyormu um gibi hissediyordum. Şimdi ise etrafımdaki adam bana bir yabancı gibi geliyordu. Bunu düzeltmek için bir dönem daha beklemek -şu anda birlikte olmamız gerekirken- olması gereken şey gibi *gelmiyordu*.

"  ki ister misin?" diye bağırarak bana birasını uzattı. Başımı salladım, maçın sonuna kadar kendinden geçmemesinin mümkün olmadığını düşündüm. Arkada larından herhangi birinin de daha iyi olacağını sanmıyordum. Muhtemelen karde liğe güvenli bir şekilde dönmesini sağlamam gerekecekti ki bu da birinci sınıf futbol sezonuma ba lamak için eğlenceli bir yol olurdu.

Hayır.

Birden kalabalık daha da arttı, hoparlörlerden Jay Z ve Linkin Park karışımı bir  arkı yükselirken gürültü kemiklerime kadar i ledi. Oyuncular sahaya hücum etti, turuncu kaskları güneşin altında parlıyordu.

Ve i te oradaydı.

Parker Davis, takımı tünelden bir kral gibi çıkardı. Stadyum aklını kaybetti. Adı her yerde yankılanıyor, beton duvarlarda yankılanan bir tezahürat oluyordu. Bakmamaya çalıştım, gerçekten çalıştım ama yüzü dev ekranda belirlediğinde kendimi bakmaktan alıkoyamadım. Kamera zoom yaptı

yoğun mavi gözlerini, rüzgârda savrulan saçlarını ve insanlar arasında bir tanrı olduğunu biliyormuş gibi kendini taşıma şeklini yakaladı.

Ne kadar yakışıklı olduğu beni büyülemişti.

Futbol hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Ama onu takımının önünde koşarken izledim, savaşa giden bir komutan gibi... Diğer takım dehşete düşmüş olmalıydı. Bana mı öyle geliyordu... yoksa sahaya çıkarken onu takip eden bir spot ışığı mı vardı?

Sadece hareketleri değil - sanki tüm o çılglık atan hayranlarının baskısı ona dokunamıyormuş gibi yumuşak, kendinden emin adımları - her şeyiydi. Bronz teni, gülümsediğinde parlayan beyaz dişlerinin kontrastı ve o gözler. Doğal olmayan, olamayacak türden bir mavi. Açık bir günde gökyüzü gibi, delici ve yoğun. Hayatımda gördüğüm en mavi gözlerdi.

Şahsen, yakından nasıl olduklarını hatırladım... ve Gray'in kolu her nasılsa daha da ağır görünüyordu.

Kamera tekrar yakınlaştığında nefesim boğazımda düğümlendi. Uzun boyluydu, takım arkadaşlarının çoğundan daha yüksekti ve sanki geri kalanımızı yapmamış biri tarafından yontulmuş gibiydi.

Üzerimde bir çift göz hissettim ve Nat'in beni izlediğini görmek için baktım, yüzünde bilmiş bir gülümseme vardı, sanki o anda aklımdan geçen şehvetli düşünceleri okuyabiliyordu. Burnumu ona doğru kııştırdım ve o da tarlaya doğru bakmadan önce güldü.

Etrafımdaki kalabalık hâlâ kendini kaybetmiş durumdaydı, her yönden Parker için tezahüratlar yükseliyordu ve ben kendimi yine bakarken buldum. Kamera sürekli yakınlaşıp uzaklaşıyor, her iki dakikada bir onu büyük ekranda gösteriyordu. Bir ara sırtıttı ve birden kendimi biraz baygın hissettim, sanki gülümsemesinin sihirli güçleri varmış gibi. Sanki tüm stadyum onun tarafından esir alınmış gibiydi, ben de dahil.

Gözlerimi ayırmaya çalıştım ama bakışlarım tekrar ekrana kaymaya devam etti. Onu izledikçe suçluluk duygusu daha da ağırlaşıyordu. Ne yapıyordum ben? Erkek arkadaşım hemen yanımdaydı, bir şeye güldüğünden habersizdi ve bu sırada neredeyse içkisini üzerime döküyordu.

Birkaç kötü düşünce önemli değildi, değil mi? Onlara göre hareket etmediğin sürece...

Bununla ilgili bir şarkı yok muydu?

"Heyecanlı mısın, bebeğim? İlk üniversite futbol maçın. Bu çılgınca olacak," diye mırıldandı Gray, beni kendine doğru çekerek, ağır alkol kokusuyla

yanagım ile öpüşürken nefesi kesildi.

Zorla gülümsedim ve midem bambaşka bir şeyle çalkalanıyor olsa da başımı salladım.

Tennessee toparlanırken kalabalık daha yüksek sesle kükredi ve kameralar Parker'ın takımına emirler yağdırdığını gösterdi. Bağırırken bile iyi görünüyordu.

Gray beni tekrar itip kaktı ve işlerin çıkırından çıkmak üzere olduğuna dair bir şeyler bağırdı. Başımı salladım, pek dinlemiyordum. Parker o sırada ekrana bakar gibi oldu, kameraya sırtırken mavi gözleri parladı ve midem garip bir şekilde takla attı... sanki o sırtış benim içindi.

Oyuncular başlama vuruşu için dizildiler ve ben bunun uzun bir oyun olacağına karar verdim.

Tepkim böyle olacaksa belki de gelecekte bunları atlamam gerektiğini düşündüm.

Ama en azından bugün tadını çıkarabilirim.

Parker sahaya indi, savunma oyuncularının arasından sanki hareketsiz duruyorlarmış gibi geçti. Saat ilerliyordu, seyirci ayakta, gürültü stadyuma yayılan amansız bir dalgaydı. Yirmi yard çizgisini geçtiğinde nefesim kesildi, sonra on yard çizgisini. Ve sonra, sanki dünyanın en kolay şeyiymiş gibi, bitiş çizgisindeydi.

Gol.

Çılgılık attım, sesim kalabalığın uğultusu arasında kayboldu. Yanımda Nat bir aşağı bir yukarı zıpladı, kolumu o kadar sert kavradı ki morluk bırakmaması bir mucizeydi. Sanki parmağımı elektrik prizine sokmuşum gibi içimde vahşi ve çılgın bir enerji dalgalanıyordu. Gray üçüncü çeyreğin sonunda solgun ve kendini iyi hissetmediğine dair bir şeyler mırıldanarak oyundan çıkmıştı, bu yüzden sadece ben ve Nat her oyuna yapışmıştık. Parker'ın koşusundan önce Tennessee zaten iki sayı öndeydi ama seyirci sanki Parker Ulusal Şampiyonayı kazanmış gibi davranıyordu.

"Aman Tanrım, bunu gördün mü?" Nat bağırdı, gözleri heyecanla açılmıştı.

Başımı salladım, kalbim hızla çarpıyordu, Parker koşarak bitiş çizgisine giderken gözlerim ona kilitlenmişti, sırtışı yüzünü kaplamıştı. Ve sonra, çenem düştü

Kalabalığa döndü ve bir Elvis taklidi yaptı, kalçaları stadyumun yarısının daha da yüksek sesle çığlık atmasına neden olan o ukala güvenle hareket etti.

Sahanın aşağısında bir yerde, amigo kızlardan biri yalpaladı ve sonra dizleri çözölmeye karar vermiş gibi yere düştü. Güldüm, o baş döndürücü, büyümlü his yine damarlarıma doldu, sanki gerçekten kalabalığa büyü yapıyordu.

"Hamile miyim? Hamile hissediyorum," dedi Nat, ikimiz de Parker'ı izlerken beni sarsarak. "Aman Tanrım, *bak*. Ekrandayız. Lanet olsun, Casey!" Nat ekrandan yararlanarak günün geri kalanında bazı erkeklerin aklından çıkmayacak seksi bir dans yaparken çığlık attı.

Ben ise garip bir şekilde orada durmuş, kamera uzaklaşana kadar geçen saniyeleri sayıyordum -ki bu sonsuza kadar sürecekmış gibi görünüyordu.

"Ne yapıyor bu?" Nat, gözleri hâlâ ekranda, dedi.

O sırada stadyum ekranında Parker'ın kameraya baktığı görölüyordu ve biz izlerken Parker bir öpücük kondurdu ve ardından kamerayı işaret etti.

"Bunu daha önce hiç yaptı mı?" diye sordum. Nat'in ailesi sıkı Tennessee futbolu taraftarıydı ve Parker'ın ilk maçından beri tüm maçlarını izlemişti.

"Hayır, asla," dedi Nat, sesi şaşkınlı. Yan gözle bana baktı, yüzüne sinsî bir sırıtma yayıldı. "Ya bu senin içinse... az önce ekranda olduğuna göre?" diye sordu, ses tonunda bir histeri vardı.

Ona deliymiş gibi baktım. Dersten sonra garip bir an yaşadığımızdan bahsetmişim ama böyle büyük bir adım atması için hiçbir şey söylememişim.

"Sanırım güneş seni etkiliyor," diye karşılık verdim, maç bitip takımlar el sıkışmak ve maç sonrası röportaj yapmak için bir araya geldiklerinde ikimiz de sahadaki kaosa bakarken hafifçe omzunu ittim. "Sana biraz su getirmeliyiz."

"Sadece diyorum ki... bu mümkün," diye şarkı

söyledi Nat. Alay ettim ama başka bir şey

söylemedim.

Çünkü kastettiği şeyin bu olmasına imkan yoktu... değil mi?

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BÖLÜM 8

CASEY

Odanın köşesinde duruyordum, hoparlörlerden gelen bas sesi kulak zarımı patlatmakla tehdit ediyordu. Parti etrafımda dönüyordu, insanlar gülüyor, bağırıyor, dans ediyor, herkes oyunu kutluyor ve sanki hayatlarının en güzel zamanını geçiriyorlardı.

Ben hariç.

Bakışlarım odanın öbür ucundaki Gray'e kaydı, kardeşlik grubundan bazı arkadaşlarıyla birlikte bir pong masasına yaslanmıştı, elinde içkisi vardı... etrafı kızlarla çevriliydi. İçlerinden özellikle üç tanesi Gray'in söylediği her şeye kafayı takmış gibiydi. Az önce tualete gitmek için çıkmıştım ama Gray beni hiç özlememiş gibiydi.

Elimdeki kırmızı bardağı sıktım, içindeki içeceğe zar zor dokundum. Kızlardan biri elini onun koluna koyduğunda gözlerim kısıldı, kahkahası biraz fazla yüksek, biraz fazla yakındı. Ve o sadece gülümsedi, yirmi adım ötede durduğumdan tamamen habersizdi.

Ya da belki de umursamıyordu.

Oraya gitmeliyim, değil mi? Kendimi o kızların arasına koyup, kime ait olduğunu göstermeliyim.

Aşkın böyle bir şey olduğunu hiç düşünmemiştim, birinin senin olduğunu kanıtlamak zorunda olmak.

Ve Gray'le birlikte olmayı hayal ettiğimde... Beni bunu yapmak zorunda kalacağım bir duruma sokacağını hiç düşünmemiştim.

Sonra bir anı geldi.

Spor salonunun arkasındaki beton basamaklarda oturmuş, kollarımı dizlerime dolamış, yerimde durmayı reddeden sıcak gözyaşlarımla savaşıyordum. Marcie

Evans tam bir pislikti! Altıncı dersten sonra koridorda herkesin önünde bana büyük, çirkin bir inek demişti ve sanki tüm okul oradaymış, gülüyor ve onunla aynı fikirdeymiş gibi görünüyordu.

"Hey, Case, burada ne yapıyorsun?"

Yüzümdeki yaşları aceleyle sildim, Gray'in orada dikildiğini görünce irkildim, ellerini ceplerine sokmuş, gözleri endişeyle kısılmıştı.

"Önemli bir şey değil," diye mırıldandım, başka tarafa bakarak.

Bir saniye bile kımlıdamadı. "Pekâlâ, gidelim. Sen de benimle geliyorsun," dedi ve başıyla otoparkı işaret etti.

"Ne? Nerede?" Kaşlarımı çatarak sordum.

"Önemli değil. Sadece arabaya bin," dedi ve rahat gülümsemesiyle hemen onu takip ettim.

Tıpkı her zaman olduğu gibi.

Ne olduğunu anlamadan arabasının yolcu koltuğuna oturmuştum. Gray müziğin sesini açmıştı, okulun bahçesinden çıkarken hoparlörlerden bir rap şarkısı çalıyordu. Tek kaşını kaldırarak bana baktı. "Dondurma mı yoksa onları çöpe mi atayım? Karar senin."

Dudaklarımda isteksiz bir gülümseme belirdi. "Dondurma."

"İyi seçim, Case. Çok daha lezzetli," dedi ve direksiyonu keskin bir şekilde çevirirken göz kırptı, koltuğu kavramama ve kendime rağmen gülmeme neden olan dramatik bir U dönüşü yaptı.

Sonraki yarım saat, tüm tatları test edebilmemiz için menünün yarısını sipariş etmekten, biz izlerken içeri giren insanlar hakkında saçma hikayeler uydurmaya kadar aklına gelen her saçma şakayı yapmasıyla doluydu.

Ağızıma bir kaşık dolusu naneli çikolata attığımda, Marcie'nin sözleri sadece bir anı olarak kalmıştı.

Gray'in üzerimde hep böyle bir etkisi

vardı. O benim kahramanımdı.

Güzel bir kıza kocaman sarılışını izlerken şimdiki zamana döndüm.

O adam şimdi neredeydi? "Şu

lanet aptala bak."

Sıçradım, içkimin bir kısmını kenara döktüm. Çünkü o sesi tanıyordum. Ve şu anda beklediğim son sestti. Kendimi toparlamaya çalışarak elimi yavaşça kotuma sildim ve dönmeden önce derin bir nefes aldım.

Parker Davis ile yüz yüze gelmek.

I açıldı benim ağız için söylebir şey, ama
hepsi benim kelimeler ortadan kaybolmuştu.

Harika.

Ona bakmak fiziksel olarak acı veriyordu.

Koyu renk bir kot pantolonla dar siyah bir Tigers tişörtü giymişti ve saçlarını yüzünden uzaklaştırmak için kolunu kaldırıp hareket ederken mükemmel karın kaslarını ortaya çıkarmasını gözlerim fal taşı gibi açılmış bir şekilde izledim.

Bunu gerçekten gördüğümde emin olmak için birkaç kez göz kırptım. Ta ki Parker'ın karın kaslarına baktığımı fark edene kadar. Tam onun önünde. Bakışlarımı hızla yukarı kaldırdım ve onun güzel yüzünde bilmiş bir gülümseme gördüm çünkü ne yaptığımı çok iyi biliyordu.

Hay sikeyim. Yerde bir delik açabilir misiniz lütfen?

Boğazımı temizledim. "Pardon, bir şey mi dediniz?" Sesimin birdenbire günde bir paket sigara içiyordum gibi cızırtılı çıkmasına sinirlenerek sordum.

Duvara yaslandı, gömleği tekrar yukarı çekildi.

Karın kaslarına bakma. Yapma, kendime koçluk yaptım.

"Onun lanet bir *aptal* olduğunu söylüyordum," dedi Parker, sesi derin, alçak ve... şehvetli... sanki sözleri beni saracak ve tam bacaklarımın arasından vuracak güce sahipti.

"Kim aptal?" Hâlâ kafam karışık bir şekilde sordum.

"Şuradaki adamla birliktesin, değil mi? *Gray Andrews*. Hani şu senin olduğunu unutmuş gibi görünen," dedi ve Gray'e sanki onu ölümcül bir şekilde gücendirmiş gibi hançer gibi baktı.

"Bunu nereden biliyorsun?" Parker Davis'in benim hakkımda nasıl ve neden bir şeyler bildiği konusunda kafam karışmış bir halde sordum.

Parker'ın bakışları benimkilere döndü. Gözleri yavaşça tenimin üzerinde dans ediyordu, sanki yüzümün her ayrıntısını almaya çalışıyordu.

Elimde olmadan ürperdim.

"Hayallerimin kızını bulduğumda, onun hakkında öğrenebileceğim her şeyi öğreneceğimden emin olabilirsiniz."

Anlamsızca ona baktım. Az önce ne demişti... Sanki bana "hayallerindeki kız" demiş gibiydi.

Yavaşça uzandı ve parmaklarıyla çeneme dokunarak hafifçe yukarı itti, ben de ağzımı kapattım ve bir tür yavaş zekâlı balık gibi ona bakmayı bıraktım. Dokunuşunu hissedince nefesim kesildi.

Ŗu anda benimle dalga mı geçiyordu? Öyle olmalı. Bu partiye ait olmadığı belli olan saf birinci sınıf kızından faydalanmak için yaptığı zalimce bir Ŗaka olmalıydı. Belki de bu en kötüsünden bir tacizdi.

Yüzüne baktım. Ama ifadesi ciddiye, sanki söylediği her Ŗeyde ciddiye. Eğer Ŗu anda tüm bunlar bir rolse, gezegende ondan daha iyi bir aktör yoktu.

İkimden kocaman bir yudum aldım, ona bakmaktan baŖka bir Ŗey yapmaya ihtiyaım vardı.

Parker daha da eğildi, vücudu o kadar yakındı ki ondan yayılan sıcaklığı hissedebiliyordum. Bir kolunu baŖımın üzerine koydu, parmaklarını duvara dayadı. Aramızdaki boŖluk küçüldü, daraldı ve bu küçük, elektriklenmiŖ balonun içinde sadece biz kaldık.

Gözleri benimkilere kilitlendi, yoğun ve kırpmadan, beni içine çekti ve orada tuttu, anın içinde asılı kaldı. İstesem de gözlerimi kaıramazdım, nefesi yavaŖ ve ölçülü bir Ŗekilde benimkine karıŖıyordu.

Onun hafif, sarhoŖ edici kokusu duyularımı doldurdu ve dizlerimi güçsüz hissettirdi. DıŖarıdaki dünya bulanıklaŖtı, müziğin ve gevezeliğin uzak gümbürtüsü, tek duyabildiğim kulaklarımda çınlayan kendi kalp atıŖlarımla sesi ve onun istikrarlı, fazla sakin nefes verme Ŗekli olana kadar azaldı.

"Casey," diye mırıldandı, sesi alçak ve kasıtlıydı, sanki isminin dilinde nasıl hissettirdiğini test ediyordu. Her hece beni sarıyor, aynı anda hem kırılğan hem de elektrikli hissettiren bu ana topraklıyordu.

"Gerçek olduğuna inanamıyorum, bebeğim. Sen mkemmelsin." Kaba ama dikkatli eli çenemin kıvrımlarında gezinirken sözleri bir inilti gibi ıktı.

Ben durduramadan boğazımdan bir nefes kaçtı. BakıŖları beni sabitlemiŖ, beni sarhoŖ edici olduğu kadar tehlikeli de hissettiren bu ana hapsedmiŖti.

"Casey!" Gray'in sesindeki keskinlik havayı yararak Parker'ın yaptığı büyüyü bozdu. Ben daha tepki veremediğim Gray aramıza girdi, gözleri Parker'a kilitlenmiŖti. "Ne halt ediyorsun, Davis?" diye hırladı, yumrukları iki yanında sıkılmıŖtı.

Parker irkilmedi. Kasıtlı olarak hareket etti, dudaklarında tembel bir gülümseme belirdi ve elini duvardan aŖaėıya doğru sürükleyerek yanımdan geçti. Bu kasıtlı, sahiplenici bir hareketti ve Gray'in öfkesi artarken bile dokunuŖunun sıcaklığının devam ettiğini hissettim.

"Sadece kız arkadaşına eşlik ediyordum Andrews," dedi Parker alaycı bir şekilde, sesindeki eğlence daha da derinleşerek. "Dikkatin... dağılmış gibiydi." Gözlerini yüzümden ayırmadan uzaklaşmaya çalıştı.

Gray'in kolu aniden belime dolandı, beni kendine çekti, dokunuşu kıskanç ve kavrayıcıydı. Vücudundaki gerginliğin sıkı sarmalını, içinde titreşen zorlukla kontrol edilen öfkeyi hissettim. Parker'ın bakışları bir an için soğuk ve tehditkâr bir hal aldı, sonra bakışlarını düzeltti ve boş bir maske tekrar yerine oturdu. "Sonra görüşürüz Casey," dedi, sesi alçaktı, vaatlerle doluydu, uzaklaşırken, sahiplendiği alanı geride bıraktı.

Gray beni çıkışa doğru döndürürken kolumu sıkıca kavradı ve tek kelime etmeden beni sürükledi. Bacaklarım otomatik pilotta hareket ediyordu, zihnim hâlâ olanların etkisindeydi. Kapıdan içeri girdiğimizde partinin gürültüsü azaldı, serin gece havası tenimi ısırdı ve beni titretti.

Müziğin ve seslerin gürültüsünden uzaklaşıp dışarı çıkana kadar durmadı. Gray döndü, gözleri alev alev yanıyordu. "O da neydi öyle?" diye sordu, sesi çiğ ve suçlayıcıydı. Gözlerindeki bakış, içimi burkan bir acı ve öfke karışımıydı.

"Bilmiyorum!" Ağladım, kelimeler nefes nefese ve çaresizce yuvarlandı. Tüm vücudum titriyordu, az önce olanlardan dolayı aşırı yük altındaydım.

Hırladı ve sonra dudakları benimkilere çarptı, morarmış ve sertti. Buraya geldiğimden beri neredeyse her öpüşmemizde olduğu gibi ekşi alkol tadı vardı ve hemen onu ağızımdan çıkarmak istedim.

Geri çekilirken boğazımdan yumuşak bir inilti kaçtı, gözleri karanlık ve vahşiydi.

"Kahretsin," diye bağırdı gecenin karanlığında, beni bıraktığında kelimesi hayal kırıklığıyla ağırlaşmıştı. Aniden döndü, yumrukları o kadar sıkıydı ki parmak eklemleri beyazlaştı, çenesindeki kaslar karanlığa bakarken esnedi.

Orada öylece durdum, nefesim kesilmişti, öpücüğünün izi dudaklarıma kazınmıştı, göğsümde garip, sefil bir his dönüyordu.

"Beni kıskandırmaya mı çalışıyordun?" diye sordu sonunda gergin bir sesle.

"Hayır, tabii ki hayır. Tuvaletten dönüyordum ve seni bütün o kızlarla gördüm ve..."

"Hangi kızlar?" diye sordu şaşkın bir sesle.

Ona bakakaldım.

"Senin üzerinde *asılı* olanlar," diye tersledim, sesime öfke karışmaya başlamıştı.

Kızgınlığı azaldı, yüzüne kendini beğenmiş bir memnuniyet yayıldı.

Onu tanıdığım onca zaman boyunca Gray'le ilgili hiçbir şeyin çirkin olduğunu düşünmemiştim.

Ama o bakış öyleydi.

"Ohhh, demek kıskandın. *Demek* mesele buydu."

Söylediklerini çürütmek için ağzımı açtım ama Parker'a olanları nasıl açıklayabilirdim ki? Ne olduğunu anlamamıştım.

Aslında bu Parker Davis'te bir eğilim gibi görünüyordu.

Rüyalarımın kızını bulduğumda.

Sözleri kafamın içinde yankılanıyor, silmek için beyin çamaşır suyuna ihtiyaç duyacağım sürekli bir döngü.

Gray bana doğru geri yürürken, elimi tutup parmak eklemlerime bir öpücük kondururken çok yumuşak ve çekiciydi. "Özür dilerim," dedi yatıştırıcı bir şekilde. "Bu kadar sinirlenmemeliydim. Sen bana asla böyle ihanet etmezsin."

Yutkundum, ihanete uğramış hisseden *bendim*, nasıl oldu da her şey bana döndü diye düşündüm.

"Ben şu anda bize gülüyor olurdu," dedi üzgün bir gülümsemeyle. "İkimizi de güldürecek aptalca bir şey söylerdi ve o zaman hiç kavga etmemiş olurduk."

Ben.

Gözlerimi kapattım, üçümüzle ilgili milyonlarca anı kafamda dönüp dururken nefes almakta zorlanıyordum.

Bu aptalcaydı. Gray ve ben kavga etmemeliydik. Muhtemelen ben aşırı tepki veriyordum ve Gray de *kesinlikle* aşırı tepki veriyordu.

"İyi miyiz?" diye sordu, yavru köpek gözleriyle bana bakarak.

İçimin derinliklerinden çıkarmak zorunda kaldığım yavaş bir gülümsemeyle başımı salladım. "Her zaman," diye fısıldadım.

"O zaman partiye geri dönelim," diyerek elimi tuttu ve beni evden yükselen müzik sesine doğru çekti.

Tek istediğim yatakhane dönmek olmasına rağmen Gray'i takip ettim.

Girişte durdu ve bana baktı, gözleri soğuk ve ciddiye. "Parker Davis'i bir daha görmeni istemiyorum, tamam mı Case?"

Ona bakakaldım ama sonra onunla daha fazla kavga etmek istemediğim için hemen başımı salladım.

Ve içeri girdiğimde, Gray kardeşlerden biriyle bira pong oynarken arkasında dururken Parker'ı aramıyormuş gibi davrandım.

Ortadan kaybolduğunda da hayal kırıklığına uğramamış gibi davrandım.

İyi haber ise, gecenin sonunda sarhoş Gray'i kardeşlik evine sürüklemeye yardım ettiğimde, Parker'a ve söylediği tüm o büyü, *çılginca* şeylere daha fazla takılamayacak kadar bitkin ve üzgündüm.

PARKER

Gölgelerin arasında durdum, konuşmalarını dinlerken kollarımı önümde kavuşturdum. Andrews zekiydi. Kardeşiyle olan arkadaşlığında bir kozu vardı ve bunu biliyordu. Yine de onun için endişelenmiyordum. O kadar çok zaafi vardı ki, geri dönemeyeceği bir çizgiyi aşmasını sağlamak bir bebeğin elinden şekerini almak gibi bir şey olacaktı.

Ve o yaptığında.

Ben de orada olurdum.

Yine de o çizgi çabuk gelecekti. Casey'i istiyordu. Onu çok istiyordu. Onu öptüğünü görmek bile onu öldürmek istememe neden oldu.

Belli ki bu kızımın hoşuna gitmeyecek.

Boynumu yavaşça daireler çizerek döndürdüm, bugün o çuvalın acısını hissediyordum. Uyumam gerekiyordu. Çaresizce.

Vücut dili gitmek istemediğini haykırsa da onu partiye doğru geri çekişini izledim.

Neyse ki yarın Gray'e zaman ayıramayacak kadar dersle meşgul olacaktı.

Bana ders vermekle.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BÖLÜM 9

PARKER

M Öğrenci özel ders ofisine girdiğimde telefonum çaldı.
Metne bakarken alay ettim.

Jace: Yardım gönderin. Seruma ihtiyacım var. Sanırım büzüşüp
ölebilirim. Neyin var senin?

Jace: Dün geceki kız bir çeşit vampir gibiydi. Ama sık emen bir
vampir gibi. Sanırım **s i k i m d e k i** bütün döller emdi.

Jace: Ölüyorum.

Ne okuduğumdan emin olamadan telefona göz kırptım.

Matty: Ölen ben olabilirim çünkü şimdi sen bir sonraki aptalca şeyi
söyleyene kadar kafamda bu görüntü olacak.

Jace: Bu gerçek bir acil durum, Matthew. Ben bir metrenin altında
olsaydım hayatın nasıl olurdu? Ha? Yardımsızlığıyla bana
gelmeden önce bunu bir düşün.

Jace: Ve sen, oyun kurucu. Toplarınızı kim yakalayacak,
toplarınıza kim bakacak ve toplarınızın doğru yere konduğundan
kim emin olacaktı.

Bunu okurken neredeyse nefesim kesiliyordu.

Matty: Bu tam olarak neden bu kadar seksiydi?

Jace: Değildi. Senin kafan neden çukurda?

Jace: Dedığım gibi. BİRİ BANA MAVİ GATORADE GETİRSİN.

Matty: Neden kırmızı Gatorade değil? Tükettiğin sıvının rengi konusunda seçici davranıyorsan bana ölüyormuşsun gibi gelmiyorsun.

İyi noktaya değindin
Matty.

Gergin, siyah saçlı bir kızın sanki önüne inmiş bir uzaylıymışım gibi bana baktığı masaya yaklaşırken ayak seslerim fayans döşeli zeminde yankılandı. Gerçekten yardıma ihtiyacım olsaydı, neredeyse yirmi dört saat nöbetçi olan takım öğretmenlerinden herhangi birini kullanabilirdim. Ama notlarım hep A olduğu ve o özel öğretmenleri istemediğim için... bunun bir faydası olmazdı.

Bu yüzden buradaydım.

Üzgünüm çocuklar, bu sefer tek başınasınız. Matty, biraz portakal suyu öneririm. Bu genellikle onu canlandırır.

Telefonumu cebime koydum ve ardından gelen mesaj yağmurunu görmezden geldim.

Masaya çıktığımda kız bana bakmaya devam etti. Ona gülümsedim ve yüzü bayılacakmış gibi soldu.

"Merhaba," dedim, gıcırdayarak oturduğu yerden kalkıp koşarak gözden kaybolunca sinirlendim.

Saatime baktım. Okul portalındaki programına göre Casey'nin özel öğretmen olarak ilk vardiyası bu gece hâlâ boştu. Ben bana yardım edecek yetkin birini beklerken o yer dolarsa hiç hoşnut olmayacaktım ve bu sorunu da çözmem gerekiyordu.

Bazen bu kadar harika olmak gerçekten bir yükü.

Tezgâhın üzerinde eski usul gümüş bir zil olduğunu fark edip birkaç kez çana vurdum, ta ki antik görünümlü bir kadın kafasını köşeden çıkarana kadar. Vampirlerden bahsetmişken... Mezardan kalkmış ve bugün işe gelmeye karar vermiş gibi görünüyordu.

Dudaklarını büzerek bana baktı. Evet, bu bana yardım edebilecek bir kadındı. Ben daha ağzımı açmadan benim hakkımda kararını verdiğini söyleyebilirdim. Aptal, kaslı adam, hızlı bir düzeltme için burada.

Mükemmel.

Rahatça tezgâha yaslandım. "Bir öğretmen bulmam lazım."

Kadın iç çekerek masaya doğru yürüdü ve ben onun bir fotoğrafını çekip Jace'e göndermeyi ve bahsettiği kişinin bu olup olmadığını görmeyi düşündüm. O kadar solgundu ki derisinin altındaki damarları görebildiğime emindim.

Bu düşünceye sııttım.

"Hangi konu?" diye sordu ekşiyerek.

"Calculus," dedim, o isimleri gözden geçirirken ben de onunla birlikte bilgisayara bakabilmek için öne doğru eğildim.

Kaşlarını çatı, ekranı kaydırırken gözlerini kısarak baktı, sonunda mevcut ilk matematik öğretmeninde durdu, Hollow Thornley adında biri.

"Hayır, üzgünüm, çalışmayacak," diye ısrar ettim hemen. "Benden nefret ediyor. En iyi arkadaşım onun kalbini kırdı ve beni gördüğünde kötü anıları canlanıyor."

Hollow Thornley'nin kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama Jace ve Matty'yi tanıdığım için gerçek olabilirdi.

Kadın öksürdü ve tartışmam karşısında başını salladı. "Çok az sayıda mevcut," diye homurdandı cılız bir sesle.

Ekranda Casey'nin adını gösterdim. "Peki ya o?"

Kadın daha da yaklaşarak Casey'nin bilgilerini gözden geçirdi. "Daha birinci sınıf öğrencisi, yepyeni," diye uyardı.

"Mükemmel," dedim çabucak, sesimin ne kadar istekli çıktığını fark edince irkildim.

Kadın benim heyecanımı fark etmemiş gibiydi. "İsim?" diye mırıldandı, pençe gibi elleri klavyenin üzerinde geziniyordu.

"Davis," dedim belli belirsiz, durumu doğru okuduğumu ve onun benim kim olduğumu bilmediğini umarak.

Kadın başını salladı ve söylediklerimi daktilo ettikten sonra randevu detaylarını bana verdi ve muhtemelen tabutuna dönüp biraz kestirmek için masadan uzaklaştı.

Binadan çıkarken ıslık çalıyor, günün daha hızlı geçmesini diliyordum.

Kütüphaneye yirmi dakika erken gittim, onunla geçireceğim bir saniyeyi bile kaçırmamaya kararlıyım. Şaşırtıcı bir şekilde Casey zaten oradaydı, arka taraftaki pencerelerin yanındaki uzun ahşap masalardan birinde oturuyordu. Başı öne eğikti,

eli kalemle gergin bir şekilde oynuyordu. Onu izlerken sırtımdan kendimi alamadım. Nasıl edemezdin ki? Ona bakmak bile beni mutlu ediyordu.

Sadece bunu henüz bilmiyordu.

Bir süre onu izledim, bol bir tişörtü gördüğüm en seksi iç çamaşırından daha iyi göstermesinin nasıl mümkün olduğunu merak ediyordum. Saçları dökülmüştü, neredeyse beline kadar dalgalar halinde dökülüyordu ve etrafı ders kitapları ve defterlerle çevriliydi, okul yeni başladığı için bu bir başarıydı.

Randevu saatimi beklemeye bile çalışmamaya karar verdim, onunla ne kadar uzun zaman geçirirsem o kadar iyiydi.

Ben odada yürürken insanlar fısıldaşıyordu ama bu benim için yeni bir şey değildi. Eninde sonunda o da buna alışacaktı. Ve fikirleri ya da ilgileri gerçekten önemli olan insanların çok küçük bir liste olduğunu fark edecekti.

Bu kütüphanedeki koyunların hiçbirisi o listede yoktu.

Yanındaki sandalyeyi çektim ve otururken ona sürtündüğümünden emin oldum. Gözleri yukarı fırladı ve bir an donup kaldı, şok içinde bana bakıyordu.

"Hey," diye mırıldandım. "Şanslı günümde olmalıyım."

Yanakları hemen kızardı ve bana bakmaya devam ederken kelimenin tam anlamıyla yutkundü. Her zaman kendimi kontrol etmekle övünmüştümdür ama o gümüş gözlerin üzerimde olması kelimenin tam anlamıyla sikimi ağrıttıyordu.

"İlk adını unutmuşlar," diye ağzından kaçırdı.

"Hmm?"

"İnternetteki kayıt formuna sadece 'Davis' yazmışlar. Sen olacağını bilmiyordum," diye açıkladı ve sanki mükemmel bir şekilde sıralanmamış olmalarını sorun edecekmişim gibi kâğıtlarını düzenlemeye başlarken sevimli bir şekilde telaşlı görünüyordu.

"Bu çok garip," dedim kayıtsızca, sandalyemi ona daha da yaklaştırarak kalçamı onunkine dayadım.

Dokunduğumuz yere baktı, gözleri bacağımdan yüzüme doğru gidip geliyordu ve sonra tekrar geri dönüp ona biraz zaman vermemi istedi. Bir de *erkek arkadaşının* benden uzak durmasını istemesi gibi küçük bir gerçek vardı.

Hiçbir şey söylemediğinde sırtışımda o kadar genişledi ki, muhtemelen zamanın başlangıcından beri çocukları korkutan korkunç palyaçolardan birine benziyordum.

Biraz yumuşatmam gerekiyordu.

"Umm...doğru. Yani kalkülüs. *Kalkülüs* konusunda yardıma ihtiyacın var." Boğazını temizledi ve bana baktı. "Doğru mu?"

Kıkırdadım ve fırsattan istifade saçlarını kulağının arkasına taradım. Kahretsin, çok yumuşaktı. Onu arkadan becerirken yumruklarımın etrafına sarmaktan gerçekten zevk alacaktım.

Yavaşla, Parker.

Casey titredi, derin nefes aldı. Bir saniye sonra öne doğru eğildim, dudaklarım neredeyse onunkilere değecekti.

"Nefes al," diye mırıldandım.

Nefesi onu seksi bir solukla terk etti ve ben içime çektim, çünkü onun havasını içimde istiyordum.

Bir saniye öylece kaldık, birbirimize baktık.

Birinin yakındaki bir kitabı düşürme sesi onu sıçrattı ve sarsarak uzaklaştırdı.

O kitabı düşüren kişiyi bulmak için delice bir istek duydum... ve onları *öldürmek*.

"Pekâlâ, Hocam," diye sııttım, tek istediğim onu kollarıma almak olmasına rağmen sandalyemde arkama yaslandım. "Yani, başarısız olmamamı sağlayacaksın, öyle mi?"

Dudaklarını gergin bir şekilde yaladı, parmakları tuttuğu kalemin etrafında sıkılaştı. Elinin titremeye başladığını gördüğümde kaşlarımı çattım. Beni izlediğini fark eder etmez kalemi bıraktı ve titreyen elini kucağına çekti.

Bunu takip etmem gereken bir şey olarak dosyaladım. Eğer bir sakatlığı varsa, ona nasıl yardım edeceğimi bilmem gerekiyordu.

Onun hakkında *her şeyi* bilmem gerekiyordu.

"Bunun olmayacağından eminim," dedi utangaç bir şekilde.

"Ne?" diye sordum. Söylediği bir şeyi kaçırdığımı fark ederek sordum. Kabul edilemez. Sesi biraz dikkat dağıtıcıydı, bana her şeyi yaptırabilecek bir uyuşturucu gibiydi.

"Başarısız olmayacaksın."

Çenemi yumruğuma dayadım ve ona baktım, eğlenmişim... ve biraz da büyülenmişim. "Neden böyle söylüyorsun?"

Birkaç kâğıt daha karıştırdı, belli ki dikkatini bana bakmaktan uzaklaştırmaya çalışıyordu. Bu kadar gergin olması çok tatlıydı. "Sen çok yetenekli bir adama benziyorsun."

"Şimdiye kadar 'yetenekli' olarak tanımlandığımdan emin değilim ama bu hoşuma gitti." Saçımdan bir tutam aldım ve dalgınca onunla oynadım.

"Hangi konuda yardıma ihtiyacın olduğunu görebilmem için bakabileceğim bir işin var mı?" diye sordu ve saçlarını parmaklarımdan çekip diğer omzunun üzerinden uzağa attı.

"Evet, işte burada," dedim ve yanımda getirdiğim matematik ödevini aldım. Aslında iki yıl önce kalkülüs dersine girmiştım, yani bu eski bir ödevdi. Ama bunu bilmesine imkân yoktu.

Kâğıdı eline aldı, cevaplarımı tararken kaşları çatıldı. İnandırıcı görünmesi için kasıtlı olarak birkaç şeyi değiştirmiştım.

"Tamam, görünüşe göre burada sorun yaşıyorsun," diye mırıldandı, kasıtlı olarak karıştırdığım bir bölümü göstererek. "Ve bunu da. Ama bunlar matematikten ziyade cebirle ilgili, o yüzden düzeltmesi kolay olacak."

Öne doğru eğildim, kolum yine onun ki ne değdi, sadece irkilmesine yetecek kadar. "Bilmiyorum... bana oldukça umutsuz görünüyor," diye düşündüm.

Kızarması derinleşti ve başını hızla salladı. "Hayır, değil... Sadece buradaki yapıya daha fazla odaklanman gerekiyor."

Konuşurken onu yakından izledim, profesyonel görünmeye çalışıyordum. Gerçekten zorlanıyordu, gözleri birkaç saniyede bir bana kayıyor, sandalyesinde sürekli kıpırdanıyordu. Bu normal bir özel dersmiş gibi *davranmak* için elinden geleni yapıyordu ama bu konuda pek de iyi değildi.

O benim *hatalarım* üzerinde çalışırken, ben de onun defterine baktım. Kendi ödevi yarım kalmış bir şekilde orada duruyordu. Verdiği cevaplardan bazılarının yanlış olduğunu fark etmem uzun sürmedi.

"Bekle," dedi aniden ayağa kalkarak. "Hemen döneceğim, sadece tuvalete gitmem gerekiyor." Daha çok aramızdaki cinsel gerilime bir ara vermeye ihtiyacı var gibiydi. Ama bu konuda onu suçlayamazdım.

"Elbette," dedim ona, uzaklaşırken dünyanın en mükemmel kalçasına hayranlıkla bakıyordum. Arka tarafın ön taraf kadar iyi olması nadir görülen bir şeydi. Ben şanslı bir adamdım.

Köşede kaybolduğu anda uzandım ve defterini aldım. Hatalarını düzeltmek uzun sürmedi, sadece birkaç hızlı düzeltme yaptım. Her şeyi iyice sildiğimden emin oldum, böylece hiçbir şeyin değiştirildiğini fark etmeyecekti.

"Merhaba Parker," diye nefes nefese bir ses tam bitirirken adımlı söyledi. Kalemi yavaşça yere bıraktım ve sıkıntı içinde dramatik bir şekilde iç çektim.

ortaya çıkan cadı bunu kaçırmazdı.

"McKenzie," dedim sonunda sıkılmış bir sesle. Acı sos olayından sonra hâlâ onu becermem için beni ikna etmeye çalışıyor olması, bu hatunun kesinlikle deli olduğunun bir başka işaretiydi. Kafasına, tüm insanlığı sikleriyle bu kız arasında her zaman bir metre mesafe bırakmaları gerektiği konusunda uyaran neon bir tabela asılmalıydı.

"Bu hafta sonu gerçekten çok iyi bir matı. Yani harikaydın," diye bağırdı, sesi normalde olduğundan on kat daha yüksek perdeden çıkıyordu. Sanki bundan tahrik olmam gerekiyordu.

Sonunda ona baktığımda gözlerim büyüdü. Ne giyiyordu? Bir parça kumaş gibiydi. Meme uçlarının görünmemesine şaşırdım. Ya kütüphaneye karşı bir fetişi vardı ya da burada olduğumu biliyordu ve bilerek gelmişti.

Sonra elini omzuma koydu.

Hemen kaskatı kesildim ve bileğini tutup üzerimden ittim. "Eğer bana bir daha dokunursan, o gece neler olduğunu tüm kampüsün öğrenmesini sağlarım. Anladın mı?"

Gözleri irileşti, dudakları sahte bir titreme hareketi yaptı. *Kahretsin*, bu muhtemelen onu tahrik ediyordu.

"Bu sadece bir yanlış anlaşılmaydı. Sana bunu anlatmaya çalıştım," diye ağladı.

Ben cevap veremedim Casey geri geldi, sandalyesine otururken vücut dili sert ve soğuktu, bu sefer kasıtlı olarak sandalyeyi yana kaydırđı, böylece aramızda boşluk oldu.

Hay sikeyim. Şimdi daha da öfkeliydim.

"Git başkasını rahatsız et, McKenzie," dedim yüksek sesle ve hemen küçük rolünü bıraktı, yanakları kızardı.

"Parker-"

"Şimdi," diye homurdandım. Casey ses tonum karşısında oturduğu yerde kıpırdandı. *Merak etme bebeğim, sana karşı asla böyle bir ses tonu kullanmam*, demek istedim ona.

Başımı Casey'ye doğru çevirdim ve McKenzie benden istediğini alamayacağını anlamadan önce birkaç saniye daha orada kaldı. Öfkeyle oradan ayrıldı ve kütüphanedeki hava bir anda daha az zehirli hale geldi.

Casey ödevlerimi inceliyor, hataları düzeltirken kalemi kâğıtları çiziyordu. Sandalyemi ona doğru kaydırđım ve aramıza koyduğu boşluğu sildim.

"Bunun için üzgünüm," dedim, tekrar eğildim, bu sefer elimi masanın üzerine koydum, böylece serçe parmaklarımız birbirine değdi.

"Sanırım bu çok sık oluyor," diye mırıldandı, hâlâ bana bakmıyordu ama elini de oynatmadı.

"İlgilenmiyorum-"

Cümlelerin havada asılı kalmasına izin verdim ve sonunda bana baktı.

"Tabii ne?" "Senden gelmediği sürece," dedim ona anlamlı bir şekilde.

O homurdandı, ben de sırttım.

"Seanslarımız sırasında böyle... *saçmalıklar* yapma Parker Davis," diye mırıldandı, yanakları yine alev alev yanıyordu.

"*Saçma* değil ama seanslarımız dışında bunu yasaklamamış olman hoşuma gitti," diye mırıldandım, serçe parmağımı onunkiyile birleştirerek.

Parmaklarımızın iç içe geçtiği yere otuz saniye kadar baktı ve sonunda başını sallayıp elini çektiikten sonra yüksek sesle yanlış anladığım kavramlardan birini açıklamaya başladı.

Güldüm ve sonra sesini arzularken bana öğrettiklerini özömsüyormuş gibi yaptım.

"Bu konuda bana yardım ettiğin için teşekkürler," dedim sonunda nefes aldığında. Sesim alçaktı, sanki ona güveniyormuşum gibiydi. "Bu işte oldukça iyisin."

Sertçe yutkundu, gözleri benimkilere kaydı. "Teşekkürler."

Kızarması tekrar derinleşti ve iltifatlara alışık olmadığını söyleyebilirim. Ona her iltifat ettiğimde, her dokunduğumda nasıl tepki vereceğini bilemiyor gibiydi.

Kaşlarımı çattım. Bu nasıl mümkün olabilirdi? Tüm dünya bu güzel, yetenekli, *inanılmaz* kızın ayaklarına kapanmalıydı.

"Şimdi deneyebilir misin?" diye sordu boğuk bir sesle, az önce üzerinden geçtiği bir sorunu işaret ederek.

Başımı salladım ve ona doğru uzandım, parmaklarımın bir saniyeliğine onunkileri sıyırmaya izin verdim. Oturduğu yerde sarsıldı ama bir şey söylemedi.

"Rahatla Casey," dedim yumuşak bir şekilde gülümseyerek. "Bu kadar gergin olmana gerek yok.

Bu sadece özel ders."

Ağızı açıldı ama hiçbir kelime çıkmadı. Bunun yerine başını salladı ve problemi tam olarak doğru yapmamı izledi. Yaptıklarına göz gezdirdiğinde gülümsemesi göz kamaştırıcıydı.

"Bu mükemmel," dedi heyecanla.

"Sadece senin yüzünden," dedim ona göz kırparak, göz ucuyla bir şey gördüğümde yüzümdeki gülümseme kayboldu.

Jace az önce kütüphaneye girmişti, yüzünde eğlenmiş bir ifade vardı, sanki yabancı bir manzaraya rastlamış gibi odaya bakıyordu.

Jace'in daha önce hiç kütüphaneye gelmediğinden emindim. Bu da benim yüzümden orada olduğu anlamına geliyordu. Casey ile oturduğumu görür görmez sırtışı genişledi. Ona en iyi *siktir* git bakışımı attım ama görmemiş gibi davrandı.

"Seni burada görmek ne güzel, Parkie-Poo. Genelde daha *özel* bir ortamda çalışmayı seversin," dedi Jace masaya ulaştığında. Sesi o kadar yüksekti ki çevredeki masalarda oturan birkaç kişi ona ters ters baktı, kim olduğunu anladıklarında yüz ifadeleri hızla değişti. Futboldan nefret ediyor olsanız bile, İngilizce binasından aşağıya sarkan ve tüm ihtişamıyla erkek topuzuyla tamamlanan devasa pankartı görmemiş olma ihtimaliniz çok azdı.

Casey'nin karşısına oturdu ve çenesini ellerinin arasına alarak kirpiklerini onu öldürmek istememe neden olacak şekilde kırıştırdı. "Tanrıya şükür, yardım alıyorsun. Derslerinle ne kadar... *mücadele* ettiğini biliyorum." Bana alaycı bir şekilde sırttı.

Eğer böyle duraksamaya devam ederse, gerçekten uzanıp onu boğacaktım.

Tabii ki tüm derslerimden A aldığım gerçeğine atıfta bulunuyordu ve her zaman da öyleydim. Ayrıca geçen yıl Heisman finalist olmamın yanı sıra Yılın Akademik All-America Takım Üyesi ödülünü de almış olmamdan bahsediyordu.

Ama Casey belli ki bunların hiçbirini bilmiyordu ve bunu öğrenmeden önce anlaşılmayı tamamlamak için biraz zamana ihtiyacım vardı. En azından *birkaç* özel ders seansı daha.

Casey masaya baktığında, onu tersledim ve ağzımla *izin verdim*. ona çılınca.

Jace ise beni sinirlendirmekten zevk alıyordu. Casey'ye döndüğünde sırtışı daha da arttı, onu değerlendirirken gözleri hafifçe kısıldı. "Neden beni henüz arkadaşınla tanıştırmadın... çok *güzel* arkadaşın Parkie'yle? Ben Jace, Parker'ın daha seksi, daha *zeki* en iyi arkadaşım."

Bunun üzerine homurdandım ve o da bana kaşlarını kaldırdı. "Ona söylemelisin QB, senden ne kadar zeki olduğumu söylemelisin. Ve daha seksi." Kaşlarını iyi bir ölçü için biraz daha oynattı.

Şu anda bana şantaj yapmak için deneyebileceği onca şey varken, yapmaya karar verdiği şey buydu...

Ne adam ama.

"Benden çok daha zeki," dedim ona, yüzümü asmamaya çalışarak, ama bu gerçekten zordu. "Ve gördüğün gibi, çok daha ateşli," diye devam ettim, her ne kadar ona bakmasını bile istemesem de.

Sadece gözlerinin üzerimde olmasını istedim.

Jace Casey'ye doğru bir el uzattı. Etkilenmiş bir İngiliz aksanıyla, "Eminim büyülenmiştir," dedi.

Casey tepki veremedi elini tokatlayarak uzaklaştırdım; öyle sert bir tokattı ki güldü. "Alıngan Parker," dedi, parmaklarını oynatıp ellerini ceplerine sokarken ses tonundan sahte bir masumiyet damlıyordu.

Casey gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde aramızda dolanıyordu, sanki hiç istemediği bir konuşmanın ortasında kalmış gibiydi. "Senin bir sürü takma adın var," dedi sonunda ve buraya geldiğimden beri kızarması durmadığı için yüzünü serinletmek için ona bir bardak buz ya da başka bir şey vermeyi düşünürken bir kahkaha attım.

Jace bana işkence etmeyi henüz bitirmemişti... tabii ki.

"Kütüphanelerle ilgilendiğini gerçekten bilmiyordum," dedi bakışlarını tekrar bana çevirerek. "Ya da... ders dışı şeylerle." Sesindeki alaycı tını belli belirsizdi ama çenemin gerilmesine neden oldu.

"Bir fıkra dinlemek ister misin?" diye sordu

Casey aniden. İnledim. "Lütfen, hayır."

"Bu iyi bir tane. Onu etkileyecektir."

Ona homurdandım, o da sııttı. Göt herif. "Onu etkilemene gerek yok."

Jace Casey'ye, "Aldırma ona," dedi ve kızgınlığım bir anlığına azaldı çünkü gülümsemesi çok güzeldi. "Sadece daha zeki ve daha seksi olduğu için kıskanıyor."

Casey güldü ve ben de kendimi ayarlamak için masanın altına uzandım. Bu noktada belki de ölecektim çünkü vücudumdaki tüm kan sikime gitmişti.

"Tamam, kendini hazırla, çünkü bu iyi bir tane," dedi ona. Casey başını salladı, yüzünde hâlâ yumuşak, tatlı bir gülümseme vardı.

"Kertenkele neden bir kız arkadaş edinemedi?"

Öfkeyle içimi çektim ama bugün bu kütüphanede bulunan herkes gibi o da duymazdan geldi.

"Çünkü *sürünge*n işlev bozukluğu vardı," diye bitirdi Jace gururla. Ben inledim ama Casey gülüyordu. Hem de çok.

Ve şimdi kesinlikle Jace'in gitme zamanıydı, çünkü kimsenin onu bu şekilde güldürmesini istemiyordum - benden başka.

Bu, düşüncelerimde garip, biraz da korkutucu bir eğilim haline geliyordu. Bunu daha yakından incelemeliyim...

Başka biri onu güldürmediği zaman.

"Pekâlâ, bu arada... sanırım gitme vaktin geldi. Bu akşam toplantın yok mu Jace?" Yüz ifademdeki "şimdi gitmezsen öleceksin" ifadesini okuyabilmesini umarak sordum.

Jace'in dudakları kıpırdadı ama sonunda yeterince korkutucu görünmüş olmalıyım ki ne demek istediğimi anladı. "Evet, o *toplantı*. Gitsem iyi olacak," dedi eğlenen bir sesle ve masadan kalktı. "Seninle tanışmak çok *büyük* bir zevkti Casey," diye dramatik bir şekilde devam etti Jace göz kırpıp uzaklaşmadan önce.

Kütüphaneden çıkarken nasıl olduysa her kolunun altında bir kız vardı. Tabii ki bu, odadan çıkarken "Sonra görüşürüz QB" diye bağırmasını engellemedi.

Casey yine kıkırdadı ve ben de sahte bir kızgınlıkla iç çektim. "Onun için üzgünüm," dedim.

Sonunda gözlerimin içine bakarken gülümsemesi utangaçtı. "Komikti. Ondan hoşlandım," diye cevap verdi.

"Ama benden daha fazla değil, değil mi?" Kendimi zavallı, güvensiz bir aptal gibi sorarken buldum, ona daha yakın eğildim ve bu vesileyle saçlarıyla biraz daha oynadım.

Birkaç kez gözlerini kırıştırdı, o muhteşem yıldızlı gözleriyle yüzümü inceledi - ve evet, bu tanımlamayı hayatımda daha önce hiçbir şey için kullanmadığımın çok iyi farkındaydım.

Rol yapma şeklim benim için çok yeniydi.

"Senden daha fazla değil," diye fısıldadı sonunda ve her nasılsa bu şimdiye kadar kazandığım en büyük zafer gibi geldi.

Seansımızın bitmesine sadece on dakika kalmıştı ama ben geri kalan zamanda onu zorlamaya devam ederek tepkilerini test ettim. Orada burada küçük dokunuşlar, kızarmasını daha da derinleştiren küçük iltifatlar. Çok ileri gitmedim - sadece onu gergin tutmaya yetecek kadar, seans bittikten çok sonra beni düşüneceğinden emin olmak için.

İşimiz bittiğinde, onun heyecanlandığını ve benim de fena halde otuz bir çekmeye ihtiyacım olduğunu söyleyebilirdim. Casey eşyalarını çabucak topladı, sanki kaçmak için sabırsızlanıyor gibiydi. Ama o kadar kolay gitmesine izin verecek değildim.

"Hey," dedim ayağa kalkıp çantasını omzuna atarken. "Perşembe günü antrenmandan sonra beni programına ekleyebilir misin?"

Tereddüt etti, başını sallamadan önce gözleri benimkilere kaydı. "Evet, elbette," dedi sonunda, bir adım uzaklaşarak.

"Numaranı alsam iyi olur, antrenman uzarsa falan diye." Ona masumca gülümsedim, sanki ona sürekli mesaj atma planım yokmuş gibi. "Seni bekletmek istemem."

"Ah, doğru," dedi, fazlasıyla güvenerek, telefonumu çıkardıktan sonra bana telefon numarasını söyledi. Hemen ona bir mesaj gönderdim.

"Artık benim numaram da sende var," dedim ona göz kırparak. "İstediğin zaman kullanmaktan çekinme... ve gerçekten istediğin *zaman*."

"Oh, ben-" diye kekeledi ve ben de o andan yararlanarak uzanıp onu hızlıca kucakladım, sonunda onu kollarımın arasına almanın ne kadar iyi hissettirdiğini *fark* etmemeye çalıştım.

Onu bırakmadan önce biraz fazla dayanmış olabilirim.

"Hoşça kal," diye ciyakladı, bana küçük sevimli bir el sallamadan ve kütüphaneden koşarak çıkmadan önce birkaç adım uzaklaştı.

Peşinden gitme dürtüsüne direndim, kendime yakında kaçmak istemeyeceğine dair söz verdim.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 10

PARKER

Kullanacağını biliyordum.

Kardeşimden gelen mesajla alay ettim, bunu kendime yaptığımı biliyordum.

Ben: Senin hareketinin çok daha iyi bir versiyonunu kullandım, aslında karşılaştırılabilir olduklarını düşünmüyorum.

Cole: Hadi bu konuda kitle kaynak kullanalım, olur mu?

Alnımı kırıştırarak yastığıma yaslandım ve her ne saçmalık planladıysa onu beklemeye başladım. Casey'yle yaptığım özel dersin üzerinden yirmi dört saat geçmişti ve onu takip etmek, ağırlık kaldırmak ya da otuz bir çekmek hiçbir şekilde onun için yanıp tutuştuğum gerçeğini değiştiremezdi.

Jace o gün antrenmanda beni lanetlemiş gibiydi. Bu kelimeyi hiç kullanmazken, yirmi dört-yedi lanet olası birini özler hale gelmiştim.

İyi bir önlem için ona bir *siktir* git mesajı attım.

Cole bitirir bitirmez bana bir bağlantı gönderdi ve tereddütle tıkladım, bana geçen seferki gibi şişme bebek pornosu göndermediğini umuyordum.

Kimsenin nefesine dokunmak istemem... ama o şey bana göre değildi.

Sadece Casey benim içindi, diye düşündüm bağlantının açılmasını beklerken hülyalı bir şekilde.

Açılan videoda Cole ve ben yan yanaydık. Ekranın bir tarafında "Bu mikrofonu becermek istiyorum" rutinini yapıyordu ve

üzerinde ve diğer yan oldu benim dokunmatik Kutlama.
Kesinlikle karşılaştırılabilir değil.
Ama görünüşe göre ikisi de *çok* popüler.
Şimdiden iki yüz bin görüntülenme oldu.

Fikir birliği senin bir taklitçi olduğun yönünde, Parkie. Yaptığım şu güzel ankete bak.

Yorumlara indiğimde ve aslında bir anket koyduğunu gördüğümde gözlerimi devirdim.

Ben: Tüm oylamayı senin yapmadığını nereden bileceğim?

Sanki bunu 135.000 kez yapacak vaktim var.

155,000 kez yani. İnsanlar hızlı hareket ediyor.

Ben: ...

Cole: Bana vurmak... yaşlandıkça biraz sinirli oluyorsun, Parkie.

Walker'ın mesajı çıktığında sııttım.

Walker: Yapmasak ve yaptığımızı söylesek. Uyumaya çalışıyordum.

Sadece güldüm. Bunu her söylediğinde, kesinlikle "siktir" için bir kod.

Walker: Olivia ve ben uyumaya çalışıyorduk!

Başımı salladım, Walker'ın ünlü bir pop yıldızını bir şekilde onunla çıkmaya... ve evlenmeye... ve sonra da bebeğini doğurmaya ikna ettiğine inanmak hâlâ zordu. O kadar da havalı değildi.

Güzellik uykuna geri dönmene izin vereceğiz, Disney.

Walker: Başlama.

Kıkırdadım, çünkü az önce bana çıkardığı hırıltıyı tam anlamıyla duyabiliyordum. Disney Prensi gibi.

Gitmeden önce küçük kardeşimize kesinlikle benim hareketimi kullandığını söyle.

Ne olacağını çok iyi bilerek bekledim. Çünkü en iyi iki arkadaşım gibi, kardeşlerimin de bana zor anlar yaşatmaktan daha çok sevdiği bir şey yoktu.

Şüpheli bir şekilde yakın görünüyordu, Parker. Akran baskısına boyun eğdiğin için utanıyorum.

Ben: 🙌

Bunu nasıl yazmadığıma dikkat et Cole.

Niyetimi tam olarak anlamadığına dikkat et Parker.

Cevap veremeden ön kapımın yumruklandığını duydum. Saate baktığımda saatin gece yarısını geçtiğini görünce kaşlarımı çattım.

Belki de Jace ve Matty'nin paylaştığı evin hemen yanında tek başıma bir ev kiralamayı seçmem garipti ama uykumu ve mahremiyetimi seviyordum. Ve uyuyor olmam gerekirken birinin kapımı çalması her ikisini de ihlal ediyordu.

Ön kapıya doğru yürüdüm ve pencereden dışarı baktım, verandada kimseyi göremedim.

Şerefsizler.

Bu giderek daha sık oluyordu. İnsanlar nerede yaşadığını öğreniyor ve okulun oyun kurucusuna "şaka" yapmanın eğlenceli olacağını düşünüyorlardı.

Kapıyı fırlatıp açtım. "Gerçekten komik, pislikler," diye seslendim sessiz sokağa. Tam kapıyı kapatacaktım ki yerde, üzerinde çok tanıdık bir amblem olan kırmızı bir zarf gördüm.

Lanet olsun. Sfenks'ten geldi.

Mektubu aldım ve içeri girdim, kapı kapanır kapanmaz yırtıp açtım ve içindekileri okudum, inançsızlığım giderek artıyordu.

Harika, görünüşe göre Casey hakkında rüya göreceğim bir geceyi daha kaçıracağım.

Bu gece bir numaralı kabul denemesi vardı.

"Bana neden burada olduğumuzu hatırlatır mısın?" Kamyonetimi bu gece istila edeceğimiz mezarlığın birkaç blok ötesine park ederken Jace şikayet etti.

Dışarı fırlayıp arka kapıyı açarken omzuna bir tokat attım ve bu durum için getirdiğim kürekleri çıkardım.

"Demek istediğim, *futbolcunun* hangi kısmı bu insanlar için *mezar soyguncusu* anlamına geliyor?" Jace nihayet kamyonundan inip benim beklediğim yere doğru yürüdükten sonra devam etti.

İkimiz de hâlâ kamyonda oturan Matty'ye baktık, sanki bakmazsa biz orada yokmuşuz gibi davranabilecekmiş gibi dümdüz karşıya bakıyordu.

"Onu dışarı çıkarmak zorundasınız. Bu *bizim* duruşmamız bile değil. Bunu yapıyorum çünkü ikimiz de biliyoruz ki biz Sfenks'in havalı insanlarıyken sen değilsen çekilmez olacaksın," dedi Jace, kollarını kavuşturup kamyona yaslanarak ıslık çalmaya başlarken.

Yeni en iyi arkadaşlara ihtiyacım vardı.

Kamyonun diğer tarafına doğru yürüdüm ve kapıyı açtım. "Geliyor musun?" Nazik olmaya çalışarak sordum. Saat sabahın ikisiydi ve üçümüz arasında güzellik uykusuna en çok ihtiyacı olan Matty'ydi.

"Yapamam," dedi, sesi biraz... paniklemiş gibiydi.

"Pardon?"

"O mezarlığa giremem. Orasının perili olduğunu herkes bilir." Ona göz kıptım, şaka yapıp yapmadığını anlamaya çalışıyordum.

"Pekâlâ, seni gördüğümüz herhangi bir hayaletten koruyacağımdan emin olabilirsin," dedim yatıştırıcı bir şekilde.

Jace başını omzumun üzerinden uzattı. "Sanırım ciddi davranıyor," diye yorum yaptı yardımcı olmadan.

"Şimdi bize mezarlıklardan korktuğunu söylemenin sırası değil," diye tersledim ve takım kaptanımın tüm enerjisini sesime yansıttım.

İşe yaramadı. En ufak bir şekilde bile.

Yüzünün önünde bir el salladım. Hiçbir şey.

"Belki ona bir kurabiye falan ikram edebilirsin. Kan şekeri düşmüş olabilir," dedi Jace... kim bilir nereden bulup çıkardığı kendi kurabiyesini yemeye başladı.

"Biraz daha yüksek sesle konuşabilir misin?" Tısladım. Elektrikli testereyle çalışır gibi kurabiye yemenin mümkün olduğunu bilmiyordum ama Jace bana bunun nasıl yapıldığını gösteriyordu.

Her şeyi ağzına tıktırdı, bana sırtıırken insan budaklı bir sincabı andırıyordu.

"Üzgünüm, QB," dedi boğuk bir sesle.

Alnımı ovuşturdum. Bu hızla gidersem, gerçekten de tek başıma bir mezarı ikisiyle birlikte kazabileceğimden daha hızlı kazabilirdim.

"Hayalet falan yok," dedim Matty'ye. "Jace çok sinir bozucu. Hemen bıkarlar ve biz gidene kadar binayı terk ederler."

Bu bir insanın şimdiye kadar yaptığı en aptalca argüman olmalıydı, ama Matty bunu düşünüyor gibiydi, sonunda başını çevirip bize baktı.

Jace ağzına bir kurabiye daha tıktırdı.

"İyi bir noktaya değindin," dedi Matty, Jace bir şekilde ikimizi kurabiye kırıntıları yağmuruna tutarken yüzünü buruşturarak.

Gerçekten bu konuşmayı yaptığımıza inanamıyordum.

Yakınlarda bir yerde bir köpek havladı ve Matty sanki bu hayalet iddiasını destekleyecek başka bir kanıtmış gibi yerinden sıçradı.

"*Kuzuların Sessizliği*'ni izlediğimizde gözünü bile kırpmadın," dedim inanamayarak, kafasına kürekle vurma isteğine karşı koyarak. Jace ve ben altımıza işemek üzereydik ve Matty, bir adam yüzünde birinin derisini taşıırken uyuyakalmıştı.

"Bir seri katili *öldürebilirim*. Ama bir hayaleti öldüremem!" Matty sanki bu benim için çok açıkmiş gibi karşılık verdi.

"Matthew Clay Adler, o lanet kışını kamyonundan çıkar, yoksa yemin ederim, bir hayalet bulacağım ve onu sonsuza dek senin kışının üstüne salacağım!" Hırladım.

Jace sırtımı sıvazlayarak, "Tanrı seni korusun, sen bir Amerikan klasiğisin," dedi.

Matty yorgunluğumun son damlasına geldiğimi anlamış olmalı ki sonunda kendini kamyonundan dışarı attı ve *eğer bir hayalet ona saldırırsa bize musallat olacağına dair bir şeyler mırıldandı*.

"Bu riski göze alıyorum dostum," diye homurdandım.

Elimizde küreklerle kaldırımda sürünürken kendimi bir tür Bond kötü adamı gibi hissediyordum. Gecenin bir yarısı pencerelerinden dışarı bakmaya karar vermiş birileri olabilir diye gölgede kalmaya çalışıyordum.

Mezarlığın kapısına geldiğimizde Jace, "Üniversiteye gitmeye karar verdiğimde hayal ettiğim şeyin bu olmadığını söylemeliyim," diye düşündü.

Onaylarcasına kamburumu çıkardım ve çakıllı yolda sivri gölgeler oluşturan, neredeyse uğursuz desenlere bürünmüş ferforjeleri inceledim. Mezarlıklar neden bu kadar ürkütücü olmak zorundaydı ki? Eğer bir gün mezarlık tasarımımdan sorumlu olursam... her şeyin çok daha iyi görünmesini sağlayacaktım. Nasıl yapacağımdan emin değildim. Ama yapabileceğimden emindim.

"Pekâlâ, cıvata kesicilerin var mı?" Jace'e sordum.

"Evet ve ben hazırım," dedi sarışın Edward Scissorhands gibi ellerini havaya kaldırarak.

Güvenlik için bir adım uzaklaştım ve kapılar üzerinde çalışmaya başlamasını, metali keserken homurdanmasını izledim.

Bir saat kadar sonra zincir nihayet yere çarptı. Sokağın karşısındaki evlere bakarak irkildim. Ama hepsi sessiz görünüyordu.

Rüzgâr kapıları birbirinden ayırırken menteşeler gıcırdadı ve çürüyen dişler gibi topraktan fırlayan mezar taşlarına bakarak durakladık. Burası Tennessee'nin eski mezarlıklarından biriydi.

Ve gösterdi.

Mezar taşları yosun tutmuş ve zamanla çatlamıştı ve Matty'nin geceyi atlatamayacağından biraz endişeliydim.

Burası gerçekten perili görünüyordu.

"Hayalet görürsen bana haber ver," diye mırıldandı Jace Matty'ye, ardından Matty koluna bir yumruk attı. "Ya da görmezsin," diye homurdandı Jace, darbe aldığı yeri ovuşturarak.

"Hadi," diye fısıldadım. "İlerleyince el fenerlerini yakarız."

Görece bir sessizlik içinde yola koyulduk; ayaklarımızın altındaki çakılların çıtırtısı ve ağaçların arasından ara sıra gelen rüzgâr hışırtısı, yoğun sessizliği bozan tek seslerdi. Mezarlığın derinliklerine indikçe mezarlar daha da yaşılanıyor, yıpranmış taştan melekler ve haçlar tepemizde beliriyordu.

O noktada el fenerimi açtım ve ışın bir şekilde oluşan sisi keserek engebeli zeminin üzerinde soluk, titrek ışık daireleri oluşturdu.

"Az önce kendi kendime ne düşünüyordum biliyor musun?" Jace fısıldadı. Omzumun üzerinden ona baktım.

"Ben sadece sisi kaçırdığımızı düşünüyordum... burası yeterince ürkütücü görünmüyordu. Ve şimdi etrafımıza bir bakın. Sis."

"Sanırım Matty'nin bayılmak üzere olmasından seni sorumlu tutmalıyım?" Başımı sallayarak Matty'nin solgun bir yüzle yürüdüğü yere doğru sordum, küreği önündeydi, sanki gölgelerin arasından fırlayacak bir şeye hazırlanıyor gibiydi.

Jace komik bir şey söylemişim gibi sırttı.

Bir tür kavşağa geldik, iki çakıl yol zıt yönlere gidiyordu. Kapımın önüne bırakılmış olan kâğıdı cebimden çıkardım ve içindeki haritayı inceledim.

"Pekâlâ, bu taraftan," dedim onlara. "Neredeyse geldik."

"Sfenks insanı olmak istiyor muyuz ki? Yani, hiçbirimizin birine mezar kazdıracak türden bir psikopat olduğumuzdan emin değilim," diye yorum yaptı Jace. Matty onun sesini duyunca sanki şaşırmış gibi sıçradı.

Ne demek istediğini düşünürken başımı öne eğdim. Casey'yi nasıl elde edeceğime dair planlarımı onlara tam olarak anlatmamıştım. Bunlar beni psikopat olarak nitelendirebilirdi. Bu konuda onlara danışmam gerekecekti... bir ara... belki.

"Tabii ki Sfenks üyesi olmak istiyoruz. Elde edeceğimiz erişimi bir düşünün," dedi Matty huysuzca. Jace ve ben birbirimize bakıştık. Matty'nin ailesi fakirdi - hiç yiyecek olmayan türden bir fakirlik ve büyürken birkaç kereden fazla geceleri sokaklarda geçirmek zorunda kalmıştı. Ne olursa olsun, kendisine teklif edilen her ciro anlaşmasını kabul etti, çünkü bu ailesine gönderebileceği para anlamına geliyordu. Ne yazık ki babasının kumar bağımlılığı vardı ve bu para hiçbir zaman çok uzağa gitmedi. Matty'nin dört küçük kardeşi vardı ve her zaman onlar için endişelenirdi.

"Tamam, artık Sfenks psikopatları olacağız. Anlaşıldı," dedi Jace destekleyici bir şekilde ve Matty'nin dudaklarında bir gülümseme gölgesi belirdi.

"Neredesin Eleanor?" Işığım aradığımız isme gelene kadar mezar taşlarını tarayarak mırıldandım. Mezar bölgedeki tek taze mezardı, üzerine düzgün bir toprak yığını yığılmıştı, çiçekler solmuş ve kenarları kahverengileşmişti.

"Eleanor Cross," diye fısıldadım. Bize anlatılanlara göre, kocası Sfenks'te üst düzey bir görevdeyken onlara ihanet etmiş ve hepimizin anladığından çok daha önemli bir yüzüğü çalmıştı. Bu bir güç sembolüydü, kutsal bir şeydi ve Eleanor onu mezarında bile takmıştı. Şimdi, Sfenks'in kendilerine ait olanı geri almasını sağlamak bizim görevimizdi.

Yaşasın bizim için.

El fenerimi yere bıraktım ve küreği kavradım.

"Lanet olsun, mezar soyguncusu olmak üzereyiz," diye mırıldandı Jace, küreğim donuk bir gümbürtüyle toprağa batarken, ses bir şekilde mezarlığın baskıcı sessizliği tarafından boğuldu. Küreğin sapını daha sıkı kavradım, serin gece havasına rağmen avuçlarım terlemeye başlamıştı bile.

"Bu bir gıcırtı mıydı?" Matty paniklemiş bir sesle sordu, sanki mezarların birinden bir zombinin çıkmasını bekliyormuş gibi etrafına bakınıyordu.

"Şimdi geri adım atma Bay 'Tabii ki Sfenks Psikopatları Olmak İstiyoruz'," diye söylendi Jace.

İkisine de bir bakış attım. "Bana yardım edecek misiniz, etmeyecek misiniz?"

Jace küreğini toprağa saplarken kaşlarını çatarak, "Muhtemelen bu işten zararlı çıkan biz oluyoruz," dedi. "Kesinlikle senin için işi zorlaştırırlardı. Muhtemelen bizden sadece bir araba falan çalmamız istenecek. Bilirsin işte, normal şeyler."

"Burada, mezarlıkta birinin büyükannesinin mezarını kazmak zorunda kalmayacağım anlamına gelse banka bile soyardım," diye ekledi Matty, yine korkuyla etrafına bakınarak.

"Banka soymanın mezar soymaktan daha fazla hapis cezası gerektirdiğine eminim," dedim onlara.

Jace alay etti. "Sen bunu bilirsin, Koca Beyin."

"Artı, banka soymanın adrenalini var, biliyor musun? *Heyecan*. Burada elimize geçen tek şey lanetli bir lanete uğrama ihtimali."

Jace ve ben Matty'ye bakakaldık.

"Bu konuda kişisel deneyimin varmış gibi konuşuyorsun dostum. Paylaşmak istediğin bir şey var mı?" diye sordum.

Matty gözlerini devirdi. "Tek söylediğim, bu küçük keşif gezisinin sonunda gerçekten bir yüzük olsa iyi olur. Eğer elimizde sadece çürüyen bir ceset kalırsa, bundan hiç memnun olmayacağım."

"İskelet demek istiyorsun," diye düzeltti Jace, mezarın yanında oluşturduğumuz yığına biraz toprak atarken.

Şimdi Matty ve ben bakışıyorduk.

"Sadece bir haftadır gömülü olduğunu hatırlıyorsun, değil mi?" Matty yavaşça söyledi.

Jace dondu kaldı ve dehşet içinde bize baktı. "Bu iş tanımının bir parçası değildi!" diye tersledi, çıldırmaya başlamıştı. Elindeki küreği yere düşürdü. "Ben iskeletler için kayıt yaptırdım, *Night of The Living Dead* cesetleri için değil! Paramı geri istiyorum!"

Gözlerimi devirdim ve küreğimi toprağa daha derinden sapladım, metalin toprağa sürtünme sesi beni toprakladı. "Sakin ol, Thatcher. İyi olacaksın. Sadece bunu gerçekten berbat bir çöpçü avı olarak düşün."

"Evet, cesetlerle yapılan bir çöpçü avı," diye mırıldandı Jace ama yanımda kazmaya devam etti, yüzü sanki cesede dokunuyormuş gibi tiksintiyle buruşmuştu.

Korktuğu için onu suçlamadım. En kötü kabul görevinin ne olduğunu seçebilseydim, bu listenin başında olurdu - eğer beynim böyle bir şeyi düşünecek kadar hainse tabii. Mezarlık çok sessizdi, hava çok durgundu, sanki bir şey bekliyormuş gibiydi. Ay gökyüzünde alçakta asılı duruyor, mezar taşlarının üzerine uzun gölgeler düşürüyor, onları karanlıkta çarpık, eğri büğrü figürlere dönüştürüyordu. Ayaklarımızın altında kaç ceset gömülü olduğunu ya da bunun ne kadar saygısızca bir his olduğunu düşünmemeye çalıştım. Neyse ki buraya arkadaş edinmek için gelmemiştik. Matty'nin hayaletlerle ilgili teorileri gerçek olmadığı sürece bu iyi bir şeydi.

"Biliyor musun," dedi Jace gergin sessizliği bozarak, "bahse girerim bu mezardaki yaşlı kadın hayattayken tam bir baş belasıydı. Yani, yüzüğü ölene kadar sakladığına göre öyle olmalı. Muhtemelen bizim gibi aptalların onun ebedi uykusunu bölmesini bekliyordur, sonra da intikamını alacaktır."

Matty inleyerek Jace'e bir avuç toprak fırlattı. "Çenenı kapatır mısın? Bunu daha da kötüleştiremez misin?"

Jace sadece sırttı. "Hoppala."

Kazmaya devam ettik, toprak yavaşça küreklerimizin altından çıktı ve aşağıdaki metal tabutu ortaya çıkardı. Metalin metale çarparken çıkardığı ses tüylerimi diken diken etti ama aldırmadım ve alınımdaki teri sildim.

"Pekâlâ, neredeyse bitti çocuklar," diyerek küreğimi bir kenara fırlattım ve tabutun yanına çömeldim. Karanlık tepeye bakarken nabzım hızlandı ve bunun o an olduğunu anladım. Bir tabutu açıp ölü bir kadının parmağından bir yüzük çalmak üzereydik. Eğer bu "gizli topluluk" diye bağırıyorsa, neyin bağırıldığını bilmiyordum.

Bir an için Casey'nin yüzü aklıma geldi. Bu özel durum hakkında ne düşüneceğini merak ettim. Onu hemen aklımdan çıkardım. Eğer bir cesetten çalmanın saygısızlık olduğunu düşünüyorsam, bunu ereksiyon halindeyken yapmak daha da kötüydü.

"Bunu gerçekten açacak mısın?" Matty geri çekilirken sesi her zamankinden daha yüksekti, küreği hâlâ elindeydi, sanki kızın bir parmağının bile kıpırdadığını görse kaçmaya hazırды.

Ona baktım. "Şimdi mi gitmek istiyorsun?"

Jace kendi küreğine yaslandı. "Bu senin indüksiyon zimbirtın. Lütfen cesede dokunmaya devam edin. Bu bizim iş tanımımızın dışında kalıyor."

Küreğin ucunu tabutun kapağının kenarının altına sokarken derin bir nefes alarak, "Tabii ki var," diye mırıldandım. Bugünlerde bu şeyleri mühürlemek için kullandıkları kauçuk contayı nasıl açacağımı Google'da araştırmıştım... ama bunu gerçekten yapmak bambaşka bir konuydu.

Küreğimle birkaç darbe daha vurdum ve mühür kırılıp tabutun içindeki hava dışarı çıkarken bir patlama sesi duydum.

Korkunç bir kokuyla birlikte.

"Yardım edin. Ölüyorum," diye inledi Jace, sendeleyerek geri çekilirken.

Uzaklaştım, boğazımda safra yükseldi. Çürüyen cesetlerin kokusu yedinci sınıfta incelediğim kurbağalardan çok daha kötüydü.

Kusacaktım.

Derin nefesler alarak tişörtümü yüzümün üzerine çektim. Matty ve Jace şimdi birkaç adım ötemde dehşet içinde bana bakıyorlardı.

Ne kadar yardımcı oldu. Bunun gerçekten tek elle yapılabilecek bir iş olmasını istedim. Koku beni bitirebilirdi.

Kapalı bir nefes daha alarak gömleğimi çıkardım ve elimi uzattım, burun deliklerime saldıran kokudan burnum iğrenerek kırıştı.

"El fenerimi uzatır mısın?" diye sordum, Jace el fenerini fırlattığında onu yakaladım.

Kalbim küt küt atarken kapağı kaldırdım ve ışığımı yakarak içindeki cesedi ortaya çıkardım. İşte oradaydı, sonsuz uykusunda huzur içinde yatıyordu, yüzü solgun ve çökmüştü, ellerini göğsünün üzerinde kavuşturmuştu. Ve kokuyordu. Çok pis kokuyordu.

"O kadar da kötü görünmüyor," diye yorumladı Jace, başını eğip burnunu kapatarak omzumun üzerinden ona bakarken. Matty'nin gözleri gökyüzüne dikilmişti.

"Hayaletler kesinlikle böyle olur," dedi kabaca. Ben de onunla aynı fikirdeydim. Bu... ürkütücüydü.

Işığı ellerinin üzerinde tutarak rahat bir nefes aldım. İşte oradaydı. Yüzük.

Soluk ışıktaki parlıyordu, büyük yakut ışını yakalıyordu. Taşın üzerine Sfenks'in kusursuz sembolü kazınmış, karmaşık çizgiler hassasiyetle oyulmuştu.

O zaman ona gerçekten dokunmam gerektiğini fark ettim.

"Bunun için üzgünüm," diye fısıldadım... her ihtimale karşı... eline uzanıp serin, hareketsiz tenini okşarken. Yüzük s ı k ı y d ı , ama ben

hafifçe bükte, sonunda serbest kaldığında kalbi çarpıyordu.

"İşte," dedim yüzüğü cebime koyarken. "İşimiz bitti."

"İşimiz bitti mi?" Matty yankılandı, sesi inançsızlıkla doluydu. "Bir mezarı kazdık, bir tabutu açtık ve ölü bir kadını soyduk. Ve senin tek söyleyeceğin işimizin bittiği mi?"

"Evet," dedim ve küreğimi tekrar kaptım. "Şimdi, biri bizi görmeden önce burayı tekrar kapatalım."

Tabutun üzerindeki toprağı kürekleyerek hızla çalıştık, havada hâlâ yoğun bir gerilim vardı. Rüzgâr hızlandı, ağaçları hışırdattı ve o gece ilk kez yalnız olmadığımızı hissettim.

Son kalan toprağı da topladım ve rahat bir nefes aldım. "Pekâlâ, hadi-"

"Bekle," diye fısıldadı Jace, sesi geceyi yararak. "Bunu duyuyor musun?"

Dondum kaldım, kalbim küt küt atmaya başladı. İlk başta bizimle dalga geçtiğini düşündüm ama sonra ben de duydum. Sesler. Zayıftı ama giderek yükseliyordu. Ve sonra el fenerleri - mezarlığı süpüren, karanlığı kesen parlak ışık huzmeleri.

"Kahretsin," diye tısladım ve Matty'nin kolunu tuttum. "Hadi gidelim."

İkinci kez söylenmesine gerek yoktu. Jace çoktan çakıllı patikadan aşağıya doğru koşmaya başlamıştı, gözleri panikle açılmıştı. "Mezarlık güvenliği olacağını bana hiç söylememiştin!"

"Bu neden benim bileceğimi düşündüğün bir şey?" Havalanırken tısladım. Bacaklarım otomatik pilotta hareket ediyor, sıra sıra dizilmiş mezar taşlarının arasından hızla geçerken kalbimin sesi kulaklarımda çınılıyordu. Matty ve Jace hemen arkamdaydı, ayak sesleri yerde yankılanıyor, adrenalin hepimize pompalanıyordu.

El fenerleri yaklaşıyordu, sesler de öyle. Artık bağırışları duyabiliyordum, gecenin içine fırlatılan komutları. Ciğerlerim yanıyordu ama yavaşlamadım.

"Fuuuuck!" Jace arkamdan soluk soluğa bağırdı ama onu duymazdan gelerek önümdeki ağaçlara odaklandım. Eğer oraya varabilirsek, ormanın içinde kaybolabilir, karanlıkta onları gözden kaybedebilirdik.

"Devam et," diye homurdandım ve kendimi daha da zorladım.

El fenerleri mezar taşlarını ışıldak gibi kesiyor, her saniye daha da yaklaşıyordu. Bağırışlar artık daha yüksek, daha çılgıncaydı.

Mezarlığın kenarına vardığımda arkamdan bir bağırış duydum. Arkama bakmak için durmadım. Ağaçların arasına daldım, çalıların arasından geçerken dallar tenimi tırmalıyordu, kalbim hala hızlı atıyordu.

El fenerleri sönene kadar, sesler uzaklarda kaybolana kadar, tek ses nefesimizin kesik kesik solukları ve yaprakları hışırdatan rüzgâr olana kadar koşmaya devam ettik.

Sonunda durduğumuzda bir ağaca yaslandım ve nefes almaya çalıştım. Ellerim titriyordu, kalbim hâlâ göğsümde çarpıyordu. Ama başarmıştık. Yüzüğü almıştık ve yakalanmamıştık.

"Vay anasını. Vay anasını. Vay anasını," diye inledi Matty ve yere yığıldı. "Bu... çılgıncaydı."

"Çılgınca mı? Tüm söylediğin bu mu?" Jace çılgınca vücudunun her yerini sıvazlamaya başladı.

"Ne yapıyorsun?" Nefes nefese kaldım, çünkü o anda yapabileceğim tek şey buydu.

Ayağa kalktım, nefesim hâlâ kesik kesik geliyordu. Çok formda olduğumu sanıyordum ama belli ki bin metrelik bir koşu kardiyo yeteneklerimi aşıyordu.

"Tüm uzuvlarımın bağlı olduğundan emin oluyorum. Uyuşmuş ve karıncalanmış durumdayım ve az önce canımızı kurtarmak için koştuk!" Jace öfkeyle ayağa kalkmadan önce bacağına son bir kez sıvazladı.

Yüzüğü çıkarırken sııttım ve az önce olanların adrenalini yüzünden başım dönerken yüzüğü havaya kaldırdım. "Yine de başardık. Yüzüğü aldık."

"Evet," diye mırıldandı Matty, çöktüğü yerden gökyüzüne bakarak. "Ama o kadın muhtemelen hayatımız boyunca peşimizi bırakmayacak."

Jace kaşlarını çatarak ona baktı ve ürperdi.

Yüzüğü cebime geri koydum, dudaklarımda küçük bir gülümseme belirdi. "Sfenks'e bir adım daha yaklaştık çocuklar."

Matty'nin yerden kalkmasına yardım etmek için elimi uzatmadan önce Jace'in kışına bir tokat attım.

Kamyona doğru tökezleyerek geri döndük, aynı anda hem yorgun hem de neşeliydik.

Ve evet, Eleanor'un bize musallat olmasından biraz korkuyordum.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BÖLÜM 11

CASEY

Çok uzun bir gün olmuştu. Üniversitenin zor olacağını biliyordum ama ders yükü beklediğimden fazlaydı.

Çok yorulmuştum.

Ve dürüst olmak gerekirse... biraz yalnız.

Nat dışında hiç arkadaş edinmemiştim. Ve Gray... Şey, şu anda Gray'i düşünmek istemiyordum.

Çıkمام gereken adamda sevdiğim çocuğu bulmakta zorlanıyordum. Belki o da benden pişmanlık duyuyordu. Birlikte yeterince zaman geçirmemiştik ki bende kurtarıcı bir özellik bulabilsin.

Bana gönderdiği son mesaja baktım, bu akşam sorumlu olduğu bir rehin etkinliği vardı ve beni yarın görecekti. Bir akşam yemeği daha iptal edildi. Yalnız yiyeceğim bir akşam yemeği daha.

Çantam omzumda koridorda yürürken, ilk kez buraya gelmekle hata edip etmediğimi merak ediyordum.

Bina neredeyse boştu, etrafımdaki tek ses ayak seslerimin boğuk yankısıydı. Açık kapılardan birinin önünden geçerken gözüme bir şey çarptı. Bir piyano. Orada duruyordu, siyah ve donuk floresan ışıkları altında parlıyordu, binanın steril, akademik ortamında neredeyse yersizdi. Durdum, ayaklarım olduğum yerde dondu. Onu görmek beni çekti, tam olarak açıklayamadığım bir şekilde göğsümün ağrımına neden oldu.

Bir an orada durup açık kapı aralığından ona baktım. Oda boştu, sessizdi. İçeri girsem kimsenin haberi olmazdı.

Elim antamın askısına sıkıca sarıldı. Uzun zamandır almamıştım. Bütün bir şarkıyı bitirmeyi bıraktığımdan ve elimin işbirliği yapacağından vazgeçtiğinden beri.

Hayatımın büyük bölümünde oyun oynamak bir kaçıştı, herkesten daha iyi olduğum birkaç şeyden biriydi. Annemin dikkatini çeken tek şeydi. Kardeşimi kaybettikten sonra onu da kaybetmek... yıkıcı olmuştu. Haftalar boyunca kendimi öldürmeyi düşündüm; kimseye itiraf edemeyeceğim bir şeydi bu. Kendimi depresyondan çıkarmak için tek yapabildiğim buydu.

Bir saniye daha öylece durdum ve kendimi vazgeçiremeden içeri adım attım. Kapı arkamdan usulca kapandı. Ses küçük odada yankılandı ve piyanoya yaklaşırken kalbim göğsümde çarpıyordu. Ki bu aptalcaydı. Eskiden nefes almak kadar kolay olan bir şey bana böyle hissettirmemeliydi.

Çantamı yere bırakarak bankın üzerine oturdum, parmaklarım tuşların üzerinde geziniyordu. Parmak uçlarımla altındaki serin, pürüzsüz yüzey yabancı ama tanıdık geliyordu, tam olarak unutamadığım ama dokunmaya korktuğum bir anı gibi. Titrek bir nefes alarak gözlerimi kapattım.

Bunu yapabilirim.

Parmaklarım tuşları hafifçe sıyırdı ve ardından gelen ses yumuşak, tereddütlüydü. Kırılgan bir fısıltı gibi havada dalgalanıyordu, dikkatli olmazsam kırılabilir bir türdendi. Parmaklarımla hareket etmesine izin verdim, birkaç nota çaldım, basit bir şey, çok fazla düşünmek zorunda olmadığım bir şey.

Ama sonra gerçekten çalmaya başladım.

Müzik önce yavaşça geldi, tereddütlüydü, sanki bana geri dönmenin yolunu bulmak zorundaydı. Sonra akmaya başladı. Ellerim tuşların üzerinde hareket etti ve birkaç değerli an için her şeyi unuttum. Göğsümdeki ağrı, kafa karışıklığı, korku... Çalarken bunların hiçbirinin önemi yoktu. Ses etrafımı sarıyor, boş odayı dolduruyor, her nota beni uzun zamandır gitmeme izin vermediğim bir yerin derinliklerine çekiyordu.

Ama sonra oldu.

Tanıdık bir acı elime vurdu, keskin ve affetmezdi. Parmaklarıma kramp girdi, notanın ortasında tutukluk yaptı. Durdum, elime bakarken kalbim göğsümde çarpıyordu, titremesini izliyordum, işe yaramazdı. Oda etrafımı sarmış gibiydi, sessizlik müziği sanki hiç var olmamış gibi yutuyordu.

Göğsüm sıkıştı ve kendimi durduramadan gözlerimden yaşlar süzüldü. Görüşümü bulanıklaştırdılar ama umurumda değildi. Çalamıyordum. Ellerim bana ihanet etmeden, kaybettiğim her şeyi, içimde hâlâ kırık olan her şeyi hatırlatmadan tek bir şarkıyı bile bitiremiyordum.

Elimi tuşlara bastırdım, notalar çirkin, sarsıcı bir sesle çarpışıyordu ve işte o zaman gözyaşlarım gerçekten akmaya başladı. Önce sessiz, sonra titreyen hıçkırıklar, orada çaresizce otururken bedenimi sarstı. Başım öne düştü, ağlarken alnım piyanonun soğuk, pürüzsüz yüzeyine değiyordu.

Keder, öfke, içimde tuttuğum her şeyin hayal kırıklığı, hissetmeme izin vermediğim her şey - hepsi o anda döküldü, karşı koyamadığım bir dalga gibi üzerime çöktü.

Bundan nefret ediyordum. Bu kadar küçük, bu kadar aptalca bir şeyin beni bu şekilde kırmasından nefret ediyordum. Ne yaparsam yapayım düzeltememekten nefret ediyordum. Kendimi düzeltemedim. Ve ne kadar istersem isteyeyim, hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı.

Ama en çok nefret ettiğim şey... piyano çalamamamdı... bu bana Ben'i bir daha asla göremeyeceğimi hatırlatıyordu.

PARKER

Binanın dışında durdum, duvara yaslandım ve Casey'yi beklerken telefonumda amaçsızca gezindim. Dersinin şimdiye kadar bitmiş olması gerektiğini biliyordum ama dakikalar ilerliyordu ve o hâlâ dışarı çıkmamıştı. Ders programını tekrar kontrol ederek nerede olması gerektiğini karıştırmadığımdan emin oldum.

Hayır, kesinlikle birinci sınıf yazarlık dersini yeni bitirmişti.

Neredeydi peki?

Telefonum çaldı.

Sen lanet bir duvarsın, küçük kardeşim.

Cole: Bunu doğru mu yaptım...

Oyun kurucuların kesinlikle duvar olmaması gerekiyordu, bu yüzden gözümü kapıdan ayırmadan Walker'ın cevap vermesini bekledim.

Birkaç saniye sonra yaptı.

Walker: Lincoln söylemeyince aynı tınıyı vermiyor Cole-Bear.

O adama çok takıntılısın.

O noktada atlamaya karar verdim çünkü Lincoln Daniels bir tanrıydı ve beni aksi yönde ikna etmek için söyleyebileceğiniz hiçbir şey yoktu.

Ben: Onu suçlayabilir misin?

Kafamı kaldırdığımda etrafımdaki öğrencilerin azalmaya başladığını fark ettim ama hâlâ Casey yoktu. Sanırım otuz dakika erken çıkmış olma ihtimali vardı ama bu pek mümkün değildi. İçeride birilerinin onunla konuşmaya çalıştığını hayal ederek çenemi sıktım. Duvarı iterek telefonumu cebime attım ve kapıya doğru yürüdüm.

Binanın içinde ilerledim, ayak seslerim neredeyse boş olan koridorda yankılanıyordu. Önünden geçtiğim her sınıfa baktım, çok belli etmemeye çalıştım ama yine de taradım. Kız neredeydi?

Ve sonra onu duydum. Piyano müziğinin yumuşak tınıları. Sanki beni yönlendiren bir ip varmış gibi, müzik çalışma odalarından birinin önüne gelene kadar müziği takip ettim. Kapıdaki dar pencereden içeri baktım, onu gördüğümde damarlarıma bir rahatlama hissi doldu.

Casey bir bankta oturuyordu, duruşu düzgündü, müzik etrafında canlanırken parmakları tuşların üzerinde kayıyordu.

Beni asıl etkileyen yüzündeki ifadeydi, yumuşak, mesafeli, sanki tamamen bir tür hayal dünyasındaymış gibi, başka hiçbir şeyin ona dokunamayacağı bir yerde.

Ben de orada onunla birlikte olmak istedim. Dönüp kapıya yaslandım ve Casey'nin müziğinin doldurulması gerektiğini bile bilmediğim boşlukları doldurmasına izin vererek dinledim.

Müzik, sessiz koridoru sarsan sert bir çınlamayla durdu. Doğrudum ve etrafımda dönerek neler olduğunu görmek için pencereden içeri baktım.

Casey tuşların üzerine yığılmıştı, omuzları titriyordu, boğuk hıçkırıklar sessizliği bozuyordu. Bir eli diğerini tutuyordu, parmakları titriyordu ve sanki görünmeyen bir acıyı durdurmaya çalışıyormuş gibi sıkıydı.

Ne oluyor lan?

Kapıyı çalma zahmetine girmedim, sadece iterek açtım ve içeri girdim. Başını kaldırdı, gözleri ağlamaktan kıpkırmızıydı, elleri titriyordu ve çılgınca yüzünü siliyordu. "Parker?"

Kapıyı arkamdan usulca kapattım ve onu da benimle birlikte bu alana kilitledim. "Burada ne yapıyorsun?"

"Ah, bebeğim," dedim, kalbim kırılıyormuş gibi hissediyordum çünkü onun kalbi kırılmıştı. "Neyin acıdığını söyle bana?"

Bana baktı, sessiz gözyaşları yüzünden aşağı süzülüyordu.

"Geçiyordum ve seni pencereden gördüm," diye mırıldandım. Başımle kapıdaki camı işaret ettim ve bunu tamamen tesadüf gibi gösterdim. Gözleri cama kaydı, hâlâ kırmızıydı, hâlâ hamdı.

"Hiç böyle bir şey duymamıştım. Çok güzelsin," dedim ona boğuk bir sesle. "Seninle ilgili her şey."

Casey sertçe yutkundu, konuşmadan önce dudakları ince bir çizgiye dönüştü. "Lütfen böyle söyleme," diye fısıldadı.

İleriye doğru adım attım, ayak seslerim halı kaplı zeminde boğuklaşıyordu, onun önünde durana kadar durmadım. "Neden ağlıyorsun bebeğim?"

Tereddüt etti, gözleri tuşlara kaydı, parmakları hafifçe seğirdi. Sonra içini çekti, kelimeler o durduramadan dökülmeye başladı.

"Eskiden konser piyanistiydim." Sesi küçük ve kırıktı. "Sonra bir kaza geçirdim... ve elimi incittim."

Kıpırdamadım, bir an için hiçbir şey söylemedim. İtirafının ağırlığının aramıza yerleşmesine izin verdim.

"Ne oldu?" Özel dersimiz sırasında titreyen elini düşünerek sessizce sordum. Bahsettiği şey bu muydu?

Gözleri benimkilere kaydı, bir şeyler arıyordu. Ama sonra yavaşça piyanoya döndü, parmakları tuşların üzerinde geziniyordu. Hafifçe bastırdı ve sol eli zahmetsizce hareket etti. Ama sağ eli... titriyordu, notalar yapmacık ve ritimsiz çıkıyordu. İrkildi, titreme şiddetlendikçe parmakları kilitleniyordu.

Hiçbir şey söylemedim. Bunun yerine oturdum ve uzanıp elimi nazikçe onun elinin üzerine koydum. "Sana yardım etmeme izin ver," dedim. Bir an için kaskatı kesildi, nefesi boğazında düğümlendi ama geri çekilmedi. Parmaklarını hareket ettirdi ve ne zaman titremeye başlasa, ben de elini bastırıyordum.

parmaklarını tuşlara bastırarak, elindeki gerginlik kaybolana kadar onu sabitledi.

"Devam et," diye fısıldadım, sesim kısıktı.

Ona yardım etmeme izin verdi, vücudu tek bir vücut gibi hareket etmemize yetecek kadar gevşedi. Müzik yavaş ve yumuşaktı ve bir an için diğer her şey kaybolmuş gibiydi. Sadece biz vardık.

Bir dakika sonra durdu, nefesi titreyerek çıkıyordu, gözleri benimkilerle buluştu.

Hay sikeyim. Gerçek
dışıydı. Yıldızlı
gözleri.

Onun mükemmel
pembe dudakları.

Ona ihtiyacım vardı.

Bakışlarında bir şey vardı, sanki içinde bir şeyin kilidini açmışım ve şimdi kendisiyle ne yapacağını bilmiyordu.

Her şeyi bana bırak, ona söylemek istedim.

Ben her şeyi hallederim.

Elimi yavaşça yanağına götürdüm, ani hareketler yapmamaya çalışarak onun sıçramasına ve kaçmasına neden oldum.

Teni çok yumuşaktı.

Yanağını usulca okşadım ve ağzından çıkan nefesin tadını çıkardım.

O uzaklaşmadan eğildim... ve hızla başını çevirirken yanağından öptüm.

Tenine karşı iç çekerken kendime engel olamadım. "Bunu hissettiğini biliyorum. Sanki ruhuma bir şey olmuş gibi. Sanki artık sensiz nefes alamıyormuşum gibi. Bana delirenin sadece ben olmadığımı söyle. Yanımda olduğunu söyle," diye kabaca yalvardım.

Ellerimi saçlarına dolayarak, yüzünü bana dönmesi için başını nazikçe çevirdim.

"Üzgünüm, yapamam," diye fısıldadı, dokunuşumdan çekildi ve neredeyse koşarak odadan çıktı.

Yere bıraktığı kitap çantasına bakarken kendimi tuhaf bir şekilde... canlanmış hissediyordum. Bizim fikrimiz zihnimde somut bir şey haline gelmişti. Geleceğimizin nasıl olacağını, nasıl inanılmaz derecede mutlu olacağımızı şimdiden görebiliyordum.

Bana ne şekilde ihtiyacı olursa olsun onun yanında olurdum. Kırıldığını düşündüğünü söyleyebilirim.

Ama bu konuda fikrini değiştirmesine yardım edebilirim.
Hazır ol, bebeğim. Senin için geliyorum.

OceanofPDF.com

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BÖLÜM 12

CASEY

T Gökyüzü gri ve ağırdı, sanki sağanak yağmak üzereydi. Küçük tepeye doğru yürüdüm, botlarım ölü yapraklara ve kurumuş çimenlere çarparak çıtırdıyordu. Annem burayı bir göle baktığı için seçmişti ve Ben yazlarının çoğunu hep suda geçirirdi.

İlk başlarda onu gömdükten sonra her gün buraya gelirdim. Mezarının başında oturup konuşurdum. Hiçbir şey hakkında. Her şey hakkında. Kelimeler ağzımdan çıkıverirdi.

Ancak bir süre sonra ziyaretler haftalık oldu... ve sonra aylık. Ve en sonunda, buraya hiç gelmedim.

Belki de söyleyecek bir şeyim kalmadığı içindi, çünkü evde geçirdiğim her gün bana bir mozolede hapsolmuşum gibi geliyordu.

Ama bugün onu görmem gerekiyordu. Hatırlamam gerekiyordu. Dersten çıkar çıkmaz buraya gelmişim.

Sonunda mezarına ulaştım. Mezar taşı basit ve anlaşılırdı, Ben'in gerçek hayatta sahip olduğu ışık kıvılcımını yansıtmaya yetmiyordu. Orada durdum, boğazımdaki düğümü yuttum, o tanıdık ağrının sızladığını hissettim.

"Hey, Ben," diye mırıldandım, sesim sert ve mutsuzdu. "Uzun zaman oldu. Bunun için özür dilerim." Kelimeler havada asılı kaldı, etrafımdaki sessizliği yuttu. Bu kadar garip hissettirmesinden nefret ediyordum.

Ama aynı zamanda onunla konuşmak için burada olmak zorunda olduğumdan da nefret ediyordum.

Yere kaydım, rüzgâr etrafımdaki yaprakları karıştırırken kollarım dizlerime dolandı. "Bunun ne zaman kolaylaşacağını merak ediyorum. İnsanlar

Her zaman zamanın tüm yaraları iyileştirdiğini söylerler, ama ben onların saçmaladıklarından eminim."

İçimde yeni bir acı dalgası yükselirken başımı bacaklarımın üzerine koydum - çünkü küfür etmeye çalıştığımda sesimin ne kadar aptalca çıktığına hep gülerdi.

"Gray bana bir şey söyledi, biliyorsun," dedim ayakkabımın burnuyla çimlere vurarak. "Dedi ki... birlikte olmamızı isteyeceğini düşünüyor. Ben ve o. Ama ben bunun doğru olduğundan pek emin değilim." Bir damla gözyaşı yüzümden aşağı yuvarlandı. "Ne istediğini bilmiyorum. Sadece seni özlediğimi biliyorum."

Bir damla gözyaşı daha düştü derimden. Ve sonra bir tane daha.

"Seni unutuyormuşum gibi hissediyorum," diye fısıldadım. "Artık gülüşünü duyamıyorum. Bir fotoğrafa bakmadığım sürece gülümseme şeklin hafızamdan siliniyor." Ağzımdan hıçkırıklı bir hıçkırık çıktı. "Ve hepsinin yok olacağı günden çok korkuyorum, biliyor musun? Çünkü sen hatırlanmayı hak ediyorsun, Ben. Keşke tüm dünya seni tanıyabilseydi, ne kadar özel olduğunu. Her geçen gün seni hayal kırıklığına uğratiyormuşum gibi hissediyorum." Mezar taşının önündeki çimenlerden bir parça kopardım. "Burada çimen yetiştiği için kızgınım. O kadar çok zaman geçti ki, ben evden ayrıldığımda yatağını toz bile kaplamıştı. Bir gün uyandığımda seni artık hatırlayamazsam ne olacak? O zaman ne olacak?"

Rüzgâr yanağımı yalayıp geçti ve ben de bunun ondan bir işaret olmasını isteyerek ona doğru eğildim.

Ama sadece rüzgardı.

Her zaman *sadece*

rüzgardır.

"Sanki senin hayatını yaşamaya çalışıyormuşum ve her şeyi berbat ediyormuşum gibi geliyor. Tüm bunları benden çok daha iyi yapabilirdin. Çoktan milyonlarca arkadaşın olurdu. Önünüze çıkan her fırsatı en iyi şekilde değerlendiriyor olurdunuz. Benim yaptığımdan çok daha iyi yaşardın..."

Bu kelimeleri yüksek sesle söylemek zordu. Onlardan utanıyordum. Ben'in onuruna bu büyük hayatı yaşamaya çalışacağıma dair kendime söz vermiştim... ve işte buradaydım, bunu başaramıyordum.

Bunu daha iyi yapabileceğini kabul etmek acı veriyordu.

Taşın üzerindeki harflerin izini sürdüm, onunla yaşadığım güneşli anıları, karanlığı bastırarak kadar ışıkla dolu olanları aklıma getirmeye çalışırken adının üzerinde oyalandım. Mesela

Bana yüzmeyi o öğretti ya da Oreos'larını nasıl acı verecek kadar yavaş yediğini çünkü onları üstün bir yiyecek grubu olarak gördüğünü.

Ya da sarılmasının nasıl hissettirdiğini.

Dudaklarıma bir gülümseme yayıldı. "İşte buradasın," diye mırıldandım, o anılardan hâlâ alabildiğim sıcak duyguyu içime çekerken.

Ayağa kalkarken mezar taşına dokundum, dudaklarımda hâlâ bir gülümseme vardı. "Hoşça kal, Ben."

İlk yağmur damlası yanağıma düştü, soğuk ve acıtıcıydı. Onu uzaklaştırdım, ama daha fazlası onu takip etti, taşı noktaladı, griyi daha da koyulaştırdı. Sanki gökyüzü de benimle birlikte ağlıyordu, sanki bugünün bir yas günü olduğunu anlamıştı.

Oradan uzaklaştım ve aklımda canlandırabildiğim güzel anılara rağmen yine de onu yapayalnız bırakıyormuşum gibi hissettim.

Ve belki de... Onunla birlikte toprağa girmeliydim.

Gray'in kardeşlik evinin taş basamaklarında titreyerek dururken yağmur saçlarımı ıslatıyor, ensemden aşağı soğuk damlıyor ve kıyafetlerimi tenime yapıştırıyordu. Bas ağırlıklı müziğin gümbürtüsü duvarlardan sızıyor, boğuk bağırışlar ve kahkahalar içerideki kaosu ima ediyordu. Telefonumu elimde daha sıkı tuttum, ekran karanlıktı. Aramalarımın hiçbirine cevap vermemişti ve nedense buraya gelip onunla konuşmaya çalışmak bana harika bir fikir gibi gelmişti.

Aptal olduğumdan oldukça emindim.

Yumruğumu kaldırdım ve kapıyı çaldım, ses gürültüyü zar zor kesiyordu. Dışarısı buz gibiydi. Tennessee şelalelerinin olması gerekenden çok daha soğuktu. Soğuk tenimi kemirirken nefesim titrek patlamalar halinde çıkıyor, buhar gece havasına yükseliyordu.

Kapı nihayet açıldı ve kıllı göğsünde "Pledge" yazan bir yaka kartı olan gömleksiz bir adam, gözleri kan çanağına dönmüş ve bira kokarak öne doğru tökezledi. "Selam," diye geveledi, ayaklarının üzerinde sallanıyordu. Yüzündeki sırıtış omurgamda tiksinti dolu bir ürperti yarattı ve bir duş alıp o sırıtışı üzerimden silme isteği duydum.

"Gray'i çağırır mısın lütfen? Gray Andrews. Ben onun kız arkadaşayım," diye çabucak ekledim. Sesim bir şekilde sabitti, ki bu iyi bir şeydi. Ağlamak istemiyordum.

bu salağın önünde.

Bir kaşını kaldırdı, sanki söylediklerim komikmiş gibi gülümsemesi büyüdü. "Evet, tabii ki," dedi ve dönüp ağır ağır içeri girdi. Kapı bir saniyeliğine açık kaldı, gıcırdayarak kapanmadan önce nemli, alkole doymuş bir hava üfledi ve beni yine fırtınanın içinde yalnız bıraktı.

Ayaklarımın etrafında su birikti ve dişlerim takırdayarak kollarımı kendime daha sıkı sardım. Bu gece burada kelimenin tam anlamıyla sağanak yağış vardı.

Ve geçen her dakika bir hata yaptığımı daha fazla hissettirdi.

Sonunda gitmek için döndüm ama kapı açıldı ve Gray tökezleyerek dışarı çıktı. Saçları dağınıktı, gözleri cam gibiydi ama beni görünce yumuşadılar. İçlerinde alevlenen endişe göğsümün daralmasına neden oldu.

"Case?" Sesi boğuktu, kafa karışıklığı ve içkiyle geçen bir gecenin izlerini taşıyordu. Bir adım daha yaklaştı, sırlıklam halimi görünce kaşları birbirine yaklaştı. "Burada ne halt ediyorsun?"

"Bugün Ben'in mezarına gittim," diye fısıldadım, sesim zorlukla bir araya geliyordu. Yağmur ve soğuk kemiklerime kadar işlemiş gibiydi. "Kendimi zayıf hissediyorum. Onu benim sevdiğim gibi seven birinin yanında olmaya ihtiyacım var, anlıyor musun? Bazen... bazen bu bana çok fazla geliyor."

Yüzü düştü ve bana doğru uzandı, parmak uçları kolumu okşuyordu, sanki bana dokunmanın beni bir arada tutacağından ya da parçalayacağından emin değildi.

"Case, ben-" Kelimeleri diline dolandı, gözlerindeki hüznün içimi parçaladı. Daha fazlasını söyleyemeden kapı aralığından başka bir ses seslendi.

"Gray! Sana burada ihtiyacımız var, dostum!" Kapıyı ilk açan kadar sarhoş ve umursamaz bir adam kafasını dışarı uzattı, beni fark edip kaşlarını kaldırmadan önce sinirli görünüyordu.

Gray'in çenesi gerildi. "İçeri gel," dedi bana. "Odama gidebiliriz ve ben işimi bitirirken sen de orada kurulanabilirsin."

Tereddüt ettim, ondan uzaklaştım. "Sorun değil, gidebilirim-"

"İçeri gel, Case. Her şey yoluna girecek."

Ona inanmak istedim. Ona inanmak istedim.

Gray elimi tuttu, parmakları donmuş parmaklarıma karşı sıcacıktı ve beni içeri götürdü. Evin sıcaklığı hemen hissediliyordu, ıslak tenime baskı yapıyor ve giysilerimin rahatsız edici bir şekilde yapışmasına neden oluyordu.

Ayrıca çok kötü kokuyordu.

Küçük bir alana hapsedilmiş kalabalık bir sarhoş grubundan gelen koku gibisi yoktu.

İçinden geçtiğimiz odanın karmaşasını zar zor fark ettim; önlerinde bir çocuk havuzu kurulmuş, sıraya dizilmiş, yaka kartları olan gömleksiz adamlar. Diğerleri tezahürat yaparken içlerinden biri bir şeyler içiyordu ama Gray bunu anlamam için yeterince uzun durmadı. Beni gıcırdayan merdivenlerden yukarı çekti, köşeyi dönüp odasına girdiğimizde aşağıdan gelen gürültü boğuk bir uğultuya dönüştü.

Kapı arkamızdan tıkırdayarak kapandı ve sessizlik neredeyse ürkütücüydü. Etrafıma bakındım, Gray'in odası darmadağınaktı ama bir kısmı bana onun çocukluğunu hatırlatıyordu. Hâlâ eski kolonya kokusu ve yıkanması gereken çamaşırların belli belirsiz misk kokusu vardı. Futbol ve basketbol efsanelerinin posterleri duvarları kaplamış, solmuş ve yapıştırılmıştı. Köşedeki kitaplık, dağınık defterlerin ağırlığı altında eğilmişti. Yatağı toplanmamıştı, lacivert çarşaf lar bükülmüş ve buruşmuştu, bir yastık her an düşecekmiş gibi kenarda sallanıyordu. Tennessee Tigers bayrağı başucunun üzerinde eğri büğrü asılı duruyordu ve küçük bir lamba loş bir şekilde parlayarak yumuşak gölgeler saçıyordu.

Gray odasına bağlı küçük banyoya girdi ve elinde bir havluy la döndü. Havluyu bana uzattı, gözleri yüzümde geziniyor, sanki söylemediğim tüm kelimeleri okuyabiliyormuş gibi yüzümü inceliyordu. "Al," dedi, sesi hâlâ nazikti ve şu anda ihtiyacım olan her şeyi söylüyordu. O kadar ıslanmış tım ki, ahşap zeminde kelimenin tam anlamıyla bir su birikintisi bırakıyordum. Havluyu hızla saçlarıma sardım ve sıkarak daha fazla damlamasını engellemeye çalış tım.

Hafifçe güldü ve şifonyerine dönüp karıştırdıktan sonra bir çift eşofman alt ı ve soluk gri bir tişört çıkardı. "Bunlar seni boğacak ama en azından kurular," dedi ve onları uzattı. "Yine de bunu alışkanlık haline getireceksen sana bir çekmece vermem gerek," diye takılmaya çalış tı.

"Teşekkürler," diye fısıldadım, sesim titriyordu. Oda nın sıcaklığı tenime sızmaya başlamış tı ama içimde ağırlaş an soğ uğa dokunmuyordu. Sessizlik aramızda uzadı, neredeyse garipti ama daha derin bir şeyle doluydu - keder, söylenmemiş sözler... ve geçmiş.

"Mezarlığa gideceğini bana söylemeliydin. Seninle gelirdim," dedi sonunda ve kapıya yaslanırken ellerini ceplerine soktu. "Oraya geri dönmek için iki saatlik bir yol mu?"

"Evet," diye cevap verdim, parmak uçlarımla maviliğine bakarak. "Uzun bir öğleden sonraydı." Başımı kaldırıp ona baktım. "En son ne zaman gittin?"

Sorum karşısında sarsılmış ve utanmış görünüyordu. "Cenazeden beri değil," diye mırıldandı sonunda.

Keşke hiç sormasaydım diye düşünerek başımı salladım. Gray uzun bir süre yere baktıktan sonra masasına doğru yürüdü ve daha önce fark etmediğim bir fotoğraf çerçevesini eline aldı.

Bizdik. Gray, Ben ve ben. İskelede duruyorduk ve Ben ve Gray yakaladıkları büyük balıkları tutuyorlardı, ikisi de çok gururlu görünüyordu. Bu sırada ben kollarımı kavuşturmuş, yüzümü ekşitmişim çünkü henüz hiçbir şey yakalayamamıştım.

O günü hatırlayarak gülümsedim.

Her iki çocuk da sonunda benim dırdırımdan bıkmış ve öğleden sonrayı ilk balığımı yakalamama yardım ederek geçirmişlerdi. Ve sonunda oltama bir ısırık takıldıığında... yaklaşık elim büyüklüğünde bir balık olmuştu.

Hâlâ kendimle gurur duyuyordum. Her ne kadar oltaya solucanı takan Ben, balığı çeken de Gray olsa da.

Resme bakarken sessizce "Üç Silahşörler," dedi. İçimden yine histeriye kapılmak geldi ama kendimi tuttum.

Kapı çalındı ve ikimiz de sıçradık, çerçeve Gray'in elinden düşerek yere çarptı. "Gray, hemen aşağı in. Bunu senin idare ediyor olman gerekiyordu," diye seslendi sarhoş bir ses.

"Kahretsin," diye küfretti Gray, çömelip çerçeveyi kaldırırken. Çatlamıştı ve bu kez yüzümden aşağı süzülen gözyaşlarına engel olamadım.

O çatlak neden bu kadar sembolik hissettirdi?

Gray sonunda doğruldu ve kırık resmi masasına geri koyduğunda da aynı şekilde yıkılmış görünüyordu.

"Oraya geri dönmeliyim. Üstünü değiştir ve yatağıma gir." Yüzünü buruşturdu, yapılmamış yorganına baktı. "Temizlendiklerine söz veriyorum... yakın zamanda."

Başımı salladım, ona bakarken dudağımı ısırđım, kalmasını diledim...

"Bunu halledeceğim ve sonra konuşacağız. Söz veriyorum." Odanın karşısına geçip beni kollarına çekti ve nedense bana kalp kırıcı gelen yumuşak bir öpücük verdi.

"Seni seviyorum, Case," diye fısıldadı ve ben bu sözlerin onun ağzından çıktığına inanamayarak ona göz kırptım.

Ona cevap vermek için ağzımı açtım ama kapı bir kez daha çalındı ve kelimeler dilimden döküldü.

"Özür dilerim, hemen döneceğim," diye söz verdi, ağzıma aceleyle bir öpücük kondurduktan sonra kapıya doğru yürüdü. "Hemen döneceğim," diye tekrarladı... sanki kendini ikna etmeye çalışıyordu.

Kurulanmaya karar vermeden önce bir dakika boyunca odada garip bir şekilde durdum.

Bir duştan sonra onun eşofmanlarını giydim ve saçlarımdaki kırıksıklıkları gidermek için onun fırçasını kullandım.

Sonra beklemek için yatağına oturdum.

O resme tekrar baktım, camdaki çatlağı görmezden gelmeye çalıştım, o gün güneşin tenimizi kavururken nasıl hissettirdiğini hatırlamaya çalıştım. Ben'in şakalarını, suyun ahşap iskeleyi yalayışını, annemin limonata getirişini ve üçümüze bakarken dudaklarında beliren sevgi dolu gülümsemeyi hatırlamaya çalıştım.

Bu da diğerleri gibi solmakta olan bir başka anıydı. Kardeşlik üyeleri her ne yapıyorlarsa... alt kattan gelen bağırışlar ve tezahüratlarla düşüncelerimin sürekli olarak rahatsız edilmesine yardımcı olmadı.

Gray hemen döneceğini söylemişti. Bekledim.

Ve bekledim.

Nihayet saat ikiye yaklaştığında uykuya daldım, ruhumda zavallı olduğum hissi dolaşıyordu.

Şafak, panjurların ince çitaları arasından sızıyor, soluk ışık huzmeleri odaya süzülüyor ve odayı yorgun bir ışıltıya boğuyordu. Gray'in kolu belime dolanmıştı, nefesi enseme ılık ılık hissediliyordu, alkolün o eşsiz kokusu üzerine sinmişti.

İçimi çektim, yer değiştirip kendimi çarşaflardan kurtarıırken onu uyandırmamaya dikkat ettim. Kıpırdandı, göğsümün sıkışmasına ve aynı anda ağrımına neden olan bulamaçlı, yarı bilinçli bir sesle adımı mırıldandı. Yorganı omuzlarına kadar çektim ve ona bakarken bir an durakladım. Yüzü

uykuda huzurluydu, gerginlik gitmiş, geriye sadece eskiden tanıdığım çocuk kalmıştı.

Ben hareket ettikçe zemin gıcırdadı ve o tekrar sakinleşip hafifçe horlayana kadar nefesimi tutarak irkildim. Ayakkabılarımı giydim ve salona adım attım. Ev şimdi ürkütücü bir şekilde sessizdi, önceki vahşi enerji tamamen sönmüştü.

Dün gece geçtiğim büyük odaya vardığımda tereddüt ettim. Adamlar yere yayılmıştı, uzuvları birbirine dolanmış ve garip açılarla bükülmüştü, havada ağır bir kusmuk kokusu vardı. Gray'in burayı neden bu kadar çok sevdiğini asla anlayamayacaktım.

Ön kapıdan geçerken kollarımı kendime doladım, sabah havası tenimi ısırarak beni uyandırdı. Güneşin ilk ışıkları gökyüzünü kesiyordu, dün gece kampüse yağın fırtınadan eser yoktu. İçimi çektim, çünkü çok yorgundum ve gökyüzü hissettiklerim için fazla mutlu görünüyordu.

Bir süre orada durdum, gözlerim kapalı, serin ve nemli havayı içime çekerek, her şey yolundaymış gibi davranarak derslerle dolu bir gün daha geçirmek için enerji toplamaya çalıştım. Ama evden uzaklaşırken, yorgunluk üzerime çökmüşken, garip bir düşünce yüzeye çıktı, davetsiz ve keskin.

İlk kez o gün Gray'i görmemeyi umdum.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BÖLÜM 13

PARKER

Onu binanın dışındaki bankta otururken gördü, düşüncelerine dalmıştı ve günlerdir uyumamış gibi görünüyordu. Kucağındaki kitaba boş boş bakarken gözleri gölgelenmişti, her zamanki gibi

Parlaklık yorgunluktan körelmişti. Göğsümü ovuşturdum ve onun ruh halinden giderek daha fazla etkilendiğimi fark ettim. Eğer o mutsuz, üzgün ya da yorgunsa... benim iyi olmamın hiçbir yolu yoktu. Elimdeki kahve fincanını kaydardım, her zamanki gibi gergindim çünkü onunla konuşmak üzereydim.

Daha önce hiç bu kızla yaşadığım kadar çok şey yaşamamıştım.

"Merhaba," dedim ona, onunla her konuştuğumda ne kadar şaşırmış görüldüğünü görüp eğlenerek. Bu hafta onu ne kadar çok izlediğimi bilseydi, belki de bu kadar şaşırmazdı.

Yine de muhtemelen ürkerdi.

"Ah, merhaba," dedi, yanaklarında hemen bir kızarıklık belirdi. Çılgınca saçlarını geriye taramaya ve kıyafetlerini düzeltmeye başladı, sanki gezegende yürümüş en güzel kızdan daha az görüldüğünü düşünebilmemin herhangi bir yolu varmış gibi.

"Sizin için leydim," dedim ve bankta yanına oturmadan önce fincanı ona uzattım.

"Teşekkür ederim," dedi minnetle ve hemen bir yudum aldı, ancak şaşkınlıkla geri çekildi. "Nereden bildiniz?"

Dudağımı ısırdım ve beni ele verecek aptal sırtışıla savaştım. Onu mutlu etmenin verdiği heyecan, herhangi bir şampiyonluk maçını kazanmaktan daha iyiydi. "Geçen gün kupanın üzerine yazmıştın," dedim, sanki önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkerek ve kupasının fotoğrafını çekmemiştim.

Böylece bunu her zaman hatırlayacağımdan emin olacaktım. Ayrıca ona her gün aynı içeceği içtiğimi de söylemeyecektim, belki ihtiyacı varmış gibi görünür diye. Ekstra çırpılmış naneli mocha ve bir shot espresso aslında en sevdiğim içecek değildi.

Bana baktı, bakışlarındaki yorgunluk yerini nabzımın yükselmesine neden olan bir şeye bıraktı. "Teşekkür ederim," dedi tekrar, bu sefer daha yumuşak, sanki kelimeler kahveden daha fazlası içinmiş gibi.

Boğazımı temizledim, aniden boynuma tırmanan sıcaklığın farkına vardım. "Dinle, bugün seninle sınıfta konuşamayacağım. Profesörün kurtulmak için uğraştığım aptalca bir kuralı var," dedim ve Profesör Hendrick'in saçma sapan yüzünün zihnimde belirlediği binaya doğru baktım. "Ama bil diye söylüyorum, tüm bu süre boyunca seni düşünüyor olacağım."

Gözleri büyüdü ve yere baktı, gergin bir kahkaha attı. "Böyle konuşma," dedi ama sesinde bir şey vardı, hedefi vurduğumu söyleyen bir dalgalanma.

Omuz silktilim, sırtışıımı gizleme zahmetine girmedim. "Elimde değil," dedim, onun gümüş gözlerine doğrudan bakarak. "Takıntılıyım."

O homurdandı, ben de sırtıttım. Şaka yaptığımı sandı... "Bir işaret koysak nasıl olur?" Ona söyledim.

"Bir işaret mi?" diye sordu tereddütle, fincanından uzun bir yudum daha alarak.

"Evet. Seni her düşündüğümde şapkamı geriye doğru çevireceğim," dedim ve şu anda öne dönük olarak taktığım Tigers kasketini işaret ettim.

Eğlenmiş görünüyordu. "Yani bu işe yarayabilirdi ama unutabilirdin ve o zaman beni düşünüp düşünmediğin konusunda kafam karışırdı."

Ciddi ciddi düşünüyormuş gibi yaparak başımı salladım. "Bu bana uyar," dedim ve öğrenciler gelmeye başlamadan birkaç dakika önce sınıfa gitmem gerektiği için geri çekildim.

Ben uzaklaşırken bana baktı, ben de göz kırptım ve sonunda nereye gittiğime bakmak için döndüm.

Yine de ona gizlice bir kez daha baktım -çünkü nasıl bakmayabilirdim- ve gözleri *kesinlikle* kışımaya dikilmişti.

"Gördüklerini beğendin mi?" Omzumun üzerinden seslendim, bakışlarını kaçırıp ayaklarının altındaki çimlere bakıyormuş gibi yapınca güldüm, kızarması derinleşti ve biraz alay etti.

"Sorun değil, bakmaya devam et bebeğim, bil ki ben de her seferinde aynı şeyi yapıyorum" dedim, dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirirken büyülenmiş bir halde onu izliyordum.

Casey kahvesinden bir yudum daha aldı ve hedefime bir adım daha yaklaştığını biliyordum...

Kalbini kazanmak.

Sınıfta sandalyemde arkama yaslanmış, öğrencilerin içeri girişini izliyordum. Öğrenciler yerlerine yerleşirken, defterlerini açarken ve dizüstü bilgisayarlarını çıkarırken oda her zamanki gibi gürültülüydü. Yine de dikkatim kapıya yapışmış, bekliyordum. Casey, ona verdiğim kahveyi tutarak içeri girdiğinde, nabzım beklentiyle hemen yükseldi, ağzımın köşelerini yukarı kaldıran bir gümbürtü.

Koltuğuna yerleşirken ona baktım, bu sefer arka taraftaki bir koltuğu tercih etmişti. Sonunda dikkat çekmemeye çalışarak bana doğru baktı ama gözlerinin yumuşaması ve yanaklarının kızarması onu ele verdi. Bir saniye bile kaybetmeden uzandım ve şapkamı yavaş, kasıtlı bir hareketle geriye doğru çevirme gösterisi yaptım, gözlerim hep onunkilere kilitlenmişti. Ağzı açık kaldı ve ben de sırtarak göz kırptım, ardından bakışlarımı hızla kaçırdım ve yeterince ihtiyatlı davranmadığımı fark ettim. Profesör Hendrick'in Casey ve benimle yaşayacağı sorunları halletmeyi planlıyordum ama bu planımın bir başka adımıydı ve bugün uğraşmak istediğim bir şey değildi.

Profesör Hendrick konuşmaya başladı, sesi Roma yönetiminin inceliklerinden ya da ilk duyduğumda bana ilginç gelebilecek ama şu anda kesinlikle ilgimi çekmeyen başka ayrıntılardan bahsediyordu. Casey'nin bakışları bana doğru her kayışında onu yakaladım, şapkama dokunurken dudaklarımda bir gülümseme belirdi, bu sessiz bir mesajdı: Unutmadım.

Oturduğu yerde kıpırdandı, dudağını ısırđı ve gözlerini aşağıya dikti, yanaklarındaki pembelik yayılıyordu. Bu kadar kolay kızarmasına bayılıyordum, duygularını benden saklamasına imkân yoktu. Aynı zamanda uzun ve sıkıcı dersi bir oyun gibi hissettiriyordu, o güzel sifonu kaç kez çekebileceğimi görmeye çalışıyordum. Ne zaman onu bakarken yakalasam

ve her seferinde, gördüğü en şok edici şeymiş gibi davrandı.

Profesör Hendrick dersi bitirir bitirmez kaçtığında hiç şaşırmadım. Gitmesine izin verdim, yetişmesi gereken başka bir dersi olduğunu biliyordum ve ayrıca... benim de kendi planlarım vardı.

"Şapkanızda bir sorun mu var?" Gitmek için eşyalarımı toplarken Profesör Hendrick yorum yaptı.

"Pardon?" Sorusu karşısında kafam iyice karışmış gibi davranarak sordum. Kadın bir kedi kadar gözlemciydi.

"Sizi daha önce bir şapkayla bu kadar meşgul görmemiştim Bay Davis."

"Kötü bir saç günü geçiriyorum," dedim ve ona büyüleyici bir sırıtış attım. Bugün taktığı gözlüklerin üzerinden, beynimi görmeye çalışan bir tür cadı gibi bana baktı.

Odadan aceleyle çıkmadan önce ona "İyi günler," diye seslendim ve yol boyunca gözlerinin üzerimde olduğunu hissettim...

Casey'nin yurt binasına girdim, önümüzdeki iki saat boyunca başka bir derste olduğunu ve oda arkadaşının da onunla birlikte olduğunu biliyordum. Yurtta kalmayalı bir dakika olmuştu. Burası birinci sınıfta kaldığım binadan daha yeni bir binaydı. Yine de berbattı. Casey'yi buradan çıkarıp yanıma almak için sabırsızlanıyordum.

Koridorun aşağısından gelen müzik ve sohbet seslerini belli belirsiz duyabiliyordum. Resepsiyondaki kız önce kafasını kaldırıp bakmadı bile, telefonunda çalan TikTok dansına dalmıştı. Mükemmeldi. Boğazımı temizledim ve dikkatini çekecek kadar tezgâha yaslandım.

"Merhaba," dedim, her seferinde istediğimi elde etmemde işe yaradığını bildiğim bir gülümsemeyle. Kim olduğumu anlayınca gözleri bir anda açıldı ve biraz genişledi. Neredeyse telefonunu yere atıp sandalyesinden sıçrayacaktı.

"Oh, merhaba! Yardımcı olabilir miyim?" diye kekeleyerek doğruldu ve saçlarıyla oynamaya başladı.

"Evet, yapabilirsin," dedim, sesimi alçak tutarak, sanki bir tür sırrın içindeymişiz gibi. "Arkadaşım Jace, bir kızın odasına bir şey bıraktı ve

geçerken onu almamı istedi."

"Jace Thatcher?" diye sordu soluk soluğa ve ben göz devirmemi tuttum. Jace şu anda bu saçmalığa bayılırdı. Gördüğümüz ilgiden asla bıkmazdı.

"Evet. Marbella Frank'in odası. Uğurlu çoraplarını orada unutmuş ve yarın büyük bir maç var. Onlar olmadan oynayamaz."

Yalanlar. Hepsi yalan. Jace'in şanslı yanı saçlarıydı; uzun, dalgalı buklelere sahip olmasının nedeni ona her zaman bok atmamızıydı. Saçları kesilirse bir Sampson anı yaşayacağına inanıyordu. Kesinlikle şanslı çorap diye bir şey yoktu. Jace, Marbella'yla birlikte olmuş olsa da bu geçen yıldı ve ona sorsanız bunu yaptığını hatırlamazdı bile. Ben sadece hatırladım çünkü hemen ardından gecenin bir yarısı çıplak bir şekilde odama girerek benimle yatmaya çalışmıştı.

Casey ile aynı yurtta kaldığını bildiğim tek kişinin o olması talihsizlikti ama en azından onun adını kullanabilirdim.

Yüzü şaşkınlıktan çelişkili bir ifadeye büründü, kurallar kafasından geçen telaşlı düşüncelerle açıkça savaşıyordu. "Ben... Oda numaralarını vermemem gerektiğini düşünüyorum. Bu kurallara aykırı."

Biraz daha yaklaştım, gözbebeklerinin genişlemesini ve nefesinin kesilmesini izledim. "Anlıyorum, gerçekten. Bu kadar önemli olmasaydı sormazdım. Belki bir istisna yapabilir misin? Sadece bu seferlik. Bu bizim küçük... sırrımız olacak." Bu fikir karşısında gözleri parladı. Saatime baktım, ben bu konuşmayı yaparken dakikalarımın ilerlemesine sinirlenmiştim.

Tekrar tereddüt etti, dudağını ısırıp ve sanki Yönetici'den biri gölgelerde gizleniyormuş gibi etrafına baktı. "Tamam... ama sadece bu seferlik," diye fısıldadı, parmakları oda numarasını ararken klavyeye sinirli bir şekilde vuruyordu.

O ekrana odaklanmışken gözlerim tezgâhın arkasındaki kancada asılı duran üç anahtara kaydılar. Bunlardan biri, birkaç "kazara" kilitlenmeden sonra üniversitenin yaz boyunca yurtlara eklediği yeni evrensel anahtar olmalıydı.

Rahatça uzandım, parmaklarım tuşları okşarken kız tamamen kayıtsız bir şekilde yazmaya devam etti. Kız bana dönüp suçluluk duygusuyla gözlerini kocaman açtığı anda onu cebime attım.

"314 numaralı odada," dedi neredeyse fısıldayarak. "Lütfen sana söylediğimi kimseye söyleme."

Sırıttım ve kızarmasını derinleştiren bir göz kırptım. "Sırrın benimle güvende." Döndüm, merdivenlere yöneldim, tırmanırken kalbim hızlanıyordu.

Oda 314. Aslında oraya gitmiyordum.

Casey'nin kapısına ulaştığımda anahtarı kilide sokmadan önce derin bir nefes aldım, yumuşak klik sesi sessiz koridorda yankılandı.

Ve sonra, içerideydim.

Odaya girdim, kapıyı arkamdan kapattım ve sessizliğin etrafıma yerleşmesine izin verdim. İçime derin bir nefes çektiğimde, sürdüğü vanilya ve kiraz parfümünün kokusunu hafifçe alabiliyordum. Aletim sırf bu yüzden sertleşmeye başladı.

Etrafıma baktığımda hangi tarafın Casey'nin olduğunu anlamam uzun sürmedi. Dün giydiği ve şimdi yatağın ucunda düzgünce katlanmış duran sweatshirt hemen gözüme çarptı. Yatağın geri kalanı toplanmamıştı, çarşaflar bu sabah yataktan fırlamış gibi buruş buruştu, muhtemelen geç kalmıştı.

Masasına doğru yürüdüm, gelişigüzel yığılmış kitaplara baktım, bazıları açıktı ve sayfaları yapışkan notlarla işaretlenmişti. Tarih, müzik teorisi, çok okumaktan omurgası çatlamış bir roman. Sadece göz gezdirmiyordu; derinlere dalıyordu.

Kitapların yanında çerçeveli bir fotoğraf vardı, sanki yakın zamanda dokunmuş gibi hafifçe eğikti. O ve internette gördüğüm ölüm ilanından tanıdığım adamdı. Kardeşi. Koyu renk saçları, aynı yoğun gözleri vardı ama gülümsemesi daha geniş, daha kaygısızdı. Kadının kolu adamın boynuna dolanmıştı ve birbirlerine yaslanmışlardı. Yakın oldukları çok belliydi. Onu kaybettiğini düşünmek kalbimi sızlattı. Kardeşlerimi kaybetmeyi hayal bile edemezdim.

Annemi kaçınılmaz olarak kaybettiğimde kalbinin benim için böyle acıyıp acımayacağını merak ediyorum.

Bunu düşünme.

Resmi yere bıraktım ve yatağının başucundaki komodine doğru ilerledim, küçük ayrıntıları fark ettim. Narin ve biraz kararmış bir bilezik, bir kitap tarafından yarı gizlenmişti. Bir aşk kitabıydı, ya da *romantizm*... Sanırım insanlar ona böyle diyordu, üzerinde içinden altın bir sıvı çıkıyormuş gibi görünen bir kuş kafesi vardı. *Gild*. Orada gizli bir anlam olup olmadığını merak ettim ve Casey de bir kafese hapsolmuş gibi hissetti.

Eğer öyleyse, onu kurtarmak için sabırsızlanıyorum.

Günlüğün yanında yıpranmış bir müzik sayfası duruyordu. Notalar yer yer lekelenmiş, kağıt defalarca elden geçirilmiş gibi buruşmuştu. Açıkçası piyano çaldığını biliyordum, ama buna bakılırsa, bir zamanlar kendi müziğini de yazıyormuş gibi görünüyordu.

Gerçekten onu çalarken dinlemek istedim.

Bakışlarım tekrar yatağına kaydı ve uyumak için giydiğini tahmin ettiğim sort takımının içine dolanmış bir çift iç çamaşırı gördüm.

Tereddüt ederek ona baktım, kendimi ve aletimin ağrımını kontrol etmeye çalışıyordum. Bunun sadece bir bilgi toplama görevi olması gerekiyordu, onu benim yapmama yardımcı olmak için onun hakkında daha fazla şey öğrenmemin bir yolu...

İçimdeki savaşı kaybettim ve oraya doğru yürüdüm, iç çamaşırını çıkardım ve yüzüme getirdim, tatlı kokusunu içime çekerken inledim.

Onun amını çok
istiyordum. Ona ihtiyacım
vardı.

Sadece biraz daha, dedim kendime.

Önce yatağına sonra da saatime baktım, zamanımın tükenmekte olduğunu biliyordum. Ama elimde değildi. Yatağına kaydım, yüzümü yastığına gömdüm, böylece kokusunu içime çekebildim.

Siktir. Aletim o kadar sertleşmişti ki kendimi durduramıyordum. Onun içine girmeyi düşünerek yatağın içine girdim. Aniden yuvarlandım, göğsüm kabarıyordu çünkü kontrolden çıkmıştım... Ağrıyan sıkımı serbest bırakabilmek için joggers'ımı aşağı çektim.

Başı şimdiden parlak ve kırmızıydı, içinden döl sızıyordu çünkü hayatımda hiç bu kadar tahrik olmamıştım. İç çamaşırını aletimin etrafına sardım, amını hayal ettiğim gibi sıkıca kavradım.

Ve sonra elimi becerdim.

Tekrar tekrar, aklımdan onu nasıl elde edeceğime dair bir porno geçiyordu. Aletimi boğazına nasıl sokacağımı ve onu sikimle nasıl boğacağımı. Dilimle deliklerini siktikten sonra güzel pembe amını nasıl dölleriyle dolduracaktım. Boşaldığımda göğüslerini sikimin etrafına sarıp nasıl sikeceğimi, boynunu ve yüzünü nasıl kapatacağımı. Sonunda kıcını nasıl alacağımı, çekip tohumumu sırtına püskürtmeden önce tekrar tekrar.

Onu mahvedecektim. Tıpkı onun
beni mahvettiği gibi.

Sert bir şekilde doruğa ulaştım, dölleri dökülürken siyah noktalar görüşümü bulanıklaştırdı, orgazm şimdiye kadar hissettiğim her şeyden daha iyiydi.

Aşağı indiğimde şok olmuşum, sanki başka bir dünya deneyimi yaşamış gibi hissediyordum.

Sadece onu düşünerek orgazm olmak böyle bir şeyse, içine boşalmanın ne kadar iyi olacağını ancak hayal edebilirdim.

Casey'nin çocuğumla olan kısa bir görüntüsü beynime çarptı... ve aletim aniden yeniden sertleşti.

Tanrı aşkına, Parker. Ona birkaç yıl ver.

Bu hızla giderse sikim düşecekti. Casey'i bulduğumdan beri hayatımda hiç bu kadar mastürbasyon yapmak zorunda kalmamıştım.

İçimi çektim, yarın gece için ne planladığımı düşünürken onu içime çekebilmek için başımı çevirdim. Oda arkadaşı yemi yutmuş, hevesle partiye gideceğini ve oda arkadaşını da yanında getireceğini söylemişti. Jace neden rastgele bir birinci sınıf öğrencisini evine davet ettiğini bilmiyordu ama Natalie'nin seksi olduğunu düşündüğü için şikâyet etmemişti. Ayrıca Andrews'un kardeşliğine de bir davetiye gönderilmesini sağlamıştım.

Saatime tekrar bakınca gitme zamanının geldiğini anladım. Her an geri gelebilirlerdi. Külotundan kaçan ve elime bulaşan döllerin bir kısmını inceleyerek yastığına sildim.

Yataktan kalkıp yorganı eski haline getirirken gururla ona baktım. İşte, artık onun yatağı da benim gibi kokacaktı.

Dışarı çıkıp kapıyı kilitlerken ısıklık çalıyordum. Lobiye geri döndüğümde danışmadaki kız bana bakmıyormuş gibi yapıyordu ve ben de ona küçük bir selam verdim, çorapları güvence altına almışım gibi şişkin cebimi işaret ettim.

Aslında Casey'nin tangasını almış olmama ve o anda cebimde olanın o olmasına rağmen.

Hiç çorap bulamadım.

Ağzımı kapatıyormuş gibi yaptım, o da kıkırdadı ve ben çıkarken bana cilveli bir el salladı.

Kapıdan çıkarken kendimden geçmiştim, gelecek gece ve hazırlanmak üzere olduğum parti için sabırsızlanıyordum.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BÖLÜM 14

CASEY

Natalie önümde durdu, elleri kalçalarında, hınzır bir sırıtış yüzünü aydınlatıyordu. "Oda arkadaşım, seni oraya kendim sürüklemem gerekse bile bu partiye gidiyoruz."

Esnemiştim. Lanet olası bir çarşambaydı. Çarşamba günü parti yapacak kadar içimde var mı bilmiyordum.

Özellikle de dün gece o kadar az uyuduktan sonra.

Nat dizlerinin üzerine çöktü ve ellerini önünde kavuşturdu. "Lütfen, lütfen, lütfen," diye yalvardı. "Biraz kaynaşmaya ihtiyacımız var. Beni koridorun sonundaki ucubelerle gitmeye zorlama. Peynir gibi kokuyorlar."

Homurdandım ve sahte bir öfkeyle başımı salladım. Koridorun sonundaki amigo kızların peynir gibi kokmadığından emindim. Ama gerçekten gitmemi istiyormuş gibi hissettirdi.

Natalie zaferin kokusunu almış olmalıydı çünkü ayağa fırladı ve çılgınca makyaj çantasını karıştırmaya başladı, nefesinin altında bir pop şarkısı mırıldanıyordu. Ne olduğunu anlamadan beni yatakhanenin küçük aynasının önüne çekti ve yüzümü bir tuval gibi inceliyordu.

"Tamam, her şey sırayla. Gözlerini kapat."

İtaat ettim ve fırçanın hafif tozunun gözlerimin üzerinde gezindiğini hissettim. Natalie'nin gevezelikleri sessizliği dolduruyordu, sürekli bir yorum ve hikâye akışı vardı ve hepsi de inanılmaz derecede eğlenceliydi.

"Bu partiden nasıl haberin oldu?" Göz kalemimi sürmeye başladığında araya girdim.

"Ölene kadar asla unutmayacağım," diye dramatik bir şekilde bayıldı. Bir gözümü açtım ve o da burnuma vurdu. "Gözlerini açık tut

kapalı."

"Evet, hanımefendi," diye iç geçirdim.

"Her neyse... *Dediğim* gibi. Yemekhanede pizza yerken birdenbire Tigers'ın yıldız koşucusu Jace Thatcher karşıma oturdu ve konuşmaya başladı."

Bunun üzerine gözlerim fal taşı gibi açıldı ve neredeyse göz kalemi çubuğunu bana saplayacaktı. Jace Thatcher kütüphanede Parker'ın arkadaşı olan adamdı. Parker'ın benim gelmem için ondan oda arkadaşımı davet etmesini istemiş olmasına imkân yoktu... değil mi?

Nat beni neredeyse ömür boyu kör edeceği için çıldırırken homurdandım. Böyle bir şey olmasına imkan yok.

"Üzgünüm, devam edin," dedim ona.

Göz kalemimi biraz agresif bir şekilde bitirirken kamburlaştı.

"Ne kadar şanslı olduğun hakkında hiçbir fikrin yok Casey," dedi, sabit bir elle eyeliner sürerken daha da yaklaşarak. "Bu elmacık kemikleri, bu ten, seni zaten sevmiyor olsaydım, kıskanırdım."

Yansımasına göz kırptım, şaşırmıştım. İltifatlar alışık olduğum bir şey değildi. "Teşekkürler," diye mırıldandım, sesim utangaç ve garip çıkıyordu.

"Tamam, ama Jace hakkında konuşuyordun," diye dürttüm, konuşmuyormuşum gibi davranarak.

onun bilmiş sırıtışını görmek.

"Benimle on dakika kadar okulun nasıl gittiği ve nereli olduğum hakkında konuştu... Sonra beni takım arkadaşıyla bu akşam verecekleri partiye davet etti ve bir arkadaşımı getirmemi söyledi." Ellerini birbirine vurdu, fırçasından pudralar uçtu.

"Arkadaşı kim?" Ben sordum.

"Matty Adler, Tiger'ın yıldız sıkı ucu."

Başımı salladım, kimden bahsettiğini biliyormuş gibi davrandım.

"Bu gece ya da bazıları orada değilse bir sonraki maçta tüm bu adamları işaret edeceğim," dedi bana, düşünceli bir şekilde başını eğmeden önce yaptığı işe hayranlıkla bakmak için geri çekilirken sırtarak. "Bu gece kalpleri kıracaksın," dedi dudaklarına son bir parlatıcı sürerken. "İnan bana, gecenin sonunda hatırlaman gereken *bir sürü* isim olacak."

İçimden gergin bir kahkaha yükseldi. Bunu daha önce hiç yapmamıştım - daha önce hiç bir kız arkadaşımınla oturup makyajımı paylaşmamıştım, daha önce hiç kimse görünüşüm üzerinde bu tür bir şefkatle durmamıştı. Güzel hissettirdi. Daha önce

Bir gün deneyimleyeceğimi umduğum bir şeydi ama bunun olacağını düşünmemiştim.

Natalie kendi rujunu almak için döndü ve partide muhtemelen kimlerin olacağı ve kimlerden kaçınılması gerektiği hakkında gevezelik etti. "Parker Davis de muhtemelen orada olacak," diye ekledi ve alaycı, bilmiş bir sırıtışla kaşlarını kaldırarak bana baktı.

Ondan bahsedince midem bulandı ve yanaklarımın ısındığını hissettim. "Gray ve arkadaşları da orada olacak," dedim, Parker'ın adı bana hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi davranarak.

Parker'ın gerçek olmadığına yarı yarıya ikna olmuşum.

Bu kadar seksi ve tatlı birinin var olmasına imkân yoktu. Davranışlarının gerçek olmasına imkan yoktu. Ya da en azından ben kendime böyle söylüyordum.

"Casey, lütfen," dedi gözlerini dramatik bir şekilde devirerek. "Bunu yeni en iyi arkadaşın ve hayatının geri kalanında birlikte olacağın kız olarak söylüyorum. Gray'in istediğin şey olduğuna emin misin?"

Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım, böyle bir şey söylemesine şaşırmıştım. "Gray sadece yemin dönemiyle meşgul," dedim ona. "Gerçekte nasıl biri olduğunu gördüğünde ondan hoşlanacaksın."

"Sürekli sarhoş olmadığı ve her plan yaptığınızda sizi ekmediği zamanları kastediyorsun."

Bu yorum karşısında yüzüm kızardı... çünkü doğru değildi.

"Göreceksiniz. Farklı olacak," dedim sonunda, kimi ikna etmeye çalıştığımdan emin değildim. Gray bu sabah uyandıktan sonra beni aramış ve özür dilemişti. Ama kampüse geldiğimden beri tek yaptığı özür dilemekmiş gibi görünüyordu, değil mi?

Kaşlarını çattı ama başka bir şey söylemedi ve nispeten sessizlik içinde parti için hazırlanmayı bitirdik.

"Özür dilerim," diye ağzından kaçırdı sonunda, biz odadan çıkmaya hazırlanırken.

"Ne için?" Kafam karışmış bir şekilde sordum.

"Gray konusunda destekleyici olmadığım için. Daha çok çalışacağım. Senin iyiliğin için," diye ekledi.

Ona çabucak sarılarak kendimi şaşırttım. "Hiç iyi bir arkadaşım olmadı Nat," dedim ona dürüstçe. "Sanırım sonunda bir tane buldum."

Natalie'nin gözleri doldu ve alt dudağı titredi... sanki ağlayacakmış gibi. "Sanırım bende de bir tane var."

Gülümsedim ve elini gözlerine doğru sallayarak bana ofladı. "Şimdi bu kadar duygusal şey yeter. Makyajımızı *bozmayacağız*. Bu partiye gidiyoruz. Ve ortalığı kasıp kavuracağız!"

"Az önce *öldürmek* mi dedin?" Beni kelimenin tam anlamıyla odamızdan dışarı iterken kaşlarımı kaldırarak sordum.

"Söyledim ve benimsemekten çekinmeyin. Bütün havalı çocuklar böyle der," diyerek göz kırptı.

Caddede yürürken aslında bir beklenti içinde olduğumu fark ettim. Belki de bu parti o kadar da kötü olmayacaktı.

Müzik evin içinde, duvarları titretecek kadar yüksek sesle çalıyor ve insanlar sırf seslerini duyurabilmek için bağırıyorlardı. Parti, dökülmüş bira, ter ve birinin çok güçlü kolonyası gibi kokuyordu. Nat'in bana uzattığı kırmızı bardaktan küçük yudumlar alarak duvara yaslandım... hissettiğim kadar yersiz görünmemeye çalışıyordum.

Yanımda Nat enerjiyle doluydu, gözleri bir sonraki hedefini arayan bir avcı gibi odayı tarıyordu. Sonra birdenbire bana dirsek attı, gözleri kocaman açılmış ve parlıyordu.

"Onu istiyorum," diye açıkladı Nat, neredeyse ayak parmaklarının üzerinde zıplayarak.

Mutfağa baktım, orada şehvetle bakıyordu, oryantasyon sırasında takıldığı gibi pürüzsüz bir erkek öğrenci birliği çocuğu olmasını bekliyordum...

Ama öyle değildi.

Onun yerine gözlerim iri yarı bir adama takıldı, görünüşe bakılırsa futbol takımının hücum hattı oyuncularından biriydi. Adamın boyu 1.80'in üzerindeydi ve dağ gibi yapılıydı. Üzerinde, altından görünen kocaman, kıllı göbeğini zar zor örten yırtık pırtık bir tişört vardı.

"O mu?" Yarı gülerek, yarı içkimi yudumlarken sordum. Nat başını salladı, tamamen ciddiye. "Evet. Ona *tırmanmak* istiyorum."

Şaka yapıp yapmadığına karar vermeye çalışarak ona baktım. Ama Nat çoktan eteğini düzeltmiş ve bandeau üstünü ayarlamıştı, gözleri sanki bir ödül kazanmak üzereymiş gibi hedefine kilitlenmişti.

"Nereye gidiyorsun?" Dünyadaki tüm özgüveniyle odanın içinde kasıla kasıla yürümeye başladığında sordum, gözlerini insan dağına dikmişti

Bir kamyonu kaldırabilecek gibi görünüyordu.

"Bana şans dile," diye seslendi omzunun üzerinden.

Nat, sanki odanın sahibiymiş gibi kalabalığın arasından süzülerek ilerledi. Devasa hücum yan hakemi elinde bir kutu ucuz birayla kahkahanın ortasındaydı. Nat'in gülümseyerek ve saçlarını savurarak ona doğru yaklaşmasını izledim; adam ona baktı, kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı ve sonra geniş bir sırıtışa dönüştü.

Ona öyle bir şey söyledi ki, gülümsemesi bir anlığına duraksadı ve sonra geniş, şaşkın bir sırıtışa dönüştü. Durduğum yerden, dudaklarının "Hey koca ayı, sana bir ağaç gibi tırmanmak istiyorum" sözcüklerini oluşturduğuna yemin edebilirim.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Bunu söylemiş olmasına imkan yoktu...

Yan hakem birasını öyle hızlı bıraktı ki masanın üzerinde sallanmaya başladı ve hiç vakit kaybetmeden devasa kollarını uzattı. Nat tereddüt etmedi. Zıpladı, bacaklarını adamın beline doladı ve adam onu zahmetsizce yakaladı. Ateşli bir şekilde öpüşmeye başladıklarında oda kahkahalara, yuhalamalara ve tezahüratlara boğuldu. Nat gerçekten de, iki eliyle kıcını kavradığı için kelimenin tam anlamıyla ona tırmanmaya çalışıyordu.

Yarı gülerek, yarı şok içinde içkimi yudumladım.

Kendine bu kadar güvenmenin, istediğin bir şeyi görmenin ve gerçekten onun peşinden gitmenin nasıl bir şey olduğunu merak ettim.

Natalie oldukça harikaydı.

Şu anda bu partide tek başıma olmam dışında.

Tam Gray'in nerede olduğunu görmek için telefonumu çıkarmıştım ki kolları belime dolandı. "Case," diye mırıldandı ve boynuma rahatsız edici bir şekilde kıvrınmama neden olan bir öpücük kondurdu.

Çünkü kokladığım şeye göre o zaten sarhoştı.

"Merhaba," dedi, ona doğru döndüğümde bana yakışıklı bir şekilde sırıtarak.

Erkek arkadaşına her gün kızan bir dırdırcı olmak istemedim, bu yüzden dudaklarına bir öpücük kondurdum ve kan çanağına dönmüş gözlerinden bahsetmedim.

Ona yumuşak bir sırıtışla "Merhaba," dedim.

Gözleri vücudumda bir aşağı bir yukarı geziniyordu. "Bu lanet okuldaki en şanslı adam benim," dedi, elleri yanlarımdan yukarı kayarken.

Gözlerimi kapadım, tadını çıkarmaya çalıştım, Gray'in dudakları dudaklarıma yapışmıştı, dağınık ve istekliydi, nefesi sıcaktı ve birayla ve başka her neyle

buraya gelmeden önce. Elleri belimi kavradı ve beni kendine çekti. Oda, titreşen ışıklar ve terli vücutlardan oluşan bir bulanıklıktı, müzik göğsümde çınlayacak kadar sertti ve tutarlı düşünceleri bastırıyordu.

Ama sonra gözlerimi açtım.

Parker odanın karşısında, yarı gölgede duruyordu, yüzü daha önce hiç görmediğim bir ifadeye bürünmüştü. Çenesi gergindi, elmacık kemiklerinin keskin hatlarının altındaki kaslar esnemişti. Gözleri... içimde delikler açıyordu. Bu öfkeden daha fazlasıydı; daha karanlık bir şeyle, nabzımın teklemesine neden olan bir şeyle temperlenmiş bir öfkeydi.

Bir an için etrafımdaki gürültü kesildi, bas sesleri ve gevezelikler silikleşti. Sadece Parker ve o bakış vardı, bakışlarındaki sıcaklık beni yerime mıhlıyor, Gray boynumu ve göğsümü öperken tenimin kızarmasına ve yoğunluğun altında karıncalanmasına neden oluyordu. Parker hareket etmedi, gözünü kırpmadı, sadece beni izledi.

Gray kıpırdandı, dudaklarıma bir şeyler mırıldanmak için geri çekildi, havadaki değişimden habersizdi ama ona odaklanamıyordum. Parker'dan başka hiçbir şeye odaklanamıyordum, orada duruyordu, sanki önce kafamı çevirmem için bana meydan okuyordu, bu an tüm odayı ekseninden kaydırmamış gibi davranmam için. Buradan aklını okuyabiliyordum.

Ne yapıyorsun?

Onu nasıl öpebildin?

Ve en kötüsü... sen bana aitsin.

"Tuvalete gitmem gerekiyor," dedim aniden, Gray'den uzaklaşarak. Bir molaya, kendimi kontrol altına almak için bir ana, Gray'den ve Parker'dan uzak bir ana ihtiyacım vardı.

"Çabuk dön," dedi bana, okula geldiğimden beri ilk kez benden uzaklaşıp arkadaşlarıyla birlikte olmak ister gibi görünmüyordu.

Bu da Parker'a bakamamamın bir başka nedeniydi.

Kalabalığın arasında ilerlerken bile Parker'ın bakışları tenimi yakmaya devam ediyordu.

Oturma odasından çıkmayı başardım ama sabırsız kızlardan oluşan bir sıra, tüm koridor boyunca uzanan tuvaleti bekliyordu.

"Benimkini kullanabilirsin," diye bir ses gürültüyü kesti, alçak ve yumuşak. İrkilerek döndüm ve kendimi Parker'ın kütüphaneden arkadaşı Jace'e bakarken buldum. Duvara yaslanmıştı, acayip seksi görünüyordu, dudaklarında sanki benim bilmediğim bir şey biliyormuş gibi kendini beğenmiş bir gülümseme vardı.

"Oh, um-" diye kekeledim.

Biraz daha yaklaştı, o rahat sırtışı hiç bozulmadı. "Merak etme, koridorun sonunda. Sıra yok ve söz veriyorum, ısırمام." Başını eğdi, yüzünde muzip bir ifade belirdi.

"Tuvaletinizi kullanabilir miyim?" diye sordu bir kız, Jace'in dikkatini çekmeye çalışırken tökezleyerek bana çarptı.

"Hayır, üzgünüm, sadece *Inner Sanctum* üyelerine izin veriliyor," dedi ona büyüleyici bir gülümsemeyle.

"Ha?" diye sordu, ama adam çoktan beni koridora doğru itmiş ve onu geride bırakmıştı.

"*İç Mabet* nedir?" Kafam karışmış bir şekilde sordum.

"Bu senin için yeterli değil mi? *Sadakat Birliği*'ni mi daha çok seviyorsun... yoksa *Sessiz Sendika*'yı mı? Peki ya *No Drama Llamas*?" diye masumca sordu.

"Sizin için bu kararı verebilecek nitelikte olduğumdan emin değilim. *No Drama Llamas*'ta tam olarak kim var?"

"Haklısın. Bu kulağa çok saçma geliyor," dedi Jace, başının üstündeki topuzu düzelterek.

Erkeklerde uzun saçı hiç sevmemiştim ama Jace Thatcher'ın seksi bulunmadığı bir dünyanın var olduğunu düşünmüyordum.

Parker Davis kadar ateşli değil tabii

ki. Ama yine de ateşli.

Oh, kahretsin. Bunu kesinlikle düşünmemeliydim.

"Parker, Matty, tabii ki ben... ve bir de beni dinleyin, sanırım... *siz*," diye yorum yaptı Jace, beni içimdeki korkudan çekip çıkararak.

"Bekle... Peki ya ben?" Koridorun sonundaki kapıya geldiğimizde sordum.

Jace cebinden bir anahtar çıkarıp kapının kilidini açarken ısıklık çalıyordu.

"Şimdi arkandan kilitle, çıkarken de tekrar kilitle, sonra kullanman gerekirse gel beni bul," dedi ve kapıyı bir hışımla açıp koridorda ilerlemeye başladı.

"Teşekkürler," dedim, söyledikleri karşısında hâlâ kafam çok karıştı.

"Ben de takımımızın adı için beyin fırtınası yapmaya devam edeceğim," diye seslendi bana.

"Tamam," dedim usulca, birkaç kız açık kapıyı fark edip bana doğru gelmeye başlamadan önce bir süre onu izledim.

Kapıyı *gümbürtüyle* kapattım ve kilitledim... tam biri kapı kolunu denemeden önce.

Alnımı kapıya yaslayarak birkaç derin nefes aldım. Banyoya gidecek, kafamı toparlayacak ve sonra erkek arkadaşımın yanına dönecektim. Her şey yoluna girecekti.

OceanofPDF.com

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BÖLÜM 15

PARKER

"L "Görünüşe göre yeniden doldurmaya ihtiyacın var," dedim kayıtsızca, Andrews'un arkadaşlarıyla konuştuğu yerin yanından geçip ona kırmızı bir solo bardak uzattım. Bardağı hemen benden aldı, ne kadar çok içtiğinden gözleri cam gibiydi.

çoktan içmişti. Arkadaşlarının hepsi bana hevesle bakıyor, ilk maçın ne kadar harika olduğundan ve insanların bana yalakalık yapmak istemesiyle gelen tüm saçmalıklardan bahsediyorlardı.

Andrews belli ki benim ve kız arkadaşı hakkında ne kadar tehditkâr hissettiğini unutmuştu ve içkinin yarısını tek seferde mideye indirmesini izledim. Salak herif.

Yine de, muhtemelen kız arkadaşını elde etmek için ona uyuşturucu vereceğim - ayık ya da sarhoş - aklının ucundan bile geçmemiştir.

Ben de kendimi bunu yaparken hiç görmemiştim.

Ama çaresiz adamlar belli ki çaresiz şeyler yapmışlar.

Kendilerini iyi hissetmeleri için grubun sırtını birkaç kez sıvazladıktan sonra onlarla daha sonra görüşeceğimi söyledim ve odanın diğer tarafına geçtim.

Müziğin sesi çoğu konuşmayı bastırıyordu ama aradığım kızı buldum - Bethany ya da onun gibi bir şeydi. Matty bir keresinde onu becermek gibi bir hata yapmıştı ve ertesi gün eve taşınmaya çalışmıştı. Bir sonraki adım için tam da ihtiyacım olan şeydi. Sosyal bir tırmanıcı, beşinci aşama bir yapışkan.

O da birkaç kadeh içmiş, ayaklarının üzerinde sallanıyordu. Mükemmeldi.

Çekici bir gülümsemeyle ona yaklaştım. "Hey, şuradaki arkadaşlarımdan biri bütün gece seninle tanışmak için can atıyordu."

Başını salladı, bana bakarken yavaşça gözlerini kırıştırdı, gözbebeklerinde neredeyse dolar işaretleri görünüyordu.

"Kesinlikle gidip onunla konuşmalısın. Şuradaki turuncu polo giyen adam," diye devam ettim ve Gray'in durduğu yeri gösterdim.

Kız dudaklarını garip bir balık suratıyla bana doğru uzattı. "Ama ben Seninle tanışmak için can atıyorum," diye sızlandı ve göğsüme dokunmak için uzandı.

Bana dokunamasın diye hızla geri çekildim. "Üzgünüm, ben kapıldım," dedim ona. "Ama şuradaki arkadaşım kendi kardeşliğinde çok *önemli* biri. Seni tüm Beta Omega partilerine sokabilir. Futbol takımı da sürekli o partilere gider."

"Oh," dedi umutla, sanki ona ilerideki bir tarihte aletimde oturmasını teklif etmişim gibi. "Ben oraya gidiyorum."

"Agresif kızlardan hoşlanıyor," diye arkasından seslendim ve omzunun üzerinden sırtıttı, çünkü ikimiz de *agresifliğin* onun özel uzmanlık alanı olduğunu biliyorduk.

Andrews'e doğru yürürken, birden kalçalarını yuvasından çıkarmaya çalışıyormuş gibi görünen garip bir sallanma hareketini benimsemesini izledim.

Gray'e o içkiyi uzattığımda zaten sarhoştı, ama şimdi gözleri *gerçekten* berbattı, göz kapakları ağırlaşmıştı, sanki kurtulamadığı bir sisin içinden bakıyormuş gibiydi. Hareketleri daha yavaştı; duvara yaslanırken koordinasyonu sersemlemiş, beceriksizce ayaklarını sürüyerek yürüyordu, sanki kendini sabitlemeye çalışıyormuş ama bunu umursayacak kadar farkında değilmiş gibi görünüyordu.

Bethany, ya da adı her neyse, ona yaklaştığında, ona ulaşmak için kardeşlik kardeşlerini ittiğinde, bunu zar zor fark etti, bakışları kalabalığın içindeki başka bir bulanıklıkmış gibi onun üzerinde sürüklendi. Kız ona boğucu bir gülümseme verdi ve onun tüm dikkatini çekene kadar parmaklarını kolunda gezdirdi. Sonra hiç tereddüt etmeden adamın dudaklarına yapıştı ve onu dağınık, koordinasyonsuz bir öpücüğün içine çekti. Kolları gönülsüzce hareket etti, nereye gitmeleri gerektiğini anlamaya çalışıyormuş gibi beceriksizce omuzlarında durdu.

O da onu öptü ama özensizdi, dudakları ritimsiz, amaçsız, sadece yavaş ve şaşkın bir şekilde hareket ediyordu. Ne yaptığını tam olarak idrak edemediği belliydi, her hareketi ağır ve beceriksizceydi, sanki bir sonraki adımı hatırlamaya çalışıyor ve başaramıyordu. Gözleri yarı açıktı, ifadesi mesafeliydi, sanki her şeyi uyurgezer gibi yapıyordu.

İçkimden bir yudum aldım ve gülümseyerek duvara yaslandım, gösteriyi izlemeye hazırdım.

Casey'nin incinmesini isteyen hiçbir yanımdı yoktu. Ama onu bir gün daha onunla görmeye dayanamazdım.

Yine de bundan sonra bunu telafi edecektim, hayatını o kadar mutlu edecektim ki bu sadece birlikte geçirdiğimiz uzun, muhteşem hayatımızın radarında bir kırılma noktası olacaktı.

Casey o sırada köşeden döndü ve onları görünce olduğu yerde durdu -Gray duvara yaslanmış, dudakları başka bir kızla kilitlenmişti. Casey'nin yüzündeki ifade tam da aradığım şeydi. Şok. Acı. İhanet. İlişkileri gözlerinin önünde parçalanıyordu.

Belli ki Gray'in aklını kaçırdığını, ne yaptığının farkında olmadığını fark etmemişti. Muhtemelen sabah uyandığında bunun olduğunu bile hatırlamayacaktı.

Ama yapardı.

Bir saniye öylece durdu, donup kalmıştı, sanki gördüklerini algılayamıyordu. Sonra döndü ve kalabalığı yararak arka kapıdan dışarı fırladı.

Bekledim, dağılması için ona birkaç dakika verdim. Sonra onu takip ettim.

Kapıyı itip açtığımda kapı gıcırdadı ve işte oradaydı, avlunun kenarında duruyordu, kolları canını kurtarmak için tutunuyormuş gibi kendine sarılmıştı. Omuzları titriyordu ama ağlamıyordu, henüz değil. Yine de görebiliyordum. Kırılıyordu.

Yavaşça yaklaştım, adımlarımın sessiz ve dikkatli olduğundan emin oldum. "Casey?"

İrkildi ama arkasını dönmedi. Sesi ancak fısıltının üzerindeydi. "Şu anda konuşmak istemiyorum Parker."

"Ne olduğunu gördüm," dedim ses tonumu alçak ve yumuşak tutarak. "O dünyanın en büyük aptalı."

Sözlerim karşısında kaskatı kesildi ve ben de orada olduğumu gösterecek kadar yaklaştım ama zorlayacak kadar değil. Henüz değil.

"Anlamıyorum," diye fısıldadı, sesi titriyordu. "Bunu neden yapsın ki? Her şeyden sonra..." Bana baktı, gümüş rengi gözlerinde yaşlar birikiyordu. "Neyi yanlış yaptım?"

Hay sikeyim. Bu soru beni tam göğsümden vurdu. Bunu düşünmesi bile.

"Dalga mı geçiyorsun benimle? Bu durumda yanlış bir şey yapan tek kişi o pislikti. Eğer benim kızım olsaydın..."

Hâlâ bana bakıyordu, kırılganlığı yüzünden yayılıyordu. Bir adım daha yaklaştım.

"Eğer benim kızım olsaydın, göreceğim tek şey sen olurdun. *Her* günümü sana benim için ne kadar mükemmel olduğunu kanıtlamakla geçirirdim. Bundan şüphe duyacağın tek bir gün bile olmazdı," diye mırıldandım, gözyaşlarından birini parmağında yakalayarak.

"Neden yapamadı?" diye fısıldadı sonunda, dönüp bir kez daha... kaçmadan önce.

CASEY

Köşeyi döndüm, yoğun kalabalığı iterek geçtim, gürültü ve sıcaklık üzerime baskı yapıyordu, havaya puslu bir nitelik katıyordu.

Sonra onu gördüm -Gray'i, sırtını duvara dayamış, kollarını ben olmayan birine sarmıştı. Kalbim durdu, boğazımdaki havanın sıkışmasına neden olan boş, ağrılı bir duraklama.

Onunla öpüşüyordu, dudakları onunkilere karışmıştı, elleri sanki dünyadaki en doğal şeymiş gibi beline doğru kayıyordu. Sanki ben yokmuşum gibi. Orada donmuş bir şekilde durup en kötü kabusumun gözümün önünde gerçekleşmesini izlerken midem bulandı, buz gibi, ölü bir his göğsüme yayıldı.

Gözlerimi kaçırmak, gerçek değilmiş gibi davranmak istedim ama yapamadım.

Bu Gray'di -benim Gray'im, her şeyde yanımda olan, bana binlerce şey vaat eden çocuk- sanki hiçbir şey ifade etmiyormuşum gibi başka bir kıza sarılmıştı.

Nefes alamıyordum. Tek düşünebildiğim beni içine çeken, gerçek bir şey inşa ediyormuşuz gibi hissettiren sözleriydi. Ben'in anlayacağını, bunu bizim için isteyeceğini düşündüğünü söylemişti. Birlikte olmamız onun için sorun olmazdı. Ama bu mu? Ben bunu asla desteklemezdi. Kardeşim bu tür bir ihaneti, göğsümden içeri süzülen ve nefes almamı zorlaştıran bu hastalıklı, boş ağrıyı hissetmemi asla istemezdi.

Gray bana bir şey vaat etmişti -kutsal bir şey- ve onu hiçbir şey değilmiş gibi fırlatıp atmıştı.

"Casey!"

Nefes nefese uyandım, gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyordu. Natalie'nin endişeli yüzü üzerimde geziniyordu.

"Uykunda ağlıyordun," diye mırıldandı, yatağımın kenarına oturarak. Alt dudağı aniden titredi ve kendini üzerime attı. "Çok üzgünüm bebeğim. O en kötüsü. Kesinlikle en kötüsü."

"Kim söyledi sana?" Mırıldandım.

Çekilmeden önce beni bir saniye daha sıktı. "Parker gelip beni aldı ve senin peşinden gönderdi. Senin için gerçekten endişeleniyordu," dedi usulca.

Parker. Şu anda onu düşünemezdim.

Eğer kalbim Gray gibi bir adam tarafından kırılabilirdiyse... Parker gibi biri tarafından kesinlikle yerle bir edileceğini hissediyordum.

"Bunu yaptığına inanamıyorum," diye fısıldadım. Oturabilmem için arkasına yaslandı.

Pencereden dışarı baktığında dışarısi hâlâ karanlıktı. Belki de bu iyi bir şeydi. Çünkü bundan sonra, kaçınılmaz olarak Gray'i gördüğümde ne yapmam gerekiyordu? Ona ne söylemem gerekiyordu ki?

"Onu öldürmemi ister misin?" Natalie sordu ve ben şok içinde ona baktım, ilk kez hala parti kıyafetlerini giydiğini ve göz kaleminin gözlerinin altına bulaştığını fark ettim. "Şey, onu *bizzat* ben öldürmezdim. Bir kiralık katil falan bulabiliriz. Bugünlerde internetten her şeyi bulabiliyorsunuz." Yüzü tamamen ciddiydi.

"Hayır, sorun değil," dedim yavaşça, gülümsemeye çalışıyordum ama o anda kendimi bunu yapamaz halde buluyordum. Bacaklarımı göğsüme çektim ve yanağımı dizlerimin üzerine koyarak ona baktım. "Sadece beni bu şekilde incitebileceğini düşünmemiştim, anlıyor musun? Benden ayrıldı, evet. Ama beni gözümün *önünde* aldatması. Onun hakkında bildiğim her şey yanlışmış gibi hissediyorum." Yüzümden aşağı daha fazla gözyaşı süzüldü ve çarşafılarımı ıslattı.

"Çok üzgünüm tatlım," diye mırıldanarak sırtımı okşadı. Ona Ben'den ve Gray'le nasıl çok iyi arkadaş olduklarından bahsetmiştim. Ve kapımızdan içeri ilk girdiği günden beri ona aşık olduğumu düşündüğümü.

"Bu seni daha iyi hissettirmeyecek... ama gerçekten kendinden geçmiş görünüyor. Kesinlikle çok içmişti."

"Hayır, bu beni daha iyi hissettirmiyor," dedim ve yüzümü bir anlığına dizlerime gömmek için döndüm. "Bunca zamandır çok içiyordu, ama sanırım bir sınırı olduğunu varsaydım, bilirsin. Ne zaman duracağını." Ağzımdan bir hıçkırık döküldü ve buna çok kızdım çünkü bu onun hak ettiği bir hıçkırık değildi. "Birini seviyorsan, bir sınırın olmalı."

Orada uzun süre sessizce oturduk. Her ağladığımda sırtımı ovuyor ve incindiğim için çok üzgün olduğunu söylüyordu.

"Burada olduğun için teşekkür ederim," dedim sonunda ona kısık sesle, güneş ufku aydınlatmaya başlamıştı. "Bu kadar yalnız hissetmemek güzel."

Omuzlarımdan tuttu ve beni nazikçe sıktı.

"Hâlâ iyi şeyler hissediyorum," dedi sessizce ve ben sessiz bir of çektim. Çünkü değildim, hiç değildim.

Natalie izin almam gerektiğini düşünse de sonunda kendimi yataktan çıkmaya zorladım. Yine de odamızda kalıp her şeyi tekrar tekrar gözden geçirmek istemedim. Gözlerimi her kapattığımda onu öptüğünü görüyordum.

Umarım dersler dikkatimi biraz dağıtır.

Yüzümü yıkayıp kıyafetlerimi giyerken dün gecenin acısı göğsümde ağır bir şekilde oturuyordu. Aynaya bakarken içten içe inledim. Kalbim sökülmele kalmamış, aynı zamanda üzerinde tepinilmiş gibi görünüyordum.

Burada intikam bakışı yoktu.

Natalie benimle birlikte koridora çıktı, her zamanki kabarcıklı enerjisi daha yumuşak, daha anlayışlı bir şeye dönüştü. Herhangi bir soru sormadı, sadece yanıma geldi, sessiz varlığı tamamen yalnız olmadığımı hatırlattı.

En kötü düşüncelerim tarafından çağırılmış gibi ortaya çıkmadan önce binama varmıştık.

Gri.

Ben kötü göründüğümü düşünüyorsam, o daha da kötü görünüyordu. Yüzü solgundu, gözleri koyu halkalarla çevriliydi ve cildinde yeşil bir solgunluk vardı, sanki

her an hasta olabilirdi. Berbat görünüyordu, sanki zar zor ayakta duruyordu.

Bir parçam, onu her zaman sevmiş olan parçam, ne kadar korkunç görüldüğü için kötü hissediyordu. Belli ki acı çekiyordu ve ben her zaman onun mutlu olmasını istemiştım. Her zaman bunu onun için yapabileceğimi düşünmüştüm.

Ama bu şekilde düşünmeyi bırakmam gerekiyordu.

"Casey," dedi, yaslandığı duvardan tökezleyerek, sesi kalın, çaresizliği açıktı. "Dün gece ne olduğunu bilmiyorum. Hiçbirini hatırlamıyorum. Yemin ederim." Başını salladı, gözleri yalvarıyordu, içimdeki bir şeye ulaşmaya çalışıyordu. "Çok özür dilerim. Ben asla-"

Ona baktım, gözyaşlarımın acısı tehdit ediyordu, boğazım söylemek isteyip de söyleyemediğim her şeyle yanıyordu. *Özür dilerim*. Sanki özür dilemek onun başka biriyle sarmaş dolaş görüntüsünü, tutmadığı her söz söylebilirmiş gibi. Sanki göğsümü hala tırmalayan, ham ve iyileşmemiş ihaneti ortadan kaldıracakmış gibi.

"Hayır," diye fısıldadım, sesim titriyordu. "Ne olduğu umurumda değil Gray. Seni bir daha *asla* görmek istemiyorum."

Sanki ona fiziksel olarak vurmuşum gibi bir adım geriye düştü, tüm yüzü şok olmuş ve inanmaz haldeydi. "Casey, hiçbir şey hatırlamıyorum bile. Bunu sana asla yapmazdım. Asla. Seni seviyorum!"

Şimdi tokat yemiş gibi hisseden bendim, çünkü o kelime... aşk.

Beni böyle hissettirmesi mümkün değil.

Gözlerimde birikmeye başlayan yaşları görmesine izin vermeyerek başka tarafa baktım.

Natalie koluma hafifçe dokundu. "Hadi gidelim. Geç kalacaksın," diye mırıldandı ve Gray'e pis bir bakış fırlattı.

Başka bir şey söylemeden kolunu benimkine doladı ve beni sınıfımın bulunduğu girişe doğru götürdü. Neyse ki nereye gittiğimizi biliyordu, otomatik pilotum şu anda çalışmıyordu.

"Casey! Bunu sana kanıtlayacağım. Daha işimiz bitmedi!" Gray arkamızdan bağırdı ama ben arkama bakmadım.

Kalbim her adımda paramparça olsa bile başımı dik tuttum. Ve onun görüş alanından çıkana kadar gözyaşlarımın akmasına izin vermedim. Ondan sonra hıçkırı hıçkırı ağlamış olabilirdim ama en azından bunu onun önünde yapmamıştım.

Çünkü o benim gözyaşlarımı hak etmiyordu.

OceanofPDF.com

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BÖLÜM 16

PARKER

"Y Çok neşelisin," diye yorumladı Jace topu ona atarken. Antrenmanlar başlamadan önce birkaç ısınma pası yapıyorduk ve topu her yakalayışında benim sertliğimden dolayı yüzünü buruşturuyordu. atıyordu.

Yine de elimde değildi. Dün gece büyük bir dönüm noktası olmuş gibi hissediyordum ve bir sonraki adıma başlamak için sabırsızlanıyordum.

"Şu anda hayat hakkında çok heyecanlıyım Thatcher," dedim ona, o sola kırarken ve ben topu fırlatırken. Jace uzandı ve topu havada omzunun üzerinden yakaladı.

İşte bu yüzden o en iyisiydi.

Jace bana doğru koşarken sırtıyordu.

"Bunun *belli* bir kızla ilgisi olmadığına emin misin? Ve onun erkek arkadaşının dün gece fena halde çuvallamış olmasıyla?" diye sordu Jace, kirpiklerini iğrenç bir şekilde bana doğru kırıştırarak.

"Neden böyle 'kesin' deyip duruyorsun?" diye sordu Matty.

"Yoksa erkek arkadaşının her şeyi berbat etmesine neden olan kişinin sen olduğun gerçeği mi?" Jace, Matty'yi tamamen görmezden gelerek devam etti.

Bir kahkaha attım. Jace'in kardeşi başlı başına bir ilaç şirketi, bu yüzden seçebileceğim ilaçları seçmiştim. Ne yazık ki bu, Jace'in planım hakkında her şeyi bildiği anlamına geliyordu. Bu da Matty'nin de öğrenmesine yol açtı.

İyi ki bu adamlara hayatımı emanet etmişim.

"Yani bu kadar mı, artık sadece deli miyiz?" Matty futbol topunu benden kapıp havaya atmaya başlayarak sordu. "Sadece bunun hakkında konuşuyoruz.

bir şey yokmuş gibi?"

Jace futbol topunu ondan çaldı. "Buna gerçek aşk denir, *Matthew*. Bekle, bir gün Bayan Stalker yüzünden çatlayacaksın ve her şey bitecek. Çekilmez biri olacaksın."

Üçümüz de sarışının arabasında oturduğu ve bizi yakından izlediği yere baktık.

Matty arabasına eğildiğinde homurdandı ve Jace sırttı çünkü hayattaki en sevdiği aktivitelerden biri onu kızdırmaktı.

"Ooh, bende iyi bir tane var. Bu duruma mükemmel uyuyor," dedi Jace, tam da Koç düdüğü çalarken.

"Ne?" diye sordum. Ekibin toplandığı yere doğru koşmaya başladığımızda sordum.

"Bir sosis kampa nasıl gider?"

"Bunun Parker'ın birinin kız arkadaşını çalmasıyla ne alakası var?"

Matty şikayet etti.

"Size ait olan bir şeyi çalamazsınız," dedim ve ikisi de bana göz kırptı... endişeli görünüyorlardı.

"Hayal görmeye başlıyor. Bir doktor çağırsak iyi olur," diye fısıldadı Jace.

"Yapamayız. Onu hapse atarlar," diye ekledi Matty.

"Şakayı bitirecek misin, bitirmeyecek misin?" diye sordum. "Bir Wiener-bago'da," dedi Jace çabucak.

İkimiz de ona baktık.

"Hiç komik değil çünkü konuşarak her şeyi mahvettin. Ama bu sefer seni affedeceğim. Asıl bilmek istediğim, onu tam olarak nasıl *sevgilin* yapacağın? Böyle durumlarda ne olduğunu bilirim. Kendine bütün erkeklerin dev olduğunu söyleyecek. Ve sen, dostum, ogre-ist olacaksın."

"Ogre-ist. Bu kesinlikle bir kelime değil," dedim ona.

Matty, "Onun büyük bir beyni var, o bilir," dedi.

"Soruya cevap verebilir misin?" Jace iç çekti.

Sırttım.

"Böyle gülümsediğinde... sık göndermesi mi yapıyorsun?" Matty sordu. "Çünkü biraz ürkütücü."

"Birinin bunu söylemesine sevindim," diye yorum yaptı Jace.

Koçun düdüğü tekrar havayı deldi ve sahadaki dağınık konuşmaları kesti. "Gevezeliği bırakın ve antrenmanlara başlayın beyler! Acele edin - bakalım bugün içinizden biri gerçekten hareket edebilecek mi?"

Jace gözlerini devirerek bana bir bakış attı. "Bu iş daha bitmedi. Eğer bir ana planın varsa, bunu duymak istiyorum Davis."

Koç Everett bir sonraki seti söylerken sıraya girmeden önce kıkırdadım ve göz kırptım. "Önce sprintler! On iki saniyenin altında iniş ve dönüş hızı görmek istiyorum. Geç kalırsanız, tekrar yaparız."

Düdükle birlikte havalandık, ayaklar çime vuruyordu, sabit ritim sadece kramponların şaklaması ve ağır nefeslerle bozuluyordu. Hızımı korudum, sertçe ittim, arkamda kimin sürüklendiğini görmek için etrafıma bakındım. Jace adım adım bana ayak uyduruyordu, gözleri kısılmıştı ve her adımda bana meydan okuyordu.

Çizgiyi geçtiğimizde Koç'un sesi yine gürledi. "Güzel, şimdi pas talimleri yapıyoruz! Davis, liderliği al. Alıcılar rotaları temiz kullansın, yoksa baştan başlarız."

Başımı salladım, bir top kaptım ve alıcılarla bir araya geldim. "Pekâlâ, başlamak için hızlı slantlar. Kesiklerin keskin olmasını istiyorum. Özensiz rotalar yok, yoksa Koç bize yarına kadar burpee yaptırır."

Alıcılar homurdandılar ama başlarını salladılar, ben sıraya girerken dağıldılar. Önce Jace solda sıralanmıştı. Topu alır almaz içeriye doğru fırladı, sıkı ve hassas bir kesik attı ve ben de topu göğsüne doğru fırlattım. Topu temiz bir şekilde yakaladı, içeri soktu ve geri koşmadan önce sahaya dönüp bana hızlıca başıyla selam verdi.

Ve böylece antrenmanlar devam etti, her biri bir öncekinden daha hızlıydı, Koç'un sesi bizi hizada tutuyordu.

Sonunda antrenmanın bittiğini belirten düdüğü çaldığında, sahadan ilk çıkan ben oldum.

Ne de olsa geç kalamazdım. Gitmem gereken bir özel ders vardı.

Casey'nin bu gece beni terk edeceğinden ve onu bulmak zorunda kalacağımdan korkuyordum. Ama işte oradaydı, ışığın her şeyi yumuşattığı pencerenin yanındaki aynı masada oturuyordu ve hak etmediğim bir melek gibi görünüyordu.

Neyse ki neyi hak ettiğim gibi şeyler umurumda değildi - her zaman daha çok kendi kaderini kendi çizen bir adam olmuşumdur.

Ben yanındaki koltuğa kayarken Casey notlarından başını kaldırdı. Ona en iyi gülümsememi gösterdim ve dün gece olanlardan sonra hâlâ kızarmış olmasını bir kazanç olarak kabul ettim, bunu yaparken bana temkinli bir şekilde baksa bile. Matematik ders kitabımı çıkararak bir gösteri yaptım. Cevaplarımla çoktan oynamıştım, böylece zaten bildiğim şeyleri bana öğretmeye çalışarak onu uzun süre meşgul edebilirdim.

"Selam," dedim not yığınının başını sallayarak. "Umarım bana tekrar yardım etmeye hazırsındır. Profesörümü aptal olmadığımı yarı yarıya ikna ettim."

En azından bunun ona söylediğim en kötü yalan olmadığını söyleyebilirdim, değil mi?

Dudaklarından küçük bir kahkaha döküldü ve ben de bu sesi bir uyuşturucu bağımlısının nihayet bir sonraki dozunu alması gibi içime çektim.

Onunla ilgili her şeyi severdim. Gülüşünü, kahkahasını, bir şeyi komik bulduğunda gözlerinin kırışmasını. Bazen ona bu kadar yakın olmak acı veriyordu çünkü tek istediğim onun benim olmasıydı. Kendimi ona bağlamak ve hiç ayrılmayalım diye onu yanıma dikmek istiyordum.

Kulağa ürkütücü geliyordu, ama tabii ki bunu en saplantılı, en dengesiz, en aşk dolu şekilde kastetmiştim.

"Bu konunun üzerinden geçen sefer geçtiğimizi sanıyordum. Yakında beni özel öğretmenlikten kovacaksın," diye homurdandı ve problemlere göz atarken dudağını ısırdı.

Ona yaklaştığımda kaskatı kesilmesini kaçırmadım - her nefes alışımında kokusunu duyacak kadar yakındım.

"Hayır, bu konuyu işlediğimizi sanmıyorum. Üstel fonksiyonlar konusunda bana yardım ettin ve şu nota bak. Şimdiye kadarki en iyi öğretmenim," dedim ona, iki yıllık çalışma kağıdındaki A^+ 'yı gösterirken omzunu dürterek, uykumda bile yapabilirdim.

Güzel gözleri büyüdü ve ben gümüşün etrafındaki mavi halkaya bakarken biraz kayboldum. "Vay canına, o kadar yüksek bir not alabileceğimi bile sanmıyorum," diye mırıldandı, dudaklarını çatarak.

Kahretsin. B ile değiştirmeliydim.

"Sadece senin sayende bu notu alabildim. Ama bu sınıfa ayak uydurmak için hâlâ önümde uzun bir yol var. Sıkı çalışmaya devam etmeliyiz."

Başını salladı, bakışlarını kâğıttan yüzüme çevirdi, bana bakarken göz bebekleri büyüyordu.

Bununla bu kadar mücadele etmeyi bırak Silver, diye içimden yalvardım, öne doğru eğilip o dudakların tadına bakmamak için elimden geleni yapıyordum.

İşe koyulduk, ben başımı sallayıp söylediklerini dinliyormuş gibi yaparken bir yandan da yığınlar karşı seviştiğimizi hayal ediyordum.

Aletim o kadar sertleşmiş ve kontrolden çıkmıştı ki bayılacağımdan korkuyordum. Bakışlarım ondan raflara doğru kaymaya devam etti... ve sonunda kendimi daha fazla durduramadım.

"Nasılsın?" diye sordum. diye sordum ve o da sertleşti.

"Bu konuda gerçekten konuşmak istemiyorum," diye cevap verdi sonunda. "Biliyor musun, bana çok iyi bir dinleyici olduğum söylenir."

Casey kalemi yere bıraktı ve ben bir an için kendimi kaybettim. Saçları aşağıdaydı ve yüzünü dağınık dalgalarla çerçeveliyordu. Makyaj yapmış gibi görünmüyordu ama cildi o kadar pürüzsüz görünüyordu ki emin olmak için ovalamak istedim.

Çünkü kimse o kadar mükemmel olamaz, değil mi?

"Şu anda söyleyeceğim hiçbir şeyi duymak istediğini sanmıyorum," dedi ve ona bakarken bir tür transa geçtiğimi fark ettiğim için gözümü kırpıttım.

"Her şeyi duymak istiyorum," diye hızlıca mırıldandım.

İçini çekti ve başını eğdi, sonunda bana dönüp baktığında söyleyeceği şeyin iyi olmayacağını biliyordum.

"Benimle oyun oynamayı bırak," dedi boğuk bir sesle, gözleri çılgına dönmüştü. "Ben senin oynayacağın aptal bir oyuncak değilim!"

Ona bakakaldım. Sanırım Jace benim dev-ist olduğumu düşüneceğini söylerken bunu kastediyordu.

"Neden seninle oyun oynadığımı düşünüyorsun?" Koltuğuma geri oturarak sordum.

Bana göz kırptı, sanki itiraf etmemi bekliyordu ve şimdi onu şok ediyordum.

"Şey, ben-" diye kekeledi.

"Söyle bana bebeğim, oyun oynadığımı düşündüren ne? Pislik eski sevgilin o kadar ezik olduğu ve şimdi benim gibi harika birinin seni isteyeceğine inanmakta güçlük çektiğin için mi?" Bir kaşımı kaldırdım ve gözlerini indirmesini izledim.

Açıkçası, tam on ikiden vurmuştum.

Çenesini yukarı kaldırarak onu bana bakmaya zorladım. "Seni her gördüğümde aklımı başımdan alıyorsun. *Benim* ligimin dışında olan sensin."

Gözlerini kırptırdı, bana bakarken dudakları aralandı, şaşırdı ve tamamen şaşırdı. "Ne?" diye mırıldandı, sesinde inançsızlıkla karışık bir kafa karışıklığı vardı.

Gülümsememi engelleyemeyerek omuz silktim. "Sadece kendimi oyunda tutmaya çalışıyorum bebeğim, sen benim için fazla iyi olduğunu fark etmeden önce. Sen herkes için çok iyisin..."

"Sen aklını kaçırmışsın Parker Davis," dedi sonunda, kalemini eline aldı ve boynunda kontrolden çıkan nabzını görmüyormuşum gibi davrandı.

"Aklımı kaçırmışım, Casey Larsen. Sonunda fark etmene sevindim."

Önümdeki ders kitabını kapattım. "Biliyor musun, bu kitabın izini bulmam lazım ve nereye bakacağımı bilmiyorum. Bulmama yardım etmek ister misin?"

Rahatlamış görünüyordu, sanki bu söylediğim her şeye bir ara verecekmiş gibi.

"Elbette," dedi masadan uzaklaşarak. "Hangisi?"

Sorgulamayacağını bildiğimden, var olmadığından emin olduğum bir başlığı sıraladım. Onu kütüphanenin derinliklerine doğru yönlendirdim, dar sıraların arasından geçerek merdivenlerden aşağıya, kimsenin olmadığı odalara indim. Ana kütüphanenin gürültüsü azalmış, yerini aradığım türden bir sessizliğe bırakmıştı.

"Bahse girerim buraya daha önce hiç gelmedin?" Eski kitaplara hayran hayran bakmasını izlerken söyledim. Bahse girerim *Güzel ve Çirkin*'deki kız gibi duvarları boyunca hareket eden merdiveni olan kütüphanelerden birini isteyen bir kızdı.

Bunu kesinlikle onun için yapmalıyım.

"Buraya yeni başladım, *tabii ki* henüz buraya inmedim," diye mırıldandı. "Bu seviyeden haberim bile yoktu."

Buraya sadece bir kez gelmişim, Matty sarhoş olup bu barakalardan birinde bir kızla takıldığında. Yerde bayılmıştı ve Jace onun eve gelmediğini ve antrenmanın başlamak üzere olduğunu fark ettiğinde... En iyi arkadaşımızı kurtarmak için buraya sürüklenmişim.

Jace'in nerede olduğunu bildiğini çünkü ikimizi de izin almadan *Arkadaşlarımı Bul* uygulamasına eklediğini söylemiş *miydim*... çünkü görünüşe göre takip etmek bizim olayımızdı?

Raflardan birine yaslanmış, gözlerinde şaşkın bir bakışla kitapları incelemesini izliyordum.

Bana öyle bakmasını istedim.

"Seni daha iyi hissettireceği garanti olan bir şey bilmek ister misin?"
Aletim artık mesafesini koruyamadıktan sonra ona söyledim.

"Ne?" diye sordu, ona baktığımı görünce kaşlarını çatı.

"Çok basit, gerçekten," dedim onun durduğu yere doğru ilerlemeye başlarken.

Gözlerini kocaman açmış bana bakıyordu, tam karşısına geçip onu kitapların arasına sıkıştırana, kaçamasın diye kollarımı başının üzerine koyup onu hapsedene kadar gözlerini kırpmadı.

"Birini unutmanın en iyi yolu yeni birinin altına girmektir," diye mırıldandım kulağına, dudaklarımın her kelimedede tenine değdiğinden emin olarak.

Casey kıpırdamadan durdu, ben de sabırla bekledim. Bu hamleyi yapması için ona ihtiyacım vardı. Beynine koyduğu engelleri aşmasına ihtiyacım vardı çünkü bir santim bile olsa teslim olmasını sağlayabilirsem...

Onu sonsuza kadar tutabilirdim.

"Bunu tam olarak kim söylüyor?" diye fısıldadı sonunda ve gümüş bakışlarında bunu görebiliyordum... Yakındı.

"Herkes," dedim ona, dudaklarım şimdi yanağını okşuyordu. "Kesinlikle herkes."

"O zaman bu konuda bana yardımcı olacak birini bulmalıyım gibi görünüyor."

Sırıttım, ona bakabilmek için geri çekildim ve homurdandım. "Ama bu lanet ayrıcalığa başkasının sahip olmasına izin vermeyeceğim."

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BÖLÜM 17

CASEY

Neden yaptığımı bilmiyorum. Belki daha sonra geçici bir delilik olduğunu iddia edebilirdim ama o anda kendimi durduramadım.

Onu öpmek zorundaydım.

Parker eğilmişti, zaten göz hizasındaydı. Alnına düşen saç tutamı ve yüzünün şimdiye kadar gördüğüm en muhteşem şey olduğu gerçeği arasında...

Ve artık bekar olduğum gerçeği... ve kalbim kırık...

Öne doğru eğilip dudaklarını usulca sıyırdığım için suçlanamazdım. Sadece bir öpücük... Onu gördüğüm andan beri içimde yanan bu ateşi iyileştirmek için... bir öpücük.

Ama sadece bununla yetinmedi.

"Sonunda," diye mırıldandı, elleri saçlarıma dolanmak için yukarı çıktı. Dudaklarını tekrar dudaklarıma değdirdi, sanki bu hafif dokunuş onun sonu olacaktı gibi yumuşakça inledi.

Bu... bu bir öpücüğün nasıl olması gerektiği idi.

Bir fısıltının haykırışa dönüşmesi gibi. Boş bir tuvali dolduran renkler gibi. Parmak uçlarımin altında canlanan bir şarkı gibi.

Bir öpücüğün kıvılcım yaratması gereken şey buydu. Seni canlı hissettirmesi gerekiyordu.

Parker dudaklarımı nazikçe ayırdı, dili ağzımın içine girip beni tattı.

"Siktir," diye homurdandı. "Biliyordum. Böyle olacağını biliyordum."

Öpücüğü agresifleşti, ağzımın içinde derin, uzun yalamaları, umutsuz ve baskındı.

Dili benimkinin üzerinde her kaydığında, damarlarımda bir şehvet dalgası hızlandı.

"Parker," diye inledim dudakları beni sahiplenirken.

"Tadın çok güzel bebeğim," dedi vahşi öpücükler arasında. "Bitirdim. Mahvolmuş. Buna her gün ihtiyacım var. Siktir."

Bir elini saçlarımdan geçirerek beni tam istediği gibi hareket ettirirken, diğer eli aşağı doğru kayarak beni kendine doğru çekti, böylece karnıma bastıran beyzbol sopası gibi hissettiren şey de dahil olmak üzere her santimini hissedebildim.

Vay anasını, siki kocamanmış.

"Düşünmeyi bırak Casey," diye fısıldadı, belimdeki eli beni daha da yakına çekti, böylece göğüslerim onun yontulmuş göğsüne çarptı. Dilimi emdi, eli daha da aşağı kayarak kıcımlı kavrarken inledi.

"İyi bir kız olup o mükemmel amcığı yememe izin verecek misin?" diye sordu kabaca, dudakları boynumdan aşağı kayarken, beni iz bırakacak şekilde yalıyor ve ısıırıyordu.

Bunu istediğimi fark ettim. Bu sadece bu gece için olsa bile... bu an için... Parker'ın burada olduğuna dair fiziksel bir kanıt istiyordum.

"Sözlerini istiyorum bebeğim," diye bastırdı Parker ve benim tek yapabildiğim inleyerek karşılık vermek oldu. "Söyle Casey. O güzel amcığını yalamamı istediğini söyle." Boynumla omzum arasındaki boşluğu ısırdı ve ben yine haykırdım. "Bunun için yalvarmanı istiyorum," diye homurdandı.

"Lütfen," diye nefes nefese kaldım. "Lütfen, lütfen, lütfen."

Eli aramıza girdi, dudakları tekrar benimkine uzanırken göğsüme nazikçe masaj yaptı. Göğüs ucumu sıkarken inlemelerimi ve sızlanmalarımı yuttu, gömleğim ve sütyenim bu hissi azaltmak için hiçbir şey yapmadı. Parker diğerine geçti ve başım arkaya düştü.

"Şu haline bak, çok duyarlısın. Benim mükemmel küçük sikiş oyuncağım. Ama daha fazlasına ihtiyacım var," diye homurdandı, gömleğimi yukarı itti ve sütyenimi sert bir çekişle kopardı. Göğüslerim dışarı fırladı ve onlara bakarken onları kaldırıp sıktı. Başparmaklarını meme uçlarıma dokundurdu, omurgamda zevk oluşana kadar onları yumuşakça yuvarladı ve ağlamak istedim çünkü çok hassas hissettiler.

Göğüslerim dışarıdaydı... halka açık bir yerde.

Ve şimdi durmaya karar verirse ölebileceğimi düşündüm.

"Bu küçük tatlı meme uçlarını emmemi ister misin bebeğim?"

Parker, dili nabzımın etrafında dönene kadar göğsümde uzun bir çizgi yalarken başparmaklarını yavaşça yuvarlamaya devam etti. Isırdı ve aynı anda meme uçlarımı sıktı.

"Lütfen," diye hıçkırı hıçkırı ağladım.

Ağzının sıcaklığını hissettim ve sonra meme ucuma yaklaştı, ucumu emdi ve ısırdı.

Parmaklarım saçlarına dolandı, dişlerini tenimde gezdirirken onu orada tuttum, dilini kaydırarak acıyı dindirdi.

Taraf değiştirip diğer göğsüme de aynı tatlı işkenceyi yaparken inledi. Külotum sıırıslam olmuştu, bacaklarımın arasında zevk titreşimleri vardı.

"Kahretsin, daha fazlasına ihtiyacım var," dedi, meme ucumu bir *patlamayla* serbest bırakıp dizlerinin üzerine çökerken boğazından derin bir inilti koptu.

Önümdeki tanrıya bakarken gözlerim fal taşı gibi açılmıştı. Tozluklarımı çekiştirip aşağıya doğru iterken masmavi gözleri parlıyor ve yanıyor gibiydi, ta ki üzerimde daracık külotumdan başka bir şey kalmayana dek.

"Evet," diye mırıldandı, burnunu göbeğime dayadı ve derin derin nefes aldı. Hırladı ve sonra başını çevirerek ben haykırana kadar kalçamı ısırdı.

"Bekle," dedim aniden, klitorisim kalçalarımın arasında titreşiyordu.

Arkasına yaslanmadan önce bacaklarımdaki girintiyi yaladı, bana bakarken gözbebekleri sönmüştü, saçları ellerimin çekiştirmesi yüzünden darmadağın olmuştu.

"Ne oldu bebeğim? Sana her şeyi veririm," diye homurdandı. "Ama bu *mükemmel* amcığı yemem lazım."

Daha ateşli bir şey görmemiştim. Bu büyük, güçlü, *mükemmel* erkek örneği, dizlerinin üzerinde... benim için.

"Ben bunu hiç yapmadım. Hiçbir şey yapmadım," dedim ona. "Ben sadece... bilmeni istedim." Yüzüne yayılan yavaş, seksi sırıtışı izlerken nefesim kesiliyordu.

Gözleri buradaki loş ışıktaki parlıyordu ve bakışlarında bana vahşi bir yolculuğa çıkmak üzere olduğumu vaat eden bir sıcaklık vardı.

Ve bekleyemedim.

"Güzel, o zaman ben senin *ilk* ve son Casey Larsen'in olacağım ve seni mahvedeceğim bebeğim, hem de hemen şimdi başlayarak."

Bir saniye sonra tangam gitmişti ve sıcak dili yavaşça yarığımı yaladı, sanki her bir santimimi tatmaya çalışıyordu. Kitaplığa yaslandım, kenarı tenimi ısıırıyordu.

"Parker," diye bağırdım bacağıma tutup omzunun üzerinden çekerken, böylece onun önünde yayılmıştım... ziyafet çekmesini bekliyordum. Hareket edemeyeyim diye beni rafa daha da bastırdı, klitorisimi yalayıp yavaşça daire çizerken göbeğime doğru hırladı.

"Benim," diye hırladı, klitorisimi ağzına alırken sesi yarı delirmiş gibiydi. Yavaşça içime itmeden önce iki parmağı ıslaklığımın içinden geçti.

Parmakları girip çıktıkça, dili klitorisimi emip ziyafet çektikçe çığlıklarım havada yankılanıyordu.

Parmakları kıvrılıp içimdeki sihirli bir yere sürtünürken bacağıma daha geniş bir şekilde itti.

Sanki hayatı boyunca tatmak için beklediği büyülü bir nirvanaymışım gibi, takıntılıymış gibi benimle ziyafet çekmeye devam ederken hıçkırığa hıçkırığa ağladım.

Açıkkçası, deneyimli değildim, ama yıllar boyunca bunun genellikle böyle olmadığını bilecek kadar çok kızın bundan bahsettiğini duymuştum. Adam sanki bunu yapmak için doğmuş gibi seni yiyormuş gibi hissediyordum.

Sevmiş gibi.

Parker bir parmağını daha soktu ve ben tekrar haykırdım, dolgunluk hissi neredeyse çok fazlaydı. Kendimi toparlamaya çalışırken başım sağa sola savruldu ve o da usulca güldü, parmakları girip çıkarken klitorisimi daha da sert emdi.

"İşte bu bebeğim," dedi yalamaların arasında. "Ver onu bana."

Klitorisime dönmeden önce dilini kıvrımlarımın arasından kaydırdı.

Göbeğim sıkılaştı ve zevk içimi yırtarken inledim, haykırdım. Kalçalarımın yüzüne doğru itildiğinin geç de olsa farkındaydım ama elimde değildi. Parmakları ve ağzı devam ederek beni ilk orgazmıma itti. İçimi parçaladı, o kadar iyiydi ki bir daha asla eskisi gibi olamayacağımdan emin değildim.

"Evet, evet, evet," diye bağırdım yüzünü sürerken, çenesindeki kirli sakal iç uyluklarımı çiziyordu.

"Bu bir," dedi yüzünü bacaklarımın arasından kaldırırken. Güzel dudaklarında muzaffer bir gülümseme vardı, şimdi parlak ve döllерimden ıslanmıştı.

"Bir tane mi?" Nefes nefese kaldım, bir tane daha alabileceğimden emin değildim.

Ama sonra elleri kıcıma masaj yapıp beni ona yaklaştırmak için göbeğime baskı yapıyordu.

"Hiç bu kadar güzel bir şey tatmamıştım bebeğim," diye homurdandı... parmakları yanaklarımın arasından kaymadan hemen önce ve aniden göt deliğime masaj yapmaya başladı.

Siktir. Siktir. Siktir.

Dili içime girip çıkarken parmağının ucu deliğime bastırdı... ve hepsi bu kadardı. Tekrar boşalıyordum, duyularım aşırı yüklenirken görüşümde kıvılcımlar patlıyor gibiydi.

Ona yalvardığının belli belirsiz farkındaydım, amım dilinin etrafında kenetlenirken parmaklarım omuzlarına gömülüyordu.

Bacaklarım gevşedi ve beni yakaladı, dili kıvrımlarımı tembelce yalarken bedenimi kolayca yukarıda tuttu.

Geri çekilip bana bakarken tek yapabildiğim ona göz kırpmaktı. Saçları dağınıktı, gözleri neredeyse vahşi görünüyordu, bacaklarımı yavaşça indirip ayağa kalktı ve yere yığılmamam için beni tuttu.

"Bu iki oldu," diye fısıldadım, cevap veren gülümsemesiyle neredeyse kör olmuştum.

Beni öptü ve ben kendi tadımı alabildim. Bunu ne kadar seveceğimi bilmiyordum, ikimizi de onun dilinde tatmak... sanki bir parçam şimdi onun içindeydi... ve orada kalacaktı... bu gece bittikten sonra bile.

Parker geri çekildi ve yüzündeki ifade o kadar kendini beğenmiş bir ifadeydi ki neredeyse gülmek istiyordum - tabii o anda bunu yapabilecek durumda olsaydım. Ağzının büyüünden hâlâ sersemlemiş durumdaydım.

"Kendinle çok gurur **d u y u y o r s u n** , değil mi?" Sonunda sesimi çıkardım, çıkardığım onca gürültüden dolayı sesim kısılmıştı.

Kahretsin. Etrafıma bakındım, kimsenin bu gürültünün ne olduğunu görmek için buraya gelmemiş olmasına şaşırmıştım. Oldukça ses geçirmez bir yer olmalıydı ama yine de burada, kütüphanede pantolonum inik bir şekilde duruyordum. Ben de kimdim?

"Seni gezegendeki en lezzetli amcığı tatmama izin vermeye ikna ettiğim için gurur duyuyorum... evet, bundan oldukça gurur duyuyorum," diye homurdandı ve bir başka morartıcı öpücük için eğildi.

Kendimi geri çektim, yukarı çekmek için çılgınca tozluklarımı tuttum. Kıçım çıplak bir şekilde kitaplığa yaslanmıştım... Ne kadar zamandır yoktuk? Bir süredir olmamasına imkân yoktu. Kütüphanede Parker'ın bu geceki varlığından haberdar olmayan kimse yoktu. Bu da onun o masadan ve kitaplıklardan tam olarak ne kadar süredir ayrıldığıının da farkında olacakları anlamına geliyordu.

Benimle gel.

"Gitmem gerek," dedim, sütyenimin önünü açtığı için umutsuzca bağlamaya çalışıyordum. Lanet olsun. İşe yaramıyordu.

"Hey," dedi çılgın ellerimi sakinleştirerek. "Sorun yok."

"Hayır, sorun var," diye tersledim, saçımı okşuyordum çünkü dağınık olduğundan emindim. "Neden Tennessee'deki en popüler çocuğu kendime ribaund olarak seçtim ki?"

Parker hırladı ve sonra eli boğazımı kavradı, çıldırmayı bırakmam için beni yerimde tutuyordu. Başparmağı nabzıma hafifçe bastırdı ve ağızımdan derin, hıçkırıklı bir nefes çıktı. Bana doğru bastırdı, sert boyu bu gece sadece birimizin orgazm olduğunu hatırlatıyordu.

"Bana bir daha asla böyle dediğini duymak istemiyorum," diye mırıldandı neredeyse *korkutucu* bir sesle, her kelime kırılmış ve sabit. Parmakları hafifçe gerildi, zihnim dönerken beni toprakladı.

"Sana ne diyeyim?" Fısıldadım.

"Ribaund."

"Sen de öyle değil misin?" Sesimin bir velet gibi çıktığını bilerek söyledim.

Başını iki yana salladı. "Ben geçici bir yara bandı değilim Casey. Ve kesinlikle unutmana izin vereceğin bir fuckboy da değilim."

"Gitmem gerek," dedim kolunu iterek.

"Bundan pişman olmayacaksın. *Benden* pişman olmayacaksın. Bu gece kaçmana izin vereceğim, ama benim için hazırlan, bebeğim. Yarın gitme zamanı. Seni tatmama izin ver. Bu hikayenin hepsini almadığım bir sonu yok."

Ona bakakaldım çünkü sesi çok ciddiye. "Hâlâ birinden yeni ayrıldım."

"Saçmalık. İkimiz de bunun kaçınılmaz olduğunu biliyoruz, öyle bir kaçınılmaz ki ölene kadar derine işliyor. Ben senin ribaundun olmayacağım Casey Larsen. Ben senin son oyununum."

"Oyunun sonu," diye nefes aldım, ruhumda ona inanmayı çok isteyen parçayı görmezden gelmeye çalışarak. Bu sadece, onu önemseyen tek kişiyi kaybetmiş ve ondan sonra sevdiği biri tarafından ihanete uğramış olan içimdeki çaresiz kızdı.

Hepsi buydu.

Beni serbest bıraktı, geri çekildi ve kıyafetlerimi düzeltmeme izin verdi.

Merdivenlere doğru yürüdüm ve ben daha fazla uzaklaşmadan elimi tuttu.

"Ne yapıyorsun?" Elimi sıkıca kavrayarak beni ileriye doğru götürürken sordum.

"Sana bundan sonra nasıl olacağını gösteriyorum," dedi sakın ve düz bir sesle, merdivenlere varmadan önce beni bir sıradan diğerine götürürken.

"Herkes bakıyor olacak," dedim sessizce ve o da omzunun üzerinden bana sırtıttı.

"Ben de buna güveniyorum Casey," diye karşılık verdi.

Ondan sonra söyleyecek bir şeyim kalmamıştı.

Parker masaya dönerken yol boyunca elimi tuttu, gülümsedi ve sanki her şey normalmiş gibi insanlara merhaba dedi. Bize bakakaldılar, gözleri elimi tuttuğu yere kilitlenmişti. Eşyalarımı toplayabilmem için kısa bir süreliğine beni bıraktı ve sonra çantamı kaptığı gibi omuzlarına kaldırarak bir kez daha elimi tuttu.

Beni yatakhane götürürken benimle konuşmaya çalışmadı. Beni doğruca kapıma götürdü ve anahtarımı çıkarıp kapıyı olabildiğince sessizce açmamı izledi. Nat geç olduğu için yatmaya gideceğini mesajla bildirmişti.

"Sabah ilk iş görüşürüz bebeğim," diye mırıldandı, yüzümü kucaklarken ve onu bir kez daha dizlerinin üzerinde istememe neden olan türden bir öpücük verirken tüm gülümsemesi ve ateşiyle.

Ancak daha sonra, yataktayken, her dokunuşu, her öpücüğü, her şeyi yeniden yaşarken - Nat odanın diğer ucunda usulca horlarken - ona yurt odamın nerede olduğunu hiç söylemediğimi fark ettim.

Yine de o gün olan her şey karşısında bu düşünce hızla kayboldu ve dudaklarımda gerçek bir gülümsemeyle uykuya daldım.

Gray'i bir kez bile düşünmedim.

PARKER

Casey odasına girerken kapı arkasından kapandı ve ben birkaç dakika orada öylece durup kapıya baktım. Sanki yeterince uzun bakarsam tekrar açacakmış gibi.

Sonunda koridorda yürümeye başlamak için kendimi zorlamak elimden gelen tek şeydi... kendimi eve yürümeye zorlamak. Herhangi bir yerde olmak yanlış hissettiriyordu.

onsuz.

Bağımlı bir kişiliğe sahip olduğumu hiç düşünmemiştim ama artık resmilemişti. Casey Larsen'a bağımlıydım.

Ayrıca muhtemelen bir daha asla yüzümü yıkamayacaktım.

Onun kokusunu içime çekerken gözlerim geri döndü. Eskiden erkeklerin bir kızın tadının güzel olduğundan bahsetmesinin saçma olduğunu düşünürdüm. Bir hatunun altına yatmak umurumda değildi ama bunu hiçbir zaman *iyi bir zaman* olarak görmemişim. Bu her zaman istediğimi elde etmek için bir araç olmuştu.

Ama şimdi heyecanlandım. Hype'ı anladım.

Dünyada Casey'nin amcığı kadar güzel tadı olan bir şey olmadığına ikna olmuşum.

Yatahanesinden dışarı adımımı attığım anda kendimi tutamadım. Yüksek sesle bir çığlık attım, yumruğumu havaya kaldırdım, kimin izleyebileceğini umursamadan. Bırakın baksınlar. Kendimi dengesiz hissediyordum... delirmiştim ve hiç umurumda değildi. Yüzümdeki sırtma genişledi, kaslarım hissedebileceğimi bilmediğim türden bir mutlulukla ağrıyordu.

İşte buydu. Onu sınıfta ilk gördüğüm andan beri takıntı haline getirdiğim şey buydu.

Ve şimdi daha fazlasını istiyordum. Onu yanımda, kamyonumda, formamda, yatağымda, aletimde istiyordum... Onsuz asla olmak istemiyordum. Bunun lojistiğı zor olacaktı ama ben her zaman meydan okumayı sevmişimdir.

O utangaç gülümsemesinden gözlerinin bana hissettiğı her şeyi anlatmasına kadar onunla ilgili her küçük şey içime işliyordu. Hay sikeyim. Artık önemli olan başka bir şey düşünemiyordum. Yaptığım her şey onu mutlu etmek, her şeyden çok istediğim bu şeyi inşa etmeye yardımcı olmak için bir araçtı. Attığım her adım hafif ve yüklüydü, sanki içimden canlı bir tel geçiyordu. Sanki bugün onunla saatlerce birlikte olmak yetmiyormuş gibi, sadece bağlantıyı devam ettirmek için ona şimdiden mesaj atmak istedim.

Yarınki günümü planladım ve Cumartesi günkü maçtan önceki son antrenmanımı hatırlayınca inledim.

Planlamam gereken bir başka şey de Casey'nin tribünlerde en önde ve ortada olmasını sağlamaktı.

Kalabalığın içinde nerede olduğunu merak etmek zorunda kalmak istemedim. Başımı çevirip onu görebilmek, her harika oyunun onun sayesinde olduğunu bildiğinden emin olmak istiyordum.

Sikim hâlâ ağrıyordu, sanki orgazm olmamış gibiydim. Pantolonumun içine boşaldığımı fark etmemişti - performans taytlarım sayesinde

siyah eşofmanımın altına giydiğim.

Bunu daha önce hiç yapmamıştım. Kendimi her zaman bir kral gibi kontrol etmişimdir. Yine de onun bir tadına baktım ve sikim patlamaya başladı.

Bunun *Casey Etkisi* olduğuna karar verdim ve buna kızmadım.

Sabah ilk iş ona kahve getirirdim. Dersten sonra ve öğle yemeğinde yanında olurdum. Antrenmana kadar onun yanından ayrılmaz, bunu zaten olduğundan daha fazla sorgulayacağı tek bir anı bile olmadığından emin olurdum.

Ve yapabildiğim anda, onun tadına bir kez daha bakacaktım. Casey Larsen, sen *benimsin*.

OceanofPDF.com

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BÖLÜM 18

CASEY

Kafadan kontak olduğum bir gerçektir. Beynim Parker Davis gibi birinin *benim* gibi biriyle gerçekten ilgilenebileceğine inanmaktan acizdim. Bu yüzden yataktan çıktığımda, hala

Gözlerimden uyku akıyordu, tamamen donup kalmıştım.

Parker gezegendeki en güzel adamdı. Bu bir gerçektir, her yönden tartışılmazdı.

Gömleği dardı, kaslarının her birini vurguluyordu ve lanet olsun... Böyle görünmesi geri kalanımız için adil değildi. Arkama bakma isteği duydum, çünkü dudaklarında kıvrılan gülümsemenin aslında benim için olduğuna hâlâ ikna olmamıştım.

Yanımdan geçen herkes ona bakıyordu ve onları kim suçlayabilirdi ki? Bakmasalar tuhaf olurdu. Dizlerinizin üzerine çöküp ona tapınmak istemenize neden olan, hayattan daha büyük bir çekiciliği vardı.

"Günaydın bebeğim," dedi ve bir kahve uzattı. Bir kez daha en sevdiğim kahve olduğuna bahse girerdim.

Aldım, hâlâ sersemlemiştim. Sözlerimi toparlayamadan yakınımaya eğildi, sesi içimde bir şeyler yapan o alçak, sabit tona düştü. "Benim hakkımda bilmen gereken bir şey var," diye mırıldandı, gözleri gözlerime kilitlenmişti, "verdiğim sözleri *her zaman* tutarım."

Kelimeler aramızda havada asılı kaldı ve ben nutkum tutulmuş bir halde ona bakakaldım. Kendinden emin bir şekilde doğruldu ve elimi tutarak tenime bir öpücük kondurdu.

Tabii ki kızardım, çünkü o dudakların bir gece önce nerede olduğunu düşünmeden edemiyordum...

Kahvenin sıcaklığı ve dokunuşunun damarlarıma sızmasıyla onun yanına geçtim.

"Öğleden sonra antrenmanım var," dedi, sesi özür diler gibiydi, sanki affedilmesi gereken bir şeymiş gibi.

Yarın evimizde bir maç daha olduğunu hatırladım.

"Kiminle oynuyorsun?"

Tüm futbol programını ezberlememiş olmamı sevimli bulmuş gibi gülümsedi. Bana öyle baktığında, geçen hafta hayatımda izlediğim ilk futbol maçı olmasına rağmen, bende izleme isteği uyandırıyordu.

"Vanderbilt. Bu yıl pek iyi görünmüyorlar, ama bu bir rekabet maçı, bu yüzden bizi zorlayacaklardır." Yürürken bana baktı.

"Geleceksin, değil mi?"

Cevap veremeden önümüzdeki öğrenci grubu seyreldi ve onu gördüm - Gray, hemen dışarıda duruyordu. Sınıfının buraya yakın bir yerde olmadığını bildiğim için beni beklediği belliydi.

En azından bugün akşamdan kalma görünmüyordu.

Nefesim kesildi, artık tanıdık gelen üzüntü ve öfke karışımı göğsümde düğümlendi. Ama ben daha ne olduğunu anlayamadan Parker'ın kolu belime dolandı ve eli ait olduğu yere yerleşti. Ne düşündüğünü merak ederek ona baktım ama bana bakmıyordu; bakışları Gray'in üzerindeydi ve gözlerinde açık bir tehdit vardı.

Gray bana doğru yürürken gözleri vahşiydi, omuzları gergindi, çenesi sıkıydı. Birkaç santim ötemde durdu, bakışları Parker'ın kolunun hâlâ sıkıca belimde olduğu yere kilitlenmişti. Yüzü buruştu, acı ve suçlama ifadesinde çarpışıyordu.

"Şu anda gerçek misin, Case?" dedi, sesi inançsızlıkla kalınlaşmıştı. "Dün gece söylentiler duydum ama inanmak istemedim. Doğru olamayacaklarını düşündüm." Başını salladı, gözlerimi ararken yüzü soldu. "Bana yalan söyledin. Her şeyi berbat *edenin ben* olduğumu düşünmemi sağladın. Şu haline bak, bunca zamandır onunla yatıp kalkıyorsun."

Gözleri yaşlarla doldu ve ölmek istedim çünkü onu hiç böyle görmek istememiştim.

"Fahişe," diye fısıldadı, kelimeler keskin ve zehirliydi.

Midem bulandı ve ağzımı açtım ama hiçbir kelime çıkmadı.

Parker düşündüğümde daha hızlı hareket etti. Bir saniye önce yanımda duruyordu, vücudu gergindi ve bir saniye sonra yumruğu

Gray'in yüzünde mide bulandırıcı bir çatlak oluştu. Gray tökezleyerek geri çekilirken haykırdım, eli burnuna gitti ve soluk teninde parlak ve ürkütücü bir kan aktı.

"Bunu bir daha söylersen seni öldürürüm," diye homurdandı Parker, sesi alçak ve tehlikeliydi. Tüm vücudu öfke saçıyor, Gray'e bakarken göğsü kabarıyordu.

Gray tökezleyerek geri çekildi, yüzünü sildi ve kanı yanaklarına bulaştırdı. Bana ne kadar ihanete uğramış hissettiğini gösteren son bir bakış attıktan sonra arkasını döndü ve koridorda gözden kaybolurken sırtı kaskatı kesilmiş bir halde uzaklaştı.

Bir an orada öylece durdum, hissizleşmişim. Dünya bulanıktı, her şeyin kenarları donuk ve sessizdi.

"Öyle demek istemedi," diye fısıldadım, sanki kendimi ikna etmeye çalışıyordum. "Onu öldüreceğim." Parker'ın sesi korkutucu bir şekilde sakindi.

Bu kadar uyuşmuş hissetmeseydim içim ürperirdi. Belimi kavradı ve göğsüm suçluluk duygusu ve kafa karışıklığıyla ağrırken beni kendisine doğru çevirdi. "Sen yanlış bir şey yapmadın," dedi Parker kararlı bir sesle, sanki içimde çözülen her şeyi görebiliyor ve beni tekrar bir araya getirmeye kararlıymış gibi. "Bu mu? Biz mi? Bu *her zaman* olacaktı."

Güldüm, benimmiş gibi hissettirmeyen sert, acı bir ses. "Gray haklı," diye itiraf ettim, sesim ancak fısıltıyı geçiyordu. "Seni gördüğüm andan beri seni istiyordum. Seni aklımdan çıkaramıyordum."

Parker'ın sırtışı sanki ona hayatının en güzel haberini vermişim gibi yavaş ve memnun bir şekilde yayıldı. "Eh," diye mırıldandı, sesi alçalarak, "en azından *kabul* ediyorsun."

Ben tepki veremedi beni kendine çekti, ağzı benimkini nazik olmayan bir öpücükle yakaladı. Eli sırtımdan yukarı doğru kayarak beni sabitledi ve ben kendimi onun sıcaklığında, gömleğini çekiştirmeme, onu daha yakın, daha fazla istememe neden olan yoğunlukta kaybettim. Sonunda geri çekildiğinde kalbim çarpıyordu ve bacaklarım kararsızdı.

Parker sırtarak başparmağıyla yanağımı okşadı. Hiçbir şey olmamış gibi, "Hadi, seni sınıfa götürelim," dedi. Kolu hâlâ üzerimdeyken beni koridorun sonuna kadar götürdü.

Gray'in gözlerindeki ıstırap zihnimde yankılanırken kafam karmakarışıktı.

PARKER

"Aletini yalatıyor."

Jace'in sesi Casey'yle ilgili kurduğum hayali böldü ve ona ters ters baktım.

"Az önce ne dedin sen?" Sesimde açık bir tehditle sordum.

Ellerini kaldırdı, maç için giyinmişti bile. Matty de kim olduğumu anlamamış gibi kaşlarını çatmış beni izliyordu.

"Sadece söylüyorum, neredesin? Çünkü aletini yalatmayı düşünüyormuşsun gibi görünüyordu," diye devam etti Jace.

"Bunu düşünmüyordum," diye homurdandım, kim bilir ne kadar zamandır burada boş boş oturduğum için omuzluklarımı takmaya çalışıyordum...

Çünkü sikimi yalatmayı düşünüyordum.

Casey'nin dizlerinin üzerinde olması şu anda en çılgın fantezimdi ve gerçekten olmasını istediğim bir şeydi... yakında.

Ereksiyonumu bastırmaya çalıştım, şükürler olsun ki zaten futbol pantolonumu giyiyordum ve o kadar da belli olmuyordu... aletim içinden çıkmaya çalışsa da.

Jace maçı hemen önce odun attığım için beni asla bırakmazdı.

Üniformamın geri kalanını giydim, spor psikoloğumuzun bizimle düzenli olarak üzerinde durduğu tüm şeyleri kendi kendime hayal etme, oyunları ve golleri tezahür ettirme üzerinde çalıştım.

Sadece bugün daha *ilginç* tezahürleri vardı. Çünkü ne zaman kendimi pas verirken ya da son bölgeye koşarken hayal etsem... oyun bir oral seksle bitiyordu.

Kendimi toparlamam gerekiyordu. Casey'nin oda arkadaşı işini yaptığı sürece, Casey ön sırada, bitiş çizgisinin hemen arkasında olacaktı. Eğer o son bölgeye girmek istiyorsam, hayali bir orgazmla sonuçlanmadan futbol hakkında gerçekten düşünmem gerekiyordu.

Geçen maçı her oyundan sonra onu düşündüm, kalabalıkta olup olmadığını merak ettim... beni izliyor muydu?

Sonra kafamı kaldırıp ekranda onu gördüğümde... eminim o da bu öpücüğün onun için olduğunu anlamamıştır.

Ama her şey onun içindi. Her şey onun içindi.

"Pekala, bu iş ciddileşiyor Davis. Hangi hayvanın göğsü daha büyük?"
Ona ters ters baktım. "Neden *bunun* odaklanmama yardımcı olacağını düşünüyorsun?" "Çünkü en azından ne kadar zeki ve esprili olduğumu düşüneceksin."

Aletine nasıl masaj yapılmasını istediğinden çok," diye tersledi Jace, fikrinden çok emin bir ses tonuyla.

"Parker'ın siki hakkında konuşmayı kesebilir miyiz?" Matty kollarını gererken başını arkaya atarak yakındı.

"Neredeyse kıskanıyormuşsun gibi geliyor Matty," dedim ona.

"O inç gerçekten de seninle kalıyor, değil mi?" Chappie odanın diğer ucundan seslendi.

"Parker'ın aleti o gün orada bile değildi! Bildiğim kadarıyla daha küçük de olabilirdi!" Matty öfkeyle söyledi.

"Gerçekten mi Matthew? Parker'ın aletini görmemiş gibi mi davranıyorsun?" diye söylendi Jace. "Sanki bir canavar mavi bir balinadan bebek yapmış ve parti için bacaklarının arasına yerleşmiş gibi."

"Bu... tuhaf bir şekilde spesifikti," diye kaşlarımı çattım. Yine de haksız değildi...

"PARKER'IN SIKI HAKKINDA KONUŞMAYI KESEBİLİR MİYİZ?" Matty kükredi.

Bütün soyunma odası kahkahalara boğuldu ve Matty hepimizi tersledi. "Hepinizden nefret ediyorum," diye tısladı.

En azından şimdi dikkatim dağılmıştı.

"Oh, cevap ne, Thatcher?" Vurucumuz Collins seslendi.

"Madem bu kadar nazikçe sordunuz... hatırlatmak isterim -çünkü siz orospu çocukları her seferinde sözümü kesiyorsunuz- şaka, 'hangi hayvanın göğsü daha büyük' şeklindeydi," diye başladı Jace.

Sözünü kesme isteğime karşı koydum.

"Bir Z-bra," diye bitirdi Jace... tam da Koç Everett soyunma odasına girerken.

Bu durum Jace'e homurdanmamızı ve bir şeyler fırlatmamızı engellemedi - çünkü biz böyle profesyonellerdik.

"Lanet olsun. Aklınızı başınıza alın," diye bağırdı Koç, tünelden aşağı doğru koşmaya hazırlanırken, diğer bazı kelimelerle birlikte.

"İyi hissediyor musun, QB?" Jace bir aşağı bir yukarı zıplayarak bağırdı.

Omuzlarımı geriye atarak sııttım. "Ben her zaman iyiyimdir, Thatcher." Homurdandı ve başını salladı.

Tünelden aşağı koştuk ve kalabalığın gürültüsü üzerimize yuvarlandı, stadyum heyecanla kükrüyordu. Parlak stadyum ışıkları her şeyi canlandırıyor, hava binlerce insanın enerjisiyle doluyordu. Kalbim göğsümde çarpıyordu, ama sadece maç beklentisinden değil. Tribünleri taradım, *onu* arıyordum.

Ve işte oradaydı.

Ön sırada, tam istediğim yerde oturuyordu.

Ve lanet olsun... Yine sertleşmeye başlamıştım. Odasına teslim ettiğim, arkasında adımın yazılı olduğu formayı giymişti, sanki oraya nasıl geldiğinden emin değilmiş gibi etrafına bakarken biraz gergindi.

Oda arkadaşı yanındaydı ve ağzını kaç kez açtığına bakılırsa bir dakika içinde bir mil konuşuyordu, ama Casey'nin gözleri... onlar benim üzerimdeydi. Yüzüme yayılan gülümsemeye engel olamadım.

Mükemmel.

Kaskımı takmadan önce onunla sadece bir saniye göz göze geldim ve sahaya geri döndüm. İhtiyacım olan tek şey buydu. O buradaydı. Beni izliyordu. Şimdi ona bir gösteri yapma zamanıydı.

Maç hızlı başladı, Vanderbilt her zaman olduğu gibi sert bir şekilde üzerimize geldi ama bunun beni korkutmasına izin vermedim.

Böyle oyunlar için yaşadım.

Jace'in kafamın nerede olduğu konusundaki endişeleri boşunaydı. Casey izlerken Süpermen gibi oynamamamın imkânı yoktu. Onun sadece birkaç metre ötemde oturduğunu, her hareketimi, her pası, her oyunu izlediğini düşünmek... bu beni zorluyor, daha keskin, daha hızlı olmamı sağlıyordu. Beni en iyi halimle görmesini istiyordum.

Topu aldım ve ağırlığının avucuma yerleştiğini hissettim. Geri çekilip sahayı taradım. Matty çoktan Vanderbilt'in savunma hattını kolaymış gibi geçmeye başlamıştı. Topu dar bir spiralle fırlattım ve onun topu havadan kaparak bize on beş metre kazandırmasını izledim.

Kalabalık kükredi ama ben bir sonraki oyun için sıraya girmiş olduğumdan zar zor duydum. Acele hücum benim tercihimdi ve Vanderbilt'in

izgiye ulaşmak için çabaladı. Koşucu bekimiz Griffin'e hızlı bir pas verdim ve o da hızla ilerledi, iki savunmacıyı da peşinden sürükledi ve sonunda yere indirildi, ancak bu, biz son bölgeye on metre daha yaklaşmadan önce olmamıştı.

"Devam edelim," diye bağırdı Koç saha kenarından, hızlıca dizilmemizi işaret ederken sesi aceleciydi. Bir sonraki oyunu söyledim, gözlerim savunmayı taradı, yer değiştirmelerini izledim, güvenlik oyuncularını yukarı doğru hareketlendi, saldırmaya hazırđılar.

Atış anında, topu yanıma sıkıştırarak sağa doğru koşmaya başladım. Savunma değişti, yararlanabileceğim kadar geniş bir boşluk bıraktı ve sahanın aşağısına doğru koşmama izin verdi. Kalabalık çılgına dönmüştü, ses ayaklarımın altındaki zemini sarsıyordu ama tek düşünebildiğim bitiş çizgisine ulaşmaktı. Ona ulaşmak.

Sola kaçtım, sonra sağa daldım, bir savunmacıyı geçtim ve diğerinden kıl payı kurtuldum. Her adımda gol bölgesine yaklaşıyordum ve heyecanın damarlarımda dolaştığını hissedebiliyordum. Gol çizgisiyle aramda sadece bir adam kalmıştı, gözleri bana kilitlenmiş, beni indirmeye hazırđı.

Normalde sınırların dışına kaçardım ama bugün Casey'nin gözleri üzerimdeyken kendimi yenilmez hissediyordum. Öne doğru atıldı ve ben de kendimi havaya fırlatarak tek bir hareketle onun üzerinden atlardım.

Bir kalp atışı için zaman dondu, ben onun sırtının üzerinden süzölürken dünya etrafımda bulanıklaştı. Sonra bir gümbürtüyle ayaklarım ime çarptı. Kalabalık patladı.

Gol!

Doğrudum, topu yüksekte tutuyordum, göğsüm kabarıyordu. Bu oyunu bu yüzden oynuyordum.

Benimle birlikte kutlamaya koşan takım arkadaşlarıma dönüp baktığımda adrenalinim yükseliyordu. Ama işim bitmemişti. Henüz bitmemişti.

Casey'nin oturduğu yere doğru koştum, kalbim beklentiyle çarpıyordu. Kalabalık hâlâ çılgına dönmüştü, tezahüratlar kulaklarımda yankılanıyordu ama benim odaklandığım tek bir şey vardı. Tek bir kişiye.

Onunla.

Kaskımı çıkarıp yere attıktan sonra kendimi parmaklıkların üzerine attım ve gözlerim onunkilere kilitlendi. Bir an için yüzünde beliren şaşkınlığı gördüm.

Ona düşünmesi için zaman vermedim.

Tek kelime etmeden elimi saçlarına doladım, eğildim ve onu öptüm, onu tadarken kalabalığın gürültüsü arka planda kayboldu, geçen gece amını yaladığım gibi ağzının derinliklerini yaladım. Dudaklarıma karşı inledi ve öpücüğüm daha sert, daha çaresiz bir hal aldı. Etrafımızdaki kalabalığın uğultusuna rağmen bunu sürdürdüm. Bunun ne olduğunu tam olarak bilmesini istiyordum. Bunu stadyumda bir yerde görmesini istedim. Bunu ekranda izlemesini ve bilmesini istedim.

Bu kız benimdi.

Geri çekildiğimde sırtarak futbol topunu onun eline tutuşturdum. "Bu sizin için leydim," dedim, sesim sadece onun duyabileceği kadar kısıktı.

Gözleri kocaman açılmıştı, bana bakarken nefesi sevimli küçük soluklarla çıkıyordu, hala olanları idrak ediyordu. Ona bir öpücük daha verdim ve sonra aşağı atladım, kalabalığın ne kadar gürültülü olduğunu, hakemin düdüğünü çaldığını ve Koç'un kelimenin tam anlamıyla aklını kaçırdığını fark ettim.

Sırıttım ve kaskımı kapıp takıma doğru koşmadan önce kalabalığa el salladım. Ama ona son bir kez daha bakmaktan kendimi alamadım.

Hâlâ beni izliyordu, topu bir tür can simidiymiş gibi tutuyordu, yüz ifadesi şaşkınlık, heyecan ve başka bir şeyin karışımıydı. Bana onu yakalamaya biraz daha yaklaştığımı söyleyen bir şey.

Oyun henüz bitmemişti ama zihnimde çoktan kazanmıştım.

"Hâlâ sikini yalatmayı düşündüğünü biliyordum," dedi Jace ben saha kenarına dönerken, yüzünde kocaman, şapşal bir sırıtışla bana dirsek atarak.

"Git saçını düzelt," diye alay ettim. Ama ben de sırtıyordum.

Bu, Casey'nin *her şey olmasının* bir başka nedeniydi. O her şeyi daha iyi yapıyordu. Hayatım boyunca sevdiğim oyunu bile.

CASEY

"Nefes alamıyorum," diye bağırdı Nat, kolumu tutup beni kelimenin tam anlamıyla sarsarak. "Nefes alamıyor musun? Bunu herkesin önünde yaptı... ESPN'de

bu oyun!" Nefes nefese kalmıştım, biraz başım dönüyordu çünkü olanlardan dolayı hâlâ hiperventilasyon geçiriyordum.

Nat'in heyecanı beynimi allak bullak etmeseydi, sadece rüya gördüğümü düşünecektim. Rüyamın bunun için yeterince yaratıcı olmayacağından eminim.

"Sen tanıdığım en şanslı orospu çocuğusun, Casey Larsen. Ayrıca telepatik yeteneklerim olduğundan da eminim... çünkü bunun senin yılın olacağını sana kim söyledi? Bu kız," dedi ve sonunda beni bırakıp iki başparmağıyla kendini işaret etti.

"Az önce 'orospu çocuğu' mu dedin?" Etrafımızdaki insanların bana bakıp benim hakkımda konuşmalarını görmezden gelmeye çalışarak sordum.

"Daha çok kız gücü gibi hissettirdi," diye cevap verdi Nat, zıplayıp beni tekrar sallamaya başlamadan önce. "Parker sana aşık. Parker sana aşık."

"Otur," diye tısladım, yüzüm kıpkırmızıydı. Tabii ki bu onu işimmiş gibi izlememi engellemedi. Jace'le şakalaşmasını izlerken her ayrıntıyı yakalıyordum.

"Çimdikle beni," dedim aniden... her ihtimale karşı.

Nat bana kıs kıs güldü ve itaatkâr bir şekilde kolumu sıktı... sertçe.

"Ah," dedim etrafıma bakarak. Hayır, hâlâ buradaydım. Bu gerçekten olmuştu.

Parker'ın sahaya geri dönmesini izledim. "Nat," dedim ona, bir tür futbol tanrısı gibi oynamasını izlerken garip bir şekilde üzgün hissediyordum. Çünkü bu bana çok büyük bir şeymiş gibi geliyordu ve bundan sağ çıkmamın nasıl mümkün olabileceğinden emin değildim. "Ne yapmalıyım?"

Çenemi tuttu ve beni ona bakmaya zorladı. "Kızım, sıkı tutun ve yolculuğun tadını çıkar."

Nat beni bıraktı ve gözlerim tekrar sahaya kaydı.

"Yolculuğun tadını çıkarın," diye mırıldandım kendi kendime, Parker tamamlanmış bir pas daha atarken kalabalığın çığlıklarını dinliyordum.

Gerçekten denemek istedim.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BÖLÜM 19

CASEY

"W Bunu yine mi yapıyoruz?" Yata Khanemize döndüğümüzde inledim ve Nat beni futbol takımının bu gece vereceği parti için hazırlanmaya zorladı. Parker'ın bir sürü postası vardı. görüşmeleri kazanmış ve Nat'ten işi bitene kadar bana göz kulak olmasını istemişti.

Çünkü belli ki şu an için dikkat edilmem gerekiyordu.

Her ne kadar Gray'in ilk maçta sarhoş olduğu ve hasta hissettiği için beni ekmesiyle karşılaştırıldığında, birinin eve sağ salim dönmemi sağlamak için kendi yolundan çıkması kesinlikle farklı bir deneyimdi.

Çok yakından incelemek istemediğim bir şeydi çünkü "Parker Davis Mükemmel Olabilir" sütununda bir işaret daha vardı... ve henüz buna inanmaya hazır olduğumdan emin değildim.

"Çünkü takımın yıldız oyun kurucusuyla çıkıyorsun ve o sana bir üniversite partisinin nasıl *olması gerektiğini* gösterecek. O serserinin tam tersi," dedi ve Gray'den bahsederken cümlesinin sonunda biraz hırladı.

Dudağımı ısırdım, hem korku hem de beklenti damarlarımda dolaşıyordu.

Nat telefonuna bakarken kıkırdadı.

"Peki sen kiminle mesajlaşıyorsun?" Fırçamı yere bıraktım ve o anda ne kadar heyecanlı görüldüğüne bakıp sırtımdan sordum.

"Hunter," diye iç geçirdi, telefonunu göğsüne bastırarak. O ve yan hakem o meşum partiden beri ateşli ve ağırdılar.

Beni hala ağlattığı için düşünmek istemediğim...

"Belki de evde kalmalıyım. Sanırım partiler ve benim bir arada olamayacağımı kanıtladım," diye üsteledim, bana bakmak için döndüğünde.

Nat telefonunu yere attı, bana doğru koşarken sarı saçları arkasında uçtu ve beni yatağıma geri yatırdı.

"Dinleyin hanımefendi. Bu partiye gidiyoruz. Eğleneceksiniz. Sarhoş olacağız. Ve ateşli yeni erkek arkadaşın sana hayatın güzel yanlarını gösterecek. Anladın mı?" dedi parmağını yüzüme doğru sallayarak.

"Bırak beni," diye kamburlaştım, omuzlarını ittim. Küçük, güçlü bir şeydi.

"Natalie, yeni muhteşem erkek arkadaşımın beni aptal gibi becermesine izin vereceğim ve ben de kurtulacağım," dedi, kaşlarını şehvetle yukarı aşağı kaldırarak.

"Ne? Hayır! Ve o benim erkek arkadaşım değil. Bir erkek arkadaşım vardı ve beni aldattığı için onu daha yeni terk ettim. Birkaç gün sonra yeni bir erkek arkadaşım olamaz!"

"Ah, kızım. İnkâr ediyorsun. Parker Davis *kesinlikle* senin erkek arkadaşın," dedi ve sonunda atlarken bana sırtıttı.

"Bu gerçek olamaz, Nat. Her şey çok hızlı oldu. Bu kadar hızlı hiçbir şey devam edemez," diye fısıldadım. "Gray ile bir şeyler inşa etmek için yıllarım vardı. Sonunda birlikte olduğumuzda sonsuza dek sürebileceğini düşündüğüm bir temel inşa etmek için." Pencereden dışarı baktım.

Natalie'nin sırtışı azaldı ve yanıma oturdu.

"Seni incittiği için üzgünüm. Bunu yaptığı için onu öldürmek istiyorum."

Ayak parmaklarımdaki pembe cilaya bakarak ayağımı dışarı attım.

"Sanırım bir parçam da Ben'in tüm bunlar hakkında ne düşüneceğini merak ediyor. Gray'den bu kadar kolay vazgeçtiğim için utanır mıydı?"

Nat uzun bir süre sessiz kaldı.

"Açıkçası kardeşinizle hiç tanışmadım ama bana anlattıklarınızdan onun kim olduğu hakkında oldukça iyi bir fikir edindiğimi hissediyorum. Ve kız kardeşini böyle seven bir adam... bir erkeğin ona kötü davranmasını asla kabul etmez - en iyi arkadaşı olsun ya da olmasın."

İtiraz etmek için ağzımı açtım. Belki de Gray'i dinlemek için yeterince zaman ayırmadığımı söylemek için. Belki de içki sorunu için yardıma ihtiyacı vardı ve bana en çok ihtiyacı olduğu anda ona sırtımı dönmüştüm. Belki de yeterince iyi bir kız arkadaş olamamıştım.

Sanki aklımı okuyor gibiydi.

"Bir erkeğin kötü davranışlarından sen sorumlu *değilsin* Casey. Şimdi bunu benim için tekrarla, hemen şimdi."

"Bir erkeğin kötü davranışlarından ben sorumlu değilim," diye itaatkâr bir şekilde tekrarladım. "Aferin kızıma," dedi bana çak bir beşlik yaparak.

"Şimdi bu yataktan kalk ve

Hazırlanmaya başla. Bir partimiz ve ulaşmamız gereken daha fazla orgazm var. Tabii ki *daha fazla orgazma* vurgu yapıyorum."

Parker'ın bana *daha fazla* orgazm yaşatabilme kapasitesini düşünmemeye çalışarak dudağımı ısırdım.

Yine de kaybedilmiş bir çabaydı.

Parti için hazırlandım.

Nat kapıyı açtı, Parker yanından geçip gitmeden önce zar zor bir "Hey" diyebildi, gözleri başka hiçbir şey görmüyormuş gibi bana odaklanmıştı. İki adımda oradaydı, elleri belime dolandı ve beni kendine çekti, ben daha gözümü kırpamadan ağzı ağzımdaydı. Sanki ayrı kaldığımız süre boyunca nefesini tutmuş gibi beni öptü ve ben eridim, ellerim omuzlarını kavradı, dünya onun tadına ve kalp atışlarının bana çarpma hissine daraldı.

Nat yüksek sesle boğazını temizlemeye başlayana kadar öylece kaldık. Parker bana bakacak kadar geri çekildi, dudakları o dayanılmaz sırtışıyla kıvrıldı. "Bu arada harika görünüyorsun." Eli belimde oyalanıyor, parmakları sanki bana dokunmadan duramıyormuş gibi kumaşı okşuyordu. Nat ve ben formalarımız ve mini eteklerimizle kalmaya karar vermiştik ve Parker'ın bana bakışına bakılırsa -sanki beni yemek istiyormuş gibi- bu kararından çok memnundu.

"Bana aldırmayın," diye mırıldandı Nat odanın öbür ucundan. "Şu anda vibratörümü çıkarmamın sosyal olarak kabul edilemez olmamasını dileyerek burada olacağım. İkiniz de çok ateşlisiniz!"

Parker alay etti, ben de güldüm ama ikimiz de ona bakmadık. İkimiz de kendi küçük dünyamızda kapana kısılmıştık, bu dünyaya nasıl geldiğimi hâlâ anlamıyordum.

"Gitmek istemiyorum," diye hırladı. "Sadece seni alıp götürmek ve kendime saklamak istiyorum. Herkes sana bakıyor olacak." Durdurmak imkânsızmış gibi beni tekrar öptü.

"Hayır, efendim," diye araya girdi Nat. "Kızımız bu partiye gidiyor ve siz de ona iyi vakit geçirteceksiniz."

"*Bizim* kız mı?" diye sordu, sesinde garip, ipek gibi tehlikeli bir ton vardı. Nat dramatik bir şekilde yutkundu. "Özür dilerim efendim... Babacığım. KIZINIZI kastetmiştim. Kesinlikle *senin* kızın."

Gülmeye başladım ve duramadım. Eğildiğimde gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyordu. Sonunda ayağa kalktığımda Parker bana bakıyordu... bakışlarında asla anlayamayacağım o şaşkın ifade vardı.

"Ne?" diye sordum. Yüzümü silerek ve aniden kendimi bilinçli hissederek sordum.

"Gülüşünün sesini seviyorum bebeğim," diye mırıldandı ve ben kızardım, çünkü bunu söyleme şekli kulağa çok... samimi geliyordu. Sanki yatakta birbirimize dolanmıştık.

Ya da belki de bu sadece hüsnükuruntu...

Nat yüksek sesle boğazını temizledi. "Şu anda ikinizin yaydığı cinsel enerji yüzünden kendiliğinden alev almamı istemiyorsanız... muhtemelen gitmelisiniz. Ama endişelenmeyin, sokağa çıkma yasağı olmadığını bildirmekten mutluluk duyuyorum. Bu yüzden onu istediğiniz kadar geç saate kadar dışarıda tutmakta özgürsünüz." Neredeyse şeytanca sırıttı. "Ve istediğin kadar geç demek istiyorum."

Parker hafifçe eğlenmiş görünüyordu ve dramatik bir şekilde iç çekti. "Eğer mecbur kalırsak," diye inledi ve elimi tutup beni odadan çıkarmadan önce bir öpücük daha verdi.

"Bizimle geliyor musun?" Durması için Parker'ın elini çekerek sordum.

Nat sırıttı ve telefonunu kaldırarak küçük bir hareket yaptı. "Hunter az önce bana mesaj attı ve partiden önce... küçük bir *ikram* istediğini söyledi," dedi gözleri parlayarak. "Seninle orada buluşuruz."

Parker homurdandı, yüzünü boynuma gömerken bir kolunu belime doladı. Dili tenimi yaladığında ürperdim.

"Tamam," dedim garip, yüksek bir sesle. "Orada görüşürüz."

Parker beni koridora sürükledi. Bir anda ne kadar kalabalık olduğunu fark etmemiş gibi davrandım. Sanki Parker Davis'in burada olduğu haberi yayılmıştı ve yurttan kalan tüm kızlar kendilerini tanıtmak için dışarı çıkmışlardı. Bazı kızlar daracık havlularla ortalıkta dolaşıyordu, gerçi makyajlarına bakılırsa yeni duş almadıklarından emindim.

Ama Parker onları görmemiş gibiydi. El sallamalarına ya da adını söylediklerinde cevap vermedi. Sadece başımın yanını öptü ve beni yanlarından geçirdi.

Bende ne buluyordu? Yürürken tek düşünebildiğim buydu. Bu bir hafta içinde solsa ya da sönse bile... ya da yarın... hayatımın geri kalanı boyunca, şu anda aklımdan neler geçtiğini asla anlayamayacaktım.

Parker'ın kocaman siyah kamyoneti binanın hemen önüne, park yasağı olan bir alana park edilmişti. Ama ön panelinde hiç park cezası yoktu. Gerçi genelde kampüs polisi ön tarafta rölantide bile dursanız ceza yazardı.

Görünüşe göre tanrı olduğunuzda kurallar farklıymış.

Kamyonetine binmeme yardım etti ve sonra ön tarafa doğru yürüyüp bindi. Ona baktım, sonunda onu tüm ihtişamıyla görme şansına sahip olmuştum.

Parker sürücü koltuğunda arkasına yaslandı, bir eliyle direksiyonu kavrarken diğer kolunu kaldırımdan uzaklaşırken omuzlarıma doladı. Göğsüne ve kollarına doğru şekilde yapışan beyaz V yakalı bir gömlek giymişti, kolları altındaki kasları gösterecek kadar dardı. Gömlek bronz teninin derinliğini, hafif kumaşla tezat oluşturan zengin bir sıcaklığı ortaya çıkarıyordu ve o kıpırdandıkça, parmakları dalgınca omzuma dokundukça bakmaktan kendimi alamadım.

Gri eşofman altı kalçalarına tehlikeli bir şekilde iniyordu ve her kıpırdadığında gömleği Adonis hatlarının sert kesimini, bel kemerinin altında kaybolan o keskin olukları ortaya çıkaracak kadar kalkıyordu. Kasketini ters takmıştı, kahverengi saçlarının telleri alnına zar zor değiyordu. Bu da yetmezmiş gibi... gümüş, sade bir zincir takmıştı, gömleğinin yakasının hemen üzerinde duruyordu, ışığı yakalıyor ve gözlerimi boynunun çizgisine, çenesine, tıraş etme zahmetine katlanmadığı kirli sakallarına çekiyordu.

Muhtemelen bunu hiç düşünmeden giymiş, bir hayalden fırlamış gibi görüldüğünden tamamen habersizdi.

"Bana böyle bakmaya devam et ve neler olacağını gör," diye birdenbire homurdandı, elimi tuttu ve kucağına koydu... ve sadece kucağına değil... uyluğundan aşağı uzanan devasa, sert aletine.

Neredeyse bayılıyordum. Bu bir gerçektir. Külotum tamamen ıslanmıştı ve kendimi toparlamak için geriye doğru saymaya çalışıyordum. Ama sonra... sanki elimin kendi aklı varmış gibi... sıktım.

"Siktir," diye homurdandı ve kamyon sarsılarak kaldırıma çıktı, sert bir sarsıntıyla ikimizi de öne fırlattı. Parker'ın elleri direksiyona uçtu, bir ağacı kıl payı atlatırken bizi sabitledi, yola geri dönerken lastikler gıcırdayordu. Durdu, göğsü kabarıyordu, elleri direksiyonu o kadar sert kavıyordu ki parmak eklemleri beyazlaşıyordu.

Bana döndü, gözleri karanlık ve yoğun, nefes alış verişleri düzensizdi. "Anlamıyorsun," dedi, sesi alçaktı, çığ bir şeyle kalınlaşmıştı. "Seninle olan her şey... daha fazlası. Tek istediğim ellerinin her saniye üzerimde olması. Ama lanet olsun, bir erkeği uyarman gerek bebeğim. Eve tek parça halinde varmak istiyorum."

Cevap veremedi eli yukarı kaydı, saçlarının arasından geçti, dudakları dudaklarıma çarparken parmakları kavradı, şiddetli ve aceleci, sanki şimdiye kadar her şeyi geri tutmuş gibi. Beni aklıktan ölüyormuş gibi, yeterince yaklaşamıyormuş gibi öptü, parmakları sanki kaçmamdan korkuyormuş gibi sıkılaştı.

Parker geri çekildi, sanki büyük bir kararın eşiğindeymiş gibi parçalanmış görünüyordu.

"Sadece bir tadımlık," diye mırıldandı aniden, sanki kendi kendine konuşuyormuş gibi.

Bir saniye sonra emniyet kemerini çıkardı ve bana doğru hamle yaptı, eli kalçamdan yukarı kayarak eteğimi yukarı itti. Bir saniyeliğine külotumun kenarını izledi ve sonra malzemeyi geçti, iki parmağını içime sokmadan önce parmak uçlarıyla yarığımı kızdırdı.

"Parker!" Nefes nefese kaldım, başım koltuğa düştü.

"Benim için çok ıslaksın bebeğim," diye mırıldandı. "Sen çok iyi bir kızsın."

İnledim, övgü tenime işledi.

"Seni parmaklamamı ister misin bebeğim, ikimize de ihtiyacımız olanı vereyim?"

Cevap olarak nefesim kesildi ve onun cevap olarak verdiği seksi kahkaha neredeyse o anda boşalmama neden oluyordu.

"Bana sözlerini söyle," diye emretti, ağzını benimkine doğru kaydırды, bana bakmak için çekilmeden önce dili bir saniyeliğine tembelce içeri kaydı.

"Beni parmaklarınla becer, Parker. Bunu istiyorum," diye fısıldadım, hemen parmaklarını içeri ve dışarı pompalamaya başladığında biraz ölüyordum, kolunun kordonlu kasları hareket ettikçe esniyordu.

"Evet. Lütfen. Lütfen. *Lütfen*," diye yalvardım.

"Öp beni," dedi Parker kabaca, tepkilerimi izlerken loş ışıkta gözleri parlıyordu.

İnledim ve ağız benimkine doğru hareket etti, üçüncü bir parmağını içeri sokarken dudaklarım dilini emdi.

"Sikimi boğacaksın, bebeğim. Öyle değil mi? Amin çok açgözlü, parmaklarımı çok sıkıyor." Tekrar bağırdığımda güldü. "Daha fazlasını istediğini biliyorum," diye yatıştırdı. "Bu gece sana daha fazlasını vereceğim."

Alnını alnıma bastırdı, kaslarım titrerken beni ona bakmaya zorladı ve ben dağılmaya başladım.

"İşte bu. İşte benim seksi, mükemmel kızım. Benim için gel. *Şimdi*."

Ben orgazm olurken çığlıgımı yuttu, sıcak zevk dalgaları içimde titreşiyordu. Ben parmaklarının yavaş ve yumuşak hareketleri etrafında kenetlenirken, o beni coşku içinde becerirken yüzü gergindi.

Parker'ın parmaklarını göbeğimden çekip ağızına götürmesini izledim, parmak uçları döllerimle parlıyordu... ve sonra onları en sevdiği dondurma tadıymışım gibi yaladı.

"Tatlı kızım, bana tam olarak istediğimi veriyorsun," diye mırıldandı. Beni usulca öpmeden önce parmağını bir saniye daha emdi. Şefkatle. Dudakları yavaşça benimkilerin üzerinde gezindi ve ben bir kez daha... ikimizin tadıyla inledim. "O kadar güzelsin ki," diye mırıldandı geri çekilirken, bakışları Sanki ezberlemeye çalışıyormuş gibi yüz hatlarımın üzerinde geziniyordu.

"Kahretsin," diye inledi koltuğuna geri oturup kamyonu vitesine takarken. "Bunun beni geceyi geçirmeye yeteceğinden emin değilim."

Eşofmanından kaçmaya çalışan canlı, nefes alan bir canavar gibi olan aletini aşağı uzatıp ayarlarken yüzü acı içindeydi.

"Sana yardım etmemi ister misin?" Utangaç bir şekilde sikine uzanarak sordum. Elim tutup bacağımanın üzerine koydu ve gerçekten istediğim şeye dokunmamı engelledi.

"Şu anda onun yanına yaklaşırsan partiye asla gidemeyiz. Uçurumun kenarındayım, bebeğim. Beni öldürmeye çalışmayalım. Daha mükemmel amcığını bile hissetmedim."

Sanki orgazm olmamışım gibi koltuğumda kıpırdanırken onun kendini beğenmiş bakışlarını görmezden gelerek kızardım ve tekrar yola baktım.

"O' demek istedin, değil mi?" Bir saniye sonra sikini işaret ederek nihayet sordum.

Parker sırtıttı, bu etki o kadar çarpıcı ve seksiydi ki bir an için neden bahsettiğimi unuttum.

"Hayır. Benim aletim kesinlikle bir 'erkek' ve kendi özgür iradesine sahip. Her zaman kontrolün bende olduğunu düşünürdüm... ama seninle tanıştığımndan beri." Bana göz kırptı. "Onu zapt etmeye çalışmayı bıraktım. Seni gördüğüm andan beri hiç durmadan ereksiyon halinde olduğuma eminim."

Ona bakakaldım ve sonra *hâlâ* çok sert olan sikine baktım.

Bir kolunu onun önüne koydu. "Ona biraz yer aç bebeğim. Sadece bu kadarını kaldırabilir."

Homurdandım, bir kez daha kıpırdandım, ağzını her açtığında ya da ona her baktığımda ya da Parker Davis'le herhangi bir şey olduğunda hissettiğim acıyı dindirmeye çalıştım.

"Bana senin hakkında gerçek bir şey söyle," diye aniden ağzımdan kaçırdım, kamyondaki cinsel gerilim çok fazla gibi hissettirdiğinde. "Bana internette okuyamayacağım ya da kampüste senin hakkında duyamayacağım bir şey söyle."

Bana baktı ve sonra tekrar yola baktı, sanki derin derin düşünüyormuş gibi başını eğdi. Dudaklarında bir başka yavaş sırıtiş belirdi.

"Ailem ilk görüşte aşka inanır," dedi sonunda usulca, sanki bu sözlerin beni korkutacağını biliyormuş gibi.

Çünkü o kelime... şu anda yakınımızda olmamalıydı. Ama sanırım ondan bir şey istemiştım.

"Bildiğim kadarıyla ailemdeki her erkek, bir bakışıyla kızlarının aradıkları kişi olduğunu anlardı. Bunun benim için geçerli olduğunu hiç düşünmemiştim. Şaşkınlığımı hayal edin..."

Sözleri kesildi... ve mavi bakışlarındaki kahkahaya bakılırsa, bitirmesini istememi bekliyordu.

Ama yapmadım, kıkırdamasını duymazdan geldim ve partinin olduğu yerin yanındaki evin garaj yoluna girene kadar yolculuğun geri kalanında sessiz kaldım.

Küçük beyaz evi göstererek, "Burası benim evim," dedi.

"Yalnız mı yaşıyorsun?" Şaşırarak sordum. Sanırım Jace ve Matty ile birlikte yaşadığını sanmıştım.

"Alanımı seviyorum ve eve getirdikleri kızları her zaman iyi takip etmiyorlar," dedi. "Sana daha sonra bir tur attırırım. Jace'in peşimize düşmesini istemiyorum. Nerede olduğumu sormak için on iki kez mesaj attı."

Kapıyı açmak için hareket ettim ve o hırladı. Kelimenin tam anlamıyla hırladı. "Orada kal," diye emretti, kamyondan atladı ve sonra bana yardım etmek için etrafta koşturdu.

"Beni öldürmeye mi çalışıyorsun?" Daha önceki sözlerini tekrarlayarak sordum. Beni tekrar öptü... sanki kendine engel olamıyormuş gibi ve sonra eğildi, böylece dudakları kulağıma değiyordu.

"Seni kendime aşık etmeye çalışıyorum."

Bu anonsla birlikte elimi tuttu ve beni açık ön kapıdan müzik seslerinin yükseldiği ve Jace'in eşiğe yaslanmış, dramatik bir şekilde saatine baktığı yan kapıya götürdü.

"Hoş geldiniz, *Inner Sanctum Üyeleri*," dedi kollarını ikimizin de omuzlarına atarak. "Biz de sizi bekliyorduk."

"Az önce bize ne dedin sen?" Parker, artık bana dokunmaması için Jace'in kolunu omzumdan kaydırarak sordu.

Jace homurdandı ve bana baktı. "Sence *Core Crew*'u sever mi? yoksa *Sadakat Birliği* mi daha iyi?"

"Aslında ben daha çok *No Drama Llamas*'ı severdim," dedim gülümseyerek. Parker kaşlarını çattı, sanki aramızda bir şaka olmasından hoşlanmamış gibiydi.

Jace bizi eve götürürken Parker'a, "Ondan hoşlandım," dedi. "Bence o bizde kalsın."

Parker kulağıma "Plan bu," diye fısıldadı ve ben çıldırmış olmalıydım çünkü ondan sonra bir kelime daha duyduğuma yemin edebilirdim. Kulağa *sonsuz*a kadar gibi geliyordu.

Bu parti diğerlerinden tamamen farklıydı. Kapıdan adımımızı atar atmaz, formalı bir adam Parker'a bir bira uzattı, ona saygıyla başımı salladım ve beni şaşırtarak, sanki özel bir kulübe adım atmışız gibi bana karışık bir içki uzattı.

Parker yanımda durdu, bir kolunu belime doladı, kalabalığın içinde bana rehberlik etti, dokunuşu sağlam ve sabitti. İçeri girer girmez insanlar ona akın etti, sanki bir tür manyetik çekim gücüne sahipti. El sıkışmalar, sırt sıvazlamalar ve ona doğru atılan bilmiş sırıtışlarla dolu bir akış vardı, ama odağı hiç değişmedi. Ne zaman biri onu bir konuşmanın içine çekmeye ya da dikkatini çekmeye çalışsa, beni daha yakına çekiyordu. Biriyle konuşmaya karar verdiğinde ise bırakmazdı, parmakları yan tarafımda yavaş ve dalgın daireler çizdi, sanki konuşurken kendi bölgesini işaretliyormuş gibi. Saçlarımla oynadı, parmakları omzumu okşadı. Aynı zamanda

Her konuşmaya beni de dahil ederdi, futbol gibi hakkında hiçbir fikrim olmadığını bilmesi gereken bir konu olsa bile.

Onları karşılaştırmaya devam etmek istemiyordum ama elimde değildi. Gray birlikte gittiğimiz iki partide bana ikinci plandaymışım gibi davranmıştı, sanki arkadaşları yerine benimle ilgilenerek bana iyilik yapıyormuş gibi. Parker ise bana her şeyin merkezindeymişim gibi davranıyordu. Sanki partiye gelmesinin sebebi benmişim gibi.

Kızlar iri gözlerle bakıyor, birbirlerine fısıldıyor, birkaçı koluna dokunmaya çalışacak kadar cesur davranıyor, yanından geçerken ona sürtünüyor. Ama Parker her seferinde kurnazca yer değiştiriyor, ipucunu anlamadıklarında ara sıra kollarını itiyordu.

Ve düşünmeye devam ettim... Bunun bir bit yeniği olmalı.

Parker takımındaki bazı oyuncularla konuşurken koluna dokundum. Ne istediğimi görmek için hemen cümlenin ortasına eğildi.

"N'aber bebeğim?"

"Ben tuvalete gidiyorum," diye mırıldandım ona.

Etrafına bakınarak başını salladı. "Tamam, Jace ya da Matty'den anahtarı alayım."

"Sırada bekleyebilirim," diye fısıldadım ve bana kuşkulu bir bakış attıktan sonra tekrar etrafına bakındı ve Matty'yi gördü.

"Hey, Matty. Anahtara ihtiyacım var," diye seslendi ve siyah saçlı diğer en iyi arkadaşısı mutfaktan başını sallayarak bize doğru yöneldi.

Bu arkadaş grubunun bir parçası olmak için başvurmaları mı gerekiyordu? Çünkü *Sadakat Ligi'nin* kriterleri bu tür bir güzellikse... benim başvuruma bakmaları mümkün değildi.

Matty, Jace ve Parker'la aynı türden bir güzelliğe sahipti, bir odaya girdikleri her seferinde baş döndüren türden. Siyah saçları kulaklarının hemen arkasına düşüyordu ve mükemmel bir şekilde karıştırılmış, zahmetsiz bir stile sahipti. Gözleri açık, Karayip mavisiydi, bronz tenine karşı neredeyse gerçek dışı görünen türdendi. Beni incelerken delici ve yoğun, beni tedirgin ediyordu, sanki içimi görebiliyordu ve buraya ait olmadığını biliyordu. Parker gibi onun vücudu da bir sanat eseri, güçlü ama zayıftı ve hareketlerinde bile o rahat güven vardı, sanki hiç acelesi yokmuş ama her zaman kontrolü elinde tutuyormuş gibi.

Üçü de gerçek dışıydı.

"N'aber, Parkie-Poo?" Matty sırtarak "N'aber Parkie-Poo?" dedi ve ben de onların bir tür erkek arkadaşlığı tokalaşması yapmalarını izledim - en azından ben böyle tanımlardım.

Parker ona, "Odanın anahtarına ihtiyacım var, Casey'nin tuvalete gitmesi gerekiyor," dedi.

Matty beni tekrar inceledi. "Beni tanıştıracak mısın? Biraz hızlı hareket ediyormuşuz gibi geliyor -bildiğiniz gibi benim tuvaletim çok kutsal bir şey."

Parker alay etti ve Matty sırttı. İkisi... birlikte çok şey yapıyorlardı. Jace ortaya çıkıp Parker ve Matty'nin arasına girerek öne çıkınca durum daha da kötüleşti.

Üçüne bakakaldım, biraz sersemlemiş hissediyordum.

"Ooh, tanıştırma mı yapıyoruz? Ben yapabilirim," dedi Jace heyecanla, Matty'nin boynunu kavradı ve onu gerçekten ateşli bir köpek yavrusu gibi biraz salladı.

"Casey, bu Matthew, nam-ı diğer Matty, nam-ı diğer Sir-Grouch-A-Kins, nam-ı diğer Üçüncü Amigo," dedi Jace, kimse söz alamadan. "Sir-Grouch-A-Kins, bu Casey, yani Parker'ın hayatının aşkı, yani dördüncü *Inner Sanctum* üyesi."

Nutkum tutulmuştu, Parker'ın bir şey söylemesini bekliyordum - Jace'in söylediklerine karşı çıkmasını ve birbirimizi daha yeni tanımaya başladığımızı söylemesini. Ama Parker hiçbir şey söylemedi. Kelimenin tam anlamıyla hiçbir şey. Sadece sırttı... neredeyse gururla... sanki kendisi de beni tam olarak böyle tanımlayacakmış gibi.

Matty elimi sıkamak için uzandı ama Parker elimi tokatlayarak uzaklaştırdı. "Dokunmak yok," diye homurdandı ve Matty ile Jace ona eğlenerek baktıktan sonra ikisi de kahkahalara boğuldu.

"Dokunmak yok," diye tekrarladı Jace, histerik bir şekilde gülmeye devam ederken bir tür Kurabiye Canavarı sesiyle.

Parker sahte bir bıkkınlıkla içini çekti ve elini uzattı. "Anahtarı bana verebilir misin?"

Matty onu cebinden çıkarıp Kutsal Kase'ymiş gibi ona sunarak büyük bir gösteri yaptı.

Ve şimdi onu kullanmak için biraz gergindim aslında. Matty'nin pek bir şey kaçırmadığını hissediyordum. Ya sifonu çekmeyi falan unutursam?

"Teşekkür ederim, Sir-Grouch-A-Kins," dedi Parker ve Matty ona kaşlarını çatı.

"Lütfen bunu bir şey haline getirmeyebilir miyiz?" diye inledi. "Onu bu şekilde cesaretlendiremeyiz."

"Ooh, cesaretlendirmekten bahsetmişken," diye başladı Jace. "Gitmeden önce bir şey soracağım. Casey, fıstık ezmesi ile reçel arasındaki fark nedir?"

Parker ve Matty neredeyse aynı anda iç çektiler. "Ona bilmediğini söyle de bu işi bitirelim," diye fısıldadı Parker -yüksek sesle- bana.

"Bilmiyorum," diye itaatkâr bir şekilde cevap verdim ve Parker'ın eli sanki bu onu tahrik etmiş gibi belimden kıcıma doğru kaydı.

Jace kollarını havaya kaldırıp yumruklarını yukarı aşağı sallayarak, "Sadece bir tanesinin fıstığı var," diye bağırdı... Cumartesi günü yaptığı gol kutlamasına benzer bir şekilde.

Ben kıkırdadım, Jace de sırıttı.

"Pekâlâ, hadi seni banyoya götürelim," dedi Parker... sesi huysuz geliyordu.

Jace'in sırtışı daha da büyüdü ve o anda planladığı yaramazlıktan biraz korktum.

Parker beni arkadaşlarının yanından uzaklaştırdı, koridor boyunca elimi tuttu ve Matty'nin kapısını açarken bile bırakmadı.

"Benimle tuvalete giremezsin," dedim... ve yanaklarında hafif bir kızarıklık belirdi.

"Bunu biliyorum," diye alay etti.

Bir kaşımı kaldırdım... çünkü öyle mi yaptı?

"Burada bekleyeceğim," dedi dramatik bir şekilde... sanki bu çok zor bir şeymiş gibi.

Ve işte aptal kalbim yine gitti. Çünkü neden en şirin şeyleri söylemek zorundaydı ki?

Matty'nin tertemiz banyosunu kullandım - sifonu çektiğimden ve her şeyi bulduğum gibi bıraktığımdan emin oldum - ve koridora geri döndüm. Parker koridorun ilerisindeydi, takım arkadaşlarından birkaçı onunla konuşuyordu. Etraflarında bir yığın insan oluşmuştu ve Parker'a nasıl geri döneceğimi merak ederek iç çektim.

Parker'la göz göze geldik ve o da bana doğru ilerlemeden önce takım arkadaşlarına bir şeyler söyledi. Ben de tam itmeye çalışacaktım ki dikkatim tam önümde duran ve sesleri gürültüyü bastıran iki kıza takıldı.

İçlerinden biri Parker'ı izlerken gözlerini devirerek, "Tam bir aptal," diye mırıldandı. "Yani, cidden, gerçekten özel olduğunu mu düşünüyor? Herkes Parker'ın tek kişilik bir adam olmadığını biliyor."

Midem bulandı, buz gibi bir karıncalanma omurgama yayıldı. Geri çekildim, hareket etmelerini umuyordum ama konuşmaya devam ettiler, sesleri alçak ve kendini beğenmiş.

"Onunla takılmadın mı?" diye sordu diğer kız, gözleri meraktan kocaman açılmıştı.

İlk kız çilek sarısı saçlarını omzunun üzerinden savurdu, çok güzel yüzüne memnun bir gülümseme yayıldı. "Evet, okul başlamadan hemen önce. Bende numarası da var. Sanırım bu gece ona bir mesaj atabilirim, bilirsin, tekrar için uygun olup olmadığını görmek için. O kadar iyiydi ki. Aleti kocaman... ve onu nasıl kullanacağını biliyor."

İkinci kız gülerek onu dürttü. "Belki ben de gelebilirim. Parker'ın bütün gece gidebileceğini söylüyorlar."

Kahkahaları gıcırıyor, her kelime taze bir yara gibi çarpıyor, seslerindeki güven buzlu su gibi içime işliyordu. İfademi nötr tutmak için mücadele ettim ama içten içe göğsüm *ağrıyordu*.

Parker birden karşımdaydı, ona bakarken yüzündeki rahat gülümseme beni şaşkına çevirdi. Kızlar da şimdi bana bakıyordu, her ikisinin de yüzünde ikiz gülümsemeler vardı çünkü kulak misafiri olduğumu fark etmişlerdi.

Parker'ın elimi tutmasına izin verdim ve bizi koridordan çıkarıp, ben işerken üç kat daha kalabalıklaşmış gibi görünen ana odaya geri götürdü. Beni Jace ve Matty'nin olduğu yere götürdü ve odanın etrafına bir göz attım, Hunter'ı kanepede gördüğümde kaskatı kesildim - Mat ortalıkta görünmüyordu. Her iki yanında birer kız vardı ve sırayla her biriyle öpüşüyor, eliyle herkesin önünde kızların göğüslerini okşuyordu.

Hemen telefonumu çıkardım ve Nat'e mesaj atarak nerede olduğunu sordum. Hunter'la özel olmaya karar verdiklerini söylemişti. Hunter uğradığında bir şey mi olmuştu... çünkü bu hiç de özel görünmüyordu...

Ugh. Kramplarım başladı, kramplı, huysuz ve perişanım. Yine de bensiz eğlen ve Hunter'a aletini sevdiğimi söyle.

Metin beni hasta etti... birden fazla nedenden dolayı.

Hunter'ın fotoğrafını çektim ve Nat'e gönderdim çünkü bilmesi gerekiyordu.

Nat'in cevap vermesini beklerken Hunter'ı biraz daha izlemekten kendimi alamadım... ve düşünmeden de edemedim... eğer hücum yan oyuncularından biri böyleyse... o zaman yıldız oyun kurucu nasıldı?

Orada durup panikleyerek Parker, Jace ve Matty'ye sahip olmak için her şeyi yapabilecekmiş gibi bakan kadınları tekrar fark ettim. Sanki hayatlarının amacı onlarla yatağa girmekmiş gibi.

Bu aptalca mıydı... Parker'ın bizim hakkımızda ciddi olabileceğini düşünmek? Onun benim olabileceğini düşünmek.

Kütüphanede nereye gitmek istediğini biliyor gibiydi. Her zamanki yeri orası mıydı? Kamyonetinin yolcu koltuğunda genellikle kıvranan bir kız olur muydu? Geçmişte ulusal televizyonda bir kızı öpmüş müydü?

"Hey, neler oluyor? Çıldırdığını hissedebiliyorum," diye mırıldandı Parker, çenemi kaldırıp ona bakarken endişeliydi.

Dudağımı ısırdım, gözleriyle buluşmakta zorlanıyordum. "Buradaki kızlardan kaçıyla birlikte oldun?" diye sordum, kelimeler ben onları durduramadan ağzımdan dökülüverdi.

Parker'ın gözleri büyüdü. "Bunu neden soruyorsun?"

"Yani... bu çok fazla, değil mi? Ben burada bakireyim ve sen kampüsteki en büyük erkek fahişesi oldun. Değil mi?" Sesimde vahşi bir panik vardı, sanki çözülyordum.

Parker, Jace ve Matty'ye başıyla selam verdi ve onlar da toplanan kalabalığı yanlarına alarak uzaklaştılar.

Tekrar Hunter'a baktım ve Parker'ın bakışları da onu takip etti. "Lanet olsun," diye homurdandı, gözleri takım arkadaşını hançerliyordu.

O daha bir cevap vermeden ön kapıda bir kargaşa oldu ve Nat hışımlla içeri girdi, gözleri parlıyor, ayakları savaş tamtamları gibi yere vuruyordu.

Buraya bu kadar hızlı gelebilmek için tüm yolu koşarak gitmiş olmalı.

Odada bir mırıltı dalgalandı ama Nat yavaşlamadı, bakışları hedefine kilitlenmişti: Hunter.

"Seni lanet olası pislik!" diye bağırdı, sesi gürültüyü kesiyordu. Bir saniye bile tereddüt etmeden, tepinerek adamın kucağına atladı.

Hunter'ın gözleri fal taşı gibi açılmıştı, hazırlıksız yakalandığı belliydi ama tek kelime edecek zamanı yoktu. Nat'in yumruğu fırladı ve odada yankılanan bir güçle burnuna sert bir yumruk indirdi. Nat ona tekrar vurmadan önce gözlerini zorlukla kırıştırdı, ikinci yumruk tam elmacık kemiğine inmişti.

"Yakala onu kızım!" Jace'in bağırdığını duyduğumu sandım.

Hunter'ın burnundan kan damlıyordu, kıpkırmızı bir çizgi yüzünü kesiyordu, kendini sabitlemeye çalışırken Nat'e şaşkınlıkla bakıyordu. Daha önce

cevap verebilecekken, iki adam atladı, Nat'i kollarından tutup geri çektiler, ancak Nat hala onların pençesinde kıvranıyor ve aklına gelen tüm küfürleri savuruyordu.

"Seni küstah, yalancı piç kurusu!" Bir tekme daha atarak bir darbe daha indirmeye çalıştı, onu tutan adamlara karşı bükülürken gözleri parlıyordu.

Parker'ın elinden kurtulup yanına koştum. Nat'in yüzü solgundu, göğsü kabarıyordu ama ağlamıyordu. Ondan sadece şiddetli, filtelenmemiş bir öfke yayılıyordu, sanki sadece saf öfkeyle kendini bir arada tutuyordu.

"Nat," dedim usulca, sonunda çırpınmayı bıraktığında eline uzandım. Bana baktı, nefes alış veriş zordu ama küçük, keskin bir nefes verdi, omuzları bir parça düştü.

"Ben iyiyim," diye mırıldandı, sesi hayal kırıklığıyla kalınlaşmıştı, gözleri Hunter'ın şu anda mutfakta burnundan akan kanı temizlemeye çalıştığı yere kaydı. "Odaya geri dönebilir miyiz?"

"Elbette," dedim ona.

Parker o sırada yanımdaydı, ona gideceğimi söylediğimde yanağında bir tik belirdi. "Konuşmamız gerek," dedi bizi eve götürmek üzere evden çıkarken.

"Sonra konuşuruz," dedim kolumu Nat'e dolayarak. Bana sorgulayan bir bakış attı ama bir şey söylemedi.

Parker ve ben yurda dönerken kısa bir süre sessiz kaldık ama Parker sanki konuşmamı istiyormuş gibi birkaç saniyede bir bana bakmaya devam etti.

Yatakhaneye vardık, Nat ve ben dışarı çıktık. "Sabah antrenmanım var," dedi bana sinirli bir şekilde. "Bu gece gerçekten konuşmalıyız."

"Nat'in yanında olmalıyım," dedim ona, her ne kadar yaptığı garip el hareketleriyle beni Parker'la konuşmaya teşvik ediyor olsa da.

Sertçe başını salladı ve kamyonu geri dönmeye gitti, dönüp aniden beni yakalamadan önce kapıda bir an durakladı.

"Senin de beni ikinci kez tahmin etmeye hakkın yok Casey. Bunu da listeye ekle," diye homurdandı dudakları kalbimle birlikte ruhumu da almaya çalışır gibi beni yutmadan önce.

Beni bıraktığında nefesim kesik kesik çıkıyordu.

"Yarın görüşürüz," diye mırıldandı, Nat'le birlikte yatakhanenin içinde yürürken beni izliyordu.

"Nat kıkırdadı ve ben de başımı salladım, bacaklarımı hareket ettirmek isterken bir an için kapıya yaslandım. "O aynı zamanda bana umut veriyor," dedi. "I

Hunter konusunda içgüdülerime güvenmedim ama Parker konusunda yanılmıyorum. Senin için çıldırıyor."

"Umarım haklısındır," dedim ona, bu gece onun yanında olması gereken kişi ben olduğum için ona korktuğumu söylememeye karar vererek.

Beni merdivenlere doğru iterken, "Ben her zaman haklıyım," diye cevap verdi.

Omzumun üzerinden Parker'ın hâlâ kamyonetinde oturduğu yere baktım, sanki onu dövmek istiyormuş gibi yataktan çıkıp kapısına bakıyordu. Camın ardından göz göze geldik ve köşeyi dönmeden hemen önce ona bir dilek gönderdim.

Bana zarar verme.

Senden kurtulabileceğimi sanmıyorum.

Cevabının ne olduğunu görmedim.

OceanofPDF.com

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BÖLÜM 20

PARKER

Yatağımda yatıyordum, perişan haldeydim çünkü tek istediğim Casey'i yurttan kaçırmak ve benimle konuşmasını sağlamaktı. Bir şekilde onu benimle yaşamaya zorlayabilseydim, böylece artık onsuz uyumak zorunda kalmazdım...

bu da harika olurdu.

Ama ne yazık ki, psikopat değilmişsiniz gibi davranmak, henüz böyle şeyler yapamayacağınız anlamına geliyordu.

Telefonum çaldı ve Casey'nin bana mesaj atmış olma ihtimaline karşı elime aldım, saat sabahın üçü olduğu için şüpheliydim.

O değildi.

Cole: Bence yanlış meslektesin, Parkie.

İçimi çektim, bu noktada sahip olacağım normal gülümsemeyi hiçbir yerde bulamadım.

Ben: Saat gecenin üçü, neden bana mesaj atıyorsun?

Çünkü artık içinde küçük bir rock yıldızı olduğunu biliyorum. Yani, tabii ki, uyanık olacaksın.

Ben: Bunu sana söyleten ne?

Cole: Sayı yaptıktan sonra tribünde bir kızla öpüşmek... Çok rockstarca.

Saat sabahın üçü. Ne sikime mesaj atıyorsun şu an?

Whoops. Seni dahil etmek istememiştim Disney. Sen kesinlikle rock yıldızı malzemesi değilsin.

Dudaklarımda bir gülümseme hayaleti belirdi.

Walker: 🙌

Başka bir mesaj okuyamadan kapım sert bir şekilde vuruldu. Doğruıldum, karanlıkta gözlerimi kırıştırdım, ses evimde yankılanıyordu.

Kimdi o?

Üzerime bir gömlek geçirdim ve kapıya doğru ilerlerken yorgun gözlerimi ovuşturdum. Vuruşlar devam ediyor, her adımda daha yüksek sesle yankılanıyordu. Kapıyı açtım, kapıdaki her kimse üzerine cehennemi yağdırmaya hazırdım ama planladığım *siktir* git hemen dilimde soldu. İki polis memuru ön verandamda duruyordu, yüzleri sabit ve ciddi, rozetlerinin soğuk parıltısı verandanın ışığı altında yansıyor.

Memurlardan biri, ikilinin en uzununu, öne çıktı, gözleri sert ve soğuktu. "Parker Davis?"

"Öyle mi?" Cevap verdim, sesim istediğimden daha belirsiz çıkıyordu.

"Tutuklusunuz," dedi kararlı bir sesle, "mezar hırsızlığı ve mezarlığa saygısızlık suçlarından."

Lanet olsun.

Ben daha bir şey söyleyemeden polisler içeri girdi, içlerinden biri kollarımı arkamdan çekerken kelepçelerin soğuk metali bileklerimi ısırdı. Onlar beni evin dışına doğru sürüklemeyen önce ne olduğunu anlamaya ancak zamanım oldu. Nabzım hızla atıyordu, içgüdülerim savaşmam, direnmem için çığlık atıyordu ama kendimi tutmaya zorladım.

Gece sessizdi, caddede trafik yoktu. İçimde çarpık bir rahatlama hissettim - en azından etrafta bunu görececek kimse yoktu. Ama sonra başka bir şey daha fark ettim: Telefonum yatağımın üzerinde duruyordu. İhtiyacım olacağını hiç düşünmeden onsuz çıkmıştım.

Beni ekip arabasının arkasına ittiler, kapı ağır bir gümbürtüyle kapandı. Kapalı alan boğucu geliyordu, gerçekliği hızla yaklaşıyordu. Memurlardan biri koltuğunda döndü, haklarımı okumaya başlarken sesi sabit ve kişiliksizdi.

"Sessiz kalma hakkına sahipsiniz. Söyleyeceğiniz her şey mahkemede aleyhinize kullanılabilir ve kullanılacaktır..."

Araba kaldırımından çekildi ve yola çıktık.

Bu gerçekten oluyordu. Bundan nasıl kurtulacaktım? Bunun haber olması ne kadar sürerdi? Kariyerime ne olacaktı? Sfenks'in üyelerinden yapmalarını istediğı şeyler için bir tür hukuk danışmanı var mıydı? Walker ya da Cole'u aramam gerekiyordu.

Sikeyim.

Casey'nin yüzü kafamda belirdi. ıldıracaktı.

Arabayı kullanan memur dikiz aynasından bana baktı, yüzünde çarpık bir gülümseme vardı.

"Demek ölü bir kadını kazıp çıkarmanın eğlenceli olacağını düşünen kodaman sensin," diye alay etti. "Bundan heyecan duydun mu, Davis? Hasta bir pislik gibi birinin mezarını açmak?"

İfademi boş tuttum, dümdüz önüme baktım ve onlara herhangi bir tepki vermeyi reddettim.

"Neyin peşindeydin, Davis? Bir çeşit hastalıklı ödöl mü? Kampüste yeterince kadın bulamamak mı?"

Pekala...bu iğrençti.

Yüzümü soğukkanlı, çenemi sıkı tutuyor, pencereden dışarı, şehrin ışıklarının bulanıklığına bakıyor, sözlerini engellemeye çalışıyordum. Beni kızdırmak için umutsuzca balık avlıyorlardı, ama ben pes etmiyordum.

"Sorun nedir?" diye alay etti yolcu koltuğundaki polis, sesi alaycıydı. "Koca adam yakalanınca sessizleşiyor, ha? Bununla övüneceğini sanıyordum, Davis. Yaptığın şeyle gurur duyacağını sanıyordum."

Memurlar beni arabadan çıkarıp arka kapıdan polis karakolu olduğunu tahmin ettiğim sıradan bir binaya sürüklerken kelepçeler bileklerimi ısıırıyordu. Beynim allak bullak olmuştu. Bu bir kabustu, berbat, gerçeküstü bir *kabus*.

Beni soğuk, dar bir odaya soktular, tepemde tek bir ışık yanıp sönüyordu. Ortada bir masa, iki yanında iki sandalye vardı, gördüğüm tüm polisiye filmlerden fırlamış gibiydi.

Memurlar sırtarak beni sandalyeye doğru ittiler.

İçlerinden biri yüzünde bir sırıtışla yaklaştı. "Kendini bir şey sanıyorsun, değil mi Davis? Altın çocuk, herkesin en sevdiği futbol yıldızı?" Kıkırdadı, alçak sesle ve alaycı. "Artık kelepçeli küçük bir serseriden başka bir şey değilsin. Kendini bundan kurtarmak için bir pas bile atamazsın."

Yumruklarımı sıktım, kendimi sakın olmaya, soğukkanlılığımı korumaya zorladım. En ufak bir sinir belirtisi göstersem, üzerime saldıracaklardı. "Neden burada olduğumu bilmiyorum memur bey.

Bu pişman olacağın bir hata gibi görünüyor" dedim.

Bundan fazlasıyla zevk alıyor gibi görünen bir başka memur kollarını kavuşturup duvara yaslandı. "Mezar hırsızlığı, Davis. Mezarlığa saygısızlık. Gerçekten bundan aklanacağını mı düşünüyorsun? Senin yaptığını biliyoruz, neden hepimize biraz zaman kazandırıp itiraf etmiyorsun?"

Gözlerimi kırıştırdım, yüzümü boş tuttum. "Ben de en az sizin kadar şaşkınım beyler..." Başımı sallayarak yarım bir kahkaha attım. "Neden ben-"

"Neden?" diye araya girdi, gözleri kısılmıştı. "Aptal numarası yapma, Davis. Sfenks'i biliyoruz. Küçük bezdirme ritüelini biliyoruz ve senin üyeliğe kabul edilmek istediğini de biliyoruz. Tek istediğimiz bunu söylemen." Daha yakına eğildi, sesi alçak bir fısıltıya dönüştü. "Sadece Sfenks olduğunu söyle. Bunu kabul edersen, biz de buna aptalca bir şaka deriz. Değerli kariyerini kurtarabilirsin, hatta belki bir tokattan başka bir şey almadan kurtulabilirsin."

Dümdüz önüme baktım ve sözlerinin üzerimden akıp gitmesine izin verdim. Ellerinde kanıt yoktu. Kanıtları olsaydı şimdiye kadar yüzüme vuruyor olurlardı. Ellerindeki tek şey önsezi ve söylentilerdi. Ve bir şey söylememin bunu düzelteceğine bir an bile inanmadım.

Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atsa da kendimi sakın kalmaya zorladım. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum," dedim bakışlarıyla yüzleşerek. "Sfenks mi? Hazing? Bu konuda hiçbir şey bilmiyorum."

Memurun ağzı büküldü, çenesi gerildi. "Bu oyunu gerçekten oynayacaksın, değil mi?"

Omuz silktim, kayıtsızmış gibi davrandım. "Ben hiçbir şey oynamıyorum. Beni yapmadığım bir şeyle suçluyorsunuz. Neden böyle bir şeye karıştığımı düşündüğünüz hakkında hiçbir fikrim yok."

Memur kollarını kavuşturarak alay etti. "Hadi ama Davis. Herkes senin o lanet futbol kariyerin için her şeyi yapabileceğini biliyor. Bunu bir düşün. Küçük bir itirafla bütün bunlar unutulup gidecek. Sen farkına bile varmadan sahalara geri döneceksin."

Isırdım, vücudumdaki her kas gergindi. "Yapmadığım bir şeyi kabul etmiyorum."

"İyi," diye alay etti, önümde volta atarken. "Ama şunu bir düşün: Bu hikâyeyi biz sızdırıyoruz. Tüm o gözlemciler, her bir NFL takımı? Hepsini duyacaklar

Altın çocuk mezar soyguncusu hakkında. Yüzün bütün haber kanallarına çıkacak. Mahvolacaksın."

Mahvolmuş. O anda bu kelimenin büyük bir hayranı değildim.

Ortağı eğilerek harekete katıldı. "Son şansın, Davis. Bize neler olduğunu anlat. Buna yıldırma de, sadece bir Sfenks numarası olduğunu söyle ve belki, sadece belki, hayallerini korumana izin veririz." Yavaşça, alaycı bir kıkırdama çıkardı. "Yoksa? Hapiste gol atmaya çalışırken iyi şanslar."

Nefesimi sabit tutarak yutkundum. Yapacağım son şey onlara istediklerini vermektir. Eğer şimdi kırılırsam, her şey biterdi. Bakışlarımı sabit tuttum, incelemeleri altında irkilmeyi reddettim.

"Üzgünüm," dedim, sesim soğuk ve sakindi. "Ama neden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok. Elinizde gerçek bir kanıt da olmadığına göre, sanırım artık tek bir telefon görüşmesi yapacağım."

Telefonumu alamadım.

Bunun yerine, saatler sorular, suçlamalar ve tehditlerle dolu bir pus içinde geçti. Her ayrıldıklarında, belki, sadece belki, her şeyin bitmek üzere olduğunu düşündüm. Ama sonra kapı açılıyor ve bir tur daha başlıyordu - Sfenks hakkında sorular, suçu kabul etmemi talep etmeler, nasıl mahvolduğuma dair alaylar. Hatta kadının ailesiyle ilgili ayrıntılar ve beni yasaların en üst sınırına kadar cezalandırılmış görmek istediklerini bile söylediler. Belli ki mezar soymak Tennessee'de E sınıfı bir suçtu ve geleceğim için en az dört yıl hapis yatmayı bekleyebilirdim.

Bazen "iyi adam" rutinini denerlerdi, içlerinden biri durumuma sempati duyuyormuş gibi davranırdı. Sfenks'in neyi temsil ettiğini anladığını ve nasıl baştan çıkarılabileceğimi anlayabildiğini söylerdi.

"Annene bakmak çok büyük bir baskı, değil mi?" dedi uzun boylu olan. Kaskatı kesildim ve masanın üzerinden atlayıp onu tekmeleme isteğime karşı koydum. "Ve şu meşhur kardeşlerin. Onlara göre yaşamak da büyük bir baskı değil mi?" diye devam etti, çünkü sanırım ikimiz arasında mezar kazmayı seven oydu. "Sen hapisteyken annene ne olacak Davis? O zaman ona kim bakacak?"

Dudağımı o kadar sert ısırdım ki kanamaya başladı. Ne olacaktı ki? Kardeşlerim ellerinden geleni yapacaklardı ama ne yapmaları gerekiyordu, her şeyi bırakıp onunla mı ilgileneceklerdi? Yaparlardı ama ben onlar için bunu istemiyordum.

Sikeyim.

Bitkin düşmüştüm, saatlerce oturmaktan her kasım ağrıyordu, bileklerim kelepçelerden dolayı hamdı, zihnim gerginlik ve yorgunluktan karmakarışık. Belki de onlara ne olduğunu anlatmalıydım.

Sözümü kesmek üzereydim ki memur ayağa kalktı. "Düşünmen için sana biraz daha zaman vereceğiz," diye tersledi ve ortağıyla birlikte odadan çıktı.

Çok yakındı.

Başımı salladım, gözlerimi birkaç kez kırptırdım, çünkü ne yapmak üzereydim? Ellerinde benimle ilgili hiçbir şey yoktu. Sadece lanet çenemi kapalı tutmam gerekiyordu.

Sessizlik bastırdı ve zihnim öfke ile yorgunluk arasında gidip geldi. Pazar günleri koç ekibiyle filmleri gözden geçiriyordum, bu yüzden tüm hatalarım tazeydi. Çıksam bile, Koç'la bunu neden kaçırdığım hakkında eğlenceli bir konuşma olacaktı. Ve Casey, işim biter bitmez oraya gidip onu hayatımın aşkı olduğuna ikna etmeyi planlamıştım. Ona kahvaltı ve çiçek gönderecektim. İhtiyacım olan son şey onu yalnız bırakmaktı ve şimdi burada, kim bilir ne kadar zamandır tamamen sessizdim.

Kapı açıldı ve polisler tekrar içeri girdi; yüzlerine bakılırsa, iyi adam rutini sona ermişti.

Ne kadar eğlenceli.

Bir sonraki "sessiz zaman" nöbetimde daha fazla mücadele edemedim. Gözlerim kapandı, başım masanın soğuk yüzeyine düştü. Rahat olmanın tam tersi bir durumda olmama rağmen kendimi uykuya bıraktım. Bileklerim bu noktada kalıcı olarak zarar görebilirdi.

Tam uyuyakalmıştım ki kapı tekrar açıldı ve ani bir sesle sarsılarak uyandım. Kendimi bir zombi gibi hissederek kapıya yorgunca göz kırptım. Ama bana işkence etmek için geri gelen aynı polisler değildi. Onun yerine, tanımadığım, siyah saçlarının önü sarıya çalan bir adam orada duruyordu. Takım elbise giymişti ama tamamen rahat görünüyordu, sanki buranın sahibiymiş gibi kapı aralığına yaslanmıştı, ifadesi okunamıyordu.

Gözlerimi kırptırarak onu tanımaya çalıştım. Yüzünde belli belirsiz tanıdık gelen bir şeyler vardı... ya da belki de gözleriydi. Onunla nerede tanışmıştım? Kim olduğunu ya da neden burada olduğunu soramadan cebinden bir anahtar çıkardı ve hızlı bir hareketle bileklerimdeki kelepçeleri çözerek bana doğru ilerledi.

Kan tekrar ellerime hücum ederken tısladım. Kahretsin, bu hiç iyi hissettirmedi.

Doğruldu ve bana yavaş, kasıtlı bir bakış attı. "Sfenks tebriklerini gönderdi. Bazen *sessizlik* güvendir," dedi, sesi alçaktı, neredeyse eğleniyordu.

Sonra topuklarının üzerinde dönerek yavaşça odadan çıktı ve kapıyı ardına kadar açık bıraktı.

Orada oturmuş, aklım başımdan gitmiş bir halde ona bakıyordum. Bu bir tuzaktı - polisler, sonu gelmeyen sorular, tehditler. Bu gerçek bir sorgulama değildi. Bu benim ikinci duruşmamdı.

Sikeyim.

Param ve telefonum yoktu. Bu yüzden boş gibi görünen binanın dışına çıkıp nerede olduğumu bilmediğimi ve gece olduğunu fark etmek gerçekten eğlenceliydi. İlk fırsatta kasabadaki gerçek polis karakolunun neye benzediğini öğrenmeye gidecektim çünkü burası öyle bir yer değildi.

Gözlerimi kırıştırıp yönümü bulmaya çalışırken midem bulandı. En azından bütün bir günümü kaybetmiştim. Nerede olduğuma dair hiçbir fikrim yoktu ve hiç olmadığım kadar yorgundum.

Bu da yürüyüşü eğlenceli hale getirir.

Kendimi hareket etmeye zorladım, kırık dökük kaldırımdaki çöpleri ya da şehrin bu kısmında sokak lambalarının olmadığını fark etmedim bile. Kesinlikle çok sayıda boş, harap depo vardı. Sanırım üçüncü duruşma bir ceset saklıyorsa, cesedi atabileceğim bir yer bulabilirdim.

Lanet olsun.

Bir motor sesi duyana kadar bir mil yürümüş olmalıydım, farlar karanlığı kesiyordu. Gözlerimi kısarak başımı çevirdim, tam o sırada bir kamyon gıcırdayarak yanımda durdu, farları bir anlığına kör etti.

Gözlerim alıştığında asker yeşili Jeep Gladyatör'ün tanıdık hatlarını fark ettim. Jace'in direksiyonun arkasında, Matty'nin de yolcu koltuğunda oturduğunu görünce rahatlayarak nefes verdim.

Jace kamyoneti öyle şiddetli bir şekilde park etti ki tüm cip sallandı. Dışarı fırladı ve koşarak yanıma geldi, kollarını omzuma atıp sıktı.

"Lanet olsun. Hangi cehennemdeydin? Öldüğünü sandık!" diye homurdandı, hâlâ bana sıkıca sarılıyordu. Matty de cipten inmişti ve birden kendimi bir tür grup kucaklaşmasının içinde buldum.

"Bu ne kadar sevimli olsa da, geri dönebilir miyiz? Hiç uyumadım, saat kaç? Bugün günlerden ne?" diye sordum.

"Pazar günü saat on bir," dedi Jace, hâlâ gitmeme izin vermiyordu.

"Kahretsin," diye homurdandım, başımı sallayarak. Bir yanım gittiğim süreyi gözümde fazla büyüttüğümü umuyordu. Beni neredeyse bütün bir gün tuttuklarına inanamıyordum. "Casey'yi gördün mü? O iyi mi? Endişeli mi?"

Matty ellerini havaya kaldırdı. "Bütün gün seni aradığımız için kız arkadaşını kontrol etmeye vaktimiz olmadı!"

Jace'in kamyonetine doğru yürüdüm ve içine atladım. "Hadi gidelim. Onu görmem gerek."

Jace ve Matty bana inanamayarak baktılar.

"Partiden sonra mezarlıktaki küçük maceramız yüzünden tutuklandım. Beni sahte bir polis binasına götürdüler ve Sfenks'ten biri gelip kelepçelerimi çözene ve ikinci testi geçtiğimi söyleyene kadar neredeyse yirmi dört saat boyunca sorguladılar. Artık gidebilir miyiz?"

Jace ve Matty hâlâ bana göz kırpyorlardı. Ama bunun için zamanım yoktu. Hikâyem ne kadar çılgınca olursa olsun, şu anda tek önemsedığım Casey'ye geri dönmekti. Onu en son gördüğümünden beri neredeyse bütün bir gün geçmişti. Tamamen kabul edilemezdi.

Jace yavaşça, "Şey, sanırım sen böyle söyleyince," dedi ve sonunda yürüyüp sürücü koltuğuna oturdu. Matty'nin ağzı şoktan o kadar açık kalmıştı ki alt dudağını yerden kaldırıp kendine gelmesi biraz zaman aldı. İkisi de henüz Sfenks denemesi yapmamıştı ve ben burada iki tanesiyle birlikteydim. Ne şanslıyım.

Arabayı sürmeye başladık, her biri yorgun bir şekilde cevapladığım milyonlarca soruyla beni sıkıştırıyordu. Bu sabah midemde bir sorun olduğunu söyleyerek beni idare etmişlerdi - ki bu genellikle bir üniversite koçu için "Akşamdan kalma" anlamına gelirdi. Ama daha önce hiç böyle bir şey yapmadığım için Koç bunu fazla büyütmedi. Matty ve Jace günün geri kalanını beni bulmaya çalışarak geçirdiler.

"Beni nasıl buldunuz ki?" diye sordum, yorgunluğumun içinde birdenbire arabayı onların kullanmasının ne kadar ihtimal dışı olduğunu fark ettim.

Şehrin bu kısmında kaldırımda yürüyordum.

Jace'in bu sorudan sonra yüzünde kendini beğenmiş bir ifade vardı.

"Oh, şey, arkadaşlık bileziğinle," dedi umursamazca.

Matty arka koltukta acı dolu bir ses çıkardı. "Onlar dostluk bileziği *değil*."

Jace sırttı. "Bunlar *kesinlikle* arkadaşlık bilezikleri."

Jace'in bana verdiğini bile unuttuğum deri kordona baktım. Birinci sınıftayken almıştık ve bu noktada onu uğurlu sayıyordum. Hiç çıkarmazdım.

"Benim... grubumun bununla ne ilgisi var?"

"İçinde bir takip cihazı var," dedi gururla. "Çünkü en iyi arkadaşlar birbirlerini takip eder."

Ona bakakaldım ve sonra bu noktada sadece boyun eğmiş görünen Matty'ye döndüm.

"Takip cihazı var da ne demek?"

Jace omuz silkti. "Önemli bir şey değil. Sadece birinci sınıfta size ihtiyacım olduğunda asla bulamamam can sıkıcıydı. Bu yüzden *arkadaşlık bileklikleriniz* için takip diskleri aldım ve onları size verdim... çok kullanışlı."

Tüm bunlarla birlikte çözülmesi gereken çok şey vardı.

"Peki, neden beni daha önce bulmadın?" Söylendim.

Jace homurdandı. "Ben on sekiz yaşındayken, belli ki yüksek teknoloji makinelere para harcamıyordum." Sanki bunu bilmem gerekiyormuş gibi bana kaşlarını kaldırdı... oysa erkek arkadaşımın son üç yıldır Matty ve beni aktif olarak takip ettiği düşüncesi daha önce aklıma hiç gelmemişti.

Gerçi şimdi düşündüm de... Jace hep birden ortaya çıkıverirdi. Bizi her zaman bulabilmesinin bir çeşit süper gücü olduğunu düşünmüştüm.

Bundan sonra hayatımı yeniden değerlendirmek zorunda kalacaktım.

"Her neyse. Bize sadece genel konumunuzu söylüyordu, tam olarak hangi binada olduğunuzu değil. Bütün akşam depoları aradık, kaçırılıp kaçırılmadığınızı anlamaya çalıştık." Arabayı sürmeye devam ederken kendi kendine başını salladı. "Şimdi kesinlikle bir üst modele geçeceğim."

Bu ifşayı ele alacak enerjim yoktu. Matty de bu konuda şaşırtıcı derecede sessiz kalıyordu. Ama sanırım Jace'in bütün gün Matty'ye boyun eğdirmek için zamanı vardı. Bu konuda çok iyiydi.

"Bunu yarın konuşuruz," dedim sonunda yorgun bir sesle ve Jace sanki bu konuda hiç endişelenmiyormuş gibi ılık çalmaya başladı.

"Bugün gerçekten iyi bir tane buldum," diye yorum yaptı Jace, bir dur işaretinden döndüğümüzde ve nihayet nerede olduğumuzu anlamaya başladığımda. "Öldüğünü düşündüğümüz için çılgınca araba kullanmak yaratıcılığımıza gerçekten iyi geldi."

Matty arkada homurdandı ve ben sadece onun nasıl bir gün geçirdiğini hayal edebiliyordum.

Jace'e, Casey'yle birlikte olma ihtiyacımın giderek arttığı gerçeğinden dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım olduğunu söyleyerek, "Bana onunla vur," dedim.

"Bir robot tek gecelik bir ilişkiden sonra ne yapar?" diye sordu.

Bir şeyler düşünmeye çalıştım ama beynimin performans göstermeye hiç niyeti yoktu. "Gerçekten hiçbir fikrim yok."

Jace gururla, "O fındık ve cıvata," diye yanıtladı.

Bir kahkaha attım. "İyiymiş," dedim ona ve Jace yüzünü buruşturdu.

Matty omzuma vurdu. "Ölmediğine gerçekten çok sevindim, QB."

Başımı salladım, o anda garip bir şekilde tıkandığımı hissediyordum.

"Ben de."

Yatakhane sessizdi. Resepsiyondaki kıza zar zor bakarak ilerledim, ben geçerken yarım ağızla itiraz etti. Kimse sevgilimi görmeme engel olamayacaktı.

Merdivenleri ikişer ikişer çıkarak Casey'nin katına ve koridorun sonundaki kapısına ulaştım. Kapıyı çaldım, saati umursamadan, nabzım sabit ve kararlıydı. Bir an sonra Nat'in uykulu yüzü kapıda belirdi, gözleri zar zor açılmıştı ve şaşkınlıkla bana bakıyordu. Bir şeyler söylemeye başladı ama ben onu nazıkçe ittim, bakışlarım çoktan Casey'ye sabitlenmişti.

Yatakta kıvrılmıştı, saçları yastığa yayılmıştı, alnı kırışmıştı, dudakları birbirine bastırılmıştı, sanki uykusunda bile bir şey onu rahatsız ediyordu.

Tek kelime etmeden yanına gittim ve yatağa uzanmadan önce gömleğimi çıkardım. Yavaşça kolumu ona doladım ve bir öpücük kondurdum.

saçlarını okşuyor, onu içime çekiyordum. "Buradayım bebeğim," diye fısıldadım, sesim yumuşaktı, kelimeler ondan çok kendim içindi.

Yer değiştirdi, yüzü gevşedi ve günün stresinin azaldığını hissederek ona sarıldım. Nat'ın yatağı tekrar tırmanırken gıcırdadı ama bu pek fark edilmedi. Tek hissedebildiğim Casey'nin yanımda yavaş ve sabit nefes alışıydı ve sonra gözlerimi kapatıp uykunun sonunda beni içine çekmesine izin verdim.

Sonunda ait olduğum yere dönmüştüm.

OceanofPDF.com

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BÖLÜM 21

CASEY

Uyandığımda hissettiğim ilk şey sıcaklıktı; katı, sabit, rahatlatıcı bir sıcaklık. Gözlerimi kırıştırdım, uykunun kalıntılarından kurtulmaya çalışıyordum ama işte oradaydı, üstsüz bir Parker, küçük yurt yatağında bana sarılmıştı, sanki bütün gece buradaymış gibi kolunu bana dolamıştı. Bir an onu içime çektim, pencereden süzülen yumuşak ışık yüzüne gölgeler düşürüyordu. Şu anda bir melek gibi görünüyordu, bir şekilde cennetten düşmüş ve buraya, benim yanıma gelmiş mükemmel bir varlık. Parker'ın yüzü rahatlamıştı. ve huzurluydu, sanki sonunda dinlenebileceği bir yer bulmuştu.

Nat'in yatağına baktım ve onun çoktan gitmiş olduğunu gördüm, sonra bakışlarım Parker'ın güzel yüzüne geri döndü.

Mavi gözleri yavaşça açıldı ve bana baktı, dudaklarında uykulu bir gülümseme vardı. "Merhaba," diye mırıldandı, sesi alçak ve sıcaktı, sanki sadece benim için yazılmış bir sır gibiydi.

"Merhaba," diye fısıldadım, kalbim her zamanki taklasını atarken bir gülümseme serbest kaldı. Dün gece kollarını etrafımda hissettiğimde rüya gördüğümü sanmıştım ama o buradaydı, bakışları yumuşaktı.

Her sabah onunla böyle uyanmak nasıl olurdu? Muhtemelen kötü bir gün geçirmek imkansız olurdu.

"Dün seni özledim," dedi, dudakları kaşlarını çatarak, sanki birbirimizi görmediğimiz için gerçekten yıkılmış gibiydi.

Bu konuda gerçekten üzülmüş *olmaktan* nefret ediyordum. Kütüphanedeki o andan itibaren, antrenmanda ya da takımla ilgili diğer etkinliklerde olmadığı zamanlarda benimle birlikteydi. Birlikte kahvaltı ve öğle yemeği yedik. Bana kahve getirdi. Benimle sınıfa kadar yürüdü.

Bunun her gün olabilecek bir şey olduğunu düşünmek saçmaydı, ama zavallı benliğim onun varlığını ilk yağmurunu alan çatlak bir çöl gibi ıslatmıştı.

Bütün günü telefonuma yapışmış bir şekilde onun mesaj atmasını bekleyerek geçirdim. Ama hiç mesaj atmadı.

Gözlerimdeki *zavallılığı* göreceğinden korkarak gözlerimi kaçırdım ama o nazıkçe çenemi kendine doğru çekti. Ben ona bakarken okyanus mavisi bakışları vaatlerle doluydu ve her birini tutmasını istiyordum.

"Sen de mi beni özledin?" diye sordu ve sesindeki çaresizlik damarlarıma sızdı.

"Evet," dedim ona, sesim ciddiydi. Dün onun mesaj atmasını beklerken, düşüncelerim her şeyi nasıl berbat ettiğimle doluydu. Ondan şüphe ediyordum ve o da beni ulusal televizyonda öpmek gibi şeyler yapıyordu. Sadece bu da değildi. En sevdiğim içki siparişini bilmesi, programımı ezberlemiş olması, her fırsatta elimi tutması... ve etrafta başkaları varken bile her saniye benden haberdar olduğunu hissettirmesiydi.

Dün gece yatağa girdiğimde hayatımın en büyük hatasını yaptığımdan emindim. Bugün onu bulmaya, beni reddetse bile ona nasıl hissettiğimi söylemeye hazırdım.

Dün bir noktada, Parker'ın almak istediğim bir kayıp olmadığını fark etmiştim. En azından onun için savaşmalıyım.

"Her şeyi berbat ettiğimi düşündüm," diye fısıldadım, sesim utanç verici derecede duygusaldı.

Beni daha yakına çekti, böylece her santimim onun her santimine bastırılmıştı. Aleti çelik bir çubuk gibiydi ve karnıma saplanıyordu.

"Görmezden gel, kendine engel olamıyor," dedi, sesi hâlâ uykuluydu.

"İşte yine 'o' demeye başladın."

Gülümsemesi muhteşemdi, öyle bir gülümsemeydi ki nefesiniz kesiliyordu ve sonsuza dek yakalayabilmek için bir fotoğraf makinesine ihtiyaç duyuyordunuz.

"Bizi asla mahvedemezsin," dedi Parker, yüzümü tutarken başparmağı yanağımı okşuyordu. "Sana izin vermezdim. Kaçabilirsin ve ben de peşinden koşarım; saklanabilirsin ve ben seni bulurum; lanet olası gezegenin diğer tarafına gidebilirsin... ve ben tüm hayatımı seni bulmaya çalışarak geçiririm."

Ona göz kırptım ve yumuşak bir kahkaha attım, çünkü elbette ciddi değildi. Ama Parker'ın ifadesi hiç d e ğ i ş m e d i . Gözleri berraktı ve

Sabitti, alay ettiğine dair hiçbir ipucu yoktu, dudaklarını büken bir gülümseme ya da sırıtış yoktu. Bana hiçbir şeye inanmamış gibi, az önce söylediklerine inanmış gibi bakıyordu.

Bir elini kaldırdı, bir tutam saçı nazikçe yüzümden uzaklaştırdı, parmakları tenimde kaldı. Başparmağı yanağımda yumuşak bir çizgi çizdi.

"Parker..." Başladım, ama sesim titriyordu, çünkü beynim hala hayatım boyunca sevdiğimi düşündüğüm çocuktan ayrıldıktan sonra... ruh eşime rastlayabileceğim fikrine karşı savaşıyordu.

Ve sadece ruh eşim değil, o kadar parlak biriydi ki başka bir şey görmek zordu.

Parker beni sakince izledi, sanki kafamın içindeki her şeyi görebiliyordu ve bana her şeyi anlamam için, gerçekte ne hissettiğini anlamam için alan tanıyordu.

"Ben-" diye başladı ama söylemesine izin veremezdim. Çünkü o söylediğinde, ben de söylemek zorunda kalacaktım. Ve henüz karşılık veremezdim... değil mi?

Ben de onun sözlerini bir öpücükle kestim. İçimi döktüğüm bir öpücükle. Yüksek sesle söylemekten korktuğum her şeyi söylediğim bir öpücük.

Ve sanırım anladı.

Daha fazla konuşmaya çalışmadı. Bunun yerine beni tekrar öptü... çaresizce, beni sıkıca kavrarken kısık bir sahiplenme sesi çıkardı.

Henüz seni seviyorum diyemezdim... ama ona başka bir şey verebilirdim.

"Parker," diye fısıldadım nefes nefese, acil öpücükler arasında. "Seni istiyorum.
sen."

"Bana sahipsin, bebeğim. Sana ne istersen veririm," dedi kabaca, dilini ağzıma sokarak. Tıpkı onun sevdiği gibi emdim ve o da kalçalarını bana doğru iterek inledi.

"Hayır, Parker," dedim. "Seni *istiyorum*." Uyku tişörtümü çekiştirdim, beceriksizce çıkarana kadar yukarı kaydurdım. Yatarken sütyen giymemiştim, bu yüzden ona karşı çıplak göğüslüydüm.

"Şu haline bak. Mükemmel görünüyorsun bebeğim. Ve tamamen benimsin," diye mırıldanırken elleri iç bacaklarımdan yukarı kaydı ve başparmakları kısa bir süre iç çamaşırlarımın kenarını okşadı. Külotumu yavaşça çekip çıkarırken ve yatağın ucuna doğru fırlatırken gözleri benimkilere kilitlenmişti.

Parker aniden kalçalarını ayırdı, ben onun bakışları altında kıvranırken beni aşağıda tuttu, parmakları kıvrımlarımı yavaşça ayırırken

ve vücudumdan aşağı kaydı.

Dili içime daldı, aç ve dağınıktı, her hareketi çiğ ve tüketkendi. Dokunuşunda utangaç ya da kısıtlanmış hiçbir şey yoktu; yoğun, sınırsız bir tapınmaydı. Tadına bakıyor, tadını çıkarıyor, dudakları ve dili ateşli bir ihtiyaçla keşfediyordu. Parmakları da onu takip ediyor, yarığımından geçerek beni ayırıyor, böylece istediği her şeyi tadabiliyordu.

Ağzı klitorisimin üzerine kapandı, beni baş döndürücü bir telaşın içine çekti, dili daha derine daldı, beni açmaya ikna etti, başparmağı tam ihtiyacım olan yerde daire çizdi ve bastırdı. Vücudum gerildi, sonra paramparça oldu, onun etrafında parçalanırken her sinirim canlandı. Durmadı, her sarsıntıyı yalayıp yuttu, oyalanırken kaslarım hâlâ çırpınıyordu, dili nazik ritmini sürdürüyordu. Dalgalar hafifledikçe, öpmeye ve okşamaya devam etti, dilinin her darbesi beni yıldızlı bir pus içine gönderdi.

Bana sonsuza dek sürecekmış gibi gelen bir süre boyunca orada kaldı ve bana verdiği zevkten çılgılık atmaktan sesim kısılana kadar tekrar tekrar boşalmamı sağladı.

Kendimi yükseklerde hissediyordum, sanki yıldızların üzerinde süzülüyordum. Vücudumda gezinirken, yakınıma yerleşirken, gözleri ağır ağır kapanırken ve dudakları *benden* parlarken... Daha fazlasını istedim.

"Benim sıram," dedim ona ve itaatkâr bir şekilde arkasına yaslanırken sesim insandan çok hayvana benziyordu.

Aleti eşofmanının yarısına kadar dışarıdaydı ve istediğimi alabilmek için pantolonu sonuna kadar ittiğimde aklımı kaçırmıştım. Daha önce pantolonunun içinden hissettiğim için kocaman olduğunu biliyordum, ama aslında aletini tüm ihtişamıyla görmek... hayat değiştiriciydi.

Aleti kocaman ve sertti, başı kırmızı ve şişmişti ve şimdiden dölüyle parlıyordu.

"Tadına bakabilir miyim?" Mırıldandım, tüm bunların benim için yeni olduğunu hatırladığımda aklım başıma geldi. Ya beceremezsem? Ya hoşuma gitmezse?

Parker'ın kafeste saldırmayı bekleyen bir hayvan gibi uzanmış halini görünce neredeyse gülecektim. Tabii ki hoşuma gidecekti. Bu tanrının sadece benim için yaratıldığını, bana isteyebileceğim her şeyi vermek üzere tasarlandığını düşünmeye başlamıştım.

Ne şanslıyım.

Eğildim, mantarlaşmış başı boyunca geçici olarak yalarken onu izledim. Ellerimi kaygan, sert şaft boyunca kaydırdım.

az önce ortaya çıkan nem damlacığı.

İnledi, bakışları sıcak ve neredeyse delirmiş gibiydi, sanki ateşle oynuyordum ve her an kendini kontrol edemeyecekti.

Bunu istiyordum. O zıvanadan çıkmış, her şeyi tüketen şehveti istiyordum. Bana vermek istediği her şeyi istiyordum.

Sıktım, hemen dışarı sızan nemi yaladım.

"Lütfen bebeğim," diye nefes aldı. Elleri çarşafı tutuyordu, göğsündeki ve kollarındaki her kas gerilmiş ve belirginleşmişti. Ve bunların hepsi benim yüzümdendi.

Bu güzel yaratığın böyle tepki vermesine neden olanın ben olduğumu bilmek baş döndürücü, uhrevi... güçlü bir şeydi.

Dudaklarımı başının etrafına kaydırđım ve onu alabildiğim kadar derine aldım. Kızların neyle övündükleri umurumda değildi; bu gezegende bu siki sonuna kadar içine alabilecek bir boğaz yoktu. Daha sert ve daha sert emdim, kafasına konsantre olurken ellerim uzunluğu boyunca kayıyor, kavıyor ve sıkıyordu. Beceriksiz olduğumdan emindim ve geliştirebileceğim milyonlarca şey vardı. Ama deneyim eksikliğimi arzuyla telafi etmeye çalışıyordum. Daha önce hiçbir şeyi onu istediğim gibi istememiştim.

İnliyordu, elleri saçlarıma dolanıyordu ve beni aletinde aşağı yukarı yönlendiriyordu. Buna bayılmışım. Kelimeleri ona söyleyemiyor olabilirdim ama düşünebiliyordum... Sikini seviyordum.

Onun diğer her parçasını da sevdim.

"Bebeğim," diye homurdandı, ağzımdan kayarak çıktı ve beni vücuduna doğru sürükledi, boyu aramızda sert ve yapış yapıştı.

"Bu sefer senin tatlı amına boşalacağım. Mükemmel ağzın daha sonra gelmek zorunda kalacak," diye homurdandı ve beni kalçasına damlatan sert, kirli bir öpücük için kendine çekmeden önce. "Benim için hazır mısın, bebeğim? Bunun geri dönüşü yok, biliyorsun değil mi? Sen zaten benimsin, ama bir kez içine girdim mi, bu kalıcı olur."

Bizi çevirmeden önce beni bir kez daha öptü, böylece üzerimde duruyordu.

"Doğum kontrol hapı kullanıyorum," diye ağzımdan kaçırdım, sikini sırlıklam ıslak kıvrımlarımın arasından yavaşça kaydırırken. Kelimeleri çıkarmak zordu çünkü zaten şimdiye kadar yaşadığım her şeyden daha iyi hissettiriyordu.

Bu haberi alırken gözlerinde garip bir parıltı vardı... neredeyse hayal kırıklığına uğramış gibiydi. "Sen-"

"Temiz miyim?" diye mırıldandı, geri çekilmeden önce dudaklarına morartıcı bir öpücük kondurdu, ön kolları başımın iki yanında duruyordu, böylece tamamen onun tarafından örtülmüştüm. Benden çok daha büyüktü. Bunu, bana sahip olduğu hissini seviyordum. Garip bir düşünceydi ama fark ettim ki... kendimi hiç bu kadar güvende hissetmemiştim.

"Seni görür görmez gidip kontrol ettirdim. Sen olduğunu biliyordum. Asla başka birine sahip olamayacağımı biliyordum." Sözleri karşısında gözlerim büyüdü ve saçlarımı yüzümden çekerek her yerime dokunduğundan emin olmak istercesine beni öptü.

"Sana güveniyorum," dedim usulca ve bir an için gözlerini kapattı, sanki kelimeler içinde önemli bir yere ulaşmış gibiydi.

Tenime sürtünerek göğüslerimi ve karnımı okşadı. Parmaklarını dudaklarımı götürmeden önce parmakları bir an için yarığımdan geçti, ıslaklığımı alt dudağım boyunca ağzıma yaydı, böylece kendimi tadabildim.

"Çok tatlısın bebeğim. Benim tatlı, mükemmel kızım," diye mırıldandı, dili boynumdan aşağı kayarken aniden omzumu ısırdı, acıyı yalayarak dindirmeden önce bir süre izi hayranlıkla seyretti.

Aramıza uzandı ve aletini açıklığıma yönlendirdi, vahşi, geniş gözlü bir bakışla izlerken zar zor içeri itti.

"Bebeğim," diye mırıldandı. "Çok iyi hissediyorsun."

Daha da içeri itti, bacaklarım daha da ayrıldı, vücudumun her parçası onun için hazırды. İnledim, hissettiğim şey şimdiye kadar yaşadığım her şeyden daha iyiydi.

Uçmak böyle bir şeydi. Yanmak. Kendinden daha fazla bir şey olmak.

"Çok iyi gidiyorsun Casey," dedi dudaklarımı yumuşak bir öpücük kondururken. "Hem de çok iyi."

Eli aramıza uzandı ve klitorisimin etrafında hafif, ritmik bir kayma ile dolaştı, zevk kıvılcımları onu içime iterken onu kabul etmeyi kolaylaştırdı, inç inç muazzam.

Daha derine itti, gözlerimden yaşlar süzülürken sözleri sürekli bir övgü akışına dönüştü. Çok fazla baskı vardı. Dolgunluğa, ikiye bölündüğüm hissine alışmaya çalışırken nefesim düzensizdi.

"Sadece biraz daha, bebeğim. Dayanabilirsin," dedi yatıştırıcı bir şekilde ve ben yine inledim, çünkü dayanabileceğimden emin değildim. O kadar büyüktü ki.

Güldü ve bunu bir şekilde yüksek sesle söylediğimi fark ettim.

"Lütfen, durma," diye fısıldadım ve beni öptü, sonuna kadar oturana kadar son bir kez daha soktu, beni o kadar tamamen doldurdu ki düşünemiyordum. Parker benim bir parçam haline gelmişti, işte böyle hissettiriyordu.

"Asla," diye mırıldandı kulağıma kabaca ve ona bakabilmek için gözlerimi açmaya zorladım kendimi. "Sen benim için yaratılmışsın." Yanağımdan düşen bir damla yaşı yaladı. "Hiç bu kadar iyi bir şey hissetmemiştim. Çok doğru."

Parker geri çekilirken dizlerimi yukarı itti, ısıltılı gözleri beni iyice gerdiği yere yapışmıştı.

Çığlığım odayı doldururken öne doğru eğildi, derine battı. "Bu çok iyi, bebeğim. Şu haline bak, koca sikimin hepsini alıyorsun. Bu çok iyi, benim tatlı kızım."

Kasları parmaklarımın altında esneyerek içeri ve dışarı itti. Oda bizim sesimizle dolmuştu. Benim çığlıklarım, onun inlemeleri, hayatımın sonuna kadar dinleyebileceğim bir film müziği.

"Seni seviyorum bebeğim. Seni çok seviyorum," dedi aniden.

Boşaldım.

Bu zevk neredeyse acı vericiydi çünkü çok iyi hissettiriyordu, sanki ele geçirilmiş gibiydim. Sanki damarlarımı yırtıyor ve kanımı yeni bir şeyle değiştiriyordu. Aşkın bir şey. Sadece onun anlayabileceği bir şey.

Hep onun vaat ettiği gibi bir aşk istemiştim. Sözleri bir hediye idi. Hayatımın geri kalanında birlikte yaşamak istediğim korkutucu, dehşet verici, ezici bir hediye.

Parker'ın öpücüğü bana hayat verdi, kalçaları içime girerken dili umutsuzca benimkine dolandı, ağzıma karşı inleyene kadar daha da sertleşti ve sıcak spermi beni büyülü, hayat değiştiren patlamalarla dolduruyordu.

İçimden taşıyor, kalçalarımın aşağı ve yatağa damlıyordu ve uzanıp onu tekrar içime sokmak için delice bir dürtü duyuyordum çünkü onu sonsuza dek içimde istiyordum.

Derinlemesine itti, orada kaldı, neredeyse tüm ağırlığıyla bana doğru gevşedi, böylece hiç hareket edemedim. Boynuma sokuldu ve beni tembelce öptü. "Sen harikası Casey. Seni çok seviyorum. Bu hayatımın en güzel anı." Kollarım onu daha da yakınımaya çekerken sözleri beni sarmaladı.

Bu anın bitmesini hiç istemedim.

Bu şekilde uykuya daldık, o hala içimdeydi. Tüm ağırlığını ben almayayım diye bizi yuvarladı ve tüm zaman boyunca birbirimize bağlı kalmamızı sağladı.

Parker'ın sert sikinin tekrar içime girmesiyle uyandım. Şimdi arkamdaydı, eli göğsüme masaj yapıyor, diğer eli klitorisimle oynarken içeri girip çıkıyordu.

"Antrenmana gitmem gerek bebeğim. Ama elimde değildi. Daha fazlasına ihtiyacım vardı," diye mırıldandı.

İçimi çektim, hazzın içine gömüldüm, iniltisi tenime sıcaklık yaydı.

"Seni seviyorum Casey," dedi, parmakları beni yuvarlanan, lezzetli bir orgazma götürürken hızı arttı. Kalçalarım onunla birlikte hareket etti, sanki beni ele geçirmiş ya da her zaman mükemmel bir şekilde senkronize olmamız için beni yeniden programlamıştı.

"Her şeyine sahip olacağım bebeğim. Her parçan bana ait olacak" diye fısıldadı tenime karşı. Ve belki de sesindeki sahiplenme duygusu karşısında alarma geçmeliydim. Söylemeye devam ettiği sözler, bana iddia ettiği bu sevginin... aynı zamanda bir saplantıyla dolu olduğunu söylüyordu.

İnledi, beni bir kez daha doldururken dili omzumu yaladı. Parker bana karşı ürperdi, parmakları bağlandığımız yer boyunca kayarken nefesi tenimi ısıttı.

"Seni seviyorum," diye tekrar fısıldadı, ben onun tarafından güvende olduğum ve sevildiğim derin, rüyasız bir uykuya dalarken.

PARKER

Bence koçunuzun ofisine adım atmadan önce en azından biraz gergin değilseniz... bir şeyleri yanlış yapıyorsunuz demektir. Gerçi hayatımın en güzel sabahından sonra Casey'i yatakta çıtırçıplak bırakmış olmam bu gerginliğe kesinlikle yardımcı oluyordu.

Antrenmandan sonra beni içeri çağırdı, ben içeri girerken masasından başını kaldırıp bakmadı bile. Kapı arkamdan tıkırdayarak kapandı ve bunun hızlı bir moral konuşması olmayacağı hissine kapıldım. Koç Everett sandalyesinde arkasına yaslandı,

Bir yığın oyun kitabının üzerinden bana garip, okunması zor bir ifadeyle bakıyordu.

Koç, kendini asla bırakmayan eski bir kalecinin yapısına sahipti - geniş omuzlar, biraz göbek, ama yine de sağlam. Yüzü yıpranmıştı, derin gözleri sürekli kısıktı, sanki yıllarını güneş ışığına ve zor kararlara bakarak geçirmiş gibiydi. Gri saçları kasketinin altından görünüyordu ve çenesi neredeyse her zaman sıkılıydı, memnun olduğunda bile yüz hatlarını kaba bir kaş çatma belirliyordu.

"Davis," diye başladı, sesi sertti. "Aklının başında olup olmadığını bilmem gerek."

Kendimi destekleyerek doğruldum. "Evet, efendim. Bir sorun mu var?"

Zihnimi okumaya çalışır gibi bakışlarımı bir süre daha tuttu, sonra iç çekti ve bir elini çenesine götürdü. "Bak Parker, sen buraya gelen en yetenekli oyun kurucusun. Her şeye sahip olabilirsin - rekorlar, gözlemcilerin ağzının suyu akması, seçmelerde bir numara olman. Yani, h e p s i n e ."

"Teşekkür ederim efendim," dedim başımı sallayarak. Bunu daha önce de duymuştum ama onu yiyip bitiren başka bir şey olduğunu söyleyebilirdim.

Sandalyesinde kaykıldı, boğazını temizledi, her saniye daha da rahatsız görünüyordu. "Söylentiye göre," dedi, sesi sanki dünyadaki başka kimsenin duymasını istemiyormuş gibi alçalarak, "bir kız hakkında oldukça ciddiymişsin. Gerçekten ciddiymişsin."

Sırıışımın yüzümde yayılmasına engel olamadım. "Evet, Koç. Aslına bakarsanız, öyleyim."

Kaçları hafifçe yukarı kalktı. "Kızlar dikkat dağıtıcı olabiliyor. Üniversite birinci sınıftasın, önünde koca bir hayat var... Son zamanlarda karakterinin dışında davranıyorsun." Tereddüt etti. "Bu kızın iyi bir fikir olduğuna emin misin?"

"O bir dikkat dağıtıcı değil," dedim sandalyede arkama yaslanıp kollarımı kavuştururken ve bunu yüksek sesle söylemenin bile içimde yarattığı tatmin duygusunu hissettim. "O benim gelecekteki karım."

Koç şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı, ağzı açıldı ve sonra ne söyleyeceğini bilemiyormuş gibi kapandı. "Peki o bunu biliyor mu?"

"Henüz değil," diye cevap verdim, sırıtarak. "Ama olacak."

Koç derin bir nefes aldı, sandalyesinde arkasına yaslandı ve şaka mı yaptığımı yoksa aklımı mı kaçırdığımı anlamaya çalışır gibi bana baktı. "Davis, tek bir yanlış hareket... küçük bir hata, ve tüm bunlar

Yüzünü. Bunu biliyorsun, değil mi? Burada çok fazla şeyi tehlikeye atıyorsun."

Başımı salladım, yüzüm çok ciddiye. "Her şey kontrolüm altında, Koç. Güven bana."

Başını salladı ama her zamanki çatık kaşlarının altında bir gülümseme gizliydi. "Evet, eminim öyle olduğunu düşünüyorsundur," diye mırıldandı ve bir kalem alıp masasına vurdu. "Şimdi ofisimden defol git. Yapacak işlerim var."

Sadece Casey hakkında konuşmanın bile bana verebileceği o enerji dalgasını hissederek sandalyeden kalktım. "Teşekkürler, Koç."

"Evet, evet," diye homurdanarak beni başından savdı. Ama kapıya vurduğumda nefesinin altından "Lanet olası çocuk tam bir psikopat gibi konuşuyor" diye mırıldandığını duydum.

Sırıttım ve kapının arkamdan kapanmasına izin verdim... çünkü belki de öyleydin.

OceanofPDF.com

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BÖLÜM 22

CASEY

T Kapım çalındı ve gelenin Parker olduğunu düşünerek anında dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Kapıyı açtım, onun muhteşem sırtışını bekliyordum ama onun yerine Gray'in orada durduğunu görünce midem bulandı.

Bana beni rahatsız eden bir yoğunlukla baktı. Çok uzun zaman önce istemediğim bir şeydi ama şimdi tamamen yanlış geliyordu. "Casey," diye nefes aldı, sesinde çaresizliğin izi vardı. "Seni özlüyorum. Ve seni geri almak için her şeyi, her şeyi yapmaya hazırım."

Dudağımı sertçe ısırdım, yüzümü nötr tuttum, göğsümde kıpırdanan belirsizlik dalgasını görmesine izin vermedim. "Gray, bu-"

"Lütfen, Casey." Sesi yumuşadı, arıyordu. "Eskiden nasıl olduğunu hatırlıyor musun? Geçirdiğimiz tüm o güzel zamanları? Her şey için başvurduğum kişi sendin. Ve ben de senin için öyleydim. Hatırlamıyor musun?"

Nabzım hızlandı ama anıları geri ittim, sözlerinin derimin altına girmeye çalışmasına karşı kendimi çelikleştirdim.

Bir adım öne çıktı, sesi ancak mırıltı halindeydi. "Tekrar o kişi olabilirim. İhtiyacın olan kişi, seni en başından beri tanıyan kişi. O geceden beri içki içmedim. *İçmeyeceğim* de. Seni geri kazanmak için her şeyi yapacağım."

"Gray, gitmeni istiyorum," dedim, sesim hissettiğimden daha sert çıkmıştı.

Ama kıpırdamadı, yüz ifadesi neredeyse acı çekiyormuş gibi bir ifadeye bürünmüştü. "Parker'ın seni benim sevdiğim gibi seveceğini mi düşünüyorsun?"

Sözcükler canımı yaktı, derimin altına doğru ilerledi ama elimle kapının kenarını kavrayarak onları aşağı ittim.

Göğsümde sıkılaşıp düğümle savaşıarak dudaklarımı birbirine bastırdım.

Bana doğru eğildi. "Seni asla benim gibi sevmey, çünkü seni asla benim gibi *tanıyamayacak*."

Uzun, gergin bir dakika boyunca ona baktım ve sonra başka bir şey söylemeden kapıyı yüzüne kapattım. Arkama yaslandığımda zihnim anılarla doluydu.

Bir zamanlar zihnimde büyük bir saygıyla tuttuğum, acıdan başka bir şeyle dolu olmayan yıllarda beni ayakta tutan tek şey olan anılara veda etmek zordu.

Ama Gray ne isterse istesin, Parker'ın parıltısı çok güçlüydü. Gray beni geçmişe geri çekmek istiyordu ama ben artık orada yaşamıyordum. Parlak noktalar, parlaklık kıvılcımları sandığım şeylerin Gray sayesinde olduğunu öğrenmiştim... Aslında gölgelerden başka bir şey değildiler.

Göğsümü tırmalayan duygu karmaşasını yutarak kendimi kapıdan dışarı ittim. Açıklığa ihtiyacım vardı, yeniden topraklanmış hissetmeye ihtiyacım vardı. Anahtarlarımı aldım, kalbim böyle paramparça olduğunda gidebileceğim tek bir yer olduğunu biliyordum.

Ben'le konuşma vakti gelmişti.

PARKER

Soyunma odasına girerken Jace, "Şüpheli bir şekilde pembe yanaklı görünüyorsun," diye takıldı. "Bunun nedenini merak ediyorum."

Sırttım. Bunu inkar etmeyecektim. Ben de pembe yanaklı olduğumu söylemeyecektim. Çünkü o da neydi öyle? Ama son derece mutluydum, sanki biri bana mutluluk suyu içirmişti ve bu benim yeni halimdi.

"*Sikmatize*'nin zıttı nedir?" Matty kolunu Jace'in omzuna yaslayarak sordu, ikisi de bana kendini beğenmiş bir şekilde gülümsüyordu.

"*Kuku fethedildi* mi?" Jace başını öne eğerek "*Kuku fethedildi* mi?" diye sordu. o.

"Oh, evet. Bu iyiydi," dedi Matty ve Jace'e bir yumruk attı.

"Bundan hoşlanmıyorum," dedim ikisini işaret ederek. "Siz ikiniz bana karşı b i r l e ŝ t i ğ i n i z d e ."

"Çünkü artık biraz korkutucusun, QB. Gözlerinde o çılgın bakış var. Savunmamızı güçlendirmeliyiz," diye açıkladı Jace.

"Ne?"

"Yakalanma ihtimaline karşı, demek istiyor," dedi Matty. "Biz kaydolmadık... neydi o kelime?"

"*Kediler fethedildi*. Biz bunun için kaydolmadık," diye yardımsever bir şekilde cevap verdi Jace. Alay ettim. "Bunun bir kelime olmadığından oldukça eminim."

Matty, "Resminizin sözlükteki tanımı olduğundan oldukça eminim," dedi.

Ona atletimi fırlattım, o da eğildi ve arkasındaki duvara çarpınca güldü.

"Sadece söylüyorum, Matty. Eğer küçük sapığının sana 10 adım y a k l a ŝ m a s ı n a izin verirsen... belki sen de biraz delirirsin."

Matty sanki bu onun en kötü kâbusuymuş gibi ürperdi. "Onu hemen geri al."

"Bilmiyorum, Matthew. Hayatında tam da ihtiyacın olan türden bir deli olabilir."

Matty hırladı, Jace ve ben de kıs kıs güldük.

Hâlâ gülerken çantamdan telefonuma uzandım, Casey'den gelen ve akşam yemeği planlarımızı iptal eden mesajı görünce gülümsemem azaldı.

Yemeğe gelemeyeceğim. Özür dilerim. Sonra görüşürüz.

"Ah oh, artık pembe yanaklı değil," diye fısıldadı Jace.

Onunla alay ettim ve çantamı aldım. "Sonra görüşürüz çocuklar," dedim ve "am fethetti" sloganları eşliğinde odadan çıktım.

Telefonumu açıp *Arkadaşlarımı Bul* uygulamasını kontrol ettim ve onun yurt odasında olduğunu gördüm -Jace'in takip tüyoları gerçekten çok işe yaramıştı.

Şimdiye kadar her geldiğimde masada farklı bir kız vardı -sağ olsun- ve bu kız ben geçerken bana öylece baktı. Casey'nin kapısına geldiğimde tahtaya vurdum, parmağımı sabırsızlıkla bacağıma vurdum çünkü onu görmem gerekiyordu.

Beş saat çok uzun bir süreydi. Antrenman sırasında tribünde oturmasını istemek muhtemelen çok fazla olurdu, değil mi?

Kapı açıldı ve Casey göründü, kırmızı çerçeveli gözleri bana bebeğimin zor bir gün geçirdiğini söylüyordu.

"Bana sorunun ne olduğunu söyle," dedim. "Bırak düzelteyim."

Gözlerini sildi. "Az önce Ben'i görmeye gittim ve... bu çok zor. Asla kolaylaşacak gibi görünmüyor." Bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzülürken homurdanarak içeri girdim ve onu kollarımın arasına alarak yatağına doğru yürüdüm ve oturdum. Başını boynuma gömüp hıçkıra hıçkıra ağlarken onu kucağıma almaya devam ettim.

"Kederi bilirim," diye mırıldandım. "Seni içten dışa doğru yiyen türden. Kaçabileceğinizi düşünmediğiniz türden. Babamı kaybettiğimde, onun ofisine gidip oturdum. Gece geç saatlere kadar çalıştığında her zaman kullandığım sandalyeye oturdum ve onunla takılmak istedim. Ve sanırım bekliyordum. Sanırım bir parçam içeri gireceğini düşünüyordu. Ve beni gördüğünde sırtıyordu. Sonra o çalışırken konuşurduk, her şey hakkında. Bir ay boyunca o sandalyede oturmaya devam ettim, ta ki gerçekten kafama dank edene kadar... O gitmişti."

Yüzünü boynumdan çekti ve hüzünle bana baktı. "Baban için üzgünüm Parker," dedi sessizce, bakışları benimkileri ararken.

"Ben de bebeğim. Ben de."

Elimde olmadan dudaklarına bir öpücük kondurdum ve o da beni hiç beklemediğim bir duygu yoğunluğuyla öptü.

"Bir dahaki sefere gitmek istediğinde seni ben götüreceğim," diye mırıldandım dudaklarına karşı. "Artık tek başına gitmeni istemiyorum. Yalnız olmanı istemiyorum."

Gözlerini kaçırdı, alt dudağı titriyordu. "Uzun bir yol ve sen çok meşgulsün. Ben asla-"

Yavaşça çenesinden tuttum ve bana bakmasını sağladım. "Yalnız gitme. Senin için asla çok meşgul değilim. Bunu henüz anlamıyorsun ama sen benim bir numaralı önceliğimsin. Seni mutlu etmekten daha önemli bir şey yok. Hiçbir şey."

Casey bana deliymişim gibi bakıyordu ve bunu anlıyordum. Henüz ona baktığımı ve ruhumun en önemli parçasının... her zaman eksik olduğunu bildiğim parçanın- onun içinde olduğunu bildiğimi anlamamıştı.

"Bunu söylediğinde ne diyeceğimi bilemiyorum. Bunu söylediğinde... tehlikeli hissediyorum." Gözlerini kapattı. "Kardeşim annemin en sevdiği çocuğuydu... ve ben bunu sorun etmiyordum. Gerçekten öyleydin. Çünkü o benim de favorimdi. Popüler ve yakışıklıydı; onunla tanışan herkes onun en iyisi olduğunu düşünürdü. O en iyisiydi." Ne dediğini anlamam onun için önemliymiş gibi gözlerini açıp tekrar bana baktı. "Bu şu anlama geliyordu,

Yine de çok fazla görülmüyordum. Ailemizde ikinci plandaydım, okulda ikinci plandaydım, hayatta... ikinci plandaydım. Ve sonra Gray bunu yaptığında..." Daha fazla ağlamamaya çalışarak dudağını ısırdı. "Bunu yaptığında, bu sadece benim kim olduğumu hatırlattı. Bir hiç," diye fısıldadı.

Söylediklerini şiddetle reddetmek için ağzımı açtım ama titreyen bir parmağını dudaklarıma götürdü. "Yani sen, kelimenin tam anlamıyla her şeyi ve herkesi gölgede bırakan biri, bana beni gördüğünü ya da önemli olduğumu söylemeye çalıştığında... ya da ağzından çıkan diğer çılgınca şeylerden herhangi biri... inanmam zor. Güneş asla yıldızlarla birlikte olmamalıydı."

O zaman homurdandım ve bana şok olmuş bir şekilde baktı. "Güneş bir yıldızdır, bebeğim. Sözüünü kesmek gibi olmasın. O yıldızların bir kısmı aslında güneşten daha parlak... sadece daha uzaktalar. İkimiz de yıldızız, Casey."

"Tam bir inek gibisin," diye şaka yaptı. "Gerçekten özel derse ihtiyacın olduğuna emin misin?"

Sırıttım, çünkü keşke bilseydi.

"Bir dahaki sefere gitmek istediğinde bana söyleyeceğine söz ver," diye zorladım. Dudağını ısırdı ve bunu yapmayacağını biliyordum.

"Bir gün, bebeğim..."

Fısıldadım. "Ne?"

"Bir gün uyanacaksın ve benimle güvende olduğunu anlayacaksın. Hayatında tanıştığın ve tanışacağın herkes arasında güvenilebileceğin tek kişi benim."

"Yine yapıyorsun," diye mırıldandı.

"Ne yapıyorsun?" Sırılarak sordum, çünkü ne söyleyeceğini bildiğimden oldukça emindim.

"Çılgınca konuşuyorsun," dedi dudaklarıma yapışarak, bu yüzden onu nefes alamayana kadar öpmekten başka çarem yoktu.

Seni seviyorum göğsümden dışarı fırlamaya çalışıyordu ama ben içimde tuttum.

Bunu ona seks yaparken de söylemişim ama içimden bir ses bunu o anda tekrar söylememin muhtemelen onu çileden çıkaracağını söylüyordu.

Yakında, dedim kendime. Yakında istediğim zaman söyleyebileceğim. Ve o da bana inanacaktı.

Arabasına doğru yürürken gece durgundu, park yeri boştu ve sokak lambalarının ışığında sessizdi. Arabası sizin deyiminizle boktan bir şeydi. Çalıştırdığında zaten tekliyordu ve ne zaman bir tümseğe çarpsa, parçalanacakmış gibi takırdıyordu. Zar zor dayanıyordu, ki bu gece çok yardımcı oldu. Casey her seferinde bu arabaya biner ve çalışmamasını beklerdi.

Yarın, beklentileri karşılanacaktı.

Kaputu açtım, etrafta merak edecek kimsenin olmadığından emin olmak için etrafa bakındım. Lisedeyken bir tamirhanede yeterince çalışmışım, patronum hıyarın teki olsa bile bir motorun etrafında nasıl dolaşacağımı biliyordum. Akü kutbundaki negatif kabloyu gevşetmek kolaydı; sadece hızlı bir çevirme ve bağlantıyı kesecek kadar sallanma. Yukarıdan bakıldığında hiçbir şey yokmuş gibi sağlam görünecekti. Sırıttım, sonra ateşleme sigortasına uzandım ve iyi bir önlem için çekip çıkardım, cebe attım. Bu bana onun mezarlığa yine yalnız gitmediğinden emin olmak için yeterli zamanı kazandıracaktı.

Oraya yalnız gitmesi onun için sağlıklı değildi. Her şeyi kendi başına halletmeye alışkındı ama bu, kendini oraya gömmek istediğinde çekip gitmesine izin vermem gerektiği anlamına gelmiyordu. Ben yanında olmadan olmazdı, onu topraklamak, sabit tutmak için.

Bana güvenir güvenmez, ona yeni bir araba alacaktım. Parçalanmaktan bir çukur uzakta gibi görünmeyen bir tane. Bebeğim bu boktan güvenlik tehlikesinden daha iyisini hak ediyordu.

Yine de şimdilik onun güvende olmasına ihtiyacım vardı ve bunun için küçük bir sabotajdan çekinmiyordum.

Kaputu sert bir tıkırtıyla kapattım, gece gökyüzüne bakarken doğruldum, yüzüme bir sırıtma yayıldı.

CASEY

Sürücü koltuğuna geçtim, anahtarı çevirdim ve...hiçbir şey olmadı. Motor dönmeye bile çalışmadı. İnleyerek direksiyona vurdum ve alnımı direksiyona yaslayarak düşünmeye çalıştım.

Şu anda bu hurdayı tamir edecek param yoktu ve annemi arayıp yardım istemek bana hiçbir şey kazandırmayacaktı - gerçekten cevap verse bile. Bir süre orada oturdum, parmaklarımı direksiyona vurdum, midemdeki düğümün gerildiğini hissettim.

Sonunda atıştırma alışverişinin olmayacağını kabul ederek dışarı çıktım. Tam kapımı kapatmıştım ki bir motor gürültüsü duydum ve Parker'ın kamyoneti yanıma yanaştı. Camını indirdi, kaşlarını kaldırdı, dudaklarında çıldırtıcı derecede sevimli bir gülümseme vardı.

"N'aber bebeğim?" diye seslendi, sesi alaycıydı ama gözlerinde endişe vardı.

İçimi çektim, arabama yaslandım. "Çalışmıyor," diye inledim.

Parker kamyonetinden atladı ve ona her zaman yapışmış gibi görünen o rahat güvenle kaputun altına bakarak ilerledi. "Hadi bir atlayış deneyelim," dedi, kamyonetinden kabloları kapmaya başlamıştı bile.

Kaputu açtım, onu çalışırken izledim, kabloları bağlarken hareketleri yumuşak ve tanıdık. Arabama bindi, anahtarı birkaç kez çevirdi. Ama motor teklemeyi bile. Omuz silkerek bana döndü, o sırtışı yine yerindeydi. "Elimden gelenin en iyisini yaptım ama görünüşe göre senin kızın bunu yapamayacak."

İçimi çektim, hayal kırıklığım artıyordu. Arabamın olmaması çok büyük bir sorun değildi ama araba istemek kesinlikle can sıkıcı olacaktı. Parker omzuyla beni hafifçe dürttü. "Hey, stres yapma. Seni ben bırakırım. Beni kişisel şoförün olarak düşün."

Bana her seferinde bir şekilde tüm endişelerimi eriten o seksi gülümsemesini gösterdi. Duymak istediğini bildiğim sözcükler dilimde dolaşıyordu ama onun yerine onu öptüm.

"Çok tatlısın, biliyor musun?" Dudaklarına karşı mırıldandım.

Omuz silkti, kamyonetin kapısını bana açarken mavi gözlerinde muzip bir kıvılcım parlıyordu. "Bana bunu söylemeye devam edersen bebeğim, aklımı başımdan alabilirsin."

Arabaya bindim, beni yemeğe götürdü ve arabamı bir kez bile düşünmedim.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BÖLÜM 23

PARKER

Telefon cebimde titriyordu, keskin sesi Casey'yle yatağımızda paylaştığımız sessiz huzuru bozuyordu. O kadar ani doğruldum ki Casey irkildi.

Telefonum tekrar çaldı ve kalp atışlarım hızlandı.

Telefonumu *Rahatsız Etmeyin*'e aldığımında, ulaşabilen sadece üç kişi vardı ve hepsi de önemli olmadığı sürece denememesi gerektiğini biliyordu.

Telefonumu çıkardım ve ekranda Martha'nın adının yanıp söndüğünü gördüm. Midem bulandı. Martha sadece bir sorun olduğunda mesaj atar ve *gerçekten* bir sorun olmadıkça aramazdı.

Sikeyim.

Casey'ye onu korkuttuğum için özür dileyen bir bakış attım ve cevap verdim. "Hey, Martha, neler oluyor?"

"Annen yine bayıldı," Martha'nın sesi gergin ve gergindi. "Hâlâ bir şey yemiyor. Ona serum takmaya gittim ama daha tüpü takamadan bayıldı. Ambulans çağırdım ve Farragut Memorial'a doğru yola çıktı." Durakladı ve titreyerek derin bir nefes aldığını duydum. "Üzgünüm Parker," dedi sonunda, sesi duygu doluydu. "Elimden gelen her şeyi yaptım."

Gözlerimi kapadım, içime dolan duygu dalgasını bastırmaya çalıştım. İçime çöken korku, hayal kırıklığı ve çaresizlik. Bu annemin yemek yemeyi reddettiği için hastaneye ilk gelişi değildi. Ama her seferinde bir adım daha yaklaşmışız gibi hissediyordum. Durduramadığım bir sona doğru geri sayım gibi.

"Biliyorum," dedim sonunda, altımdaki zemin kayıyormuş gibi hissetmememe rağmen sesimi sabit tutarak. "Yola çıkıyorum."

Martha içini çekti ve sesindeki yorgunluğu duyabiliyordum, benim taşıdığım yorgunluğun aynısını. "Parker... Bunu daha ne kadar sürdürebilir bilmiyorum."

Sertçe yutkundum. "Evet. Biliyorum."

Telefonu kapattığımda Casey'nin elini kolumda hissettim, parmakları yumuşak ama sertti. "Parker? Ne oldu?"

Yüzümü saçlarına gömdüm, kokusunu içime çekerken tüm vücudum titriyordu, bu kokuyu beni topraklamak için kullanıyordum, böylece önümüzdeki geceyi atlatabilecektim.

"Annem bayıldı ve hastaneye gidiyor," diye mırıldandım tenine, kendimi onu bırakmaya ikna etmeye çalışıyordum.

Casey kaskatı kesildi, küçük bir soluk enseme okşadı. Kendimi geri çekilmeye zorladım, içindeki duygu karmaşasını nasıl açıklayacağımdan emin değildim.

Bir an için Walker ve Cole'un bir yerlere gittiği ve benim de küçük bir çocuk olarak anneme öğle yemeği hazırlatmaya çalıştığım anılara daldım. Sanki beni duymuyormuş gibi pencerenin yanındaki sandalyesine oturmuş, dışarı bakıyordu... Başımı salladım, geçmişî kafamdan uzaklaştırmaya çalıştım.

Casey'nin gözleri yaşlarla dolmuştu ve onu hemen kollarıma çektim. "Çok üzgünüm Parker," diye fısıldadı ve yanağıma titrek bir öpücük kondurdu. Ne kadar da tatlı bir kızdı. "Seninle gelmemi ister misin?"

Ona baktım, teklif karşısında şok olmuştum... gerçi bunun nedenini gerçekten bilmiyordum. Sanırım sormayı aklıma bile getirmediğim içindi, çünkü uzun zamandır bu işle tek başıma uğraşıyordum. Jace ve Matty'den bana yardım etmelerini bile istememiştim.

Ama birdenbire bununla tek başına yüzleşme fikri dayanılmaz gelmeye başladı. "Evet, bebeğim. Bunu gerçekten çok isterim."

Kolumu sıkarak başını salladı. "O zaman gidelim."

Sessizce kamyonu doğru yürüdük. Ama yolculuk normalde olduğu kadar korkunç değildi. Casey'nin varlığı bir dayanak noktasıydı ve normalde beni tüketecek olan karanlık düşüncelere dalmamı engelliyordu.

Hastaneye yaklaştıkça, o hastane odasında beni nelerin beklediği gerçeği beni çok etkilemeye başladı.

"Açıklamam gerek," dedim birkaç dakika sonra, sesim gergin çıkıyordu. "Annem hakkında."

Casey bana döndü, gözleri anlayışla yumuşamıştı. "İstemiyorsan yapmak zorunda değilsin."

"Hayır, biliyorum," dedim direksiyonu daha sıkı kavrayarak. "Neler olup bittiğini bilmelisin. Bu konuda konuşmaktan nefret etsem bile."

Nereden başlayacağımı bulmaya çalışarak derin bir nefes aldım. "Babam öldükten sonra... her şey değişti. Annem sanki yaşama isteğini kaybetti. Zar zor yemek yiyor, zar zor konuşuyor. Yıllardır bir hayalet gibiydi."

Casey sessizce dinledi, gözleri yumuşak ve anlayışlıydı.

"Tennessee Üniversitesi'ne bu yüzden geldim," diye devam ettim, sesim amaçladığımdan daha sertti. "Onu bırakamazdım. Kardeşlerim nerede olmaları gerektiğini kontrol edemiyorlardı ve bu onlar için de daha zordu - onunla ilgili çok fazla anıları vardı. Ama ben... belki yardım edebilirim diye düşündüm. Yine de o zamandan beri kayboluyor. Sanki tamamen pes etmek için doğru zamanı bekliyor."

Durakladım, titrek bir nefes verdim. "Ve şimdi... şimdi bu şekilde yaşamaya devam etmesinin onun için daha iyi olup olmadığını bile bilmiyorum. Yani, eğer artık burada olmak istemiyorsa... onu durdurmaya çalışmalı mıyım?"

Aramızdaki sessizlik, söylediklerimin ağırlığıyla gerildi. Bu daha önce kimseye itiraf ettiğim bir şey değildi.

Ama ona söylemek özgür hissettirdi.

İç içe geçmiş parmaklarımızı kaldırıp dudaklarını parmak eklemlerimde usulca gezdirdiğinde Casey'nin elini tutmaya başlamıştım bile. Hemen bir şey söylemedi; sadece bana sarıldı, başparmağı cildimi nazikçe yatıştırdı. Ve bir şekilde, bu yeterliydi. Bana bir cevap vermesine ya da her şeyin yoluna gireceğini söylemesine ihtiyacım yoktu. Sadece ona ihtiyacım vardı.

Hastanenin önüne geldiğimizde göğsüm sıkışmış, her nefes alışımda zorlanıyordum. Otomatik kapılardan geçip hastanenin steril ve soğuk ortamına girerken Casey yakınımnda durdu, eli hâlâ benim elimdeydi. Floresan ışıklar tepemde vızıldıyor ve antiseptik kokusu yüzüme bir tokat gibi çarpıyordu.

Buraya daha önce birçok kez gelmişim.

Resepsiyonda kayıt yaptırdık ve hemşire bizi koridordan odasına yönlendirmeden önce annemin durumu hakkında bilgi verdi. Yaklaştıkça adımlarım yavaşladı, çünkü onu bu şekilde görmek istemiyordum. Casey'nin onunla bu şekilde tanışmasını istemiyordum.

Hayatımdaki neredeyse her şeyi kontrol edebildiğim için kendimle gurur duyuyordum.

Ama annemin yaşama isteksizliği üzerinde hiçbir zaman kontrol sahibi olamadım.

Odasına vardığımızda, kapıyı itip açmadan önce bir an tereddüt ettim. Solgun ve kırılğan bir halde hastane yatağında yattığını görünce göğsüm sıkışmaya başladı. O kadar küçük, o kadar... kırılabilir görünüyordu ki. Sanki yanlış bir hareket onu tamamen paramparça edecekti.

Casey'nin elini bıraktım ve yatağın yanına doğru yürüdüm. Annem uyuyordu, nefes alış veriş kesikti, sert hastane ışığında teni neredeyse yarı saydamdı. Karşımdaki bu kadını, daha önce hatırladığım annemle -her şey dağılmadan önceki annemle- bağdaştırmak zordu.

Bir süre orada durdum, sadece ona baktım.

"Selam anne," dedim usulca, cevap vermeyeceğini bildiğim halde. "Benim. Parker."

Kıpırdamadı, hareket etmedi. Göğsü her yavaş nefes alışında inip kalkıyordu ama sanki çoktan gitmişti, sanki bu hastane yatağına düşmeden çok önce ayrılmıştı.

Sertçe yutkundum, boğazımdaki yumru konuşmamı zorlaştırıyordu.

Söylemem gerektiğini bildiğim kelimeler göğsümde bıçak gibi saplanıyor, her biri bir öncekinden daha derin kesiyordu. Onları söylemem gerekiyordu. Annemin gitmesine izin vermeliydim ama nasıl yapacağımı bilmiyordum.

Casey yanıma geldi ve başını koluma yasladı.

"Artık acı çekmesini istemiyorum," diye fısıldadım, sesim artık zar zor duyuluyordu. "Ama günün birinde savaşmaya karar vereceğini düşünüp duruyorum. Yine de umut çok tehlikeli bir şey."

Odadaki sessizlik sağır ediciydi ve gözyaşlarımın gözlerimi yaktığını hissedebiliyordum. Yıllardır ağlamamıştım -kendime izin vermemiştim- ama şimdi, burada dururken, çok yaklaşmıştım.

Telefonum çaldı ve onu cebimden çıkardım, anneme bakıp uyanmasını istemekten başka yapacak bir şey bulamadığım için minnettardım.

"Hey," dedim Walker'a, annemin onun sesini duyup kendine gelmesi umuduyla telefonu hoparlöre aldım.

"Üzgünüm Parker. Bu gece bir maçımız vardı. Mesajını yeni gördüm."

Arka planda insanların konuştuğunu duyabiliyordum. Hâlâ soyunma odasında olmalı.

"Evet, bitirdiğinde görürsün diye düşündüm. Kazandın mı?" diye sordum. Genelde maç izlerdim ya da en azından skoru yakından takip ederdim ama belli ki bu gece fırsatım olmamıştı.

"Evet, şükürler olsun. Bir sayı gerideydik ve Linc son dakikada beraberliği sağladı. Sonra Rookie uzatmanın ilk otuz saniyesinde golü attı. Lanet olası bir maçtı."

Bir duraklama
oldu. "O nasıl?"

Kardeşlerimin anneme bakma yükünün çoğunu benim taşıdığım için kendilerini suçlu hissettiklerini biliyordum, ama bu daha çok aramızda konuşulmayan bir şeydi.

"Henüz uyanmadı. Serum taktılar. Kendi başına yemezse beslenme tüpü takacaklar. Ama en azından durumu stabil."

Belki gözlerini açmıştır diye umarak - dua ederek - anneme döndüm.

Ama tabii ki yapmamıştı.

"Casey burada benimle," dedim, yanımda sessizce beni dinleyen Casey'ye bakarak.

"Ebeveynlerle tanışmak. İş ciddileşiyor," dedi, sesinde hafif bir kahkaha vardı. Belli ki hoparlörden konuştuğunu fark etmemişti. Casey birden hiçbir şey duymuyormuş gibi davranmaya başladı.

"Çok," dedim ona, kızın öfkeyle kızarmaya başlamasını izlerken. Şaşırtıcı bir duraklama oldu.

"O zaman onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum," dedi sessizce. "Bunu yakında yapalım."

Ona veda ettim ve annem hakkında bilgi vereceğime söz verdim.

Sonra yine sessizce oturmaya başladık.

Saatlerce orada kaldık, nefes alış verişinin sesi ve hayati göstergelerini takip eden makinelerin hafif biplemeleri dışında oda sessizdi.

"Bana Ben hakkında bir şeyler anlat," diye mırıldandım, gözlerim annemin yüzüne kilitlenmişti.

Eli bir an için benimkini sıktı. "Kendini benim koruyucum olarak görürdü. Her sabah babam işe gitmeden önce diz çöker ve Ben'in gözlerinin içine bakardı. 'Ben yokken evin erkeği sensin, Ben. Hanımlarımıza göz kulak olmalısın,' derdi. Ben şişir ve başını sallardı ve günün geri kalanında, babam dönene kadar bizimle ilgilenmeye çalışırdı." Eli elimde titredi ve başparmağımla parmak eklemlerini ovuşturdum. "Bir gün babam geri gelmedi, bir inşaatta ezildi. Ama Ben ona söylediklerini hiç unutmadı. O her zaman bizim koruyucumuz oldu."

"Seni seviyorum Casey," diye mırıldandım, karşılık beklemeden.

Ama beni şaşırtarak derin bir nefes aldı ve "Ben de seni seviyorum" dedi.

Nefesim kesildi ve göğsüm daraldı, sanki her şeyden çok istediğim bir şeyi elde etmenin getirdiği bir tür kalp krizi geçiriyordum. Ona baktığımda yüzü gergindi... korkmuştu, sanki o da bu sözleri söylediğine inanamıyordu.

Ona pişman olması için bir sebep vermediğimden emin olmalıydım.

"Teşekkür ederim," diye cevap verdim, sanki bana bir hediye verilmiş gibi hissediyordum. Onu kucağıma çektim. Duygularım hamdı, uzun zamandır izin vermediğim bir şekilde açığa çıkmıştı. Ama kendimi hafiflemiş hissediyordum, sanki belki, sadece belki, bu acıyı biraz daha taşıyabilirdim. Çünkü artık yalnız değildim.

Hafif bir kapı sesi düşüncelerimi böldü ve Casey'nin omzunun üzerinden baktığımda Martha kapıda duruyordu, çerçevesi koridora yayılan sabah ışıyla aydınlanmıştı. Elinde dumanı tüten bir fincan kahve tutuyordu, yüz ifadesi sakin ama sıcaktı. Martha ellili yaşlarındaydı, her zaman sırtından aşağıya doğru düzgün bir örgü şeklinde ördüğü siyah saçlarının arasında gümüş teller vardı. Yüzü çizgili ve nazikti, nazik gözleri her şeyi yargılamadan görüyor gibiydi.

Kahvesinden bir yudum alarak ona doğru yürüdü. "Okula dönmelisin Parker," dedi nazikçe, dudaklarında güven verici bir gülümsemeyle. "Bu iş bende. O emin ellerde."

Başımı salladım, burada olduğu için rahatlamış hissediyordum. Bugün bir antrenmanı daha kaçırmamın imkânı yoktu. "Teşekkür ederim Martha," dedim, kelimeler minnettarlıkla doluydu. Omzumu usulca okşadı.

Eğildim ve annemin yanağına bir öpücük kondurdum. "Hoşça kal anne," diye fısıldadım ve Casey'yi odadan dışarı çıkardım, az önce ona nasıl bir hoşça kal dediğimden emin değildim.

Casey'ye dönerek sessizce, "Benimle geldiğin için teşekkür ederim," dedim.

Bana küçük bir gülümseme verdi, gözleri yumuşacıktı. "Her zaman," diye cevap verdi, sözlerimi bana tekrarlayarak.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BÖLÜM 24

PARKER

W ntrenmanda kışımıza tekmeyi yemiştik ve ben yemek ve sevişmek için sabırsızlanıyordum... bu sırayla olması gerekmiyordu, Casey'nin odasına giden koridoru döndüğümde olduğum yerde durdum onu gördüğümde-Gray, Casey'nin kapısının önünde duruyordu.

Çenem sıkıştı ve geri çekildim, izleyebilmek için koridorun gölgesine kaydım. Çaresiz görünüyordu, ellerini çılgınca saçlarında gezdirirken ve kapıya bakarken duruşu gergindi.

"Casey, aç kapıyı!" diye bağırdı ve tahtaya öyle sert vurdu ki koridordaki tüm kapılar takırdadı.

Bundan hoşlanmadım. Bundan hiç hoşlanmadım. Onu öldürmek istedim.

Kapı bir aralık açıldı ve Nat kafasını dışarı uzattı, onu görür görmez gözleri kısıldı. "Kaybol, seni lanet olası pislik," diye tersledi, sesi keskin ve küçümseyiciydi.

Buna sıırttım, hanımımın böyle iyi bir arkadaşı olduğu için mutluydum. Onunla tanıştığımda pek emin değildim - futbol takımına girebilmek için Casey'ye iyi davranıyor falan mıydı acaba? Ama şu ana kadar herhangi bir tehlike işareti yoktu. Bu da iyi bir şeydi. Benim yeterince kırmızı bayrağım vardı.

Andrews geri adım atmadı. "Onunla konuşmam gerek," diye ısrar etti, sesi alçak ve yalvarır gibiydi. "Sadece bir dakikalığına."

"Siktir git," diye tısladı ve başka bir şey söylemeden kapıyı adamın suratına çarptı.

Yürü be kızım.

Omuzları çöktü ama hareket etmedi. Bir süre daha orada durdu, sanki kapının açılmasını sağlayabilecekmiş gibi tahtaya baktı. Sonunda döndü ve koridorda bana doğru yürümeye başladı, yüzünde hayal kırıklığı ve acı vardı.

Ne hissettiğini anlıyordum. Casey'i kaybedersem onu geri almak için her şeyi yapardım -şu anda onu *kaybetmemek* için her şeyi yapıyordum.

Ancak benim anlayışım buna izin vereceğim anlamına gelmiyordu.

Köşede bekledim, koridorun sonuna yaklaşırken adımlarını dinledim. Döner dönmez omzundan tuttum ve onu duvara çarptım, sert darbeyi hissettim, vücudunun betonla çarpışmasından duyduğum memnuniyeti.

Gray'in gözleri bana bakarken genişledi, şok... ve bir parça korku yüzünde parladı. Elimi sıkıca göğsünde tutarak onu duvara bastırdım ve aramızda neredeyse bir santim boşluk kalana kadar eğildim. Gray'in lisede basketbol oynadığını biliyordum, şimdi de hâlâ antrenman yapıyordu ama en iyi dönemindeki bir futbolcuyla boy ölçüşemezdi.

O da bunu biliyordu.

"Burada ne yaptığını sanıyorsun Andrews?" "Kız arkadaşım ile konuşmaya çalışıyorum," diye tısladı.

İyi bir önlem için kafasını duvara vurdum, çünkü belli ki bir tür vidası gevşemişti. Görünüşe göre burnunu kırmak yeterli olmamıştı, sanırım işler kızışacaktı.

"Beni dinle Andrews," dedim, sesim alçak, soğuk... ve ölümcül derecede ciddiye. "Seni bir daha onun yanında görmek istemiyorum. Senin işin bitti. Sana ihtiyacı yok. Seni istemiyor."

Gray'in yüzü buruştu ve bana dudak büktü. "Sadece sahip olduklarımızın ona hatırlatılması gerekiyor. Bir kez hatırladığında, senin yıldız oyun kurucu olman önemli olmayacak, Davis. Casey bana geri dönmek isteyecek."

Sırıttım. "Başını daha fazla belaya sokmadan önce bunu öğrenmelisin. Sana gerçekten yardımcı olacaktır." Daha yakına eğildim. "Ben kazandım," dedim alaycı bir şekilde.

Yüzü soldu ama henüz bitirmemişti. "O gece bir şey yaptığını biliyorum. Nasıl olduğunu bilmiyorum ama *sen* olduğunu biliyorum."

En iyi alaycı *Bambi* bakışlarımı takındım. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok," diye masumca cevap verdim. "Seni dünyadaki en mükemmel kızla nasıl 'aldatabileceğimi' anlamıyorum. O tamamen sendin, Andrews."

"Onu aldatmadım!" diye bağırdı. "Aklımı kaçırmışsam ve ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoksa bu sayılmaz!"

"İşte seninle benim aramdaki fark bu. Onu o kadar çok seviyorum ki aletim başka kızlarda bile işe yaramıyor."

Alay etti. "Sadece bir öpücüktü. Öpücükten başka bir şey değildi."

Ona dişlerimi gösterdim. "Bu bir ihanetti ve benim yolumdu. Bunu kabul etmek zorundasın."

Başka aptalca bir şey söylemek için ağzını açtı ve elim boynuna gitti... ağzından çıkmak üzere olan saçmalığı sıkıp kesti. Gözleri büyüdü. "Casey artık bana ait. Ona bir daha bakarsan, bir sorunumuz olur. Ona musallat olamazsın. Artık değil."

Boynunu serbest bıraktım ve öksürdü. "Casey senin lanet bir psikopat olduğunu biliyor mu?" diye homurdandı ve dengesini yeniden sağlamaya çalışırken geri adım attığımda güldüm, yüzü zorlukla kontrol altına alınmış bir öfkeyle kızarmıştı.

Başka bir şey söylemeden döndü ve adımları koridorda yankılanarak uzaklaştı. Gidişini izledim, öfkem hala damarlarımda kaynıyordu.

Sonunda gömleğimi düzelttim ve Casey'nin kapısına doğru yürüyüp hafifçe vurdum.

Nat kapıyı hafifçe araladı, kapıyı daha geniş açıp beni içeri alırken yüzünde rahatlama ifadesi vardı. Hemen Casey'nin yanına gittim ve onu derin bir öpücük için kendime çektim çünkü onu çok özlemiştim. Benden uzak kalması yasa dışı olmalıydı.

Kendimi geri çektiğimde yüz ifademi nötr tutmaya çalıştım. "Az önce dışarıda gördüğüm Gray miydi?" Sesimi sakinleştirerek sordum.

Casey tereddüt etti, bakışları başka yöne kaydı. Ama o bana cevap veremedi Nat söze girdi, sesi sinirliydi. "Pislik herif onu rahat bırakmıyor."

Kaşlarımı çatmamak için kendimi zor tutarak başımı salladım ve hiçbir şey olmamış gibi davrandım. "Seninle tekrar konuşmaya kalkarsa haberim olsun," dedim gözlerimi Casey'ninkilere kilitleyerek.

Başını salladı, sesi yumuşaktı. "Yapacağım."

Benimle tartışmaya çalışmadığı için rahatlamış bir şekilde onu göğsüme çektim ve sesimi sadece onun duyabileceği şekilde alçalttım. "Hadi benim evime gidelim," diye mırıldandım, dudaklarım tenine değerken kelimelerin oyalanmasına izin verdim. "Kendimi... aç hissediyorum."

Gözleri parladı ve başka bir şey söylemeden elimi onunkinin içine soktum ve onu kapiya doğru yönlendirdim.

Ve yurttan çıkarken tek düşünebildiğim... onun taşınma zamanının geldiği idi.

Casey'ye kartı uzattım ve gözlerindeki tereddüt titreşimini izledim. Ona bir şey almaya çalıştığımda hep çok utangaç davranırdı. Ona istediği her şeyi alabileceğimi henüz fark etmemişti. Onunla tanıştığım andan beri yaptığım her şey bizi geleceğe hazırlamak ve bunu yapabilmemi sağlamak içindi. "Bu gece geç saate kadar antrenmanım var. Benden biraz yemek al," dedim ona.

Casey başını salladı. "Parker, buna ihtiyacın yok-"

O daha sözünü bitirmeden Nat geniş bir sırıtışla kartı elimden kaptı. "Yaparsak sorun değil. Adamın Nike'la yeni bir anlaşma yaptı, bize güzel bir akşam yemeği ısmarlamaya kesinlikle gücü yeter, Case." Kartı Casey'ye bir zafer kazanmış gibi gösterdi. "Bu arada biftek alacağız," dedi ve bana muzip bir sırıtış fırlattı.

Casey'ye bakarken bir kaşımı kaldırarak sıırıttım. "Sen daha iyisin."

Ben Casey'yi öperken Nat baygınlık geçirir gibi bir ses çıkardı ve sonra yurt odalarından ayrıldım, aslında normalden bir saat daha kısa sürmesi planlanan antrenmana doğru yola çıktım.

Dışarı çıktığımda gece çökmüştü ve uygulamamı kontrol ettiğimde Casey'nin şehrin dışındaki şık bir et lokantasına gittiğini gördüm.

Mükemmel.

Üstümüzü değiştirip soyunma odasından çıkarken Jace'e "Benim için birinin dikkatini dağıtmanı istiyorum," dedim.

Gözlerini kısarak bana baktı. "Neden kulağa bu kadar... önsezi gibi geliyor? Ama evet, ben içeri."

"Neden benden yardım istemiyorsun?" dedi Matty, sesi sinirli geliyordu.

"Çünkü büyük penisli birine ihtiyacı var *Matthew*," dedi Jace, sesi tamamen ciddi idi. "Belli ki benimki daha iyi bir seçim." Matty ona göz kırptı. "Bu yarım inç."

Homurdandım. "Bu akşam özel dersin var... ve ahlak dersin. İyi davranmaya çalışıyorum. Bir kez olsun seni rahat bırakayım. Sana musallat olmalarını falan istemem."

Matty burnunu kırıştırdı... ve şüphesiz mezarlıktaki küçük gecemizi düşündüğü için titredi. "*Hain* olabilirim... ama özel dersim var." Bana yan gözle baktı. "Gerçek bir özel ders olduğunu da eklemeliyim."

"Gördün mü, işte bu yargılayıcıydı. *Pussy Posse*'ta yer alacaksan bunun üzerinde çalışmalısın Matty," dedi Jace, sırtına bir tokat atarken ona gerçekten önemli bir tavsiye veriyormuş gibi davranarak.

Matty onu tersledi. "Bunu veto ediyorum."

"Ben de," diye kabul ettim ve tekrar uygulamama baktım. Neredeyse restorana varmışlardı. "Ama bunu daha sonra tartışabiliriz. Çok fazla zamanımız yok."

Yollarımız ayrılırken Matty, "İkinizi de kefaletle hapisten çıkarmam gerekirse haberim olsun," diye iç geçirdi.

Ona sırtıttım. "Buna sadece yakalanırsam ihtiyacımız olur ve bu da *belli ki* olmayacak."

Jace ve ben kamyonete binerken Matty başını sallıyordu, dudaklarında küçük bir gülümseme vardı.

"Bu adam kesinlikle alçakça şeylerden hoşlanıyor. Sadece kendine yalan söylüyor."

Akşam için planlarımı açıklamaya başlamadan önce ona "Katılıyorum," dedim.

Bitirdiğimde Jace ağzı açık bana bakıyordu.

"Şunu hemen açıklığa kavuşturalım. Kimsenin seni görmemesi için resepsiyonun dikkatini dağıtmamı sağlayarak kız arkadaşını yurttan attıracaksın. Sonra bir ateş yakacaksın, böylece fiskiyeler patlayacak ve odayı mahvedeceksin. *Sonra* da internetten aldığın bir yangın merdivenini kullanarak binadan aşağı ineceksin ki kimse seni çıkarken görmesin. Doğru anlamış mıyım?"

Casey'nin yurduunun birkaç bina aşağısındaki bir otoparka girerken, "Anahtarım olduğu için artık zorla girmiyorum," diye düzelttim onu.

"ÇALDIĞINIZ VE KOPYALADIĞINIZ."

Ona göz kırptım. "Bu cümlede bir sorun göremiyorum."

Jace içini çekerek gözlerini birkaç kez kırıştırdı. "Pekâlâ, bu işi yapıyoruz. Bugünkü dosyama haneye tecavüz ve *yangın suçlarını* eklemeyi takvimime yazmamıştım ama değiştirebilirim."

Kamyonetten inip arkadan çantamı alırken homurdandım. "Daha iyi hissetmeni sağlayacaksa sadece küçük bir *yangın*."

Yatakhaneye doğru yürümeye başladığımızda Jace, "Hey, *yangın* kötü bir şeymiş gibi söylemedim," dedi.

"Ama sen yine aynı şekilde söyledin."

"Evet, ama bunu kötü bir şeymiş gibi söylemedim, bu yüzden biraz vurgu yapmamın bir önemi yok, öyle değil mi?"

"Elbette," diye mırıldandım, binanın kenarına vardığımızda.

Ayağa fırladım ve sabit güvenlik kamerasını kaldırdım, böylece artık kapıya bakmıyordu. Aslında o şeylerde kimse çalışmıyordu - üniversite çok ucuzdu - ama her ihtimale karşı kamera görüntülerinde bizim olmamızı istemedim.

"Tamam, içeri gir, küçük büyüleyici şeyini yap ve onu bir şekilde binadan çıkar ki ben de gizlice içeri girebileyim."

"Evet, hepsini anladım, ancak bunu yeniden ifade etmeniz gerekecek.

Bu *küçük* ve çekici bir şey değil. Bu *büyük* bir cazibe," diye karşı çıktı. "Pekala, evet, öyle. Bu büyük... büyüleyici bir şey."

Sanki bir casus filmindeymişiz gibi kapıya doğru sürünmeye başlarken, "O da öyle dedi," diye takıldı.

"Ne yapıyorsun? Bu büyüleyici bir şeyin tam tersi." "Ah, doğru.

Sürünmenin kötü adam dönemimizin bir parçası olduğunu sanıyordum."

"Biz kötü adam değiliz," diye tısladım arkasından, yeniden normal bir şekilde yürümeye başlayıp girişe ulaştığında. "Biz sadece bazı şeylerin gerçek aşkı engellemesine izin vermeyiz."

"Doğru," dedi Jace, sesi çok alaycı geliyordu. "Yaptığımız tek şey bu."

Jace tezgâhın üzerine eğilmiş, resepsiyondaki kızla flört ederken sihrini konuştururken pencerelerden birinden baktım. *O da kesinlikle orgazm olacaksınız.*

Ona bir bok borçlu olmayacaktım.

İki dakika sonra, bir şekilde onu binanın dışına kadar takip ediyordu. Adam onu nereye götürüyordu... Hiçbir fikrim yoktu. Ama en azından artık resepsiyonda çalışmıyordu.

Mükemmel.

İçeri girip merdivenleri koşarak çıktım, nasıl olduysa kimseyi görmemiştim. Anahtarımı kullanarak içeri girdim ve odanın hızlıca bir fotoğrafını çektim... çünkü Casey bana bekâretini burada vermişti... ve bu buraya son gelişimdi.

Tamamen mahvolmasınlar diye birkaç şeyin yerini değiştirdim, örneğin onun ve kardeşinin fotoğrafı gibi, sonra çantama uzandım ve

yanımda getirdiğim yağmur pançosunu silkeleyip üzerime geçirdim ve çeneme kadar fermuarını çektim. Sigara paketini çıkarırken plastik yumuşak bir şekilde kırıştı. Çakmağa hızlıca bir fiske vurarak hepsini aynı anda ateşledim, turuncu parıltı tutuştukça yoğunlaştı ve neredeyse anında ince dumanlar çıkardı.

Yanan sigaraları fiskiye'nin altında tutarak, duman dallarının yukarı doğru kıvrılmasını ve hayalet bir işaret gibi tavana doğru dönmesini izledim. Koku havada yoğunlaştı ve Casey'nin parfümünün odada hâlâ kalan belli belirsiz izlerine karıştı. Bekledim, saniyeler uzayıp gidiyordu, sonunda -Fıskiye sistemi ani bir sarsıntıyla devreye girdi. Soğuk, kimyasal içerikli su kalın akıntılar halinde aşağıya püskürdü ve yoluna çıkan her şeyi kapladı.

Yangın alarmı koridorda çalmaya başladı. *Kahretsin*. Çabuk olmalıydım.

Su, ağır sıçramalar halinde yatağa çarptı, yorganına, yastıklarına, komodinin üzerinde özenle istiflenmiş ders kitaplarına sızdı. Posterleri sis onlara ulaştıkça kıvrıldı, kenarları karardı, soyulmaya başladıkça mürekkep aktı. Nat'ın duvara yapıştırdığı fotoğraflar büküldü ve bulanıklaştı, anılar saldırının altında soldu. Ona dair her iz yavaş yavaş siliniyordu.

Tatmin olmuş bir şekilde yanan sigaraları yere attım ve ıslak halıya çarparak cızırdamalarını izledikten sonra pencereye döndüm. Kilidini açtım ve yukarı ittim, serin hava içeri doldu. Çantamdan yangın merdivenini çıkarıp pencere pervazına asarak dışarı çıktım ve pencereyi arkamdan kapatabildiğim kadar kapattım.

Yere ulaştığımda, merdiveni aşağı çektim ve pançoyu açtım, ikisini de çantama koymadan önce hızlı bir hareketle çıkardım. Artık içeriden buğulanmaya başlayan penceresine son bir kez bakarak, yurdun arkasındaki ormana doğru koştum ve kimse fark etmeden gölgelerin arasında kayboldum.

Çok geçmeden telefonum çaldı ve Casey'nin adı ekranda belirdi. Sesimi sakın ve sabit tutarak ilk çalışta cevap verdim.

"Parker..." Sesi kalındı, panikle boğulmuştu. "Odamız tamamen mahvoldu. Her şey Sırılısıklam, ve kampüs güvenlik bulundu"

Sigara. Bizim yaptığımızı düşünüyorlar. Yurttan atılacağımızı söylüyorlar."

Gözyaşlarını duyabiliyordum, şok ve hayal kırıklığı konuştuğu her kelimeye yapışıyordu. Gülümsememeye çalıştım. Elbette üzülmesine sevindiğim için değil, plan *mükemmel* bir şekilde bir araya geldiği için.

"Olduğun yerde kal bebeğim," diye mırıldandım, sesime bir endişe notasının karışmasına izin vererek. "Hemen geliyorum."

On dakika sonra onu yatakhanein dışında beklerken buldum, gözleri kıpkırmızıydı, kendini tutabilmek için sıkıca sarılmıştı. Nat onun yanındaydı, volta atıyor ve nefesinin altında mırıldanıyordu, Casey'nin perişan olduğu kadar öfkeli görünüyordu. Casey beni görür görmez Nat'ten ayrıldı ve doğruca kollarıma yürüdü.

"Gerçekten bizim yaptığımızı düşünüyorlar," dedi, yüzünü göğsüme gömdü, sözleri gömleğimde boğuklaştı. "Dinlemiyorlar bile."

Elimi sırtında aşağı yukarı gezdirdim ve bana karşı yavaş yavaş sabitlendiğini hissettim. "Her şey yoluna girecek," dedim ona usulca. "Her şeyi yoluna koyacağız."

Nat kollarını kavuşturmuş, başını iki yana sallayarak bize bakıyordu. "Onlara akşam yemeğinin faturasını göstermeye çalıştım ama ilgilenmediler," diye öfkeleni. "Bunun olduğuna inanamıyorum."

Bir an sonra Nat'in telefonu çaldı ve gözleri büyüyerek mesaja baktı. "Oh, Tanrı'ya şükür. Arkadaşım Mia'dan gelmiş, kampüs dışında bir yeri varmış. İşler yoluna girene kadar onunla kalabileceğimi söyledi." Tekrar bize baktı, bakışları endişeliydi. "Ama ne yapacaksın, Case?"

Casey'nin bana karşı gerildiğini hissedebiliyordum ve ona bakarak yüzündeki bir tutam saçı fırçaladım. "Benimle kalacak," dedim kolayca, kolumu Casey'nin omuzlarına dolayarak.

Casey başını kaldırdı, kaşları birbirine karışmıştı, kararsızdı. "Parker, bilmiyorum... Öylece ortaya çıkıp evini basmak istemiyorum."

Başımı sallayarak usulca güldüm. "Bebeğim, eğer seni orada istiyorsam bu 'çarpmak' değildir." Eğildim, bakışlarım onunkilere kilitlendi. "Güvenli bir yerde olduğunu bilsem kendimi çok daha iyi hissederdim. Ayrıca-" Dudaklarımda bir gülümsemenin belirmesine izin verdim. "Seni gördüğüm anda yanıma taşınmanı istedim."

Nat bana sanki içimi görebiliyormuş gibi bilmiş bir bakış attı ama yine de bana yardım etmeye karar verdi. "Bu doğru, Casey. Kampüs dışında bir yer bulmaya çalışmaktansa onun evinde çok daha rahat edersin."

Yabancı. Şu anda bir yer bulabilir miyiz, onu bile bilmiyorum. Ya atıştırma hırsızlarıysa?"

Casey, ikisi için bir iç şaka olması gereken şeye ofladı ve ben saçma bir şekilde kışkırdım.

Onun tüm şakalarına dahil olmak istiyordum.

Ayrıca Nat'e daha fazla biftek almam gerekiyordu çünkü onun küçük konuşması işe yaramıştı.

Casey dudağını ısırды, hâlâ tereddütlü bir şekilde aramıza bakıyordu. "Ama yani buna hazır mısınız? Benimle yaşamak için mi? O kadar uzun zaman olmadı..."

"Hazır mısınız?" Şakacı bir sırıtişla gücenmiş gibi yaparak tekrarladım. "İnan bana, şikayet etmeyeceğim." Başımı eğdim ve sesimi sadece onun duyabileceği şekilde alçalttım. "Bu bana sadece seni sonsuza kadar kalman gerektiğine ikna etmem için bir şans verecek."

Bana baktı ve "deli" diye mırıldandı ama onu yıprattığımı görebiliyordum.

"Sadece evet de, bebeğim. Hayatta hayır demen gereken pek çok şey var ama *bu* onlardan biri değil." Uzandım ve elini tuttum, öpmek için dudaklarıma götürdüm - çünkü nedense bunu her yaptığımda eriyordu. "Bak, bir ya da iki gece kal. Nasıl bir his olduğunu gör. Eğer rahat etmezsen, başka bir yer buluruz. Ama şu anda sadece bir şans vermeni istiyorum."

Casey, cesaret verici bir şekilde başını sallayan Nat'e baktı ve sonunda iç geçirdi. "Pekâlâ... sadece birkaç günlüğüne. Başka bir şey bulana kadar."

Küçük bir zafer. Kolumu ona doladım ve onu kendime çektim. "Mükemmel," diye mırıldandım.

O anda telefonum çaldı ve Jace'ten gelen mesajı görünce sırtarak çıkardım.

Jace: Kesinlikle kötü adam dönemimizdeyiz, QB.

Belki de öyleydik.

OceanofPDF.com

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BÖLÜM 25

CASEY

Nat'le birlikte uçağa binmiş, Parker'ın Alabama'daki deplasman maçına gitmeye hazırlanıyorduk. Yurt olayından bu yana sadece bir gün geçmişti ve ben kendimi bir şekilde onunla yaşarken bulmuştum. Ama sadece bir gün geçirmiştik.

Takımla birlikte uçmak zorunda kalmadan önce birlikte geçirdikleri mutlu bir gece.

Nat beni cam kenarına itti ve koridora oturdu. "Erkeklerin seninle ilişki kurmaması konusunda kesin emir aldım," dedi, gözleri tetikteydi, sanki birinci sınıfta her an bir erkek fırlayıp beni yakalamaya çalışacakmış gibi.

"Kimse benimle 'ilişki' kurmaya çalışmayacak," dedim bıkkınlıkla. "Tüm hayatı boyunca piyano çalan bir inek oldum. *Ortaklık* falan *kurmadım*."

Nat sanki hayatında duyduğu en komik şeyi söylemişim gibi kıkırdadı. Sonra elimi tuttu ve yakınımına eğildi, beni hipnotize etmeye çalışıyormuş gibi gözlerimin içine baktı. "Bir gün uyanacaksın ve gücünü eline alacaksın. Herkesin gördüğünü sen de göreceksin. Gray'in seni kaybettiği için neden bütün gün kampüste sersemlemiş gibi dolaştığını. Neden gerçek bir yürüyen tanrı senin gördüğü en iyi şey olduğunu düşünüyor... ve haksız da değil. Neden senin en iyi arkadaşım olduğuna karar verdim..." Sırıttı. "Ve gerçekçi olalım, son derece iyi bir zevkim var, bu yüzden bu denklemdeki en büyük faktör bu olmalı."

Güldüm ve sonra ona çabucak sarıldım... çünkü nasıl sarılmayabilirdim ki?

Nat, herkes uçağa binene kadar garip izleme şeyini yapmaya devam etti. Sonra başını koltuğuna yasladı.

"Vay be, koruma olmak çok yorucu. Neyse ki seksi erkek arkadaşın birinci sınıf için para ödedi, Case. Dinlenmem lazım."

Homurdandım ve az önce bana gönderdiği mesajı okudum.

Parker: Seni özledim. Ve o da seni kesinlikle özleyecek. Çabuk bana gel.

Hızlı bir yanıt yazdım, acele ediyordum çünkü kurallara uyuyordum ve zaten telefonlarımızı uçak moduna almamızı istemişlerdi.

Ben: Ona benim de onu özlediğimi söyle.

"Kim o?" Nat omzumun üzerinden mesajımı okuyarak sordu. Bir an durakladı. "Oh, bu bir sık şakası, değil mi?"

Kızarıırken soğukkanlı olmaya çalışarak ona göz kırptım. "Belki," dedim sonunda.

"Sikilmeye ihtiyacım var," diye kamburlaştı ben telefonumu kaldırırken. "Kuru bir dönemden geçiyorum."

"İki gece önce o seksi lakros oyuncusuyla takılmadın mı?"

Avucunu ağzıma bastırdı. "Başka bir adama seksi deme. Parker bir şekilde seni duyacak. Ve o adamdan hoşlanıyorum. Ortadan kaybolmasını istemiyorum."

Gözlerimi devirdim.

"Parker kimseyi ortadan kaldırmayacak."

Nat sırtıttı. "Öyle düşünüyorsun. Ama her zaman ateşli olanlar delidir."

Güldüm, çünkü bu muhtemelen doğrudu.

Gerçi Parker'da henüz çılgınca *mükemmel* olmasının dışında çılgınca bir şey görünmüyordu.

Yurt konusunda çok nazik davranmış, odasından kurtarabildiklerimi yerleştirmeme yardım etmiş, sonra da orada onunla birlikte olmamı kutlamak için dondurma almaya gitmişti.

"Ah, siz çocuklar çok tatlısınız," diye homurdandı Nat, ama gözlerinde aldırmadığını gösteren bir pırıltı vardı.

"Çok tatlı amına koyayım," diye mırıldandım, iç çekerek arkama yaslandım. Ve onu tekrar görmek için sabırsızlanıyordum.

Trib nlerin beton zemini sallanıyordu, öyle ki siz orada dururken kemikleriniz titriyordu. Her koltuk tıklım tıklımdı, turuncu ve kıpkırmızı bir deniz gibiydi. Koltuğumun kenarına yapıştım, parmaklarım kol dayama yerini sıkıca kavradı, Parker'ın tekrar sıraya girmesini izlerken zar zor nefes alıyordum. Alabama onu daha şimdiden iki kez  uvallatmıştı, her biri bir öncekinden daha sertti. En son yere düştüğünde ve ayağı kalkması sonsuza kadar sürdüğünde kalbimin g mb rt s n  hâlâ boğazımda hissedebiliyordum. Yine de bir şekilde itmeye devam etmiş, takımı santim santim sahaya sürüklemişti, ta ki vurucunun çizgiye gelmesine yetecek kadar yaklaşıp kadar.

"Bunu ka ırmasa iyi olur," diye Nat'in sesi yanımdaki gürültüyü yarıp geçti. O da koltuğunun kenarındaydı, dudağını ısıırıyor, sinirlerini atmaya çalışıyormuş gibi bacaklarını zıplatıyordu.

Yutkundum, gözlerim sahaya yapışmıştı.

Vurucu koşarak dışarı çıktı, vuruş için hazırlanırken kendini konumlandırdı. Alabama taraftarları çılgına dönmüştü, kalabalığın sesi kulakları tırmalıyordu. Parker'ın kadınlarında işitme cihazı olmasını umuyordum, çünkü bu sezondan sonra onlara ihtiya ım olabilirdi.

Nat ve ben izlerken, beklerken büyük bir beklenti solumaktan başka bir şey yapmıyorduk. Vuruş mükemmeldi. Tutucu topu tek bir yumuşak hareketle yere bıraktı ve vurucunun ayağı keskin, temiz bir gümbürtüyle yere değıdi. Ve top yükseldi. Nefesim kilitlendi, topun yayını takip ederken donup kaldım. Top havada süzüldü, onu engellemek için uzanan savunma oyuncularının arasından zar zor sıyrıldı ve ben nefesimi tuttum, bekledim, uçarken umut ettim...

Direklere doğıru.

Tennessee taraftarları patladı ve Nat kulağımanın dibinde  ığılık atarak kollarını bana doladı. İşitme duyumu korumaya çalışmaktan vazgeçtim ve ona katıldım, olabildiğince yüksek sesle bağırdım, ikimiz de birbirimize çılgınca, zıplayarak sarıldık.

Kutlama yapan oyuncuların arasında Parker'ı aradım. Golc n n sırtını sıvazlarkenki muhteşem gülümsemesini buradan bile görebiliyordum.

Nat aniden, "Neyi anlamıyorum biliyor musun?" diye sordu. Ona bir kaşımı kaldırdım ve dikkatimin yarısını Parker'a verdim... Çünkü nasıl vermeyebilirdim ki?

"Golc  neden bir ped ve kask takar ki?" "Ha?"

"Yani tek yaptığı topa vurmak. Diğ r takımın ona dokunması tam anlamıyla bir penaltı."

"Şey-" Ben başladım ama o iyi noktalara değiniyordu.

"Sadece güzel bir kostüm ya da takımın kişiliğini gösteren bir şey giymeli. Sizce de öyle değil mi?" diye sordu.

Söylediklerini düşündüm... ve Tennessee'li golcünün sahanın ortasında bir tür buz dansçısı kostümü giydiği düşüncesiyle kahkahalara boğuldum.

Hepimiz ayaktaydık ve saat ilerledikçe avazımız çıktığı kadar bağıryorduk. İşte bu kadardı. Ya sayı yapacaktık ya da kaybedecektik. Öne doğru eğildim, Parker'ı sahada yoğun ve odaklanmış bir şekilde izlerken kalbim çarpıyordu. Formasındaki çim lekeleri dışında maçın ne kadar sert geçtiğini anlamanız mümkün değildi. Parker Jace'e baktı ve bir şeyler havladı.

Top atıldı ve Parker geriye çekilip sahayı taradı. Alabama'nın savunması ileri fırladı, akınları yaklaşıyordu. Parker bir defans oyuncusundan sıyrıldı, bir başka hücumdan kıl payı kurtuldu ve gözlerini sahadan ayırmadı.

Tam cep çökmeye başlamıştı ki, Jace savunmacısından kurtuldu. Parker bileğinin hızlı bir hareketiyle topu Jace'e doğru fırlattı, alçaktan ve hızlı bir şekilde, havayı yarararak doğrudan Jace'in ellerine doğru gitti.

Jace topu zahmetsizce yakaladı, sahanın aşağısına doğru gitmeden önce neredeyse hiç yavaşlamadı. Kalbim boğazıma düğümlenmişti, son bir çalımdan kurtulup gol bölgesine geçişini izliyordum.

Gol.

Kaplanlar

kazandı!

Etrafta dans edişini, tezahüratları içine çekişini, yüzündeki kendini beğenmiş ifadeyi izledim. Sonra, takımın geri kalanıyla kutlama yapmak yerine, Jace döndü... ve doğruca bana yöneldi.

Ya da en azından bana doğru geliyor gibi görünüyordu. Sağıma ve soluma baktım ama etrafımız Alabama taraftarlarıyla çevrili olduğu için Jace'in gidebileceği pek fazla seçenek yoktu.

Jace koşarak yanıma geldi, sanki bana oyunun kraliçesi tacını takacakmış gibi topu uzattı, yüzünde gülünç, seksi bir sırıtış vardı. "Bu senin için tatlım," dedi, sesi alçak ve alaycıydı, kahkahalarla doluydu.

Ona göz kırptım, ne yapacağımdan emin değildim. Topu almak için tereddütle uzandım, tam o sırada stadyumun gürültüsü daha da arttı. Jace'in ötesine baktığımda Parker'ın bir anda ortaya çıktığını, ona doğru koştuğunu ve yere düşürdüğünü gördüm.

Tam orada. Tüm stadyumun önünde. Ve eminim ki ESPN'in yayın yaptığı her yerde.

Bir süre sessizlik oldu, herkes Parker'ın Jace'i çimlere yapıştırmasını izliyordu.

Ve sonra kalabalık çılgına döndü.

Bu bir tür gösteri miydi? Parker'ın bu tür maçlarda genelde nasıl davrandığına aykırı görünüyordu, ama bu sezondan önce Tennessee taraftarı olmadığım için, çok eski bir Tennessee geleneğini izliyor olabilirdim

-Ama bu tahminden emin değildim.

Jace manyak gibi gülüyor, Parker'ı zorlukla savuşturuyordu.

Parker onu tekrar çimlerin üzerine itti ve sonra ayağa fırlayarak kendi formasını kafasına geçirdi ve bana doğru yürüdü.

"Giy şunu," diye hırladı, vahşi ve çılgın bir sesle, ayağa fırlayıp önümdeki korkulukta dururken.

Üzerimde zaten onun adının yazılı olduğu bir forma vardı ama maç formasını başımın üzerinden geçirmesine izin verdim. Çenemi kavradı ve beni öptü. Sertçe. Dili ağzımın içine kayıyor, beni sahipleniyordu.

"Benim," diye mırıldandı uzaklaştığında, mesajı almam gerekiyormuş gibi gözlerimin içine bakıyordu.

Başımı salladım, bana bir öpücük daha verip aşağı atladığında tamamen şok olmuştum, hala yakınlarda histerik bir şekilde gülmekte olan Jace'i görmezden geldim.

Oyuncular, antrenörler ve medya çalışanlarından oluşan kalabalığın arasında onu kaybettim.

"Lanet olsun," dedi Nat kolumu tutarak. "Lütfen bana aletin de onun geri kalanı kadar iyi olduğunu söyle. Ve lütfen bana onun yatakta da bu kadar büyük olduğunu söyle."

Gözlerimi birkaç kez kırptırdım, hâlâ Parker'ın insan denizi içinde kaybolduğu yere bakıyordum.

"Her şey çok güzel," diye mırıldandım, içimde bir sıcaklık parılıyordu.

"Senin adına çok mutluyum," diye karşılık verdi Nat, dans etmeye başlayarak etrafta.

Dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Kendim için de mutluydum.

PARKER

Takım arkadaşlarım aklımı kaçırmışım gibi bana bakıp duruyorlardı.

Ama umurumda değildi.

Ulusal televizyonda en iyi arkadaşım ile mücadele etmem harika mıydı?

Hayır, hayır değildi.

Onunla flört ettiğini ve oyun topunu ona verdiğini gördüğümde beynim kapandı mı?

Evet, evet öyle oldu.

Yine de tüm bunlarla gelecekteki ben uğraşacaktı, çünkü o anda beni yönlendiren tek bir şey vardı.

İhtiyacım var.

Ona ihtiyacım vardı.

Onun mükemmel amcığının sikimi boğduğunu hissetmeye ihtiyacım vardı.

Sikimi boğazından aşağı kaydırıp öğürmesini duymak istiyordum.

Her tarafını döllerimle işaretlemem, hiç şüpheye yer bırakmayacak şekilde tüm tenine yaymam gerekiyordu.

O benimdi.

Yardımcı eğitmenlerden birini yakaladım.

"Şuradaki kıızı görüyor musun?" Casey'nin Nat'le konuştuğu yeri işaret ederek sordum... maç formamın içinde gördüğüm en ateşli şey gibi görünüyordu.

"Evet," dedi, sesi benden biraz korkmuş gibi çıkıyordu.

"Onu alıp maçtan hemen önce film izlediğimiz yere, soyunma odasının yanındaki küçük odaya götürmeni istiyorum."

Bana göz kırptı. "Onu oraya götürmemi ister misin?"

"Evet," dedim, sesimdeki sıkıntıyı bastırmaya çalışarak. Onu zaten korkuttuğumdan daha fazla korkutmak istemiyordum.

"Tamam, evet, tabii Parker, onu getireceğim."

Ona ona dokunmamasını söyleme dürtüsüne direndim, bunun beynimi yormayacağını umuyordum. Beynimin mantıklı kısmı kapanmıştı ve geriye kalan tek şey benim olanı becermek ve işaretlemek için hayvani bir içgüdüydü.

"Hey, QB, iyi misin?" Matty eğlenmiş gibi bir sesle sordu. "Jace'i öldüreceğini sanıyordum... Bugünkü geçici delilik nöbetini nasıl açıklayacağımıza dair oyun planımız nedir?"

"Bu sadece bizim yeni kutlama şeklimiz," dedim ve tünele doğru koşmaya başladım.

"Nereye gidiyorsun?" diye seslendi arkamdan. "SportsCenter ile röportaj yapıyor olman gerekiyordu!"

"Benim yerime doldurur musun, dostum?" Omzumun üzerinden cevap verdim.

Asistandan onu götürmesini istediğim kapıya ulaşana kadar koşmayı bırakmadım. Fazla zamanım yoktu. Her an koçlardan biri beni parçalamak için gelebilirdi. Önce onu becermem gerekiyordu.

Kapıyı açtım ve bir elini göğsüne götürürken gülerek sıçradı. "Beni korkuttun-" diye kıkırdadı, ağzını yakaladığımda sözleri kesildi, dilim dudaklarının arasından kayarken çenesini kavradım. Çıkardığı seksi küçük iniltiler beni mahvedecekti.

O mükemmeldi.

"Üzgünüm bebeğim," diye mırıldandım dudaklarına karşı. "Sana ihtiyacım var. Şimdi." "Ne? Burada mı?" diye nefesi kesildi.

Daha fazla kelime çıkaramadım. Onu tatmak zorundaydım. Yüzümü onun kokusuyla kaplamalıydım. Onun amında boğulmalıydım.

Dizlerimin üzerine çökerek ayakkabılarını ve çoraplarını çıkardım, ardından taytını ve tangasını çekiştirdim. Öne doğru düştü, kıyafetlerini çıkarmama yardım ederken ellerini omuzlarıma dayadı.

"Bacaklarını aç," dedim kabaca.

Casey duvara yaslandı ve bacaklarını daha da açtı.

İçine daldım, tatlı kokusunu içime çektim. Kıvrımlarını yaladım, bacağına omzuma doğru çektim, böylece amına daha derin girebildim. Dilim içine girip çıkmaya başladı. Aşağı doğru yaladım ve göt deliğini yaladığımda sertleşti.

"Oraya girmek için sabırsızlanıyorum," diye homurdandım, iç uyluğunu ısırp onu istediğim gibi işaretlerken sesim boğuk çıkıyordu.

Bağırdı ve ben sııttım, muhtemelen tatlı amına dönmeden önce ısırik izlerini yalarken deli bir adam gibi görünüyordum. Klitorisini sertçe emerken, iki parmağımı içeri soktum, onu orgazma zorlarken G noktasına sürtündüm.

"Paaarker," diye bağırdı ve ben de kalçasından aşağı kayan tatlılık damlalarını yaladım.

Umarım bu onu hazırlamaya yeterdi, çünkü içine girmek için daha fazla bekleyemezdim.

Ayağa kalktım, düşmeden önce onu yakaladım, ellerim giydiği formanın altından kayarak sütyeninin altına girdi ve böylece göğüslerini sıkabildim.

"Böyle çok ateşli görünüyorsun bebeğim, benim formamı giyiyorsun, amın ıslak ve çıplak sadece benim için."

Göğüslerini serbest bıraktım ve bacaklarını yukarı kaldırarak onu duvara yasladım. "Onları etrafıma sar," diye emrettim, sesim neredeyse tanınmaz haldeydi; çok sertti.

Onu tutmak için bir kolumu kullanarak pantolonumu karıştırdım. "Kahretsin," diye homurdandım sonunda onları çözdüğümde ve sikim serbest kaldı, başı zaten döllerimle damlıyordu.

Hızla yarığına hizaladım ve inleyerek ileri atıldım.

Ondan sonra kendimi kaybettim, içine girip çıkıyordum, amının içine girmenin ne kadar iyi hissettirdiğinden başka hiçbir şey beni yönlendirmiyordu.

"İşte bu kadar. Sikimi boğ, benim pis kızım. Koca sikimi al."

Vücuduna yapmak istediğim her şeyi ona söyleyerek akılsızca içine girdim.

İniltileri tenimi kapladı ve bu iniltileri içimde yakalamak isteyerek dudaklarımı onunkilere yapıştırdım.

Elimi zorla aramıza soktum, klitorisine sürtünürken onu benim iyi, mükemmel kızım olduğu için övdüm.

"Benim için gel," diye yalvardım, yaklaştığımı hissediyordum.

Dudakları bir nefesle benimkilerden ayrıldı, amı etrafımda sıkıştı, boşalırken bacakları titriyordu.

"Evet, evet, evet," diye nefes nefese kaldı.

Boşalırken çekildim, amına ve bacaklarına döllerimi püskürttüm. Benimle kaplanana kadar sikim tekrar tekrar sarsıldı.

Dölümü hararetle tenine sürerken, her tarafına bulaştığından emin olmak için çırpınıyordum.

"Sakin bunları yıkamaya kalkma," diye dudaklarına yapıştım. Elleri pedlerimi kavırıyor, nefesi boğazından seksi küçük nefesler halinde çıkarken vücudu benimkine karşı titriyordu.

Kapıya vurulan sert bir ses ikimizi de zıplattı.

"Koç geliyor," diye seslendi Jace kapıdan, sesi sahada attığı kahkahalarla doluydu.

Hâlâ sert olan sikimi pantolonuma geri sokmaya zorladım ve hızla taytını yukarı çekmesine yardım etmeye başladım. Tüm tenine yayılmış döllerimin görüntüsü onu tekrar tekrar sismek istememe neden oldu. Yine de amı kızarmış ve şişmişti ve ısırık izlerim ve kirli sakalımdan kaynaklanan kızarıklık arasında... bebeğimin bir molaya ihtiyacı vardı.

"İyi misin?" Ayakkabılarını giymesine yardım ettikten sonra nihayet söyleyebildim. "Evet," dedi bir süre sonra. "Bu-"

"Mükemmel mi?" Umutla sordum, aklımı kaçırdığımı ve onu amaçladığımdan daha fazla çalıştırdığımı biliyordum.

Saçlarının bir kısmını geriye attı, duvardan uzaklaştı ve biraz sallandı ve ben en kötüsünü bekleyerek yüzümü buruşturdum.

"Kesinlikle mükemmel," dedi sonunda elleri göğsüme kayarken. Onu hiç bu kadar güzel görmemiştim. Saçları dağınıktı, dudakları şişmişti. Ve şimdi döllerimin kalçalarını kapladığını hayal edebiliyordum.

Çok güzel.

"Ama başını daha fazla belaya sokmadan hemen şimdi gitsen iyi olur," dedi.

"Seni seviyorum," diye nefes aldım ve elimde olmadan onu birkaç kez daha öptüm.

"Ben de seni seviyorum," diye cevap verdi ve ona Nat'e nasıl döneceğini söyledikten sonra, onu da yanımda götürmeyi dileyerek gönülsüzce odadan çıktım.

Jace kapının dışındaki duvara yaslanmıştı. "*Kuku fethedildiği* için kendini daha iyi hissediyor musun?" diye sordu sırtarak. "Suratıma yumruk atma ihtimalin azaldı mı?"

Ona oflayıp pufladım ve başımı salladım, soyunma odasına doğru yürürken sırttım, orada koçluk ekibi tarafından azarlanacağımdan hiç şüphem yoktu.

"Kesinlikle *keci fethedildi*," diye cevap verdim sonunda. "Ve kesinlikle daha iyi."

Kapıyı açtı ama formasını tuttum ve gitmesini engelledim. içinde.

Jace tedirgin bir şekilde bana baktı. "Ona bir daha asla dokunma," dedim, En iyi arkadaşımı ilk kez tehdit ediyordum.

Jace'in gözleri büyüdü ve başını salladı. "Not edildi, QB. Bir daha olmayacak. Taşaklarımı oldukları yerde seviyorum."

Onu serbest bıraktım ve sırtını sıvazladım. "Böyle bir anlayışa sahip olduğumuza sevindim."

Soyunma odasına girerken yüzümde kocaman bir gülümseme vardı.

Oynadığım tüm oyunlar arasında bu en sevdiğim oyundu.

OceanofPDF.com

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BÖLÜM 26

CASEY

Parker beni içeri götürürken, eli elimi sıkıca kavradığında arenanın havasının serinliğinin yüzüme vurduğunu hissettim. Etrafımızdaki kalabalığın alçak uğultusu, buzdaki patenlerin gıcirtısı ve sopaların cama çarparak çıkardığı keskin sesler

Midemdeki sinirler geriliyor.

Merdivenlerden koltuklarımıza doğru yürürken gözlerimi yerden ayırmadım ve göğsümdeki çarpıntıyı görmezden gelmeye çalıştım. Walker'la - Parker'ın kardeşiyle- tanışmak büyük bir olaymış gibi geliyordu. Walker'ın benim hakkımda ne düşüneceğinden emin değildim ama üzerimdeki baskı avuçlarımı terletmeye yetiyordu.

"Seni sevecek," diye mırıldandı Parker kulağıma, çünkü her zaman aklımı okuyabiliyor gibiydi. "Ama belli ki benim kadar değil," diye düzeltti, sanki birdenbire bu konuda endişelenmiş gibiydi.

Hafifçe güldüm, o da bana göz kırptı ve midem taklalar attı. Onu görmeye alışabileceğimden emin değildim. Ona her baktığımda en güzel rüyada uyanmışım gibi hissediyordum; gerçek olması mümkün olmayan bir rüyada.

Ön sıradaki koltuklarımıza yerleştik ve her şeyi içime çektim, soğuğa, patlamış mısırın ve bayat biranın uzak kokusuna alışırken titriyordum. Buz önümüzde uzanıyordu, üzerinde mavi ve kırmızı çizgiler olan mükemmel beyaz bir alan. Mavi ve beyaz formalı oyuncular ileri geri kayıyor, diskleri paslaşıyor, bazıları durup sopalarını tahtalara vuruyor, camları titretiyorlardı. Hızlı hareket ediyorlardı, sanki görünmez bir akıntının üzerinde yüzüyorlardı, her hareketleri keskin ve güçlüydü, sanki buzun kendisi onların sahnesiydi.

Patenlerinin üzerinde dengede durarak esneme hareketi yapan bir adam gördüm, bacaklarını iki yana açmış, öne doğru eğilirken kalçalarını sallıyordu. Esneme hareketi... şey, çok... seksi görünüyordu. Gülmemeye çalışarak dudağımı ısırdım. Parker benim baktığım yere doğru baktı.

"Siktir," diye homurdandı, elini hızla gözlerimin üzerine koydu. "Belki de seni buraya getirmek kötü bir fikirdi."

"Isınmalarınıza bunu dahil etmemeniz gerçekten iyi bir şey. Daha fazla kadını savuşturmak zorunda kalırım" diye şaka yaptım.

Dudaklarıma bir öpücük kondurdu. "Diğer kadınlar artık yok."

Gözlerimi devirmiştim ama içim kıpır kıpırdı.

Çünkü bunu gerçekten kastettiğinden her geçen gün daha da emin oluyordum.

Cama vuruldu ve tam kaleci kıyafetleri içinde, kaskının altından sırıtan bir adam görmek için baktık.

Lanet olsun. Bu Walker'dı.

Parker ayağa kalkarken sırttı. Walker kaskını çıkarırken camın arkasından, "N'aber Parkie-Poo," dedi. Gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Davis ailesi kutsanmıştı.

Bir an için gözlerimi kaçırmak zorunda kaldım çünkü ikisinin birleşik etkisi benim için çok fazlaydı.

Dünya çapında bir isyan olmalı, dünyadaki tüm insanlar kendilerini yaratan tanrılara şikâyetlerini göndermeli... çünkü kesinlikle aldatılmışlardı.

Walker'ın dağınık kahverengi saçları ve Parker'inkilerden sadece bir ton daha koyu olan yoğun mavi gözleri vardı. *Disney* lakabının nereden geldiğini şimdi anlıyordum. Tıpkı bir Disney prensine benziyordu.

Güzelliği göz korkutucuydu çünkü bu aynı zamanda Parker'ın daha da güzelleşeceği anlamına geliyordu... ki bunun mümkün olabileceğini düşünmemiştim.

"Beni tanıştıracak mısın?" Walker bana göz kırparak sordu.

Parker yine gözlerimi kapatarak, "Hey, göz kırpmak yok," diye tersledi. Elini iterken iç çektim ve Walker'ın dudaklarının eğlenerek kıvrıldığını gördüm.

"Olivia göz kırpmama bayılıyor," diye yorumladı Walker.

"Lincoln öyle mi?" Parker sırttı. Walker içini çekti ve gözlerini devirdi.

Başka bir oyuncu kayarak geldi, aniden durdu ve her tarafa buz püskürttü Walker.

Yeni adam Parker'a başıyla selam verirken sırtarak, "Tüh," dedi. "N'aber, Küçük Davis?" Koyu siyah saçları ve ışıltılı, yaramaz yeşil gözleriyle de muhteşemdi.

"Rüyayı yaşıyorum Lancaster," diye cevap verdi Parker, belli ki bu adamla da rahattı.

Bunun Walker'ın en iyi arkadaşlarından biri olan Ari olduğunu anladığımda gözlerim fal taşı gibi açıldı. Parker bana Walker'ın arkadaşlarından ve "Güven Çemberi" denen bir şeyin içinde olduklarından bahsetmişti.

Ona bunun ne olduğunu sordum ve kimsenin bilmediğini söyledi. Sanırım hiçbir zaman öğrenemeyecektim, çünkü bu adamların yanında normal kelimeler kurabileceğimden emin değildim.

"Disney yine şaklabanlık mı yapıyor?" Ari iç çekerek sordu. "Çünkü çekilmez biri oldu. Şuradaki Altın Tanrı son golünü attığından beri."

"Kardeşim sürekli Linc'in peşinden koşuyor," dedi Parker. "Olivia'nın kıskanmamasına şaşırdım."

Walker, Ari'nin yorumuna gözlerini devirdi ve Parker'ın Jace'e verdiği tepkiye o kadar benziyordu ki gülmekten kendimi alamadım.

Walker tekrar bana bakarak, "Üzgünüm, zevk sahibiyim," dedi. "Benim hakkımda söyledikleri hiçbir şeye inanma. Hepsi yalan."

O sırada üçüncü bir oyuncu geldi ve sadece kim olduğu değil, Walker'ın neden onun simp'i olduğu da kesinlikle belliydi.

Lincoln Daniels bir *Altın Tanrı'ydı* ve muhtemelen yakışıklılık konusunda Parker'a rakip olabilecek tek adamdı.

Parker'ın eli tekrar gözlerimin önüne geldi. "Ne olur ne olmaz," diye fısıldadı.

Başka bir şey söyleyemeden zil sesi duyuldu.

Maç çılgıncaydı. Parker'ın futbol maçlarından farklı bir heyecan vardı; her saniye artan gerilim, kaleye atılan her şut, oyuncularını panolara uçuran her çarpışma. Ayrıca birbirlerine vurdukları gerçeği de vardı. Sadece ilk periyotta iki gerçek yumruk kavgası çıktı. Bu diğer sporlarda neredeyse hiç olmaz.

Seyirciler de dur durak bilmiyordu; tezahüratlar, alkışlar, saatler ilerledikçe tüm salon adeta uğulduyordu. Maç son birkaç dakikaya kadar berabere gitti ama sonra Knights atağa kalktı, her oyun daha hızlı, daha agresifti, ta ki saniyeler kala bir defans oyuncusu, Camden James, Parker'ın çok sık gol atmadığını söylediği bir pozisyonda gol atana kadar.

Son düdük çaldı ve ortalık karıştı. Walker'ın takım arkadaşları Camden'in üzerine yığıldı, sopalar, pedler ve bağırışlarla bir karmaşa oluştu.

"Ne düşünüyorsun?" Parker, kampüse doğru üç saatlik yolculuğumuza başlamadan önce Walker ve eşiyle bir süre buluşacağımız tünelden aşağı inerken sordu.

"Harikaydı," dedim ve kaşlarını çatı.

"Ama futbol maçlarımdan biri kadar iyi değil, değil mi?" diye sordu, sesinde bir parça çılgınca bir sızlanma vardı.

Sırıttım. "Yakınından bile geçmiyor," dedim ona, biraz yalan olsa da. Hokey oldukça harikaydı.

Soyunma odasının yanında Parker beni Walker'ın eşi Olivia ile tanıştırdı ve onun yıllardır dinlediğim süper ünlü *pop yıldızı* Olivia olduğunu anladığımda neredeyse bayılacaktım. Hani şu vesayet altına alınan ve şarkılarıyla beni ağlatan.

Tek yapabildiğim sakın davranmaya çalışmak ve çığlık atmamaktı. Parker'ın bana attığı alaycı bakışlara bakılırsa bunu pek de iyi yapamıyordum.

Walker dışarı çıktığında, arenadaki daha sessiz bir salona gittik ve dördümüz biraz takıldık, güldük ve hikayelerimizi paylaştık. Olivia beni tüm takım dedikodularından haberdar etti ve Walker da Parker'a sürekli takıldı, utanç verici bir detayı ağzından kaçırdığında verdiğim tepkilerden açıkça zevk alıyordu.

Dakikalar su gibi akıp geçti ve neredeyse ikisini hayatım boyunca tanımadığımı unutuyordum.

Çok geçmeden Walker ve Olivia ayrılmak zorunda kaldı. Olivia bana kocaman sarıldı. Beni bıraktıktan sonra bana göz kırparak, "Aradığı kişiyi bulduğu için çok mutluyum," diye mırıldandı.

Sözleri kalbimi garip, beklenmedik bir şekilde sızlattı ve onlar ayrılırken içimi bir hüznün kapladı. Onlarla daha yeni tanışmıştım ama bir şekilde aileme veda ediyormuşum gibi hissettim.

"Seni seveceklerini söylemiştim," diye mırıldandı Parker, salondan çıkıp kamyonete doğru yürümeden önce bana sarılırken.

"Ben de onları sevdim," diye mırıldandım ve onun cevap sırtışı neredeyse kalp durdurucuydu.

Eve dönerken tek düşündüğüm, parçalarımızın birbirine ne kadar mükemmel uyduğuydu ve belki de... ruh eşleri gerçekten gerçektir.

OceanofPDF.com

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BÖLÜM 27

PARKER

T Profesör Hendrick'in tarih sınıfına girdiğim anda havadaki serinliği hissedebiliyordum ve bu sadece klimadan kaynaklanmıyordu.

Yerime oturduğumda bana zar zor baktı ama omuzlarının sert duruşu ve gözlerinin soğuk bir şekilde bana doğru kayması yeterince şey anlatıyordu. Bir şeyler ters gidiyordu. Dersine başlamadan önce bunun üzerinde duracak zamanım olmadı.

"Bayan Larsen, Actium Savaşı'nın önemi nedir?" Sesi, bir kış rüzgârı gibi buz gibi, sınıfın içine işledi.

Casey başını kaldırdı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Birkaç kelimenin üzerinde tökezledi, açıkça gafil avlanmıştı, profesör derslerini asla böyle yapmazdı.

"Uh... Octavian-um... Mark Antony'yi yendi mi?"

Profesör Hendrick kaşlarını kaldırdı. "Tam bir cevap sayılmaz," dedi, sesinde küçümseme vardı. "Bir dahaki sefere verilen materyalleri okumayı deneyin, Bayan Larsen."

Soğukkanlılığımı korumaya çalışarak masanın altında yumruklarımı sıktım. Kimsenin Casey ile bu şekilde konuşmasından hoşlanmıyordum. Hendrick yoluna devam etti ama bakışları sürekli Casey'ye kayıyor, birkaç dakikada bir ona başka bir soru yöneltiyordu. Her seferinde Casey daha telaşlı görünüyor, yüzü kızarıyordu.

"Bay Davis," dedi Hendrick sonunda, doğrudan bana bakarken sesinden otorite damlıyordu. "Bütün ders boyunca bana hançer gibi bakmayı mı planlıyorsunuz, yoksa katkıda bulunacak bir şeyiniz mi var?"

Ona sakın bir gülümseme vererek arkama yaslandım. "Sadece dersle ilgileniyorum Profesör. Bugün dersi canlı tutuyorsunuz."

Sınıfta birkaç kıs kıs gülüşme oldu ve gözleri kısıldı ama cevap vermedi. Bunun yerine Casey'ye bir soru daha yöneltti, o da zar zor bir cevap verebildi ve profesör sanki sıkılmış gibi elini sallayarak onu kovdu.

Ders nihayet sona erdiğinde, Hendrick'in sesi kağıtların karıştırılması ve dizüstü bilgisayarların kapatılması gürültüsü arasında çınladı. "Bay Davis. Konuşabilir miyiz?"

Casey toparlanırken bana endişeli bir bakış fırlattı ama ben başımla onu onayladım. "İyi olacağım," diye mırıldandım. Tereddüt etti ama beni artık boş olan sınıfta Hendrick'le yalnız bırakarak dışarı çıktı.

"Otur," dedi, sesi hâlâ soğuktu. En yakın sandalyeye çöktüm, kollarını kavuşturmuş, granit kadar sert bakışlarını izliyordum.

"Bir sorun mu var Profesör?" Ses tonumu kibar tutarak sordum.

Parmaklarını koluna vurdu, her biri bir metronom gibi iniyordu ve sonra öldürmek için doğrudan içeri girdi. "Söylentilere göre Bayan Larsen ile görüşüyormuşsunuz. Sanırım bunun neden kötü bir fikir olduğu hakkında yeterince konuştuk... değil mi?"

Bir kaşımı kaldırdım. "Söylentiler mi var? Kampüs dedikodularını takip ettiğinizi bilmiyordum Profesör," diye hafifçe karşılık verdim.

"Dikkatli olun Bay Davis," diye tersledi, sesi sert bir fısıltıya dönüştü. "Buraya sizinle şakalaşmaya gelmedim. Sizi uyarmak için buradayım."

"Beni uyarmak mı?" Arkama yaslanıp kollarımı kavuşturarak sordum. "Tam olarak ne hakkında?"

İçini çekti, daha yakına eğildi, bakışları deliciydi. "Şu anda dokunulmaz olduğunu düşünüyorsun. Ama fena halde yanılıyorsun. Birinci sınıftan biriyle arkadaşlık etmenin seni ısırmayacağını mı sanıyorsun?"

Gözlerimi devirmek için içimdeki dürtüyle savaştım.

Dudakları sıkı bir çizgi halinde birbirine yapıştı. "Siz yetenekli bir oyun kurucusunuz Bay Davis. Parlak bir geleceğiniz var. Ama böyle devam ederseniz, siciliniz lekelenek."

Omuz silktim, sözlerinin beni ne kadar az etkilediğini görmesine izin vermemeye çalıştım. "Bence her zaman kuralların etrafından dolaşmanın yolları vardır, Profesör. Sizce de öyle değil mi?"

Odada bıçak olmamasına sevindim çünkü bu açıklamadan sonra beni öldürmek ister gibi bir hali vardı.

Casey'ye karşı hissettiklerim konusunda ketum davranmaya niyetim olmadığından, bu konuşmaya hazırlanıyor, Profesör Hendrick hakkında bir şeyler bilen olup olmadığını soruyordum. Ama şu ana kadar hiçbir şey bulamamıştım.

"Sanırım iş o noktaya gelirse senin asistanlığından istifa edebilirim," dedim ona. "Ama hala bunun neden bu kadar önemli olduğunu anlamaya çalışıyorum. Bir öğrenciyi beceren bir öğretmen değilim ki..."

"İstifa etmeniz, kuralları çiğnediğinizi yöneticilere bildirmemi engellemeyecek. Bu okulda size bile *dokunabilecek* kadar gücüm var Bay Oyun Kurucu."

Jace az önce söyledikleriyle ilgili bir şaka yapabilirdi ama şu anda gerçekten sinirlenmiştim. Koç'un geçen haftaki toplantıda söyledikleri ve şimdi de bu olay arasında, tüm bu insanların ilişkiye müdahale etmeye çalışması beni heyecanlandırmıyordu.

"Sizin gibi çocuklar tarafından mahvedilen çok fazla kız gördüm, Bay Davis," diye alay etti. "Kuralların üstünde olduklarını düşünen çocuklar. Dünyanın ve içindeki her şeyin kendi oyuncağı olduğunu düşünen çocuklar. Bunu kolaylaştırmayacağıma da i r kendime uzun zaman önce söz verdim."

Ellerini birbirine kenetledi. "Bu size son uyarım Bay Davis. Bir sonraki dersimize değişmiş bir tavırla gelmenizi bekliyorum... ve değişmiş bir ilişki durumuyla."

Bu saçmalıktı.

O anda söyleyeceğim herhangi bir şeyin durumu daha da kötüleştireceğini bildiğim için ona başka bir şey söylemedim.

Casey bir sonraki dersindeydi, ben de eve gittim, ayakkabılarımı çıkardım ve kendimi koltuğuma attım. Elimi yüzüme sürüp düşünmeye çalıştım. Hendrick benim için geleceğini açıkça belli etmişti. Blöf yapacak bir tip de değildi. İki yıl önce okuldan atıldığı için bir asistanı vardı. Tennessee'nin yıldız oyun kurucusu olmadığı açıktı ama bu bana onun şaka yapmadığını gösteriyordu. Yönetime giderse, ne olursa olsun başı ağrıyacaktı. Ve eğer izcilere ulaşmaya çalışırsa.

Sonraki bir saati ne yapacağımı bulmaya çalışarak geçirdim... o sırada fark ettim: sehpanın üzerinde düzgünce duran bir zarf.

Siyah, ağır bir kâğıttı ve ön yüzünde kırmızı mürekkeple basılmış Sfenks sembolü vardı. Hemen altında, kırmızı, keskin harflerle "Sfenks'in izniyle" yazıyordu. Nabzım hızlandı.

Ev için daha iyi bir güvenliğe yatırım yapmam gerekiyordu.

Zarfı yırtıp açtım ve içinden bir yığın parlak fotoğraf çıkardım. İlkine geçer geçmez donakaldım, sonra sırtımaya başladım. Hendrick. Daha gençti ama o saç kesimiyle kesinlikle oydu. Ve sadece fakülte fotoğrafı için poz da vermiyordu.

Hayır, başka bir profesörle sarmaş dolaş olmuş, arkadaşça olmaktan çok daha öte bir öpücüğe kilitlenmişti. Kadının elleri adamın gömleğine dolanmış, adamın eli kadının belini kavramıştı. Diğerlerine göz attım ve her fotoğraf daha da kötüleşti - daha yoğun, daha suçlayıcı.

Çünkü o fotoğraftaki diğer profesör çok evliydi.

Sırıttım. Sfenks'in beni kızdırmaktan başka bir işe yaradığını ne zaman göstereceğini merak ediyordum. Sanırım bana neler yapabileceklerini, sahip oldukları gücü biraz olsun tattırmaya karar vermişlerdi. Bu bilgiye en başta ihtiyacım olduğunu bildikleri gerçeğini daha sonraki bir tarihte düşünecektim.

Kıkırdayarak, resimlerin ellerimde gevşekçe düşmesine izin verdim. Hendrick'in işi bitmişti.

Profesör Hendrick'in ofisine girdiğimde kendimi gerçekten iyi hissediyordum. İçeri girdiğimde başını kaldırdı, bakışları keskindi, gözlerinde kendini beğenmişliğin izi vardı.

"İşte için beg, Bay Davis. Davis?" o sordu, onu ses damlama küçümseyerek.

"Hayır," diye cevap verdim, sesim alçak ve sabitti. "Yalvarmanı duymak için buradayım."

Fotoğrafları masasının üzerine fırlattım, tam etki yaratmaları için yayılmalarına izin verdim. Gözleri fotoğrafların üzerinde gezinirken yüzü beyazlaştı, rengi soldu, her biriyle genişliyordu. Dehşete kapılmış görünüyordu, "Bunları nereden buldun?" diye fısıldarken sesi titriyordu.

Yüzümdeki sırıtışı görebildiğinden emin olmak için öne doğru eğildim.

"Sfenks selamlarını yolladı."

Bunun mümkün olduğunu düşünmemiştim ama daha da solgunlaştı, aniden bayılacakmış gibi yerinde sallanmaya başladı.

"Tavsiye mektubumu Cuma gününe kadar bekliyorum. Mazeret yok, gecikme yok," dedim alaycı bir şekilde, sınıflarına her zaman söylediği şeyi tekrarlayarak.

Bana baktı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı, sanki hiç görmediği bir canavardım.

Topuklarımın üzerinde dönerek dışarı çıktım ve koridorda yürürken ısıklık çaldım.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BÖLÜM 28

PARKER

"W "Azgın kurbağa ne diyor?" Evlerimizin önündeki kaldırımında yürürken Jace sordu.

Yorgun bir şekilde sııttım, keşke çoktan yatağıma girmiş olsaydım diye düşündüm. Biz

Sıradaki maç Georgia'ydı ve Koç'un bizi antrenmanlarda ne kadar sıkı çalıştırdığına bakarak öldürmeye çalıştığından emindim. Ölürsek oynayamazdık ama o bunu umursamıyor gibiydi.

"Ne?" Yüzüme düşen ıslak saçlarımı geriye iterek cevap verdim.

"Ovala," diye cevap verdi, kaşları bir aşağı bir yukarı inip kalkıyordu, kendisiyle gurur duyduğu belliydi.

Matty ve ben homurdandık ve Jace gururla sııttı.

Evime vardığımızda ona "Sanırım daha iyiye gidiyorsun," dedim.

"Buna içerliyorum, QB. Ben her zaman iyiydim. Bence Casey sana bir espri anlayışı vermiş."

Alay ettim ve yan taraftaki evlerine doğru ilerlerken onlara el salladım. Casey birinci sınıf öğrencileri için düzenlenen Dekan Yemeğı'ndeydi ve sonra Nat'in doğum günü için pasta yemek üzere Nat'in yeni evine gidecekti. Bir şekilde önümüzdeki dört ya da beş saati onsuz atlatmam gerekecekti.

Ön kapının kilidini açarak çantamı içeri bıraktım ve kollarımı başımın üzerine uzatırken inledim. *Lanet olsun.* Cidden, yarın herhangi bir pas atabileceğimden emin değildim. Mutfağı doğru yürürken, bir şişe su almak için buzdolabının kapağını açtım... o sırada tezgahın üzerindeki parlak bir şey dikkatimi çekti.

Tezgâhın üzerinde koyu renkli cam bir şişe duruyordu ve üzerinde sadece iki kelime yazıyordu: "İç Beni", sanki *Alice Harikalar Diyarında*'nın çılgın bir versiyonuna adım atmışım gibi. Hemen yanında Sfenks'in belirgin sembolüyle damgalanmış bir zarf vardı.

Orospu çocuğu.

Midem daraldı. Son haneye tecavüzlerinden sonra bıraktıkları hediye iyi bir şey olmuştu ama içimden bir ses bu mektubun en sevdiğim mektup olmayacağını söylüyordu.

Bir de eve biri girdiğinde lanet olası kameralarımın *yine* çalışmaması meselesi vardı. Bir üst modele geçmem gerekecekti. Kiraladığım güvenlik şirketinin de kafasının karışması gerekiyordu. Belli ki sistemleri çalışmıyordu.

İçimi çektim ve sonra bu işi bitirmeye karar verdim, zarfı aldım ve yırtarak açtım, gözlerim içindeki mektubu taradı.

"Bu bir güven testi. Sfenks diğerlerinin ötesinde bir kardeşliktir. Kardeşlik olabilmesi için güven olması gerekir. Devam etmek için şişenin içindekileri için. Soru sormayın. Bu bilgiyi paylaşmayın. Bu yalnız bir görev. Bunu yaptıktan sonra, bekleyin."

Hepsi bu kadardı. Hiçbir açıklama, içkinin gerçekte ne olduğuna ya da bana ne yapabileceğine dair hiçbir ipucu yoktu. Hiçbir şey yoktu. Sadece içmem ve beklemem emredildi.

Bu piçler gerçekten de oyunlarını hızlandırıyorlardı. Kafamdaki torbayı çıkarıp bana test edileceğimi söylediklerinde ne bekliyordum bilmiyorum... ama şu ana kadar yaşadıklarım o zaman düşündüğüm her şeyin çok ötesindeydi. Sanırım bunu yapmaktansa başka bir ceset çıkarmayı tercih ederdim.

Notu tekrar okudum. Darkwood Koleji bölümüne bir kadının girmesine izin verildiğine dair bir söylenti duymuştum, bu yüzden tüm *kardeşlik* dillerini güncellemek isteyebilirlerdi. Ayrıca hiçbirine zerre kadar güvenmiyordum... ama bu insanların arasına girmek istiyorsam bunu içmek zorundaydım.

Şişeyi kaptığım gibi yatak odamıza yürüdüm, çarşaf lar antrenmandan önce Casey'i becerdiğim için hâlâ dağınaktı. Bir an için gözlerimi kapatıp onu içime çektim. Artık her yerde olmasını seviyordum. Evimizin her yeri onun gibi kokuyordu. Buranın neyi kaçırdığını bilmiyordum ama şimdi anladım ki hayatım boyunca her yerin kaçırdığı şey buymuş.

Onunla.

Telefonumu çıkardım, odanın köşesine koydum ve her ihtimale karşı kaydetmeye ayarladım. Ne olursa olsun, bir tür kayıt istiyordum.

Kamera kayıttayken şişeyi elime aldım ve kapağını açtım. İçindeki sıvı berrak ve kokusuzdu. Ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Su olabilirdi. Ya da zehir. Ya da ikisi arasında bir şey.

Ne yapıyordum ben?

Yatağıma doğru ilerledim, elimde şişeyle oturdum. İçimdeki her parça bunun kötü bir fikir olduğunu haykırıyordu. Ama buraya kadar gelmişim. Bu noktada kendimi bir tür meydan okuma gibi hissediyordum, sanki Sfenks bana karşıymış gibi. İçimdeki yarışmacı onların kazanmasına izin veremezdi.

Sadece bitiş çizgisini geçmenin bana çok pahalıya mal olmamasını umuyordum.

Şişeyi geriye doğru eğdim ve sıvıyı yutarken yüzümü buruşturdum. Tadı keskindi, ne olduğuna dair hiçbir ipucu vermeyen hafif bir yanıktı.

Bekledim. Ve bekledim. Ve hiçbir şey olmadı.

Tamam, belki de güven kısmı burada devreye girdi. İçtim. Ve bitmişti.

Bu kolay oldu. Rahat bir nefes aldım ve ayağa kalktım - başım dönüyordu, oda etrafımda dönüyordu. Dizlerim büküldü ve yatağa sertçe vurdum, görüşüm bir anda karardı.

Gözlerimi kırıştırarak tavana baktım, sanki günlerdir dışarıdaymışım gibi hissediyordum, kafam karışmış ve ağırlaşmıştı. Beynim nerede olduğumu... ağzımın neden bu kadar kuru olduğunu... ve uzuvlarımın neden ölü bir ağırlık gibi hissettiğini bir araya getirmeye çalıştı. Antrenmandan sonra uyuya mı kalmıştım?

Ön kapıdan gelen hafif gıcırtı beni sersemliğimden kurtardı. "Parker?" Casey'nin sesi tatlı ve mükemmeldi. Beynimdeki sisi yarıp geçti. Nefesimin altından küfrederek telefonumu aramaya koyuldum; onu alacağımı söylemişim. Düşündüğümünden çok daha uzun süre baygın kalmış olmalıyım.

Ben daha doğrulamadan, tek kaşını eğlenerek kaldırmış bir halde kapıda belirdi. "Hey, uykucu," diye alay etti, çerçeveye yaslanarak. "İyi misin?"

Kafatasımdaki çarpıntıyla savaşıp kaba bir gülümsemeyi başardım. "Evet, sadece... uzun bir antrenman. Uyuyakalmış olmalıyım."

Kendimi yukarı çektiğimde göğsümde keskin bir sızı hissettim. İrkildim, refleks olarak gömleğimi kaldırdım ve donakaldım. Göğsümde bantlanmış beyaz bir bandaj vardı.

"Bu da ne?" Casey bir adım daha yaklaşıp gözlerini açarak sordu. "Bana yeni bir dövme yaptıracağını söylememiştin."

"Çünkü ben yapmadım," diye mırıldandım bandajı açarken. Altında, Sfenks'in kusursuz sembolü derimin derinliklerine işlenmişti, siyah ve karmaşık, tam kalbimin üzerinde. O anda bütün gece kafama dank etti, anılar beynime hücum etti: şişe, mektup, bayılma şeklim.

Göğsümdeki ağrıyı görmezden gelerek yataktan fırladım ve doğruca köşede kayıta olan telefonuma gittim. Görüntüleri ileri sararak kendimi yatağa yığılmış, tamamen baygın halde izledim. Bir dakika sonra yatak odasının kapısı açıldı ve odamdan kaçırıldığım gece üyelerin taktığı maskelerin aynısını takmış iki adam içeri girdi, içlerinden birinin elinde bir dövme seti vardı.

Casey yanımda soluk soluğa, maskeli adamlardan biri eldivenli elleriyle hassas ve klinik bir şekilde kuruluma başlarken, diğerinin odayı tarayıp boş boş etrafı kolaçan etmesini izliyordu. Bir noktada maskeli yüzü kameranın önünde belirdi ve incelemesine devam etmeden önce sırttı.

Elinde iğne olan adam üzerime eğildi, sanki bunu daha önce binlerce kez yapmış gibi açığı ayarladı. Ben orada bir taş parçası gibi kayıtsızca yatarken o göğsümde çalışmaya başladı. İğne derimi ısırdı ve beni kendilerine ait olarak işaretleyen Sfenks sembolünü dikkatle çizmesini midem bulanarak izledim.

Sonunda dövme yapılana kadar video devam etti. Maskeli adam bandajı üzerine bastırdı, malzemelerini topladı ve diğerine başıyla selam verdi ve saniyeler içinde gittiler. Ekranda kalan tek şey bendim, bilinçsiz ve kayıtsız, derime işlenmiş yeni bir işaret.

Casey'nin eli ağzına geldi, gözleri ekrandan göğsüme kaydı. "Parker... bu da neydi böyle?"

Elimi taze mürekkebin üzerinde gezdirdim, göğsüm sıkıştı. "Bu, bebeğim, Sfenks için son sınavımdı."

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BÖLÜM 29

CASEY

"T Şapka çok güzel," diye homurdandı Parker, ben başındaki sakızı yalayıp yutarken. Nefesini göbeğimde hissettim ve bir saniye sonra dilini yarığım boyunca sürüklüyordu.

İnledim ve daha sert emdim, ağzıma daha fazla uzunluğunu almaya çalıştım ve o inledi.

Kimse bana kafa vermenin insanı güçlü hissettirebileceğini söylememişti ama Parker'ın, dilimi sikine her yaklaştırışında verdiği tepki bana böyle hissettirdi.

"İşte bu kadar. Sikimi yala bebeğim," diye inledi dilini içime sokarken ve parmakları klitorisimi çalıştırırken.

Bunu yapabileceğimi, birinin aletini yalayıp emerken göbeğimi yüzüne sürtebileceğimi hiç düşünmemiştim... ama şimdi bununla ilgili hiçbir sorun yaşamıyordum.

Birbirimize doyamıyorduk. Sabah, öğle, akşam... Ders aralarında bile. Eğer boş bir saniyemiz varsa, o benim içimdeydi.

Dili kıcıma kadar kaydı ve parmağının ucu kası germeye başlamadan önce hassas halkanın etrafını yaladı.

Başımı eğdim, onu boğazıma kadar sokana kadar farklı açılar denedim, bir yandan da parmağı kıcımın derinliklerine girerken zevkten ölmemeye çalıştım.

Ucunun etrafında öğürdüm ve o da yarığıma karşı kıkırdadı.

"Sikimde boğulma sesini seviyorum," diye nefes alırken parmağını sonuna kadar içeri itti ve sahip olduğumu bilmediğim sinir uçlarını uyardı.

Parmağını içeri ve dışarı sokmaya başladığında olduğum yerde donup kaldım. "Devam et bebeğim," diye kabaca emretti.

İnledim ama itaatkâr bir şekilde emebildiğim kadar sert emdim, bir şekilde boğazımdan aşağı daha fazlasını kaydırdım.

"İşte bu. Sen çok iyi bir kızsın," diye övdü. "Boğazını sikmek istiyorum. Bunu benim için yapar mısın, tatlım?"

"Evet," diye nefes nefese kaldım ama tam ağzımın içine doğru ilerlerken boşaldım, kaslarım zevk dalgalarıyla sarsılırken kapalı gözlerimin arkasında ılık kıvılcımları patladı. Aletinin etrafında inledim, o beni çalıştırmaya devam ederken kalçalarım diline karşı sikişti.

"Siktir. Bu çok ateşliydi," diye mırıldandı kabaca... bir şekilde kıcıma bir parmak daha sokarken.

"Yapamam," diye bağırdım, aleti dudaklarımın arasından geçerken kelimelerim kayboldu ve yüzüme doğru itmeye başladı.

Boştaki eli saçlarıma dolandı ve ağzımı sikerken beni yerinde tuttu.

"Sikimi al. Al onu. Sik. Evet, rahatla. Biraz daha. İşte böyle. o."

Bir santim daha boğazımdan aşağı kaydı. "Evet, evet. Sen benim mükemmelimsin, tatlı kız. Geliyorum...siktir."

Birkaç sert hamleden sonra sıcak döllerini boğazımdan aşağı akmaya başladı. Yutabildiğim kadarını yutarken ellerim kıcını kavradı, kurdeleler halinde çenemden aşağı damlıyordu.

Ve bir şekilde parmakları ve dili beni çalıştırmaya devam etti, ben hala onun dölünü içmeye çalışırken başka bir orgazmıla nefes nefese kalana kadar asla bırakmadı.

Parker yavaşça geri çekildi, sikini ağzımdan çıkardı ve yüz yüze gelecek şekilde hareket etti.

"Kahretsin, bu çok seksiydi," dedi bana kocaman, seksi bir sırıtış atarak. Dudaklarıma yakıcı bir öpücük kondurdu ve ben onun ağzında kendimi tadarken onun da benim ağzımda kendini tattığını düşünmek erotikti.

"Seni seviyorum bebeğim," diye mırıldandı alnını benimkine yaslayarak. Nefesim hala sertti ve iki orgazmımdan dolayı zaten yorgundum. Dili bir kez daha ağzıma daldığında "Mmmh," diye nefes aldım.

Beni ne kadar çok sevdiğini söylerken uyuyakalmışım. memnun kız.

"Casey!" Bir sonraki dersime doğru yürürken Gray'in sesi koridorda yankılandı, biraz fazla yüksek ve kesinlikle biraz fazla yakındı. Nabzım hızlandı ve gözlerimi önümde sabit tutarak hızlandım. Şu anda buna ihtiyacım yoktu. İstediğim son şey onunla konuşmaktı.

Sanki beni yalnız bulma konusunda altıncı hissi varmış gibiydi, sanki ne zaman insanlarla çevrili olmadığımı ya da onun ulaşamayacağı güvenli bir yere saklandığımı tam olarak biliyordu. Bu kampüs kadar büyük bir yerde bile beni her zaman bulmayı başarıyordu. Yeterince hızlı yürürsem belki ipucunu anlar umuduyla ilerlemeye devam ettim.

"Casey!" diye tekrar seslendi, sesi daha da keskinleşmişti, sanki kararlıydı. Çenemi sıktım ve arkama bakmayı reddederek hızımı korudum.

"Parker hakkında." Sesi alçak ama yoğundu ve bunu duyunca yavaşlamama neden olacak kadar ciddiye. Sadece onu dinleyecektim ve sonra umarım beni yalnız bırakacaktı... en azından bir süreliğine.

Gray aradaki mesafeyi hızla kapattı ve yanımda durdu -çok yakınımda. Bir adım geri çekildim, bir zamanlar evim gibi hissettiren birinin şimdi nasıl yabancı gibi hissettirdiğini merak ediyordum.

Aramızda yarattığım boşluğa bakarken sinirli bir şekilde iç çekti.

Biz.

"O geceki kız... öptüğüm kız... onunla konuştum."

Gözlerimi kapattım, her zaman olduğu gibi acının beni kesip geçmesini bekledim. yaptı. Ama tek hissettiğim ihanetti. "Tamam, bunu bana söylediğin için teşekkürler," dedim ona alaycı bir tavırla.

"Dinle," diye homurdandı ve gözlerim büyüdü. "Bana Parker tarafından gönderildiğini söyledi."

Buna göz kırptım ama yine de Parker'ın o zaman bile peşimde olduğunu biliyordum. Onu göndermiş olsa bile... "Seni onu öpmeye zorlamış olamaz," dedim, yüksek sesle düşündüğüm şeyi tamamlayarak.

"Mesele de bu Case, o geceyi kafamda milyonlarca kez gözden geçirdim. Her şeyi berbat ettiğimi biliyorum ama seni asla aldatmazdım. Asla aldatmazdım! Eğer sen de o pislikten uzakta gerçekten düşünseydin bana hak verirdiniz." Aceleyle devam ederken sesi yalvarır gibiydi. "Kardeşlerimden biri Parker'ın o gece bana içki verdiğini hatırladı. Sanırım... Sanırım bana ilaç verdi."

Kelimeler havada asılı kaldı - tamamen saçmaydı. Başımı sallayarak bir kahkaha attım. "Parker'ın sana ilaç verdiğini mi düşünüyorsun? Kulağa çılgınca geliyor." I

onu geçmek için hareket etti. "Bu çok saçma. Bunu daha fazla dinlemeyeceğim."

Kolumu tuttu. "Şuna bak," dedi ve cebinden bir şey çıkarıp açtıktan sonra bana uzattı. Bir kâğıt parçasıydı, hafifçe buruşmuştu ama üstündeki tıbbi logoyu seçebiliyordum. "Bu bir uyuşturucu testi," dedi, sesi sabitti. "Parçaları bir araya getirmeye başladıktan sonra yaptırdım ve sonuçları birkaç gün önce aldım. Sistemimde bir şey buldular, *benim* koymadığım bir şey."

Kolumu tuttuğu yerden çektim, kâğıda uzanmayı, hatta çok yakından bakmayı reddettim. "Bu hiçbir şeyi kanıtlamaz," diye fısıldadım, mideme boş bir ağrının yerleştiğini hissederek. "Bu Parker anlamına gelmiyor-"

"Ama yalan söylediği tek şey bu değil Casey." Gray'in gözleri tereddütsüz benimkilere dikildi. "Ona özel ders veriyordun, değil mi?"

Yutkundum, bunun nereye gittiğinden hoşlanmamıştım. "Evet...?"

Sırada ne olduğunu söylemek istemiyormuş gibi derin bir nefes aldı. "Case, iki yıl önce aldığı bir derste ona özel ders veriyorsun. Tam A aldığı bir ders."

Dünya hafifçe eğildi ve sesimi sabit tutmak için mücadele ettim. "Hayır. Bunu neden yapsın ki?"

"Bunu bir düşün," dedi, sesi şimdi daha yumuşaktı. "Her şeyi düşün. Her zaman nerede olduğunu bilmesini, birkaç gün içinde yanına taşınmanı sağlamasını. Seni manipüle ediyor Casey. Bu adam sandığın kişi değil."

Bir şüphe dalgası zihnimin köşelerini tırmalayıp içeri girdi, ama onu aşağı ittim. Bunların hiçbirine inanmak istemiyordum.

"Gri..." Ne söyleyeceğimi bilemeden, kelimeler boğazıma düğümlenmiş bir halde, sözümü kestim.

Bir adım daha yaklaştı, "Bütün bunlarda bir terslik olduğunu biliyorsun. Eğer bunu gerçekten düşünmene izin verirsen... bilirsin."

"Gitmem gerek," dedim ona, geri çekilmeye başlayarak.

"Casey!" dedi, bana doğru uzanarak. Ama ben döndüm ve koşmaya başladım, nereye gittiğimi bilmiyordum ama kafamdaki sorulardan ve şüphelerden kaçmaya çalışıyordum.

Parmaklarım tuşlara basıyor, her nota sessiz odada yankılanıyordu ama bugün tanıdık ritim bile yardımcı olmadı. Gray'in sözleri zihnimde dönüp duruyordu, tedirgin edici ve keskin, her akor arasındaki boşlukları dolduruyordu. Kendimi müziğin içinde kaybetmeye çalıştıkça her şey daha da ağırlaşıyordu.

Parker bu piyanoyla beni şaşırtmıştı. Kapıdan girdiğimde hemen yanında duruyordu. Hatta kocaman bir fiyonkla sarmıştı - Kaplanlar için turuncu demişti. O günden beri her gün yanımda oturuyor, titremeye başladığında elimi sabitlememe yardım ediyordu.

Bunu ve beni gördüğünü hissettiren, sevildiğimi hissettiren milyonlarca başka tatlı, mükemmel şey yapmıştı. Böyle bir adamın Gray'in iddia ettiği şeyi yapmasına imkân yoktu, değil mi?

Parçanın bir sonraki bölümünü çalmak için hareket ettim, tuşlara gereğinden fazla basarak gerginliğin bir kısmını dışarı attım. Ama elim dondu, parmaklarımdan bileğime doğru rahatsız edici bir bükülme yayıldı. Yüzümü buruşturdum, parmaklarımı esnetmeye çalıştım ama gevşemediler. Basınç artmaya devam etti ve bir titremenin başladığını hissedebiliyordum.

Gözyaşlarım gözlerime hücum etti ve önümdeki anahtarları bulanıklaştırdı.

Kapının açıldığını duydum ve başımı kaldırdım. Parker içeri girdi, beni görünce yüzü aydınlandı ama bakışlarına karşılık veremedim. Onunla yüzleşmek için ayağa kalktığımda zar zor nefes alabiliyordum.

Derin bir nefes aldım, kalbim küt küt atıyordu. "Matematikte yardıma ihtiyacın olduğu konusunda yalan mı söyledin?" Gray'in söylediği diğer şeyler doğru değilse, en hafif suçlamayla -romantik bile sayılabilecek bir şeyle başladım.

Parker'ın ifadesi donuklaştı, her zamanki rahatlığı kayboldu. Uzun bir saniye boyunca bana baktı, ne dediği anlaşılmıyordu. Sonra yüzü yumuşak, çok yumuşak bir ifadeye büründü ve uzanıp kapıyı sessiz, kasıtlı bir tıkırtıyla kilitledi. "Bunu bana neden soruyorsun?" Sesi alçaktı, neredeyse sakindi ama bu beni daha da tedirgin etti.

"Gray söyledi," dedim, nabzımın hızlandığını, ellerimin yanlarımda yumruk haline geldiğini hissederek. "Yıllar önce o dersi aldığını ve hep A aldığını söyledi... Bu doğru mu?" Güldüm. "Değil, değil mi? Yani-"

"Doğru. Ben bunu iki yıl önce aldım. Her testten A aldım," dedi Parker sakince.

Ona göz kırptım. "Ah..."

Omuz silkti ve kollarını önünde kavuşturdu. "Seninle vakit geçirmek için bir yola ihtiyacım vardı. Ben de bunu buldum." Parker sırtıttı. "İşe yaramadığını söyleyemezsin." Alt dudağını yaladı, sanki o anda dudaklarında beni tadyormuş gibiydi.

Kızardım ve sonra yutkundum. Onun dikkatimi dağıtmasına ihtiyacım yoktu. Bu doğruysa bile... bu başka hiçbir şeyi doğru yapmazdı. Ya da en azından ona sormaya hazırlanırken kendime söylediğim buydu. Muhtemelen buna inanmama bile kızacaktı. Sormak zorunda kaldığım için zaten kendimi kötü hissediyordum.

Ama yapmak zorundaydım.

"Başka ne dedi?" Parker sakince sordu, gözleri okuyamadığım bir şeyle parlıyordu. Etrafını saran farklı bir enerji vardı, sanki saldırmadan önce sarmalanmış dev bir kedi gibi.

"Gray ona ilaç verdiğini düşünüyor," diye fısıldadım, bana doğru yavaş bir adım atarken gözlerim fal taşı gibi açılmıştı.

"Uyuşturucu testinde vücudunda bir şey olduğu ortaya çıktı. O kızı ona senin gönderdiğini söyledi. Her şeyi senin organize ettiğini söyledi."

Yüzünde okuyamadığım bir şeyin titreşimi belirdi ama hiç kıpırdamadan durdu, gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı. "Gray çok şey düşünüyor," dedi sessizce, bir adım daha yaklaşarak. Tepkimi ölçmeye çalışıyormuş gibi bana bakması midemdeki düğümü daha da sıkılaştırdı.

"Sanki Andrews benim bir tür deha olduğumu düşünüyor," diye düşündü hafifçe, bir adım daha atarak.

Yutkundum, geri çekilme isteği ile gerçeği bilme ihtiyacı arasında sıkışmış hissediyordum. "Bana söylemen gerek Parker," dedim, sesim ancak fısıltı halindeydi, her kelime altımızdaki zemini paramparça edecekmiş gibi geliyordu.

"Peki yapsaydım ne derdin Casey? Uyuşturucuyu Jace'in kardeşinden alsam ve bir içeceğin içine atıp Gray'e versem ne derdin? Peşinden bir kız göndermeden önce yüzümde bir gülümsemeyle içmesini izleseydim ne derdin? Benim olduğundan emin olmak için her şeyi planladığımı söylesem ne derdin?" Sırtıttı. "Varsayımsal olarak, tabii ki-"

Donup kaldım, sözleri taş gibi batıyordu, her biri bir öncekinden daha ağırdı. Zihnim hareket etmek, aramıza mesafe koymak için çığlık atıyordu ama kendimi geri dönmeye zorlayamıyordum.

Sonunda sesimi buldum. "Diyebilirim ki... diyebilirim ki sen bir canavar olabilirsin."

Döndüm, koridora doğru tökezlerken bacaklarım beni zar zor taşıyordu, her adımım sessizlikte yankılanıyordu. Duvarlar üzerime kapanıyor gibiydi ve bakışlarının beni takip ettiğini hissettim, delici ve inatçı.

"Nereye gidiyorsun, Casey?" Sesi neredeyse nazikti ama ben daha iyi biliyordum. Cevap vermedim, sadece ilerlemeye devam ettim, zihnim bir sonraki adımlarla yarışlıyordu

-Atmak istemediğim adımlar.

"Toplanmaya gidiyorum," diyebilirdim, sesim titriyordu. Bir duraksama, sonra ayak sesleri, yakın ve hızlı. "Hiç sanmıyorum."

Ben tepki veremeden elleri üzerimdeydi, beni ayaklarımdan kaldırıp omzuna atarken güçlü ve boyun eğmezdi.

"Bırak beni," diye çığlık attım, ondan kurtulmak için çırpınıyordum ama eli sıkı sıkıya tutuyordu. Bir kapıyı açtı ve beni bir dizi merdivenden aşağı taşıdı, inerken her adım uğursuzca yankılanıyordu. Bodrumun havası serin, duvarları karanlık ve yabancıydı; sonunda beni yere bıraktığında sendeleyerek geri çekildim ve etrafımı kolaçan ettim.

Bodrum katı... bitmişti, küçük bir apartman dairesi gibiydi. Uzaktaki duvara bir yatak dayalıydı, yakınlarda bir televizyon monte edilmişti ve bir banyo kapısının kenarını görebiliyordum. Temiz, düzenli ve rahatsız edici bir hassasiyetle düzenlenmişti.

"Neden aşağıdayım?" Ne olduğunu anlamaya çalışırken sesim titriyordu. o.

Hiç tereddüt etmedi. "Çünkü sana söyledim Casey, sen benim son oyunumsun. Eğer Bunu fark etmen biraz zaman alırsa, sorun değil. Ama benden kaçamazsın."

Ona göz kırptım. "Ne yani, beni burada öylece bırakacak mısın?" Gülererek söyledim... onun da gülmesini bekliyordum.

Ama yapmadı.

"Evet, kaçmayacağından emin olana kadar," dedi sakince ve merdivenlerden yukarı çıkmak için döndü. "Ben yemek hazırlamaya gidiyorum," diye omzunun üzerinden seslendi. "En sevdiğin parmesanlı tavuk."

Kapıyı kapattı ve ben de kilidin yerine oturma sesini duydum. Birkaç saniye sonra merdivenlerin başında kapının kapandığını duydum.

Yine de kapı kolunu denedim, kilitli olduğunu fark ettikten sonra kapıya vurdum ve beni bırakması için çığlık attım. O zaman bile bunun gerçekten olduğunu anlamam en az bir saatimi aldı.

Parker Davis beni bodrumuna kilitlemişti.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BÖLÜM 30

PARKER

Bir kaseye biraz yumurta kırdım ve ardından biraz tuz ve karabiber ekledim, tavukları döver dökmez içine batırmak için bir kenara koydum. Casey'nin çığlıklarının kesilip kesilmediğini duymak için bir an durakladım.

ve bodrum kapısını yumrukluyor.

Bang. Bang. Bang. Bang. Bang.

Hayır. Henüz değil.

Ona bodrum katının önceden var olduğunu söylesem durum daha iyi olur muydu? Ev dört öğrenciye kiralanacaktı, ana katta üç yatak odası ve bodrumda bir daire daha olacaktı.

Beni terk etmeye çalıştığında işe yaramış mıydı? Evet.

Ama bir seri katil gibi onun için hazırlamamıştım. Bunun bir anlamı olmalı, değil mi?

Birkaç ay önce kardeşlerimle bodrumumda birinin olması konusunda şakalaşırken kendimi burada bulacağımı hiç düşünmemiştim.

Bana sorarsanız biraz kader gibi geldi.

Anahtarın ön kilitte dönerken çıkardığı o eşsiz sesi duydum. Ben daha ziyaretçi düşüncesini algılayamadan kapı açıldı ve Jace sanki buranın sahibiymiş gibi bir elinde bir galon süt, diğerinde bir sosisli sandviçle içeri girdi.

"N'aber, QB," dedi bir lokmanın etrafında, sanki bu ani girişini haklı çıkarırcasına süt sürahisini sıradan bir şekilde sallarken başını salladı. Sosisli sandviçinden bir ısırık daha aldı, sessizliğimden hiç etkilenmemişti.

Bodruma inen kapıya bakma isteğime direnerek kaşlarımı kaldırdım. "Sosisli sandviç ve süt mü? Gerçekten mi, Jace?"

"Protein ve kalsiyum, adamım," dedi, sosisli sandviçi sanki kazanan bir piyango biletiymiş gibi havaya kaldırarak. Kendini bir sandalyeye bıraktı ve hiç vakit kaybetmeden süt sürahisinden bir yudum aldı.

"Aslında iyi bir zaman değil," diye başladım.

"Ooh, parmesanlı tavuk mu yapıyorsun?" dedi, heyecanla sandalyeden geri zıplayarak.

"Defol," diye homurdandım, doğru kalınlığa getirmek için tavuğa vuruyordum. Olive Garden'ın parmesanlı tavuğunun Casey'nin favorisi olduğunu öğrendiğimde, mükemmelleştirene kadar bulabildiğim her kopya tarifi araştırmıştım. Tüm lezzet ve kötü kimyasalların hiçbirisi.

Umarım bu onu yumuşatır.

"Bana ondan biraz vermelisin. Yoksa bu mısırlı sosisliyi lavabonun üzerinde sıçan gibi yiyeceğim," diye yalvardı Jace.

Casey çığlık atmak için o anı seçti. Donup kaldım, et tokmağı elimde sıkılıydı.

Bunu en iyi arkadaşım üzerinde kullanmak zorunda kalmayacağımı umuyordum. Jace de donmuştu, sosisli sandviç ağzının yarısına kadar gelmişti.

Casey kapıya vurdu... ve sonra iyi bir önlem için tekrar çığlık attı.

Bu şekilde devam edebilmesi akciğer kapasitesinin bir göstergesiydi. Muhtemelen baş verme konusunda inanılmaz olmasının etkenlerinden biri de buydu.

"Yani... QB. Sen ve kadının saklambaç oynuyorsunuz ve Casey kuralları unuttu mu?" Jace sordu.

Bir an düşündüm. "Evet, kesinlikle öyle."

Jace tezgâha vurdu ve sütünden uzun, abartılı bir yudum aldı.

"Kız arkadaşını bodruma kilitlemenin bir nedeni var mı?" diye sordu sonunda sütü bıraktıktan sonra. "Yoksa resmen aklını mı kaçırdın ve sırada *gerçekten* bir et kıyafeti var."

Homurdandım. Jace belki de şu anda beni güldürmeyi düşündürebilecek tek kişiydi. "Eski sevgilisi ona benim bazı şüpheli faaliyetlerim hakkında bilgi vermeye karar verdi ve biraz üzgün. Bu yüzden ona alışması için biraz zaman veriyorum."

Jace alay etti, ağzı hâlâ doluyken cevap vermeden önce sosisli sandviçinden kocaman bir ısırık daha aldı. "Seni terk etmeye çalıştı."

Koşup onu kurtarmaya çalışmayacak gibi görüldüğü için tokmağı yere bıraktım ve başımı salladım. "Beni terk etmeye çalıştı," diye onayladım.

Jace başını salladı, sanki hayatında hiç olmadığı kadar çok düşünüyordu.

"Peki, onu tam olarak ne kadar süre aşağıda tutacaksınız? Ve Kaçmak istememesini sağlamak için planın nedir?"

Tavuğu yumurta karışımına attım ve baharatlı ekmek kırıntılarına geçmeden önce kaplandığından emin oldum.

"Ne kadar sürerse sürsün. Ve hâlâ düşünüyorum," diye mırıldandım tavuğu yağ dolu tavaya indirirken.

Ve yine çılgılık attı.

"Pekâlâ, ben gidip stoklarımı kontrol edeceğim."

Ona baktım. Jace derslerinin çoğundan zar zor geçirdi ama nedense hisse senedi konusunda *tam anlamıyla* bir dâhiydi. Hem Matty'nin hem de benim portföylerimizi aldığımız ciro anlaşmalarından yönetiyordu ve elimizdekini üçe katlamıştı.

Ama söylemesini beklediğim şey bu değildi.

"Ne? Ruh eşimi bodrumumda sakladığımı söylememe cevabın bu mu?"

Bana aptalmışım gibi göz kırptı.

"Bir *No Drama Llama* üyesi olarak, sizi kurtarmam gereken kaçınılmaz bir durumda hazırlıklı olmam gerekiyor. Bu da stoklarımın daha iyi olması gerektiği anlamına geliyor."

Sütünü ve sosisli sandviçini de yanına alarak odadan çıktı.

"Ben bu isme oy vermedim," diye arkasından seslendim, tavuğu çevirirken yüzümde bir sırıtma vardı.

"Ben de birkaç avukat arayacağım... her ihtimale karşı. Arkadaşlarımın *Pussy Posse* üyesi vuruldu," diye ekledi kapıyı açarken.

"İhtiyacım olmayacak," diye bağırdım ama çoktan gitmişti.

Casey kapıya tekrar vurduğunda iç geçirdim ve tavuğu tabaklara koyup en sevdiği sezar salatayı tabağa yerleştirdim. Genellikle mutfakta benimle olurdu ve onu özlüyordum. Bunu bir an önce düzeltmenin bir yolunu bulmalıyım.

Tabaklarımızı merdivenlerden aşağı indirdim ve o hiç yumuşamadı, tek bir lokma bile yemeyi reddetti.

Merdivenlerden geri çıkarken, Jace'in o avukata ihtiyacı olmadığından emin olmak için gerçekten çok çalışmam gerektiğini düşünüyordum.

Casey'nin kalbini kaybetmek bir seçenek değildi.

Daha sonra yatmak için aşığı indiğıimde bana "Ne yapıyorsun?" diye homurdandı. "Yatmaya gidiyorum," diye sakince cevap verdim.

"Benimle dalga geçiyor olmalısın. Benimle yatmayacaksın," diye tersledi. Gözleri kıpkırmızıydı ve saçları darmadağıındı. Her zamanki gibi hayatımda gördüğüm en güzel kızdı.

"Gerçekten bensiz rahat uyuyabileceğini söyleyebilir misin?" Yatağı doğru kayarak sordum. Dışarı çıkmaya çalıştı, ben de onu belinden kavrayıp kendime doğru çektim.

Pes edip sessizce yatmadan önce beni sadece iki kez tekmeledi. Bu iyiye işaretti, değil mi?

Ancak birkaç saniye sonra ağlamaya başladı. Onu göğsüme çektim ve saçlarını okşadım.

"Bunu yaptığına inanamıyorum," diye fısıldadı. Onu daha da sıktım.

"Yapacağımı bilmediğıine inanamıyorum."

Yine burnunu çekti.

"Sana oyunun sonunda olduğumuzu söylemiştim Casey. Bunu hatırlamana yardım edeceğim."

"Beni sonsuza kadar burada tutamazsınız," diye cevap verdi.

Ondan sonra da hiçbir şey söylemedim... çünkü cevabımdan hoşlanmayacağından emindim.

Bütün gece onu kendime yakın tuttum.

Ertesi gece yatağıında ona sarılırken, "Bana Ben hakkında bir hikâye anlat," diye mırıldandım. Bu sorunun onun savunmasını biraz azaltacağını umuyordum. Bu son haftalarda yaptığımız bir şeydi, kaybettiğimiz iki insan hakkında hikâyeler anlatmak.

Bana hâlâ kızgındı ama en azından bu gece yemek yemişti. Yani bu bir ilerlemeydi, değil mi?

Profesörlerine hasta olduğunu söyleyerek tüm okul ödevlerini aldığından emin oldum, böylece biz bu aşamadayken ödevlerini takip edebilecekti.

Ders kitaplarından birini ona verdiğimde bana vurmaya çalışmıştı ama o kadar şirindi ki gülmüştüm.

Bu da onun benimle konuşmayı reddetmesine neden oldu.

"O kesinlikle bunu onaylamazdı," diye hırladı, sesinin korkunç bir canavardan çok sevimli bir kedi yavrusu gibi çıktığından emindim.

"Not aldım. Şimdi bana başka bir hikâye anlat," dedim saçlarını usulca okşayarak.

Öfkelendi ama vücudu benimkine karşı gevşedi. "O da senin gibi bir yıldızdı," dedi usulca. "Tennessee'nin basketbol takımında yer alması teklif edildi ve parlamaya çok hazırdı. Ben küçük kasabamızda böyle bir atletizm bursu alan ilk kişiydi ve herkes onunla gurur duyuyordu."

"Pişmanlıklarla gurur duymuyorlar mıydı?" Ben sordum.

Tereddüt etti. "Ben'le oldukları gibi değil," dedi sonunda. "Tennessee'ye de bu yüzden geldim zaten. O buraya gelemedi ve Julliard'da oynama hayallerimin gerçekleşmeyeceğini anladığımda, en azından onun hayalinin bir parçasını yaşayabilirdim."

"Hayallerine yardımcı olmak için her şeyi yapacağımı biliyorsun. Ağabeyin de senin parlamanı isterdi. Onu tanımıyorum ama bu kadarını biliyorum," dedim ona, aklım her zamanki gibi hayallerini gerçekleştirmesine yardımcı olabileceğim yollarla doluydu.

Casey kollarında döndü. Gözleri daha az kızarmış ve daha çok... teslim olmuştu. Bundan da hoşlandığımdan emin değildim.

"Beni ne zaman bırakacaksın?" diye sordu usulca.

"Kaçmayacağına söz verdiğinde ve sana inandığımda."

"Peki ya kaçarsam?"

Yumuşak bir şekilde güldüm. "O zaman hayatımın geri kalanını senin peşinden koşarak geçirirdim. Bildiğin gibi, bir şey istediğimde oldukça kararlıyım. Fazla uzağa kaçabileceğini sanmıyorum."

Gözlerini devirdi, güzel dudaklarında bir gülümsemenin hayaleti vardı.

Dudaklarını düşünme, dedim kendi kendime, sikim sertleşmeye başladığı için ondan uzaklaştım.

"Biliyor musun, kendime senin gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu söyleyip duruyordum. Ve sanırım haklıymışım," diye fısıldadı gülümsemesi solarken.

O kendini geri çekmeden dudaklarına bir öpücük kondurdum.

"Yaptığım her şey senin için," dedim. "Seni hayatın kendisinden daha çok seviyorum. İşte senin gerçeğin."

İçini çekti ama alnı sanki derin derin düşünüyormuş gibi kasılmıştı.

Onu yıpratıyordum.

Gerçekten harika bir rüyadan uyandım, daha da iyi bir şeye... Casey üstümde çıplak, aletimin üzerinde kayıyordu.

Uyandığımı görünce "Konuşma," diye fısıldadı. "Bu senden nefret etmediğim anlamına gelmiyor."

"Tabii ki hayır," diye cevap verdim, tam olarak bu anlama gelse de. Kalçalarını kavradım ve beni tamamen içine almasına yardım ettim.

Sonuna kadar battığında inlemekten kendimi alamadım, iyi bir kız gibi her santimimi aldı.

Kalçaları eğildi ve aşağı yukarı sallandı. Onu öne doğru çektim, açığı klitorisini de ovuşturan en sevdiğini bildiğim açıyla değiştirdim. "Seni seviyorum," diye mırıldandım, saçlarına sokularak. Bir an için sertleşti ama beni görmezden geldi, ben kalçalarını kavrayıp sikerken hızı arttı. ona.

Onun içine girmeyeli kırk sekiz saat olmuştu. Kesinlikle kabul edilemez.

Ona bağımlıydım ve birkaç saat bile bana sonsuzluk gibi geliyordu. Onun bedenini de aynı şekilde hissetmesi için eğitime çabalarımın işe yaradığına sevinmişim. "Bunun hakkında asla konuşmayacağız. Aletini ısırtıyor olmalıydım... ona biniyor değil," diye mırıldandı kalçalarını sonuna kadar geriye iterken

ve sonra öne doğru çarptı.

"Mmmh," diye cevapladım, sırtının alt kısmına bastırarak klitorisinin bana daha sert sürtünmesini sağladım.

Yaklaşmıştı. Nefesi nefes nefese geliyordu ve amcığı sikimin etrafında sıkılaşıyordu.

"Evet, evet, evet," diye nefes aldı orgazmını atlatırken. Başını geriye atmış, göğsü kızarmış, meme uçları sert, pembe noktalar halinde boncuklanmıştı. Hayatımda gördüğüm en erotik manzaraydı.

Ve sonra benden uzaklaştı.

"Ne?"

"Bu sana kızgın olduğumun bir hatırlatıcısı," dedi, ben hararetle kendimi okşamaya başladığımda bakışları sikimin üzerindeydi.

"Bu adil," diye homurdandım, bundan mutlu olmasam da. Boşaldım, d  llerim karnıma sıçradı, inilti­lerim odanın içinde yankılandı.

Beni izlemeye devam ederken g  zleri b  y  m  şt  .

"Tadına bakmak ister misin, bebeğim?" Parmağımı dağınıklığın içinden geçirip dudaklarına g  t  rerek s  yledim.

Dili d  llerimi yalayıp yutmadan   nce parmağımı sertçe ısır­dı.

Karnımı temizleyip yatağ­a d  nd  kten sonra ona, "Beni sonsuza dek kızgın kalamayacak kadar çok seviyorsun," dedim.

"Bunu g  receğiz," diye cevap verdi ama ben bu konuda endişelenmedim.

V  cudu çoktan benim tarafıma d  nm  şt   ve biraz daha çalışırsa kalbi de d  necekti.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BÖLÜM 31

CASEY

kendime kızarak uyandım.

Bu kadar zayıf olduğum ve ne kadar ateşli olursa olsun dün geceki seks seansını başlatan kişi olduğum için öfkeliydi.

Sadece bir tür seks rüyası görüyordu, sert, mükemmel boyunu kıcıma sürterken adımı inliyordu.

Bir kız ancak bu kadar güçlü olabilirdi.

Kendime onun vücudunu sadece boşalmak için kullandığımı söyledim. Ama bu büyük bir yalandı.

Seksin *daha fazlası* olamayacağı kadar kalbime girmişti. Ve ben bundan nefret ediyordum.

Olanlar karşısında bu kadar çelişkili olmamın tek nedeni yetiştirilme tarzım olabilirdi. Parker bana görüldüğümü hissettiren ilk kişiydi. Bir gölgeden, bir inekten daha fazlası olduğumu.

Ben'in kız kardeşi.

Gerçekten boku yemiştim.

Parker'ın ilgisini arzulayan bir yanımdı... buna ihtiyacı vardı. Görünmediğim bir hayattan sonra, buna geri dönüp dönemeyeceğimi bilmiyordum.

Parker beni kendisine bağımlı hale getirmişti ve onu sistemimden çıkarmam için bana bir şans vermiyordu.

Ayrıca bana bu şans verse bile bunu yapıp yapamayacağımı da bilmiyordum.

"Nat'e mesaj atmama izin vermen gerekecek. Endişelenecek," dedim tişörtünü neredeyse sahte görünecek kadar mükemmel olan karın kaslarının üzerine indirmesini izlerken. Bir sürü eşyasını buraya getirmişti, bu yüzden derste ya da antrenmanda olmadığı zamanlarda sürekli benimle birlikteydi.

"Ona senin telefonundan mesaj atıyordum," dedi sakince, sanki bu hiç de önemli bir şey değilmiş gibi.

Gözlerim büyüdü ama şaşırdığımı söyleyemezdim. Ne zaman savunmam düşmeye başlasa... erkek arkadaşımın bir psikopat olduğunu tekrar hatırlıyordum.

Ve evet, daha sonra ona neden hâlâ *erkek arkadaşım dediğimi* sorgulayacaktım. Kafamın içinde.

"Kaçmayacağıma söz verirsem, bu rehine durumunu sona erdirebilir miyiz?" İçimi çektim, hâlâ bunu söylediğime inanamıyordum.

Homurdandı. "Ben 'bodrum molası' terimini tercih ederim. Ve evet, kaçmayacağını biliyorum. Ama yine de yarınki maçım bitene kadar evden çıkmama izin vermeyeceğim."

"Kaçmayacağımı nereden biliyorsun?" Bu kadar kolay ikna edilebileceğimi düşünmesine gücenerek sordum.

Parker bir an bana baktı, siyah saçlarındaki bir parça yüzüne düştü. Beni buraya nasıl indirebildiğini hâlâ anlamıyordum. Gray'e bunu nasıl yapabildiğini. Onunla ilgili diğer her şey çok mükemmeldi, çok... güzeldi.

Yine de kafamı en çok karıştıran şey bu rahatsız edici güzellik oldu, çünkü yaptığı her şeyle bunu bağdaştıramadım. Bir kötü adamın güzel bir yüze sahip olmasına izin verilmemeliydi.

"Çünkü beni çok seviyorsun," diye mırıldandı sonunda, ses tonu tamamen kendinden emindi.

Buna itiraz edemem.

Parker'ın yüzü yumuşadı. "Ben yokken bir şeye ihtiyacın var mı bebeğim?" Sesi, genellikle beni eriten o alçak, rahat tona sahipti.

"Beni bırakman için," dedim hemen, ondan çok kendime. Hızlıca sırtıttı, o dayanılmaz, çocuksu cazibesi kalbimi kırmaya çalışıyordu.

"İmkânsız." Yaklaştı, parmakları yanağımı hafifçe sıyrırken yüzümdeki bir saç telini fırçaladı. Dokunuşundaki nazik sıcaklık içimde bir şüphe sarmalına yol açtı ve beni iki farklı yöne çekti.

Nasıl hem koruyucu hem de şefkatli bir sevgili olabildiğini ve aynı zamanda beni kendi yarattığı bir dünyaya hapsedebilen bir adam olduğunu bilmiyordum. Sanki derisinin altında iki kişi vardı ve bir sonraki adımda hangisinin yüzeye çıkacağından emin değildim.

Ona sormak istedim, uymayan parçaları açıklayıp açıklayamayacağını görmek için. Ama eli oyalanırken ve eğilip alnıma yumuşak bir öpücük kondururken, sorularım boğazımda düğümlendi.

"Bunun için seni nasıl affedeceğimi bilmiyorum," diye fısıldadım, bir damla gözyaşı yüzümden aşağı süzüldü. "Senin benim kahramanım olduğunu sanıyordum ve şimdi..."

"Kötü adamlar vardır, kahramanlar vardır ve bir de ikisinin arasında kalan erkekler vardır," dedi boş boş, tüm dünyası benmişim gibi bana bakarken usulca yanağımı okşadı.

"Peki sen hangisisin?" Fısıldadım.

"Cevabının ne olduğuna bağlı Casey," diye düşündü. "Çünkü benim olmadığın bir dünya yok. İster seni bana ver... ister ben seni alayım, bu sonucu değiştirmez."

"Hangisi?" Cevabı bildiğimden oldukça emin olmama rağmen sordum.

"Öleceğimiz güne kadar benim olacağın ve tüm hayatımız boyunca Ondan sonraki yaşamlar. Sensiz ben yokum."

"Bu çılgınlık," dedim ona kısık bir sesle, göğsümde bir sürü karışık duygu vardı çünkü kaçmam gerektiğinden oldukça emindim.

Gülümsedi ve karışık duygular yumağı ışıltılı bir bulanıklığa büründü, bana böyle baktığında hep olan bir şeydi bu.

"Hayır bebeğim," diye mırıldandı sonunda. "Buna gerçek aşk denir." Buna karşı çıkabileceğimden emin değildim.

Parker o gece bodrumdan çıkmama izin verdiğinde beni "Evden çıkma," diye uyardı ve kimsenin başının belaya girmediğinden emin olmak için takımın iç saha maçlarından önce geceyi geçirdiği otele gitmek üzereydi.

"Her girişte kameralarım var... ve yan taraftaki pencereleri izliyorum. Sizi bulmak için otelimden ayrılacağım."

Alay ettim. "Peki ya ben senden önce birine söylersem?"

Sırıttı ve onu anlamam için kelimeleri yüksek sesle söylemesine gerek yoktu.

Sana kim inanır ki?

Kendine olan güveni beni biraz heyecanlandırdı... her şeyi planlamıştı... her durumla başa çıkmanın bir yolunu bulmuştu.

Onu terk etmenin gerçekten mümkün olmadığına giderek daha fazla ikna oluyordum.

Ayrıca giderek daha fazla ikna oluyordum... Bundan hoşlanıyordum. Aslında bu çarpık kontrol oyununu seviyordum. Beni elinde tutmak için ne kadar derine inebileceğini görmek.

Hayatım boyunca birinin beni görmesini istemiştim. Ama bu şekilde gelmesini beklemiyordum.

Ama belki de bozulan şeyleri düzeltmek için olağanüstü önlemler *alınması gerekiyordu*.

Belki de Parker Davis tam olarak kırık ruhumun ihtiyacı olan şeydi, çünkü beni tüm kırık parçalarımın tekrar bir araya gelmesini sağlayacak kadar sıkı tutacaktı.

"Yarınki maçı izlediğinden emin ol," diye emretti ve beni nefes kesen bir öpücük için kendine çekmeden önce düşüncelerimden uzaklaştırdı.

Kapıya doğru yürürken arkasından "Gitmeyeceğim," diye seslendim. Omzunun üzerinden bana göz kamaştırıcı bir gülümseme fırlattı.

"Küçük güzel yalancı," dedi.

Ve sonra gitmişti.

Gitmedim. Onun yerine bütün gece dönüp durdum, yanımdaki boş alan onsuz bana çok fazlaymış gibi geldi.

O kadar kötüleşti ki, ekip toplantılarından sonra aradığında bile açtım.

"Merhaba," diye mırıldandı, sesi sıcak, uykulu ve lezzetliydi. "Seni özledim."

Bir süre sonra "Ben de seni özledim," dedim, yokluğu beni açıkça etkiliyordu. Ben.

"Şu anda çok güzel görünüyorsun."

Gözlerimi kırptım ve bunun ne anlama geldiğini anlamam bir anımı aldı.

"Parker Davis, şu anda beni kameradan mı izliyorsun?" I nihayet çığlık atarak yataktan fırladı ve çılgınca odanın içinde bir cihaz aramaya başladı.

"FaceTime gibi bir şey," diye güldü. "Bunda büyütülecek ne var?"

Tartışmak için ağzımı açtım, ta ki içimde yine o kafa karıştırıcı, sıcak hissi duyduğumu fark edene kadar. Evin dışındayken beni izlemek isteyecek kadar bana takıntılı olduğu fikri... ateşliydi.

Psikopat ama seksi.

Lanet olsun. Bir terapist ihtiyacım vardı.

Kamerayı nereye sakladığını bulmaktan vazgeçtim ve yatağa geri döndüm. "İşte benim kızım," diye mırıldandı ve ben de ona hırlamaya çalıştım. Bu da onun bana daha çok gülmesine neden oldu.

"Bana beni sevdiğini söyle," dedi sonunda.

Ve cevabım anında oldu. "Seni seviyorum. Seni seviyorum, her ne kadar... sevmemem gerekse de," diye itiraf ettim.

"Yapmamalıydım *diye* bir şey yok. Kimse en büyük aşk hikayelerinin nasıl anlatılacağını söyleyemez. Kendi kurallarımızı kendimiz koyabiliriz."

Buna söyleyecek bir şeyim yoktu... çünkü onun haklı olduğunu düşünmeye başlamıştım.

"Telefonu yanına koy, ama hattı bağlı tut," diye emretti.

"Neden?" Ben sordum.

"Çünkü bütün gece bağlı kalmamızı istiyorum. Sen uyurken bile hattı açık tut. Böylece bir şeye ihtiyacın olursa ben buradayım."

Ugh. Neden böyle davranmak zorundaydı, onsuz iyi uyuyamayacağımı zaten tahmin ediyordu? Neden beni dünyasının merkeziymişim gibi hissettirmek zorundaydı?

"Tamam," diye fısıldadım, telefonumu yatakta yanıma sıkıştırdım, içime bir sıcaklık yerleşti. Onu duyabilmek için telefonu hoparlöre aldım.

Çünkü eğer o benim takipçim olacaksa... Ben de onun takipçisi olmak istiyordum.

"Aferin kızıma." Sesi yumuşadı, aramızdaki boşluğu doldurdu. "Tatlı rüyalar, bebeğim. Seni seviyorum."

Onun nefes seslerini dinleyerek uykuya daldım.

Ertesi gün onu ekranda izlerken göğsüm sıkışmış, zorlukla nefes alabiliyormuşum gibi hissettim. Tennessee kazanmıştı ve Parker spikerin yanında terli ve muzaffer bir şekilde duruyordu. Gözleri hala, onu her şeye karşı güçlü kılan o şiddetli odaklanmayla parlıyordu.

Mikrofona doğru eğildiğinde bakışları sabit, sesi kararlıydı. "Bu galibiyet..." Sanki doğru kelimeleri bulmaya çalışıyormuş gibi durakladı. "Bu özel biri için. Ruh eşimin kardeşi, Ben Larsen. Hiç tanımadığım bir adam.

ama keşke tanışsaydım. Ona büyük saygı duyuyorum ve nerede olursa olsun onu ve bizi koruduğunu biliyorum."

Bu sözleri duymak bir yumruk gibi çarptı ve beni hiç beklemediğim bir şekilde yumuşattı. Ben. Az önce ulusal televizyonda Ben'in adını söylemiş ve galibiyetini ona adamıştı. Parker'ın sesindeki saygı gerçektir, sağladı ve tüm dünya onun kardeşimi kalbimi burkacak ve acıtacak şekilde onurlandırmasını izliyordu. Başka hiç kimse bunu yapmamıştı, başka hiç kimse Ben'i böyle düşünmemişti - Gray bile.

Göğsümde kabaran sıcaklığın altında bir çatlak, belirsiz ve ağır bir şey vardı.

Bir an için gözlerimi kapattım, kafa karıştırıcı bir duygu karışımı hissettim -Acı, sıcaklık, öfke ve garip bir tür minnettarlık. Ondan nefret etmek istiyordum, Gray'in ısrar ettiği kadar sapkın olduğuna inanmak istiyordum. Ama o benim için başka hiç kimsenin yapmadığı şeyleri yaptı. Benim için savaştı. Beni korudu. Yaptığı her hareket bana en iyisini vermek içinmiş gibi görünüyordu, yöntemleri bazen... akıldışı olsa bile.

O an onu sevdiğimi fark ettim. Benim için aklını kaçırmaya, bana sahip olmak için ne gerekiyorsa yapmaya hazırды.

Gözlerimi tekrar açtım, ekran hala onun yüzünde donmuştu, ifadesi yumuşak ve ciddi. Sanki bana bakıyor ve sonunda duyabileceğim şeyler söylüyordu.

Yaptığı şeyler alışlagelmiş şeyler değildi. *Doğru* bile değildi, ama belki de dünyanın ne düşüneceği önemli değildi. Çünkü bu adanmışlığıyla kalbimi nasıl onurlandıracağını bildiğini kanıtlamıştı.

İşte o zaman biliyordum... Kalacağımı.

Eve geldiğinde onu kapıda bekliyordum. Çantalarını bıraktı ve kollarını uzattı... ben de ona doğru koştum.

"Sonunda," diye mırıldandı beni kendine doğru çekerken, sanki bunca zamandır tutuyormuş gibi bir nefes verdi.

Başımı omzundan kaldırdım ve yüzünü iki elimin arasına aldım. Mavi gözlerinin içine bakarken ona "Bence sen delisin," dedim.

Sırıttı.

"Evet. Senin için deli oluyorum."

"Ve benim iznim olmadan beni bir daha *asla* bodruma ya da başka bir yere koyamazsın," diye devam ettim.

Gülümsemesi genişledi. "Bunu düşüneneğim."

"Ama ben seni seviyorum," dedim ona, sesim titreyerek. "Seni her şeyden çok seviyorum. Sen benim... ruhumun sahibisin."

Bir damla gözyaşının yanağından aşağı süzülüşünü izledim, ondan yayılan mutluluk başımı döndürdü, sanki artık kendi küçük dünyamızda yaşıyormuşuz gibi.

"Seni gördüğüm andan beri ruhumun sahibisin bebeğim," diye fısıldadı sonunda boğuk bir sesle. "Sadece bunu fark etmeni bekliyordum."

Dudakları bana yerleşmeden önce bir, iki kez dudaklarıma değdi. Dillerimiz yavaşça birbirine karıştı, beni evin içine doğru götürürken kıyafetlerimiz çıktı.

"Casey," diye nefes aldı *sonunda* içime girerken.

Dokunuşu saygılıydı, tadını çıkarıyordu, sanki tenime her dokunuşunu ezberliyordu.

Kalçalarımız birlikte hareket ederken ağladım.

Parker beni tamamen sarmıştı, bu yüzden herhangi bir şüphe ya da başka bir şeyin içeri sızması için yer yoktu. Sadece o vardı.

"Seni seviyorum," diye inledi, yavaş ve enfes bir ritimle hareket ederken siki beni tekrar tekrar geriordu.

"Çok fazla gibi geliyor," diye dudaklarına yapıştım, daha derine iterken gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyordu. İçimdeki bu duyguyla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum. Çok kuşatıcıydı.

Ruh eşimin onsuz var olamayacağım, yaşayan, nefes alan bir insan olduğu bu yeni dünyada nasıl var olacağımı bilmiyordum.

Babasını kaybettikten sonra annesinin nasıl kaybolup gittiğini şimdi anlıyorum.

Eğer buna yakın bir şeye sahip olsaydı, o gittiğinde nasıl var olabilirdi?

Yapabileceğimden emin değildim.

Korkutucuydu... heyecan

vericiydi. *Her şeydi.*

"Yanımdayım bebeğim," diye mırıldandı, gözyaşlarımı yalayarak uzaklaştırdı, dilinin yumuşak kayışları acımın bir kısmını hafifletti. "Sadece hisset beni. Ben buradayım."

Dişleri omzumu hafifçe ısırdı ve hafif acı, vücudumun beni derin bir doruğa çekmesi için beni yeterince ortaladı.

"Seni seviyorum," diye bağırdım, göbeğim onu daha da sıkarken.

"Söylemeye devam et," dedi kabaca, derinlere itmeden önce kalçaları kesik kesik bir hareketle sarsıldı ve kendini orada tuttu, beni dölüyle doldururken siki içimde sarsıldı.

Bacaklarımı ona doladım ve olabildiğince yaklaşmaya çalıştım.

"Benim," diye mırıldandı, ben göğsüne yaslanayım diye bizi çevirirken.

"Senin," diye kabul ettim ve o hâlâ içimdeyken kendimi bıraktım.

OceanofPDF.com

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BÖLÜM 32

CASEY

Parker ve ben birkaç gün sonra sokakta yürürken bir köşeyi döndük... ve o oradaydı.
Gri.

Olduğu yerde durdu, inanamayan bakışları Parker'ın kolunun belime dolanmasından yüzüme doğru kayarken yüzü soldu.

"Casey?" diye sordu.

Parker'ın parmakları bir an için yan tarafıma bastırdı, sanki beni tutup götürmek ister gibiydi... ama sonra yumuşadılar.

Parker'ın yırtık yüzüne bakarak, "Onunla biraz konuşacağım," diye fısıldadım.

Gözlerini kapatıp açmadan önce derin bir nefes alırken yanağında bir tik oluştu. "Orada olacağım, bebeğim. Ama eğer sana dokunursa..."

Güven verici bir şekilde gülümsedim. "Her şey yoluna girecek."

"Seni asla bırakmayacağımı unutma," dedi, dudakları dudaklarıma yapışırken eli aşağı kayarak kıcımlı kavradı ve beni sert vücuduna doğru çekti, aleti aramızda sertleşti.

Her zaman yaptığım gibi kayboldum. Etrafımızdaki dünya kayboldu ve bu an benim tek odak noktam oldu.

Bir gırtlak sesi duyuldu ve Parker'ın dudaklarından bir solukla ayrıldığımda gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Hay aksi.

Gray'e utanarak baktım, sanki onu kalbinden bıçaklamışım gibi baktığı için içimde bir utanç dalgası oluştu.

Parker isteksizce beni bıraktı, dudaklarındaki küçük sırtış Gray'in o öpücük sırasında orada olduğunu unutmadığını gösteriyordu. "Hemen şurada olacağım," diye mırıldandıktan sonra yavaşça bir banka doğru yürüdü ve oturdu, küstah bir kral gibi arkasına yaslanırken bir şekilde parktaki bankı bir taht gibi gösterdi.

"Yani sana söylediğim onca şeyden sonra bile onunla birliktesin," diye tükürdü Gray, yumruklarını iki yanında sıkarak. "Yaşadığımız onca şeyden sonra-"

Elimi kaldırdım. "Artık Ben'i bana karşı kullanmana izin vermeyeceğim," diye fısıldadım.

Gray sanki onu vurmuşum gibi sendeleyerek geri çekildi. "I-"

"Senin de yaptığın buydu. Beni hafife aldın ve ne zaman uzaklaştığımı görsen Ben'i kullanarak beni tekrar kendine çektin." Bir zamanlar sevdiğimi sandığım çocuğa bakarken dudağım titredi.

Ve belki de onu sevmiştim.

Belki de bunu aşk olarak düşünmek zordu çünkü Parker ve benim aramdaki bu şey o kadar ezici, o kadar her şeyi kuşatıcıydı ki dünyadaki diğer her şeyi bastırıyordu.

Belki de bu aştı ve Parker ile aramızdaki şey ruhu sarsan bir saplantıydı.

Ama Gray'le olan her neyse... Artık onu hissetmiyordum. Parker'ın ışığı çok parlaktı. Diğer her şeyi yakıp yok etmişti.

"Gray," diye fısıldadım, adı boğazımda düğümlendi, sanki söylemek acı veriyormuş gibi. Belki de acıtıyordu. Şimdiden bir veda gibi geliyordu, kalbimi sarıp sarmalayan ve sıkın binlerce anının ağırlaştırdığı bir kelime. Sertçe yutkundum, dökülmemiş gözyaşlarının tuzunu tattım.

"Sakın söyleme," dedi inatla.

"Gitmene izin veriyorum," diye fısıldadım.

Ona baktım, uzun zamandır değişmezim, sığınağım, evim olan çocuğa.

Ama ona en çok ihtiyaç duyduğum anda da beni terk etmişti.

Sonra da bana hayatının aşkıymışım gibi değil de sonradan aklına gelmişim gibi davrandı.

Sokak lambası üzerimize yumuşak bir ışık saçıyor, titremesi yüzünde dans eden gölgeler yaratıyor, alnındaki derin çatıklığı, o tanıdık gözlerde yüzen acıyı yakalıyordu.

"Artık çocuk değiliz," dedim, kelimeler aramıza bıçak gibi girdi. "Ve bir zamanlar sahip olduğumuz her şey artık yeterli değil. O zamanlar her şeyin o olduğunu sanıyordum ama... meğer *her şeyin* aslında ne olduğunu bilmiyormuşum." Göğsüm ağrıyordu, sanki içim oyuluyormuş gibi acı hissediyordum. Sokak lambası tekrar titreyerek bizi gölgede bıraktı, sanki evren görülmemiz mi yoksa unutulmamız mı gerektiğine karar veremiyordu.

Bir adım daha yaklaştı ve onu durdurmak için elimi kaldırdım.

Gray'in gözleri parlıyordu, dökülmemiş gözyaşları onları parlatıyordu. "Daha iyi olabilirim," dedi, sesi çatlıyordu, çığ ve çaresizdi. "Case, lütfen-"

Dudaklarımı birbirine bastırdım, gözyaşlarım sonunda serbest kaldı ve yanaklarımdan aşağı sıcak, sessiz yollar açtı. "Onu seviyorum. Onu o kadar çok seviyorum ki onsuz nefes almayı hayal bile edemiyorum. Onu o kadar çok seviyorum ki sanki ruhuma kazınmış gibi hissediyorum."

Bakışlarını indirdi, mücadele onu terk etti ve bu bir ışığın sönmesini izlemek gibiydi. Aramızda sessizlik uzanıyordu, ikimizin de geçemeyeceği bir uçurum.

"Hoşça kal Gray," diye fısıldadım, kelimeleri söylerken bile içim parçalanıyordu. Parker'a doğru geri döndüğümde kıpırdamadı, beni durdurmaya çalışmadı. Çocuğu bıraktım ve tüm geleceğimi oluşturan adama doğru yürüdüm.

Ve her adımında arkamda Gray ile olan anılarımdan izini bıraktım.

Parker banktan kalkmıştı ve kollarını uzatmış beni bekliyordu. Kucağına atıldım ve yürürken saçlarıma yumuşak bir öpücük kondurarak beni götürmesine izin verdim.

Uzaklaşana kadar arkama bakmadım.

Gece Gray'i ve onunla birlikte kim olduğumuza dair son parçaları da yutmuştu.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BÖLÜM 33

PARKER

M Kardeşin lanet bir rock tanrısıydı. Sahne arkasında onu izliyorduk. Geçtiğimiz yıl boyunca Sounds of Us ile turneye çıkmıştı ve sonunda Tennessee'de bir konser için.

Tüm stadyumu dolduran kalabalığa şarkı söylerken göğsüm gururla gerildi.

Kovboy şapkasına yine tüy takmış olsa bile.

Müzik hoparlörlerden bangır bangır yükselirken Casey'ye baktım. Büyülenmiş gibiydi, gözleri kocaman açılmıştı, vücudu olduğu yerde donup kalmıştı, sanki nerede olduğuna inanamıyordu. Gergin olduğunu biliyordum; bütün araba yolculuğu boyunca öyleydi ama şimdi? Şimdi sanki transa geçmiş gibiydi.

Gözlerini kapattım.

"Hey," diye bağırarak ellerimi itti.

"Cole çok yüksek sesle horluyor ve osurukları odaları temizliyor," dedim ona.

Bana göz kırptı, oldukça çılgınca bir şey söylediğimde her zamanki bakışıyla baktı.

"Bunu bana neden anlatıyorsun?" diye sordu

yavaşça. "Sadece emin olmak için..."

Bana bilmiş bilmiş sırtıttı.

Cole şarkısının derinliklerine dalmış, her bir notaya eğilmişti ki, aniden tiz bir çığlık dalgası müziği böldü. Bir grup kız sahnenin önündeki güvenlik bariyerlerini aşmadan önce sesi algılayacak zamanı ancak bulabilmişti. Güvenlik görevlilerini bir şekilde atlatmışlardı.

ve kararlı bakışlar ve ona uzanan ellerle sahne zemininde koştu.

Kürsünün ortasında dondu kaldı, manzarayı izlerken gözleri genişledi. Cole'un hayatta kalma içgüdülerini nihayet devreye girdiğinde ilk kız sadece birkaç metre uzaktaydı.

"Olamaz," diye mırıldandı ve daha fazla kız sahneye çıkıp kollarını *Walking Dead*'in bir bölümündeki zombi figüranlar gibi uzatırken mikrofon standının etrafından dolandı.

Gitaristi hızlı tempolu bir riff çalmaya başladı ve kaosa absürt bir soundtrack ekledi. Cole davul setinin arkasına geçti ve bir kız ona doğru hamle yaparken eğildi. Sinirli bir şekilde güldü ve güvenlik sağlı sollu hayranlarını yakalamak için koşarken sahnenin uzak tarafına doğru koştu.

"Yapmamayı tercih ederim!" diye bağırdı omzunun üzerinden, tam o sırada başka bir hayranı yaklaşmayı başardı. Geriye doğru zıplayarak onun elinden kıl payı kurtuldu. Cole yarı koşarak, yarı gülerek sahne boyunca ilerledi ve kalabalığın arasından tuhaf bir kovalamaca oyunuymuş gibi kaçtı.

Sonunda güvenlik durumu kontrol altına almayı başardı ve kararlı hayranları aşağı indirdi. Cole nefesini tuttu, ellerini dizlerinin üzerine koydu ve kalabalığa bakarken başını salladı.

"Bu YouTube'a girecek, değil mi?!" Mikrofona doğru güldü, gömleğini fıçaladı ve dramatik bir hareketle şapkasını düzeltti. Koşarken bir tüyünü kaybetmişti, bu yüzden biraz daha az gülünç görünüyordu. "Heyecanını sevdim Nashville, ama bu hafta sonu Florida'nın kışını tekmeleyen Tennessee Tigers'a çalım hareketlerini bırakalım, tamam mı?"

Seyirciler kükredi ve Cole gitarını muzaffer bir edayla kaldırıp şarkıya geri dönmeden önce bana sıırttı.

"Walker bunu kaçırdığı için nefret edecek," diye mırıldandım kendi kendime, bir videonun bunu hakkıyla yapamayacağını düşünerek.

Matty ona bakarken Jace, "Bir odaya girdiğimde işte böyle bir tepki istiyorum," dedi. "Bana öyle bakma Matthew, senin bir sapığın var. Bu doğaya hakarettir, özellikle de benim büyüklüğümün dolayısı-

"Penisler hakkında konuşma," diye homurdandım, bu kez Casey'nin kulaklarını kapatarak. Üçü de komik bir şey yapmışım gibi bana güldü.

Son akor çaldı, kalabalık alkışlarla patladı ve ben onun elini tuttum.

Jace, "Bu sefer kardeşin için iyi bir tane buldum," dedi. "Duymak ister misin?"

"Sakın evet deme. Bu hiç iyi değil," diye inledi Matty.

"Pekala, Şimdi bunu duymam gerekiyor," dedim.

Jace ellerini ovuşturdu, belli ki bu sefer gerçekten heyecanlanmıŐtı.

"Tamam, hazırlanın."

"Ben hazırım. Vur bana." "Ne tür arılar süt üretir?" "Gerçekten hiçbir fikrim yok."

Jace sırtttı. "Boo-bees."

Casey kıkırdadı ve ben de ona baktım, sadece güldüğü için gülümsüyordum. Komik olduğı için değıl.

"Ne demek istediğimi anladınız mı?" dedi Matty.

"Cole buna bayılacak. Komik mizahımı takdir ediyor," diye karşılık verdi Jace, sanki ona derinden ihanet etmişiz gibi ikimize kaşlarını çatarak.

Söz konusu adam kalabalığa el sallayıp sahneden bize doğru ilerlerken, "Cole da kafasına kuş takıyor, bu yüzden ona güvenebileceğinden emin değılim," diye düşündüm.

Tüm terli ihtişamıyla kardeşime sarılmaya hazırlandım ama dehşete kapıldım, aklında başka bir şey vardı.

Ben daha gözümü kırpamadan Casey'yi öyle bir kucakladı ki Casey şaşkınlıktan ciyakladı. "Merhaba müstakbel kayınbiraderim," diye bağırdı Casey'nin etrafında dönerken.

"İndir onu," diye homurdandım, kendimi en büyük ağabeyime saldırmamaya zorlarken kıpkırmızı kesilmiştim.

Cole'un sırtışı tüm yüzüne yayılırken onu yere bıraktı ve hemen bedenime doğru çekmemi izledi. "Dokunmak konusunda çok alıngansın," dedi Şapkasını çıkarıp lacivert bandanasını geri çekerek terden sırlısklam olmuş yüzünü silmek için kullandı.

Walker ve benim en sevdiğimiz şeylerden biri onun renkli tarzıyla dalga geçmek olduğı için dikkati dağılmışken ne giydiğine baktım.

Ben buna serseri kovboy görünümünü derdim.

Gömleğinin düğmeleri göğsünün yarısına kadar açılmıştı ve ucunda küçük bir zümrüt taşı olan bir zincirin gümüş parıltısı ortaya çıkmıştı, o yer değıştirdikçe hafifçe sallanıyordu. Deri pantolonu o kadar dardı ki, ilk etapta onu nasıl giydiğinden emin değıldim.

Fotoğrafını çektim ve Walker'a gönderdim. Anında cevap verdi.

Yak onu.

Homurdandım ve Cole bana bir kaşını kaldırdı. "Bana gülüyorsun, değil mi?"

"Sadece birazcık."

Jace şakasına başladı ve ben de dikkatimi son derece sessizleşmiş olan Casey'ye çevirdim.

"N'aber bebeğim?" diye sordum.

Bana baktı ve kızardığını fark ettim. Şimdi o muhteşem kafasının içinde neler olup bittiğini gerçekten bilmek istiyordum.

"Bana 'müstakbel k a y ı n b i r a d e r i m ' dedi," diye utangaçça fısıldadı ve dudaklarına bir öpücük kondurdum.

"Müstakbel eşim' daha iyi, ama diğeri sizi harekete geçiriyorsa, beni aynı yere götürdüğü sürece onu da kabul ederim."

"Aynı yer mi?"

"Mihrapta, beyaz bir elbise içinde, sonsuza dek bana ait olacağını söylerken."

"Orası kulağa hoş geliyor," dedi, kızarması derinleşmişti. Onu tekrar öptüm.

"Orası gerçekleşecek. Yakında."

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BÖLÜM 34

PARKER

Mezarlığın dolambaçlı yollarında ilerlerken ellerim ceplerimdeydi ve her adım bir öncekinden daha ağır geliyordu. Her yer sessizdi, sanki buradaki sessizlik canlı bir şeydi ve mezarlığın üzerine baskı yapıyordu.

Etrafımda sıra sıra mezar taşları vardı. Ses yok, dikkat dağıtıcı bir şey yok - sadece kutsal bir şeyin içine giriyormuşum gibi hissettiren sessiz bir durgunluk.

Buraya daha önce Casey ile birlikte gelmiştim ama bu yalnız başıma ilk gelişimdi. Yine de Ben'in mezarını kolayca buldum, yeri zihnime kazınmıştı.

Mezarına ulaştığımda durdum ve mezar taşına baktım. Basitti, sadece adı ve tarih vardı. Sade görünüyordu, Casey için kim olduğunu anlatmaya yetmiyordu. Çömeldim, kenarındaki kiri biraz temizledim ve parmaklarımı kaba taşın üzerinde gezdirdim. "Hey, Ben," diye başladım, sesim sertti, garip bir sinir karışımının üzerine çöktüğünü hissediyordum. Casey'yle buradayken hiç konuşmamıştım, sadece duygusal destek olarak oradaydım.

Şimdi hiç tanımadığım biriyle konuşmak garip geliyordu ama devam ettim. "Beni duyabiliyor musun bilmiyorum ama... sanırım sadece kendimi tanıtmak istedim. Ben Parker."

Bir elimi enseme gezdirdim, bu anın taşıdığı önemi hissediyordum. "Bak, muhtemelen onunla birlikte olmam hakkında söyleyecek çok şeyin olduğunu biliyorum," diye itiraf ettim, küçük, alaycı bir gülümsemeyle. "Ve seni suçlamıyorum. Ama onu seviyorum dostum. Aklımın alamayacağı kadar çok seviyorum. O... her şeyim."

Titrek bir nefes verdim, bakışlarım taşa kazınmış isme kaydı. O zaman anladım; kaçırdığı, geride bıraktığı her şeyi. "Hiç tanışmadığımız için üzgünüm. Keşke tanışsaydık." Durakladım, devam etmeden önce sessizliğin yerleşmesine izin verdim. "Ama bilmeni isterim ki... onun kalbini bana emanet edebilirsin. Onun hayatı konusunda. O benimle güvende."

Kelimeler havada asılı duruyordu, sanki taşıdığım her şeyin fiziksel bir temsili gibiydi. Sanki bir cevap bekliyormuş gibi mezar taşına baktım. "Onunla ilgileneceğim. Söz veriyorum. Endişelenmene gerek yok. -"Kardeşin iyi olacak."

Ellerimi ceplerime sokarak yer değiştirdim, kelimeler dilimde ağırlaştı. "Ben... Birini gittikten sonra özlemenin nasıl bir şey olduğunu bilirim," dedim, sesim ancak fısıltı halindeydi. "Kahretsin, birini hala dünyada yürürken bile özlemenin nasıl bir şey olduğunu bilirim. O acıyı her gün yanında taşımak. Sizi asla gerçekten terk etmez."

Yutkundum, bu gerçeğin içime işlemesine izin verdim, acısını göğsümde hissettim. "Ama ben onun yanında olacağım. Seni her zaman yanında tutmasına yardım edeceğim. Bunu asla tek başına taşımak zorunda kalmayacak." Sesim çatallaştı ama kendimi devam etmeye, verdiğim sözü olabildiğince gerçek kılmaya zorladım. "Her hikayeyi, her anıyı, senden her bir parçayı hatırlamasını sağlayacağım. Senin anını onunla birlikte yaşatacağım."

Titrek bir nefes aldım, bu sözlerdeki gerçeklik beni toprakladı, uzun zamandır söylediğim her şeyden daha gerçek hissettiren bir yemin.

Bir rüzgar aniden tenimi yalayıp geçti.

Ve bir şekilde orada dururken Ben'in beni anladığını hissettim.

Annemin evine giderken, az önce mezarlıkta bıraktığım şey kadar ağır hissediyordum. Her mil, oraya söylemeye gittiğim şeyin muazzamlığıyla geriliyordu. İçeri girdiğimde, annemin hastanede geçirdiği zamandan beri hiçbir şeyin düzelmediği çok açıktı.

Odasına gittiğimde onu yatakta kıvrılmış, yorganını çenesine kadar çekmiş, yüzü yastığa yaslanmış halde buldum. Hâlâ hiçbir şey yemiyordu ve şimdi yataktan kalkacak enerjisi bile yoktu.

İçeri girdiğimde neredeyse hiç kıpırdamadı ve içimde bir öfke patlaması oldu. Derin bir nefes alarak, kendime ne olduğunu bilmediğimi hatırlatmaya çalıştım.

ruh eşimi kaybetmek gibiydi.

Kendime muhtemelen annemden daha kötü olacağımı hatırlatmaya çalıştım. Muhtemelen elimden geldiğince çabuk Casey'nin peşinden gitmeye çalıştım.

Yatağın kenarına otururken kendime tüm bunları hatırlatmaya çalıştım. Yaylar altımda gıcırdadı ve elini uzatıp kendi elimle kapattım. Teni soğuk ve kırılıyordu, sanki ben tutarken bile elimden kayıp gidiyordu.

Ne yapmam gerektiğini biliyordum.

"Anne," diye başladım, sesimi alçaltarak kendimi sakinleştirmeye çalışıyordum. "Yorgun olduğumu biliyorum. Ve her ne kadar savaşmanı istesek de... artık bunu senin için yapamayız. Sen istemiyorsan yapamayız."

Hareket etmedi ama parmakları beni duyuyormuş gibi hafifçe kıpırdadı.

"Casey'yi seninle hastanede buluşması için getirdim," diye devam ettim, sesim yumuşamıştı. "Bu kız, anne, o her şeyim. Ve onunla evleneceğim. Yakında. Çocuklarımız olacak, her şeyimiz olacak. Bunun için orada olmanı çok isterim. Beni NFL'de oynarken görmeni, bir aile kurmamı izlemeni, bunun bir parçası olmanı çok isterim." Durdum, kelimelerin boğazımda düğümlendiğini, dürüstlüğün kalp kırıklığı gibi geldiğini hissettim.

"Ama anlıyorum, eğer bitirdiysen. Eğer bu çok fazlaysa. Çok uzun zamandır yoksun ve artık sana nasıl ulaşacağımı bilmiyorum. Eğer gerçekten burada olmak istemiyorsan... Gitmeye hazırsan... Ben sadece... Eğer istediğin buysa gitmene izin vereceğimi bilmeni istiyorum."

Bekledim, yüzünde hâlâ orada olduğuna, eskiden tanıdığım annemin yüzeyin altında bir yerlerde olduğuna dair bir işaret aradım. Ama sessiz kaldı, kıpırdamadı ve göğsümdeki o ağır sızı büyüdü. Elini nazikçe sıktım, onunla barışmaya çalıştım ve ayağa kalktım.

"Kendine iyi bak anne. Seni seviyorum," diye fısıldadım, dönüp dışarı çıkmadan önce son bir kez elini okşadım ve uzun zaman önce ev gibi hissetmeyi bırakmış olan evi arkamda bıraktım.

Okula dönerken zihnim anılar ve kederle karışık bir umut karmaşası içindeydi. Sonra telefonumun zili çaldı ve düşüncelerimi böldü. Ekranı baktım ve kelimeler bana bir yumruk gibi çarptı:

Yardım almaya hazırım.

Yolun kenarına çektim, gözyaşlarım sıcak ve amansız bir şekilde akarken mesaj bulanıklaştı. Uzun zamandır taşıdığım yük sonunda

ve yıllar sonra ilk kez gerçekten ağlamama izin verdim.

OceanofPDF.com

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BÖLÜM 35

PARKER

AYLAR SONRA.

"Hasta olacağım," diye mırıldandı Griffin, yüzünde yeşil bir renkle bankın üzerine eğildi.

"Hadi, Griffy. Kendinize gelin. Bunun için yaşıyoruz." dedi Jace, dışarısı karanlık olmasına rağmen gözlerinin altına göz karası sürerek. Bunun ışıkların parlamasına yardımcı olduğunu iddia etti.

Ne işe yararsa.

NCAA Şampiyonası. İşte bu yüzden oynadım. Bu yüzden tüm sezon boyunca sahaya ter ve kan damlattım.

Bunun gibi oyunlar için.

Bunu asla itiraf etmeyecektim... ama biraz da midem bulandı.

Yanımdaki bankta telefonum çaldı ve dikkatimi dağıtmasını umarak elime aldım.

Walker: Orada iyi şanslar, küçük kardeşim.

Kaşlarımı çattım.

Bu kötü şanstı. Onlar bana güzel bir mesaj gönderirken oraya gidemezdim.

Ben: Kesinlikle olmaz. Sözünü geri al!

Walker: Ne?

Ben: Tüm sezon boyunca saçmalıkları tespit edip sonra da son maç için güvenli oynamaya karar veremezsiniz.

Jace yanımdaki koltuğa çöktü ve telefonuma baktı. "Başka bir anneden olan kardeşlerim bana iyi şanslar mı diliyor?" diye sordu, ayağını öfkeyle aşağı yukarı vurarak.

Onun da gergin olduğunu gördüğüme sevindim.

Pardon, doğru duyduğuma emin olmak istedim Parkie. Sana hakaret etmemizi istediğini mi söylüyorsun? Ve bu iyi şans...

Walker: Aslında bunu doğru "okuduğunuzdan" emin olmalısınız. Tabii asistanınıza metinlerinizi yüksek sesle okutmuyorsanız, çünkü onun sesini seviyorsunuz.

Bu kesinlikle bir ... Ben de bir tane yazdım.

Walker: İyi bir tane.

Ben: Kibar olmayı bırak.

Şu anda ikinizi de tersliyorum. Yardımı oldu mu? Walker: Hala emojilere karşı bir şeyin var mı?

Doğal değiller.

Walker: ...

Cole: Seni sürekli kötüye kullandığın için Güven Çemberi'ne rapor edeceğim ...

Walker: En azından bu sefer ismi doğru söyledin.

"Fırsatım varken bu ismi markalaştırmalıydım," diye düşündü Jace, hâlâ mesajlarımı okuyordu. "Hatırlat da yarın, kazandıktan sonra, o da kapılmadan *Pussy Posse* için başvurayım."

Ona yan gözle baktım. "Kesinlikle yapmayacağım."

"Başka herhangi bir isim bundan daha iyi olurdu," dedi Matty yanıma gelerek. İki parmağının arasında bir lastik bant vardı ve onu tekrar tekrar koparıyordu.

Kazanmak için başka bir gergin takım arkadaşı.

"Gerçekten mi Matthew? *Herhangi bir isim*? Bundan emin misin?" Jace alaycı bir tavırla sordu.

Matty'ye baktım. "Cidden, bundan emin misin? Neden ona böyle bir güç vermek isteyesin ki?"

Matty bize hırladı. "Neden bir isme sahip olmak zorundayız ki?"
"Çünkü bütün büyükler bunu yapar, Matty-kins. Bütün büyükler yapar," dedi Jace, birden çok ciddileşerek.

Matty ve ben ona göz kırptık ama sonra telefonum tekrar çaldı.

Walker: Pekala, şuna ne dersin... Parker, berbatsın. Çok kötü batırıp bizi utandırmamaya çalış. Bu yeterince iyi miydi?

Jace ve Matty yanımda kıs kıs güldüler çünkü belli ki en kötüsü onlardı ve ikisi de şimdi mesajlarımı okumaya karar vermişti.

Somurtuyor. Bunu hissedebiliyorum. Surat asan Parkie-Poo.

"Oh, bu iyi bir tane," dedi Jace. "Bundan sonra bunu kullanacağım." "Seni öldürecek," dedi Matty ve ben de ona beşlik çaktım, çünkü o Doğru.

Jace sırtarak, "Anlaşıldı," diye cevap verdi.

Bu mükemmeldi. Bağışınız için teşekkürler. Şimdi kış tekmelememi izlemenin tadını çıkarın.

Hay sikeyim. Maçta olacaktı. Casey ile birlikte. Çabucak başka bir mesaj yazdım.

Ben: Lütfen Olivia ve Casey'nin arkadaşının her zaman Casey ile aranızda olduğundan emin olun.

Matty homurdandı ve ben de ona bir bakış attım.

Ben: Aslında, lütfen çıkar. KIZ ARKADAŞIMIN YANINA OTURMAYIN.

Jace, "Çok bağıırıyorsun," diye söylendi ve ben de ona dirsek atmamak için kendimi zor tuttum çünkü tam bir takım oyuncusuydum.

Telefonum tekrar çaldı ve kardeşlerimden gelen başka bir şey olmasını bekleyerek aşağıya baktım.

Ama öyle değildi.

Annemden geldi.

Anne: Bu gece iyi şanslar, Parker. Hemşirelerle birlikte televizyondan izleyeceğim.

Sanki bir mesaj yetmiyormuş gibi ardından bir mesaj daha geldi.

Anne: Seninle gurur duyuyorum.

Futbolcuların şampiyonluk maçından önce ağlamamaları gerekirdi. Ama kendimi tutmak için tek yapabildiğim buydu.

Matty beni sırtımdan alkışladı ve ayağa kalktı, böylece vücudu soyunma odasındaki oyuncuların çoğundan beni engelliyordu. Oyun kurucularının maçtan önce çıldırdığını görmelerine gerek yoktu.

Birkaç derin nefes aldım ve sonunda cevap yazdım.

Ben: Teşekkürler anne.

O gün bana o mesajı gönderdikten sonra yardım almayı kabul etti. Martha'nın ona verebileceğinden daha fazlasına ihtiyacı olduğu konusunda anlaşmıştık ve bir hafta sonra onu ağır depresyondan muzdarip olanlar için terapi ve rehabilitasyon konusunda uzmanlaşmış bir yüz yüze bakım merkezine yerleştirdik. Birkaç aydır o r a d a y d ı ve tamamen farklı bir insan gibi davranıyor ve görünüyordu. Tekrar nüksetme ihtimali her zaman vardı ama onunla bu kadar zaman geçirebildiğim için minnettardım. Ve Casey onu böyle görebildiği için.

Telefonumu dolabıma atmadan önce birkaç derin nefes aldım ve kendimi toparlamaya çalıştım. Dikkatimi dağıtan şeylerle işim bitmiş ve etrafımda bu desteği bulduğum için minnettarlıkla dolmuştum.

Matty ve Jace kasklarımızı kapıp gitmeye hazırlanırken başlarıyla beni onayladılar.

Koç Everett her zamanki motivasyon konuşmasını yapmak üzere içeri girdi ve ben de yerimden kalktım.

LFG.

Stadyumun sesini hiç bu kadar yüksek duymamıştım. Kulaklarım patlamak üzereyken düşünmek zordu.

Ama bu kadardı.

Dört dakika kalmıştı, dört sayı gerideydik... ve dördüncü hücumdaydık.

Bu maçtan sonra ya dört numarayı çok sevecektim... ya da ondan sonsuza kadar nefret edecektim.

Takım arkadaşlarım etrafımda toplanmıştı, yüzleri gerginlikten gerilmişti, gözleri bana kilitlenmiş, çağırıcı bekliyorlardı. Bakışlarında her şeyi hissedebiliyordum; güvenlerini ve çaresizliklerini. Kazanmak için bir gole ihtiyacımız vardı. Bir saha golü yeterli değildi.

Ama şu anda lanet bir ilk sayıya ihtiyacımız vardı.

Sesimi sakın ve sabit tutarak eğildim. "Pekâlâ çocuklar, bunun için oynuyoruz. Oregon'un hücumu çıkacağını biliyoruz, bu yüzden çizginin güçlü durmasını istiyorum. Onları yıpratacağız." Çocuklar başlarını salladı, birkaçı homurdandı, odağımızı bulduğumuzda gerginliğimiz azaldı.

"Bunu yapabiliriz amına koyayım" dedim, hepsiyle göz göze geldim, böylece sadece söylemediğimi, buna inandığımı görebildiler.

Toplanma düzenini bozduk ve sıraya girdik, saat ilerliyordu. Ritmi bağırarak söyledim ve top ellerime geldi. Geri çekildim, sahayı taradım, gözlerim önce sola, sonra sağa kaydı. Matty'nin ortadaki bir boşluktan kaydığını gördüm. Topu fırlattım, hızlı ve keskin bir pas, o da topu kaptı, savunma oyuncuları tarafından kuşatılmışken ileri doğru hücum etti. On iki yarda aldık ve zinciri hareket ettirdik.

"Aferin oğlum Matty," diye bağırdım ve başını salladı, gözleri keskin ve kararlıydı. Saat hâlâ işliyordu ve herkesin tekrar düzene girmesini işaret ettim.

Üç dakika kaldı. Çizgi sağlam duruyordu ve ben geriye çekilip bir açıklık aradım. Jace'in yan çizgiye doğru koştuğunu gördüm, elleri havada, hazırды. Topu fırlattım, havada mükemmel bir spiral çizdim, o da sıçradı, havada yakaladı ve çizginin hemen içine indi. Bir ilk sayı daha.

Oregon'un savunması çok acımasızdı. Çizgiyi dolduruyor, her oyunu başlamadan durdurmaya çalışıyor, sert bir şekilde geri itiyor ve koşturamaz için cesaretlendiriyorlardı. Onları diken üstünde tutmak için hızlı bir oyun-aksiyon pası attım. Topu kaptık ve sağa doğru dalıp etrafımdaki baskı artarken cepten dışarı kaymadan önce sahte bir pas attım. Jace düzlükte boştu ama bir savunma oyuncusu ona doğru geliyordu. Hızlı hareket etmek zorundaydım.

İki dakika vardı. Casey'yi görebilmek için saha kenarına bir göz attım. Ön sırada oturuyordu, üzerinde benim formam vardı ve güzel yüzünde dehşete kapılmış bir ifadeyle önündeki korkuluklara tutunuyordu.

Ona bir öpücük gönderdim ve Oregon'un kapsama alanına uyum sağlayarak bir audible çağırdım ve snap'i aldım. Cep çöktü ve ben önce sola, sonra sağa kaçtım, gözlerim sahayı tarıyordu. Sonunda boştaki alıcım Jordan'ı gördüm,

kesiyordu. Topu savunmacının kafasının üzerinden attım, o da kaptı ve iki Oregon savunmacısını birkaç metre daha sürükledi. Ama süreyi durdurmak için saha dışına çıkamadı.

Bir dakikadan az kaldı. Koç son molamızı vermek zorunda kaldı. Takım etrafımda toplandı, nefes nefese kalmışlardı, yüzleri terden kaygandı. "İşte bu," dedim her biriyle gözlerimi kilitleyerek. "Bu iş bizde. Odaklanın. Çizgiyi koruyun, sıkı tutun ve bunu eve getirelim."

Tekrar dizildik, vücudumdaki her kas gergindi, tüm içgüdülerim oyuna, risklere ve saatin ilerlemesine göre ayarlanmıştı. Topu aldım ve bir boşluk açıldığını gördüm. Düşünmek için zamanım yoktu, savunma oyuncuları yaklaşırken ileri atıldım. Bana sert vurdular, ama topu tuttum, gözlerim Kırmızı Alan'ın uzak tarafına sabitlenmişti, şimdi sadece birkaç metre uzaktaydım.

Otuz saniye. Son bir kez dizildik ve o anda her şeyin ağırlığını hissettim. Atış geldi ve ben hızlıca geri çekildim, bir açıklık aradım. *Hiçbir şey yoktu.* Baskı hızla geliyordu, etrafımdaki cep çöküyordu. *Lanet olsun.* Topu kaptım ve koştum, çizgiyi ittim, her adım beni bitiş bölgesine daha da yaklaştırıyordu.

Beş metre. Üç. Bir savunma oyuncusu bacaklarıma atladı, ama ben onun üzerinden atladım, gol çizgisini geçerken uzandım. *Gol.*

Kazanmıştık!

Jace önce bana ulaştı ve beni yere düşürürken kaskını benimkine sertçe vurdu. "Lanet olsun, QB. Seni güzel, güzel adam. Başardın amına koyayım!" diye bağırdı. Sonra Matty üzerime atladı ve gözlerim büyüdü - çünkü takımdan daha fazlası geldiğinde ölmek üzere olabilirdim.

Takım arkadaşlarımla geri kalanı bundan sonra üzerime yığıldı, güldüler, tezahürat yaptılar ve Chappie'nin durumunda - takım arkadaşlarımızın kalabalığına katıldığında ağladı.

Oksijenim bitmek üzereyken üzerimden inmeye başladılar. Stadyumda tam bir kaos vardı, taraftarlar tribünlerden dışarı dökülmeye başlamıştı.

Enerji bulaşıcıydı ve kalabalık bizi sahanın ortasına doğru itiyordu ama benim kenar çizgisine gitmem gerekiyordu.

Onu görmem gerekiyordu.

Kaskımı çıkararak, takım arkadaşlarım, koçlarım ve bana dokunmaya çalışan taraftarlardan oluşan insan kalabalığının arasından geçtim, röportaj yapmaya çalışan muhabirlerden ve kameralardan kaçtım. Kalabalığın arasında ilerlerken biri kafama Şampiyonluk şapkasını geçirdi.

"Parker, şampiyonluğu kazanmak nasıl bir duygu?" diye sordu bir muhabir, ben yanından geçmeye çalışırken yüzüme mikrofon tutarak.

"Harika," diye bağırdım, elinin altından eğilip ilerlemeye devam etmeden önce.

Sonunda onu hâlâ tribünde, Olivia ve Nat'in yanında, Walker, Cole ve Olivia'nın korumaları tarafından korunduğunu gördüm.

Yıldız ışığıyla parlayan gözleri bana kilitlenmişti. Rahatlamayı, gururu ve başka bir şeyi görebiliyordum - kalbimin sahada olduğundan daha da hızlı atmasına neden olan bir şey.

Sonunda tribünlere ulaşana kadar sağdaki ve soldaki cesetlerden kaçtım. Tek kelime etmeden uzandım, elini tuttum ve onu sahaya çektim.

"Bebeğim," diye mırıldandım ve kollarıma atlayıp bacaklarını belime doladı.

Onu öptüm, sert ve hızlı. Bütün gece bu anı beklemiştim. İçimde eridi, beni öperken kolları boynuma dolandı, etrafımızdaki dünya yok oldu.

Kalabalığın gürültüsü, kutlamanın karmaşası, hepsi yok oldu. Önemli olan tek şey oydu.

Sonunda birbirimizden ayrıldığımızda nefesi kesilmişti, gözleri duygularla parlıyordu. "Başardın," diye fısıldadı, sesi huşu doluydu.

Gülümsedim ve bir tutam saçını yüzünden uzaklaştırdım. "Hepsi senin içindi."

Casey homurdandı ve burnunu bana doğru kıvırdı. "Her zamanki gibi bayat."

Güldüm ve eğilip alnımı onunkine bastırdım. "Gerçek bu."

Aramızdaki an her yönüyle mükemmeldi. Ama sonunda dünya geri geldi, kalabalığın ve kutlamanın sesi bizi gerçekliğe geri çekti.

Döndüğümde Walker, Olivia ve Cole'un bariyerlerin üzerinden sürünerek geçtiklerini gördüm, hepsi de kocaman sırıtıyordu. Onaylamak için bir elimi kaldırdım ve hepsi alkışlayarak yumruklarını havaya kaldırdı.

Muhabirler sonunda beni yakaladılar, yüzüme mikrofonlarını dayadılar ve aynı anda milyonlarca soru sordular. Onlara cevap vermek istemiyordum; Casey'den başka bir yerde olmak istemiyordum ama bir şeyler söylemem gerektiğini biliyordum.

Kameralara dönmeden önce ona baktım ve elini sıktım. "Bunun için çok çalıştık," dedim, sesim yüksek ve netti. "Biz

asla pes etmedik. Bu takım, bu üniversite, her şeyi atlattık ve zirveye çıktık. Çocuklarımla daha fazla gurur duyamazdım."

Muhabirler daha fazla soru sordular ama ben elimi kaldırdım.

"Hepinizden özür dilerim, başka röportaj yapmadan önce yapmam gereken bir şey var."

Dizlerimin üzerine çöküp hayatımın aşkına bakarken ve elini tutarken şaşkınlıkla beni izlediler. O gün onu sınıfta gördüğüm andan beri bunu yapmak istiyordum. Sadece onun da hazır olmasını bekliyordum.

Casey'nin gözleri yaşlarla doldu ve şok içinde bir eliyle ağzını kapattı.

"Bebeğim," diye başladım, sesim titriyordu. "Seni ilk gördüğüm andan beri aradığım kişinin sen olduğunu biliyordum. Ruhumun diğer yarısı olduğunu, seni bundan önceki her yaşamımda tanıdığımı. Her zaman benim olduğunu."

Eline bir öpücük kondurdum ve derin bir nefes aldım.

"Bu dünyada hayatımı seninle geçirmekten, harika bir şey inşa etmekten, sadece bize ait bir şey inşa etmekten daha çok istediğim tek bir şey yok." Göğsümün sıkıştığını, kalbimin küt küt attığını hissedebiliyordum ama dayanmaya çalıştım. "Casey... benimle evlen. Sonsuza dek benim ol, evim ol, hayatımın geri kalanında her gün uyanığım kişi ol."

Jace gözümün önünde belirdi ve almakla görevli olduğu kutuyu bana fırlattı. "Al onu, QB," diye seslendi.

Onu yakaladım ve Casey'nin nefes nefese kalışına gülümseyerek açtım. Gerçekten büyük bir yüzüktü.

Onu daha yakına çektim ve eğilmesini işaret ettim. "Gerçekten başka seçeneğin yok," diye fısıldadım ve alay etti... çünkü şaka yapmadığımı biliyordu.

Kocaman bir sırtışla onu serbest bıraktım. "Bebeğim, benimle evlenir misin?" Yüksek sesle sordum, edebin hatırına.

Önümde yere çöktü ve yüzümü tuttu, hıçkırarak arkasına yaslanmadan önce beni sertçe öptü.

"Evet," diye bağırdı.

Elini tuttum ve yüzüğü parmağına geçirdim, ellerim sabitti ama kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi hissediyordum. Ve beni tekrar öptüğünde, gözyaşları yüzünden akarken, her şey - her plan, her hayal, kim olduğuma dair her parça - sonunda yerine oturmuş gibi hissettim.

CASEY

Parker içime girerken, "İşte bu, bebeğim," diye homurdandı.

Ona Ulusal Şampiyonluğu kazanmayı nasıl kutlamak istediğini sormuştum.

Onun cevabı.

Eve döndüğümüzde Tennessee stadyumunun 50 metre çizgisinde beni becerdi.

İşte bu şekilde kendimi ellerimin ve dizlerimin üzerinde, unutulmaya doğru sürüklenirken buldum.

"Söyle," diye emretti, aletini içeri ve dışarı iterken parmakları kalçalarımın gömülüyordu.

"Seni seviyorum," diye mırıldandım.

"Tekrar. Söylemeye devam et." diye hırladı.

Ve ben de bunu tekrar tekrar söyledim. Parker beni yere doğru daha da itti, böylece ince formasından başka hiçbir şeyle kaplı olmayan göğüslerim çim boyunca sürüklendi ve vücudumdaki her sinir ucunu uyardı.

"Parker," diye inledim o içime girerken. Eli kıcımlı tokatladı. "Söyle."

"Seni seviyorum. Seni seviyorum. Seni seviyorum," diye bağırdım.

"İşte benim iyi kızım," diye mırıldandı, üzerime eğildi ve boynumun hassas kısmını usulca ısırdı.

"Benim için boşalacaksın, değil mi bebeğim? Koca sikimi boğacaksın."

"Seni seviyorum," diye bağırdım, müstehcen sözlerinin ve sikinin içimdeki mükemmel noktaya çarpmasının birleşimi beni bir zevk düşüşüne gönderdi. Ona karşı kıvrandım, kollarım gevşedi.

Beni tam zamanında yakaladı ve ayağa kaldırdı, böylece oturuyorduk ve yüzümüz Tennessee'nin son bölgesine dönüktü.

"Bir kez daha, güzel kız," diye mırıldandı, parmağı klitorisimin etrafında dönerken, derinlere doğru itmeye devam etti.

Vücudumun yeniden alev alması uzun sürmedi, ben onun sikini sıkarken iniltiğim etrafımızdaki havayı dolduruyordu.

Aletin içinde sarsıldığını hissettim ve sonra boşalıyordu, sıcak tohumunun uzun akıntıları bacaklarımdan aşağı akana kadar beni dolduruyordu.

"Seni seviyorum," dedi göğsü kabarak. "Doyamıyorum. Senin içinde yaşamak istiyorum."

Yavaşça çekilirken cevap olarak verdiğim kıkırdama bir iniltiye dönüştü.

"Hadi taytını giy bebeğim. Her an geri gelebilir.

Şimdi bir dakika."

Parker'a en başta anahtarı veren yer yöneticisiydi.

Kıyafetlerimizi tekrar giydik ve Parker yüzüğümü öptü, sanki orada olduğunu kendine hatırlatıyordu.

Stadyumdan çıkarken "Seni seviyorum," diye fısıldadı.

İçimin derinliklerine bir sıcaklık duygusu yerleşti, sevgi ya da aidiyetin ötesinde bir duygu. Artık dünyada yalnız hissetmemenin verdiği sessiz bir huzurdu bu. Sizin için yaratılmış olan kişiyle yan yana yürümenin huzuruydu.

Uzun süre yalnızlığın kaçınılmaz olduğunu düşündüm. Nereye gidersen gideyim kalbimde taşıyacağım bir sabit.

Ben'i ve ardından Gray'i kaybettikten sonra, ailem düzeltmeyeceğim şekilde parçalandığında, bu duyguyu bir daha bulabileceğimi sanmıyordum.

Bir bütünlük hissi, sanki evimi bulmuşum gibi.

Parker sadece kırık, boş kısımlarımı görmekle kalmadı, onların içine girdi ve ihtiyacım olduğunu fark etmediğim bir şeyle doldurdu. Bana kalbimin yeniden düzenli atabileceğini, geçmişi bırakabileceğimi ve yeni, gerçek bir şeyin kök salmasına izin verebileceğimi hissettirdi. Parker kaybettiğimi sandığım her şeyim olmuştu.

Beni daha yakına çekti, kalp atışları yanağımda sabitti. Tek kelime etmem gerekmiyordu, tüm kırık parçalarımı nasıl aıtmiş gibi hissettirdiğini açıklamam gerekmiyordu. O zaten biliyordu. Her nasılsa, başından beri biliyordu.

Ve belki de aşk gerçekten buydu - sadece bir boşluğu doldurmak değil, boş yerlerden güzel bir şey inşa etmek. O benim dünyam, her şeyim, bir daha asla hissedemeyeceğimi düşündüğüm bir şekilde kendimi güvende hissetmemi sağlayan kişi olmuştu.

Onun kollarında artık yalnız olmadığımı biliyordum. Ve onunla sonsuza dek mutlu olmaya hazırdım, acı verici bir şekilde hazırdım.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

EPILOG

CASEY

BİR YIL SONRA.

Spikerin sesi yüksek ve net bir şekilde stadyumda yankılandı ve sonra...

"Bu yılki NFL draftının ilk seçimiyle Dallas Renegades..." Hepimiz nefesimizi tutarken o durakladı. "Parker Davis."

Dünya donmuş gibiydi, sonra binlerce renge büründü. Parker'ın elini o kadar sert sıktım ki muhtemelen canı yandı ama o hiç irkilmedi. Bana döndü, gözleri heyecan ve inançsızlıkla parlıyordu. Yüzüne yayılan gülümseme her şeyi anlatıyordu; yılların hayalleri, alın teri ve fedakârlık o anda parlıyordu.

"Başardın" diye fısıldarken gözyaşlarıma engel olamadım.

Başka bir şey söylemeden beni kendine çekti ve öptü, üzerimizde milyonlarca kamera olmasını umursamıyormuş gibi görünüyordu. Geri çekildiğinde hâlâ elimi tutuyordu, başparmağı parmak eklemlerimin üzerinde geziniyordu, sanki o da benim kadar sabitlenmeye ihtiyaç duyuyordu.

Parker yanımda duran annesine baktı, gözleri buğuluydu, gururluydu... ve onu gördüğüm en sağlıklı haliydi. Bunun için burada olmayı hedeflemişti, tedavi merkezinden ayrılabilmek ve Parker'ın yanında olabilmek için her gün çok çalışıyordu.

Ona sarılmak için eğilirken elimi tutmaya devam etti. "Seninle gurur duyuyorum oğlum," dedi yüzü ışıdayarak. "Baban-o da çok mutlu olurdu

gurur duyuyorum." O sırada ağlıyordu, ama geçmiştekilerin aksine... bunlar mutluluk gözyaşlarıydı. Bu da onunla tanıştığımдан beri olanlardan büyük bir adımdı.

Walker ve Cole yanıma geldiler, her biri ona sarılırken Parker hâlâ elimi tutuyordu.

Cole, sanki iki hafta önce Grammy kazanmamış gibi sırtarak, "Parkie-Poo, bizi gösteriyor," dedi.

"Birinin bu aileyi meşru kılması gerekiyordu," diye sırttı Parker.

Walker gözlerini devirdi. "Şimdiden çok ukalasın. Çekilmez biri olacaksın, bunu söyleyebilirim."

Parker bana göz kırptı. "Görünüşe göre Dallas, Davis kardeş departmanında bir yükseltme aldı. Umarım hazırdır."

Walker alay etti. "Bunu bana Lombardi Kupası kazandığında söyle, benim Stanley Kupası kazandığım gibi."

Parker'ın gülümsemesi genişledi. "Adil."

Bana geri döndü. "Kahretsin. Bu oluyor," dedi, onlar uzaklaşırken sesi gergindi.

"Sanırım seni bekliyorlar," diye fısıldadım, gözlerim fal taşı gibi açılmıştı çünkü herkes bize bakıyordu. Parker buna alışmış olabilirdi ama ben hâlâ alışmamıştım.

Elimi öptü. "Seni seviyorum," diye mırıldandı ve sonunda elimi bırakıp sahneye doğru yürümeye başladı. Gidişini izledim, kalbim yerinden çıkacakmış gibi hissediyordum çünkü onu o kadar çok seviyordum ki.

Parker ayağa kalktı, komiserden şapkayı aldı ve kalabalığa baktı, gözleri tekrar beni bulmadan önce odanın karşısındaki Matty ve Jace'e sırttı. Göz kırptı.

Bir gün bana kalp krizi geçirtecekti. Ama gitmek için ne yol ama.

"Çok seksisin," diye homurdandı, beni oturma odamıza geri götürürken kravatını çekiştiriyordu.

"Mmh, ben de sana," diye nefes aldım, tökezleyerek... çünkü çok sarhoştum. Parker düşmeden hemen önce beni yakaladı ve ben de kıkırdadım.

"Kahramanım," diye mırıldandım ve o da sırttı.

"Bazen."

"Bu gece istediğin kadar kötü olabilirsin," diye mırıldandım ve gözleri büyüdü.

"Sanki bana bir hediye teklif ediyormuşsun gibi geliyor, bebeğim." Beni belimden yakaladı ve göğsüne doğru çekti.

"Evet. Sen ne istersen." Dudaklarına bir öpücük kondurdum ve kendime engel olamadığım için parmaklarımı saçlarına doladım. "Sana ihtiyacım var," diye fısıldadım.

Parker çılgınca etrafına bakındı, bakışları sonunda arkamdaki bir şeye takıldı.

Arkama baktım ve onun köşedeki Steinway'e baktığını gördüm. Ülkenin en önde gelen el cerrahıyla geçirdiğim ameliyatı kutlamak için -sürpriz olarak bulmuş ve parasını ödemişti- bana daha önce aldığı piyanoyu hayalimdeki piyanoyla değiştirmişti.

Ameliyat başarılı olmuştu. Hâlâ ara sıra titremelerim oluyordu ve bir zamanlar hayal ettiğim gibi profesyonel olarak çalamayacaktım ama artık bütün şarkıları çalabiliyordum. Bu da zihinsel durumumu büyük ölçüde iyileştirmişti.

Bana verdiği ve kaybettiğimi sandığım bir başka şeydi.

"Seni o piyanonun üzerinde yemek istiyorum," diye mırıldandı, beni geriye doğru yürütürken.

"Böyle bir sahnenin olduğu bir film olduğuna eminim," diye güldüm, ses daha çok bir inilti gibi çıkıyordu, çünkü dilini ve yapabileceği her şeyi düşünerek çoktan ıslanmışım.

"Var. Oynayabildiğini öğrendiğim andan beri *o sahneyi* yeniden canlandırmayı düşünüyordum."

Parker beni zahmetsizce kaldırdı, altımda piyano tuşlarının serin, sert kenarını hissedene kadar bana rehberlik etti, zengin, yankılanan notalardan oluşan bir çağlayan odada yankılandı. Dizlerimin arasında ilerlerken ellerimle omuzlarını kavradım, gözleri diğer her şeyi unutturan o şiddetli, tereddütsüz yoğunlukla gözlerime kilitlendi. Alçak notalar altımda sessizce mırıldanıyordu, her hareket yumuşak bir akordu andırıyordu.

"Bu iyi bir başlangıç," dedim nefes nefese.

Güldü, hınzır sesi tenimin üzerinde kayıyordu.

Elleri belimden göğüslerimin arasına doğru kaydı ve sonra piyanonun üstüne yayılana kadar beni sertçe geriye itti.

Piyano sehпасına çöküşünü izledim, bakışları odanın soluk ışığında parlıyordu.

"Bacaklarını aç," diye mırıldandı ve itaatkâr bir şekilde bacaklarımı omuzlarına bağladım, ben hareket ettikçe odayı daha uyumsuz akorlar dolduruyordu.

"Ve sanırım bunların gitmesi gerekiyor." Elbise giyiyordum ve bu yüzden parmağını tanga çizgimin altına kaydırmak ve çekmek için kolay erişimi vardı.

Odanın serin havası göbeğime çarptığında inledim... ve sonra sıcak, ıslak dili kıvrımlarımdan kayarak beni açtığına gerçekten inliyordum.

"Evet," diye inledim.

Dili içime doğru kayarken, hafif bir basınçla, piyano tuşları yumuşak, tesadüfî bir melodiyle karşılık verdi; her nota, hayal edebileceğim en seksi aşk müziği olarak aklımda kalacak sessiz, unutulmaz yankılarla bir sonrakine karıştı. Ses odayı doldurdu, ben tuşlara karşı kıvrandıkça yükselip alçaldı.

Ve boşaldığımda, müzik kreşendo yapıyor gibiydi, son nota havada asılı kaldı, enfes zevk içimde yükselirken.

Ayağa kalkıp takım elbisesinin pantolonunu çıkarırken, "Sen benimsin," diye mırıldandı.

Ve içime doğru kayarken, onun iddiasını hissedebiliyordum. Gerçekten ne kadar onun olduğumu hissedebiliyordum. Ama en şaşırtıcı şey... o da benimdi.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

İKİNCİ EPILOG

PARKER

Gözüm, inanılmaz derecede sarhoşken H-O-T-T-O-G-O'yu hecelemeye çalışırken Nat'i tutarken tehlikeli bir şekilde sallanan Casey'deydi. Matty ve ben izlerken gülüyorduk. Bekârlığa veda partisi tüm hızıyla devam ediyordu ve ben de bu süreçte ona bir şey olmamasını sağlamak için kendimi nişanlının kişisel bekçi köpeği olarak belirlemiştim.

"Bahse girmem gerektiğinde Jace nerede?" Matty homurdanarak odanın içinde söz konusu adamı aradı.

"Neden benimle bahse girmiyorsun?" Alınarak sordum.

Matty sırttı. "Çünkü bahis senin *üzerine*. Casey'nin kışına bakan o adama yumruk atmamak için kendini ne kadar tutabileceğini merak ediyorum."

Casey'nin etrafındaki herkesi hızlıca inceledim ama kimden bahsettiğini göremedim.

"Nerede?" Yaslandığım barı iterek homurdandım. Matty histerik bir şekilde gülmeye başladı. "Bu çok eğlenceli."

Ofladım ve gözlerimi devirdim. Casey'ye ne kadar takıntılı olduğum konusunda bana zorluk çıkarmayı seviyorlardı ama bir gün her gün yaşadığım mantıksız duyguları anlayacaklarını düşünmek hoşuma gidiyordu.

Jace nihayet yeniden ortaya çıktığında Casey'nin şimdilik güvende olmasından memnun bir şekilde yerime oturdum. Enkaz gibi görünüyordu, lunapark treninden yeni inmiş gibi sendeliyordu. Gömleği yarım yamalak, yakası yamuktu. Saçları darmadağın ve vahşi açılarla dışarı çıkıyordu. Yüzü kızarmıştı ve boynunda belli belirsiz kırmızı ruj lekeleri göze çarpıyordu.

tenine değdi. Ağır bir şekilde bar taburesine çöktü, yüzünde şok ve huşu karışımı bir ifade vardı.

"Neyin var senin?" Kaşlarımı kaldırarak sordum. Matty ve ben bakıştık, Matty'nin dudaklarında bir sırıltmanın başlangıcı oluşmaya başlamıştı bile.

"Peki az önce ne yaptın, daha doğrusu *kim* yaptı?" Matty ekledi.

Jace bize baktı, ifadesi o kadar ciddiye ki neredeyse komikti. "Buna asla inanmayacaksınız."

"Tuvalete gittiğinden beri komikleştin mi? Evet, muhtemelen buna inanmayacağım," diye mırıldandı Matty, abartılı bir iç çekişle eğilerek. Jace gözünü bile kırpmadı. Gözleri hâlâ kocaman, deli gibi bakıyordu, Aslında. "Ben sadece... Ben sadece hayatımın aşkını buldum."

Matty ve ben ona baktık, ikimiz de kahkahayı patlatmamaya çalıştık ve başaramadık.

"Nereye?" Matty sırtarak sordu. "Banyoda mı?"

"Hayır, dostum. O dışarıdaydı," diye çılğınca dans pistini işaret etti. "Dans ediyorduk ve sonra... bilirsin işte."

İçkimi yudumlarken kahkaha attım. "Bekle, bunu az önce yaptın-"

"Evet. Hemen arka tarafta. Hayatımın en iyi on beş dakikasıydı ve on beş dakika için bana zorluk çıkarma. *O kadar* uzun süre dayanabilmek için bile kışımı yırtmam gerekti." İçini çekti, bir hayalin içinde kaybolmuş gibi bara bakıyordu. "O mükemmeldi."

"Tamam... Peki nerede o? Adı ne?" Matty kalabalığın arasından onu seçebileceğini düşünmüş gibi odaya göz gezdirerek sordu.

Jace'in yüzü kızarmaya başladı ve gerçekten üzgün görünüyordu. "O gitti. Ve... adını bilmiyorum. Bana vermedi." Sandalyesinde arkasına yaslandı ve kalp krizi geçiriyormuş gibi göğsünü ovuşturdu. "Lanet olsun. Adını bilmiyorum. Ne yapacağım ben şimdi?"

Matty bu noktada neredeyse iki büklüm olmuştu. "Bakalım doğru anlamış mıyım? 'Hayatının aşkıyla' tanıştığını ve onun sana adını vermediğini mi düşünüyorsun?"

Tam o sırada barmen önümüzde belirdi. "Hey, dostum, bara birlikte geldiğin sarışın kız arkadaşın mıydı?" diye sordu Jace'e.

Jace koltuğunda doğruldu. "Evet. Neden?" dedi dişlerinin arasından yalan söylerken.

"Kredi kartını unutmuş. Geri isteyebileceğini düşündüm."

"Teşekkürler," diye cevap verdi Jace, sesi normalden iki oktav d a h a yüksek çıkmıştı. Kartı titreyen elleriyle alırken boğazını temizledi ve üzerindeki isme baktı. Başını kaldırdı, yüzü yavaş ve gülünç bir sırıtışa dönüştü.

"Beyler," diye anons etti, sanki Kutsal Kâse kendisine uzatılmış gibi kartı havaya kaldırarak. "Bunun ne olduğunu biliyor musunuz?"

"Ne?" Matty ve ben neredeyse hep bir ağızdan sorduk. Bu noktada Jace'in her sözüne asılı kalmıştık... çünkü onu hiç böyle görmemiştik.

"Bu bir işaret."

Matty gözlerini devirerek onu omzundan alkışladı. "Ya da sadece kredi kartıdır, dostum. Her iki durumda da, müstakbel karın hakkında yeni bir açıklama yapmadan önce sana bir içki daha alalım."

Jace onu görmezden geldi, kartı cennete giden bileti gibi tutuyordu. Kartı cebine sokarken yüzü kendini beğenmiş, kendinden emin bir sırıtışla kıvrıldı. "Hayır. Sana söylüyorum. Sözümü unutma. Onu bulacağım."

Jace'in The Wrong Play'deki hikâyesini [buradan](#) okuyabilirsiniz.

OceanofPDF.com

YANLIŞ OYUN KURUCU BONUS SAHNESİ

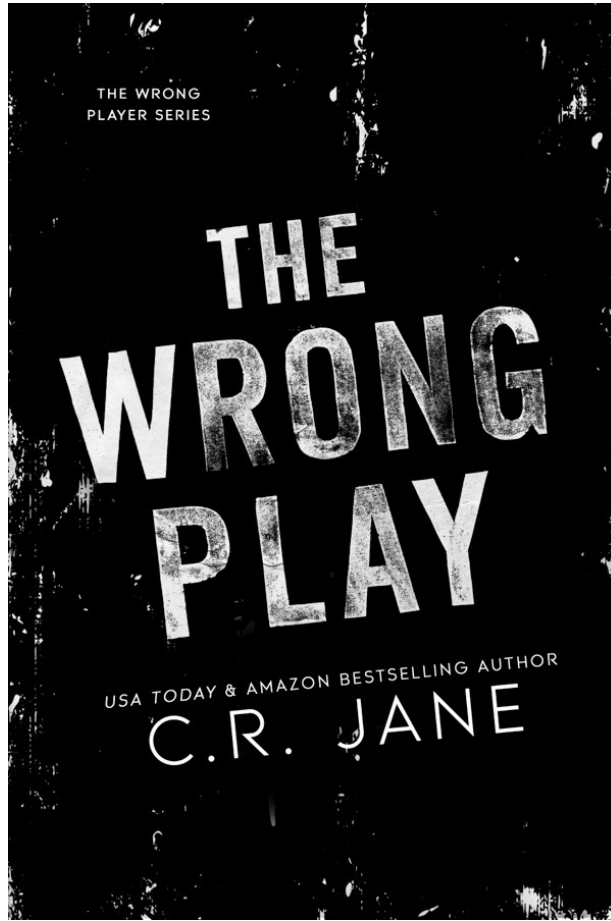
Daha fazla Parker ve Casey ister misiniz? Özel bir BONUS sahne için Kader Diyarı'mda takılın! [BURADAN](#) alın.

Walker'ın hikayesini okumak ister misiniz? [BURADAN okuyun](#).
Darkwood College'ın Sfenks Bölümü hakkında bilgi edinmek ister misiniz? [BURADAN](#) alın.

OceanofPDF.com

YANLIŞ OYUN

W Jace'in bağımsız hikayesini okumak ister misiniz? Yanlış Oyun'u [BURADAN](#) alın.

OceanofPDF.com

PARKER'IN PARMESAN TAVUĞU

Porsiyonlar: 4 Kişilik

İçindekiler

- 2 su bardağı domates-sarımsak sosu veya marinara
- 2 kemiksiz derisiz tavuk göğsü
- fincan çok amaçlı un
- 2 ekstra büyük yumurta
- 1-¼ fincan Panko ekmek kırıntısı
- 1 su bardağı taze rendelenmiş Parmesan peyniri
- 1 yemek kaşığı İtalyan baharatı
- 1 çay kaşığı sarımsak tozu
- 1 çay kaşığı sofrı tuzu
- ½ çay kaşığı taze çekilmiş karabiber
- 2-4 yemek kaşığı zeytinyağı
- 1 su bardağı taze rendelenmiş Mozzarella peyniri
- 2 yemek kaşığı kıyılmış taze maydanoz
- Garnitür için maydanoz dalları

Talimatlar

Domates-sarımsak sosunu orta ateşe ayarlanmış bir tencereye ekleyin. Sıcakken ateşi kısın, üzerini kapatın ve tavuğu pişirirken pişirin.

Keskin, ince bir bıçak kullanarak tavuk göğüslerini yatay olarak ikiye bölün. Gerekirse eşit kalınlıkta olacak şekilde düzleştirin. Nemi almak için her bir göğsü kağıt havlu ile kurulayın.

Üç sıg tabaktan oluşan bir ekmek istasyonu kurun. Unu birinci kaba alın. İkinci kapta yumurtaları çırpın. Üçüncü kapta Panko ekmek kırıntılarını, Parmesan peynirini, İtalyan baharatını, sarımsak tozunu, tuz ve karabiberi karıştırın.

Her seferinde bir tavuk göğsü ile çalışarak, her iki tarafını da kaplayacak şekilde un karışımına ekleyin, ardından yumurtaya, ardından ekmek kırıntısı - Parmesan karışımına batırın, ekmek kırıntılarının yapışması için hafifçe bastırın.

Kaplanmış tavuğu bir tabağa yerleştirin ve kalan filetolarla devam edin.

Orta-yüksek dereceye ayarlanmış büyük bir tavada 2 yemek kaşığı yağı parlamaya başlayana kadar ısıtın. Hazırlanan pizzolalardan 2 tanesini tavaya yerleştirin ve 3 dakika pişirin. Tavuğu hareket ettirmeyin!

3 dakika sonra tavuğu bir spatula ile hafifçe itin. Eğer gevşemezse 30 saniye daha pişirmeye devam edin. Eğer pizzolanın altı gevrek ise kolayca hareket edecektir.

Ters çevirin ve diğer tarafını 3 dakika daha pişirin. Tavuk göğüslerini parşömen kaplı bir fırın tepsisine aktarın ve kalan 2 pişmemiş tavuk göğsü ile devam edin.

Tüm pizzolalar piştiğinde ve parşömen kağıdının üzerindeyken, her pizzolanın üzerine 2-3 yemek kaşığı domates sosu ekleyin, ardından sosun çoğunu kaplayacak şekilde 2-3 yemek kaşığı Mozzarella peyniri ekleyin.

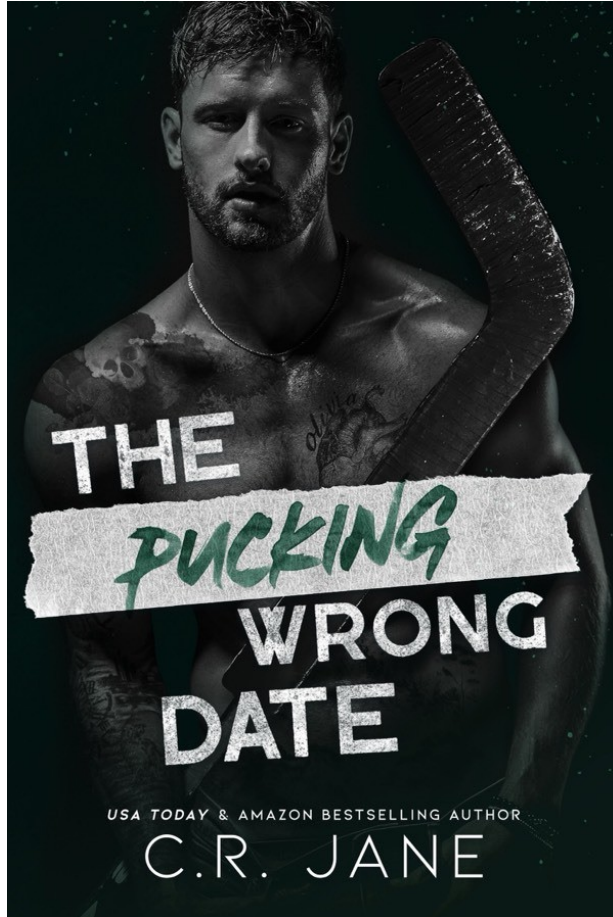
Fırını kızartmaya getirin ve rafı en yüksek seviyeye kaldırın.

Fırın tepsisini fırına aktarın ve peynir eriyene kadar yaklaşık 1-2 dakika kızartın. Kızarmaya başlarsa sorun değil. 165°F pişme derecesini kontrol etmek için bir et termometresi kullanın.

Taze kıyılmış maydanoz ile süsleyin ve spagetti veya istediğiniz garnitür ile servis edin.

PUCKING WRONG RANDEVUSUNUN ÖN İZLEMESİ

Walker Davis'in hikayesi için okumaya devam edin. Amazon ve KU'da [BURADAN](#) ulaşabilirsiniz.

Yanlış Tarih C. R. Jane Telif Hakkı © 2024 C. R.

Jane

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması ve ABD telif hakkı yasasının izin verdiği durumlar dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

İzinler için iletişime geçin:

crjaneauthor@gmail.com

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar, yöreler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal bir şekilde kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kapak Tasarımı: Cassie Chapman/Opulent Designs

Fotoğrafçı: Cadwallader Fotoğrafçılık Düzenleme:

Jasmine J.

OceanofPDF.com

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BÖLÜM 1

WALKER

"H "Merhaba Disney," diye bağırdı ağabeyimin sesi hoparlörden alaycı bir şekilde.

Lanet olası pislik.

"Sana 'Disney' demekten daha açık konuşmalı mıyım? Mesela bu, yukarı gelebilmem için saçını açmanı istemem gereken bir durum mu, mesela şu hatunun adı neydi?" diye devam etti Cole.

Rapunzel. "O piliç" Rapunzel'di. *Besbelli*.

"Hiçbir fikrim yok," dedim, "Disney" lakabı haberlerde yayıldığına göre Ari Lancaster'ın sikine bir disk atılması gerektiğine karar vermiştim. "Ama seni bırakmamı istiyorsan, bana sesleneceğin tek şey 'Walker' olsa iyi olur."

"Hadi, küçük kardeşim. Bırak gireyim," diye şarkı söyledi. İçimi çektim ve geçmesine izin veren düğmeye bastım.

Birkaç dakika sonra asansörün sesi duyuldu ve Cole, alamet-i farikası haline gelen o zahmetsiz soğukkanlılıkla dışarı çıktı. Uzun, güneşin öptüğü sarı saçları omuzlarına dökülmüş, koyu mavi bir bandana ile yüzünden uzak tutulmuştu. Gömleğinin düğmeleri göğsünün yarısına kadar açıktı ve bandana ile uyumlu mavi taşlı uzun bir kolye takıyordu. Ve taşıdığı kovboy şapkası...

Tamamen saçmalık.

"Lanet bir hippiye benziyorsun," diye yorum yaptım ve homurdandı, güneş gözlüklerini çıkardı ve kalbimi sızlatacak şekilde bana annemi hatırlatan koyu kahverengi gözlerini ortaya çıkardı. Bana doğru yürüdü, dudaklarında kaygısız bir gülümseme vardı.

"Ben de seni seviyorum, Walkie Poo," diye mırıldanırken kolunu boynuma doladı ve beni sıkıca kucakladı.

Son altı aydır Sounds of Us ile turnedeydi ve ziyaretlerimiz çok seyrek oluyordu.

Sinir bozucuydu. Ama onu görmek güzeldi.

Cole beni bıraktı ve sanki buranın sahibiymiş gibi mutfağıma doğru yöneldi. "Bu akşamki büyük maça hazır mısın?" diye sordu kilerimi açıp içindikileri incelerken.

"Kendini evinde hisset," dedim alaycı bir tavırla.

Sırıttı. "Ben büyüyen bir çocuğum, Disney. Haftalarca viskiyle yaşadıktan sonra besleyici maddelere ihtiyacım var."

Anahtarlarımı ona fırlattım ve o da tam zamanında eğilip vurulmaktan kurtulurken kıkırdadı.

Telefonumu elime aldım ve bir mesaj attım.

Hayatımı mahvettin.

Ari, Sports Illustrated'ın bu sabahki sayısından beri nefesini tutmuş bekliyormuş gibi hemen cevap verdi.

Mükemmel. Bunu yapıyoruz. İyi bir drama sahnesine bayılırim.

Sorun nedir?

Lincoln mesajlarıma cevap verdiğinde her zaman yaptığım gibi sıırıttım. Çünkü Lincoln Daniels bir tanıydı.

"Lincoln neden Kral Linc olarak orada?" Cole omzumun üzerinden sordu. Sesini duyunca sıçradım ve telefonumu sakladım. Kardeşim kedi gibiydi.

"Yağmalayacak bir kileriniz yok mu?" Hırladım.

Cole kollarını önünde kavuşturarak sıırıttı: "Kaya tanrısı kardeşinin şu anda dikkatini çekmediğini fark etmeden edemedim."

Alay ettim. "Az önce kendine 'rock tanrısı' mı dedin?" "Bu özgüven. Ukalalık değil, küçük kardeşim."

"Kollarınızı daha büyük göstermek için kollarınızı da bilerek mi yırttınız?"

Telefonum çaldı ama kardeşimin yanaklarında bir kızarıklık vardı, bu yüzden şimdilik görmezden geldim.

Bu çok iyiydi.

"Varsa göster, Walkie," dedi sonunda burnunu çekerek ve kendini tekrar kilere gömdü.

Ben: Bundan böyle "Disney" senin kelime dağarcığına giremez.

Ari: Sanırım aradığınız kelime 'bundan böyle' Disney.

Kesinlikle bundan sonra.

"Katılıyorum. Kesinlikle 'bundan böyle'," dedi Cole bir elmayı çıtırdatarak ısırırken.

"Siktir!" Bana bir kez daha sinsice yaklaşmayı başardığı gerçeğiyle tekrar sıçrayarak bağırdım. "Hepinizden nefret ediyorum," diye homurdandım.

Cole elmasını yemeye devam etti, benim azarlamamdan hiç etkilenmemişti. Telefonumun alarmı çaldı ve sinirlerim göğsümde yükseldi.

"Oyun zamanı mı?" Cole sordu, ben de elimi yüzüme sürerek başımı salladım.

Bu gece büyük bir maçtı. Kariyerimin en büyük maçlarından biriydi. Playofflara girmek için oynuyorduk. Ama daha da önemlisi... Dallas'la gelecek yıl için bir kontrat yapma şansım olsun diye oynuyordum. Ari bu sezondan sonra ayrılıyordu, bu konuda çok açıktı.

Korkak gibi konuşmuş olabilirim... ama Ari ve Lincoln ile oynama şansı... bu benim için kariyer hedefiydi.

L.A. bana iyi davranmıştı. Ama değişime hazırdım. Ve burada kendimi hep sudan çıkmış balık gibi hissetmiştim. Tennessee'li bir çocuk için L.A. yabancı bir dünyaydı.

Cole, çiftlikten çok rock yıldızına benzeyen gösterişli kovboy şapkasındaki bir tür şahin tüyüyle oynarken sııttım. Belki de Davis kardeşlerden *biri* Los Angeles'ta kendini evinde hissediyordu.

Ama ben değildim.

Cole sırtarak, "Parker benim maça gidip onun gitmemesini kıskanıyor," dedi ve bu durumdan kesinlikle memnun görünüyordu.

Küçük kardeşimiz bu hafta bahar antrenmanlarına başladı ve tamamen zaman kaybı olmasına rağmen Parker'ın hedefinde NFL seçmeleri vardı ve buna hazırlanmak için her şeyi doğru yapmaya çalışıyordu.

"İç çamaşırı için ilginç bir yer Walkie," diye yorumladı Cole, eğilip kurutulmuş et çubuğunu kullanarak bir çift siyah dantelli külot aldı. Gözlerimi kırıştırdım.

"Yani arşıfların içinde bir ucube olduğunu biliyordum, iyi olanlar her zaman öyledir, ama kiler? Annem ne derdi?" diye söylendi.

Alay ettim, yanaklarım yanıyordu, her ne kadar turne otobüsünün muhtemelen konserlerden sonra aldığı tüm kuyruklar yüzünden turne sonunda DNA'dan arındırılması gerektiğini bilsem de.

"Şanslı kız kimdi?" diye sordu, külotu kurutulmuş etin ucunda sallayarak.

"Ver şunları bana." Onları aldım ve çöpe attım.

"Ben hazırlanmaya gidiyorum," diye seslendim ona odama doğru yürürken. "Lütfen o kurutulmuş etten yeme."

"İsim istiyorum."

Omzumun üzerinden bir orta parmak attım ve odama saklandım.

Aslında bunların kimin iç çamaşırları olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Son zamanlarda biraz kurak bir dönem geçiriyordum. En iyi arkadaşlarını ruh eşleriyle izlemek insana bunu yaptırıyor.

Tek gecelik ilişkiler ya da benimle yanlış nedenlerle birlikte olan puck bunnies ile denemek eskisi kadar etkili olmuyordu.

Bir de Davis ailesinin laneti vardı. Parker ve Cole bunun doğru olmadığına yemin etti. Ama adını duyduğunuz her erkek akrabanız bunu yaşamışken düşünmeden edemiyordunuz. Özel bir kadınla göz göze geldikleri ve anında aşık oldukları o an.

Telefonum çaldı ve beni acınası düşüncelerimden kurtardı.

Blake az önce aletimin normalden daha büyük görüldüğünü söyledi. Yani bu gece kesinlikle biz kazanacağız.

Ben: Bunu duymak istemedim.

Kral Linc: Büyük bir maçtan önce nut atmamaya ne oldu?

Sanki sen yapmadın.

Kral Linc: ...

Ari:...

Ben: Yine. Hala buradayım.

Homurdandım ve oyun öncesi duşumu almaya gittim, orada kesinlikle taşak yemeyecektim.

Çünkü büyük bir maçtı.

Cole'un şu anda beni görememesine çok sevinmiştim. Her şeyden önce berbat bir dansçıydım ve onun şarkılarından biri yerine Taylor Swift'le dans ettiğim için bana gücenirdi.

Ama onda o bulaşıcı ritim yoktu.

Ari'nin dans ritüeli takımı son bir saattir içinde bulundukları korkudan kurtardı ve son bir "Kobralar!" ile oyun zamanı geldi.

Tünelde bekleyip kaymaya hazırlanırken Ari kışma bir tokat attı.

Ona göz kırptım. "Bu gece kışa dokunmak yok demiştin hani?" Homurdandım.

Ari gözlerini devirdi, siyah saçlarını yüzünden uzaklaştırdı ve kaskını taktı. "Bu geceki maç bundan daha önemli Disney," diye karşılık verdi, oyun yüzünü takınarak.

Başımı salladım ve kendimi oyuna verdim.

Isınma hareketleri için kaymaya başladık ve ben buzun etrafında alışlagelmiş turumu attım, bunu yaparken altmış beşe kadar saydım. Bu her maçta yaptığım tuhaf bir ritüeldi ve herkes ben kaleye dönene kadar benimle konuşmaması gerektiğini biliyordu. O zaman yirmi kez yukarı aşağı yapabilmem için birkaç dakika daha beklemeleri gerekiyordu. Ve sonra hazırdım.

Hey...sadece işe yaramadığında garipti. Ve işe yaradı... zamanın %75'i gibi... en azından bu sezon.

"Sana bir Disney prensine göre biraz tuhaf olduğunu söylemiş miydim?" diye yorumladı Ari patenle yanından geçerken.

Eldivenlerimle bunu yapmam imkânsız olsa da arkasından, "Seni şimdi tersliyorum," diye bağırdım.

Yolun karşısında Seattle'ın kalecisi geriniyordu ve ben onu geçip giden milyonlarca gol hayal ederek ters ters baktım, çünkü düşünmezseniz, ortaya çıkaramazdınız.

Hmmm. Belki biraz garip davrandım.

Isınma hareketleri devam ederken kendime, "Ben de en iyisiydim" dedim. Çünkü yine olumlu düşünmek çok önemliydi.

"Sen bir duvarsın Disney. Lanet olası bir tuğla duvar," dedi Ari yanımdan geçerken, belli ki anlamıştı.

Başımı salladım ve bir kova dolusu diskle reflekslerimi her açıdan test eden Koç Markov'a odaklandım.

Isınma turları sona erdi ve ben de bir şişe su almak için yedek kulübesine doğru kaydım, kaskımı kaldırıp yüzüme sıktım.

"Gidelim Disney," diye bağırdı Cole yakınlardan. Homurdandım ve camdan ona bakarken en iyi hırçın yüz ifademi takındım. Maç için ona verdiğim koltuklar vardı ve o bir şekilde fazladan üç tanesini *kızlarla* doldurmuştu. Sanki bir tanrıymış gibi ona asılmışlardı. Ben inledim, o sırtı ve göz kırptı, kendini beğenmiş herif.

Ari patenle yanıma geldi ve biraz su aldı. "Bu çok güzel bir zaman olacak," diye bağırdı takıma ve hepsi bir eldiven kaldırıp onunla birlikte kükredi.

Ve sonra zaman geldi.

Pak düştü ve ilk periyot başladı. Seattle agresif hücumlarıyla tanınıyordu ve ben de kendimi şut yağmuruna hazırladım. Pist, buzu kesen patenlerin ve çarpışan sopaların sesleriyle yankılandı. İlk dakika içinde, Seattle'ın yıldız forveti savunmamızı yararak bir kaçış denedi. Her hareketini takip ettim, şutçuya yakın durdum. Hızlı bir bilek vuruşu yaptı ama ben eldivenimi çıkarıp pakı havada yakaladım. Seyirci onayını haykırdı.

Ari bana bir yumruk attı ve ben de ona başımı salladım, damarlarımda adrenalin yükseliyordu.

Dakikalar sonra, ağımızın önünde yaşanan bir itiş kakış, yakın mesafeden bir şutla sonuçlandı. Kelebek pozisyonuna geçerek kalenin alt kısmını kapattım. Seattle'ın forvetlerinden Ryan Taylors, beş deliğe nişan alarak alçaktan bir şut gönderdi ama ben pedlerimle boşluğu kapatarak ona gün ışığı vermedim. Ribaund Ari tarafından çabucak temizlendi.

Devre ilerledikçe Seattle ivme kazandı ve bir dizi şans yarattı. Mavi çizgiden gelen sert bir şut kalenin üst köşesine doğru fırladı. Oyunu okuyup diskin yörüngesini takip ettim. Umutsuz bir sıçrayışla uzandım ve eldivenimle topu yakalayıp atıcının gol atmasını engelledim.

Lanet olsun. Şimdiden kaç kurtarış oldu?

"O benim kalecim," diye seslendi Ari, pakı Taylors'tan çalmadan hemen önce.

İlk periyodun bitimine beş dakikadan az bir süre kala Seattle hızlı bir hücum gerçekleştirdi. Forvetleri tek başına kayarak içeri girdi ve arenadaki kolektif gerilimin arttığını hissedebiliyordum. Bir şut çıkardığında, içgüdüsel olarak tepki verdim ve kendimi kurtarmak için konumlandırımdı.

Disk tam göğsüme çarptı ve hakemden bir düdük bekleyerek hızla bastırdım. Ama hiç gelmedi. Oyun devam etti ve Seattle topa yeniden sahip oldu.

"Hey çizgili, düdük bir sık değil, çalabilirsin," diye homurdandı Ari, pakı almak için mücadele eden bir oyuncuyu panolara çarparken.

Homurdandım ve başımı salladım. Ama doğruydu. Bu ne lan?

Oyun devam etti ve iki dakika kala Sullivan Seattle'ın kalesine doğru keskin bir hamle yaparak savunmayı yarmaya çalıştı. Seattle'ın defans oyuncularından biri oyunu kesmeye çalıştı ancak bunun yerine sopasının ucuyla Sullivan'ın yüz maskesine vurdu.

Çarpmanın yankılanan sesi salonda yankılandı ve hakemler hemen düdüklerini çalarak penaltı işareti verdi. Oyuncu ceza sahasına doğru kayarken kalabalık kükreyerek defalarca "Utanç" diye bağırdı.

Bunu yapmalarına bayılırdım.

Bu aynı zamanda güç oyunu zamanı anlamına geliyordu ve Tommy'nin sakat bacağına rağmen ustalıkla içeri girip çıkarak kaleye doğru kaymasını izledim. Şutunu çekti ve...

Evet. 1-0.

Kalede durmuş, ikinci periyot için hazırlanıyor, sırtımı esnetiyor ve bir bardak su içiyordum. İçimde yükselen adrenalin yüzünden kendimi huzursuz hissediyordum.

Bu oyun için yaşadım.

Şimdiye kadar önüme çıkan her pakı durdurmuştum ve playofftaki yerimizi garantilemeye yaklaştıkça beklenti artıyordu.

Umarım Lincoln bizim için geliyordu. Ondan bir an bile şüphe etmedim.

Ne de olsa o adam bir tanrıydı.

Ari yanımdan geçerken bana bir başparmak işareti yaptı ve ben de kendimi bir sonraki periyodun başlamasına hazırladım. "İyi iş çıkardın Disney. Kesinlikle güven çemberi davranışı."

Gözlerimi devirmiştim ama kendimle gurur duyuyordum. Güven Çemberi'ne girmeye hak kazanmıştım.

Eğer gerçekten öyle bir şey olsaydı.

Bunu henüz tam olarak anlayamamıştım.

Bir dakikalığına kalabalığa baktım, tezahüratları ve küfürlü konuşmaları dinledim. Annem anı yakalamak konusunda çok başarılıydı. Her zaman babamla geçirdiği küçük anları daha fazla yaşamayı dilediğini söylerdi.

Lanet olsun, neden bunu düşünüyorum ki?

Dikkatimi tekrar kalabalığa yönelttiğimde, gürültüyü kesen belirgin, delici bir ses duydum. "Berbatsın, Davis!"

Yani, bunu milyonlarca kez duymuştum. Hayranlarım her zaman benim hakkımda konuşurdu... Ama bir şey başımı çevirmeme neden oldu.

Ve işte oradaydı, camın diğer tarafında duruyordu. Gözlerimiz kilitlendi.

Benimkini.

Ona bakarken başımın döndüğünü hissettim, tek görebildiğim... tek hissedebildiğim... o olana kadar dünya etrafımda yeniden düzenleniyordu. Kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ama bir kalp atışı için oyunu, skoru, baskıyı unuttum. Büyülenmiştim. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Aklımı kaçırana kadar kör bir şaşkınlıkla melek yüzüne baktım ve ona bir öpücük kondurdum, muhteşem yüzünün tiksintiyle buruşmasını, altın benekli gözlerinin dünyamı değiştirdiğinin farkında olmamasını hayretle izledim.

Zil çaldı ve ben isteksizce bakışlarımı onunkinden ayırıp buzun diğer tarafında yaşanan aksiyona doğru sürükledim, yaşadığım tüm gergin enerjiyle boğulacakmışım gibi hissediyordum.

Ya gittiyse? Ya onun kim olduğunu hiç öğrenemezsem? Lanet olsun.

Böyle bir şey olursa ölecekmişim gibi hissediyordum. Ve evet, deli gibi davrandığımın farkındaydım.

"Her şey yolunda mı, Walk?" Ari yanından geçerken seslendi.

Başımı salladım, o anda kelimeler ağızımdan kaçıyordu.

"Hey Davis, sana hiç tampon gibi olduğunu söyleyen oldu mu? Sadece bir dönem işe yarıyor," diye seslendi Taylors kayarak geçerken.

Ari dişlerini sıkarak Taylors'a, "Duyduğuma göre son takımında da en kötü oyuncuymuşsun, göt herif," dedi ve pakı ondan çalmadan önce onu panolara çarptı.

O adamı severdim.

Pak güvenli bir şekilde diğerk tarafa geçtiğinde, arkamda az önce yıldızlarımı yeniden yazan güzel kıza bakmaya cesaret ettim. Bana hiç dikkat etmiyordu. Buzun diğerk tarafında olanlara odaklanmıştı.

Az önce ne yaptığına dair hiçbir fikri yoktu. Ama yapacaktı.

"Walker!" diye bağırdı biri ve ben de dikkatimi tekrar oyuna verdim.

Sikeyim.

Seattle'lı bir oyuncu kaçmaya çalışıyordu.

Yaklaştığında, açılarını kesmek için elimden geleni yaptım. Pakı bacaklarımın arasından geçirmeye çalıştı ama ben kelebek pozisyonuna geçerek pakı pedlerimin altına hapsettim. Taraftarlarımız alkışlarla patladı.

"Biraz yaklaştın Dis," diye yorumladı Ari yanımdan geçerken.

"Şimdi de lakabımın lakaplarını mı alıyorum?" Pakı hakeme fırlatırken seslendim.

"Her şey o anda nasıl hissettiğimle ilgili," diye karşılık verdi yüzleşmeye hazırlanan Tommy'nin yanında sıraya girerken.

Kıza bir kez daha baktı. Ayağa kalkmış, bol Seattle formasının bile gizleyemediğı göğüs dekoltesinin önünde kollarını kavuşturmuştu.

Hay sikeyim. Bu lanet oyunun ortasında odunlaşacak değildim.

Ari bunu yaşamama asla izin vermezdi.

Ayrıca o Seattle formasını maçın ortasında yırtmayacaktım.

Çünkü ben lanet bir beyefendiydim.

O anda sözde infazcımız Soto eldivenlerini çıkarıp birkaç yumruk atmanın iyi bir fikir olduğuna karar verdi. Onu bir fil zarafetiyle izlerken gözlerimi devirmekten kendimi alamadım. Tahmin edilebileceğı gibi, ceza sahasına sürüldü, bu da takımımızın bir oyuncusunun eksik olduğuy anlamına geliyordu.

Seattle'ın güç oyunu birimi pakı hassas bir şekilde hareket ettirdi ve savunmamızın içinden bir pas ağı ördü. Atış için kendimi hazırladım.

Ama oldu işte. Hızlı bir pas, mükemmel bir zamanlama ve disk vızıldayarak yanımdan geçip kalenin arkasını buldu. Arkamdaki kırmızı ışık yanarken Seattle'ın taraftarları patladı.

Siktir. Siktir. Siktir.

Taylors bana kendini beğenmiş bir sırtış atarken, "Hey yumuşak, bacakların o kadar açık ki anneni bir azize gibi gösteriyorsun," diye seslendi.

"Taylor'lar, anneniz çok edepsiz, bir tanesinin üzerinde zıplayıncaya kadar onlara "jumpolin" derlerdi," diye seslendi Tommy başını sallayarak kayarken.

Ari homurdandı. "Tommy, komik olduğunu bilmiyordum." Kaskımı okşadı. "Başka atış yok, *Walker Disney Davis*. Sen lanet bir duvarsın."

Kızın gözleri kaskımın arkasına bakıyormuş gibi hissederek başımı salladım. Berbat olduğumu düşünecekti.

Ben lanet bir duvarım. Ben lanet bir duvarım, diye bağırdım kendi kendime, kararlıydım

Artık berbat olmamak için.

Bir sonraki oyunda Seattle mükemmel bir zamanlamayla buz ötesi bir pas attı ve yüzleşme çemberinden bir vuruş yaptı. Sol bacağıma süpürme hareketiyle savurarak pakı kaleden uzaklaştırdım.

"Çok güzel, Disney," diye bağırdı Ari. "Aferin oğlum."

Övgü kink kilidi açıldı. Bunu daha sonra incelemem gerekecekti.

İkinci devre başka bir skor olmadan sona erdi ve bitiş düdüğü çalar çalmaz umutsuzca buzdan kayarak çıktım. Takım arkadaşlarım benimle konuşmaya çalışıyordu ama ben görev adamı olmuştum.

"Hey, Fargo," diye seslendim kutunun yanındaki güvenlik görevlilerinden birine. Kaşlarını çattı ve bana baktı. "Şurada bir kız var," dedim ona, sarışını işaret ederek. "İkinci sıra, ortaya doğru." Gözlerini kıstı ve sonunda başını salladı.

Koç Gretz yanımdan geçerken "Davis soyunma odasında," diye bağırdı. Ona el salladım, kaçamayacağından emin olana kadar mola için içeri giremedim.

"Fargo, kutsal olan her şey aşkına. Maçtan sonra o kızı burada tutmanın bir yolunu bul. Ne pahasına olursa olsun."

Bana aklımı kaçırmışım gibi baktı. Ve eğer böyle düşünüyorsa haklı olduğuna emindim.

"Evlat, ne yapmamı istiyorsun, onu kaçırmamı mı?" diye sordu, kafası karışmıştı. "Ve oyunun ortasında am hakkında düşünerek ne yapıyorsun? Yeterince sevişmiyor musun?"

Bir an için kızıma "amcık" dediği için ses tellerini koparmak istedim ama kendimi tuttum. Bu bana istediğimi vermezdi.

"Fargo. Bir yolunu bul. Yaparsan sana 1000 dolar."

Gözleri büyüdü. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Hayır, seninle taşak geçmiyorum," diye tersledim, çaresizliğin sınırında geziniyordum. "Davis-ne oluyor lan?" Koç Gretz tekrar bağırdı.

kafasını tünelden içeri soktu.

"Fargo," diye yalvardım yaşlı adama, sanki hayatım pamuk ipliğine bağlıymış gibi hissediyordum. Eğer evet demezse ne yapacağımı bilmiyordum. Oyunu mu bırakacaktım? Sahte bir sakatlık mı?

Kahretsin, Ari'yi ve diğerlerini böyle yüzüstü bırakamazdım. Ama bu an sanki kaderi ellerimde tutuyormuşum gibi hissettirdi.

"Tamam, evlat. Bir yolunu bulacağım. Ama bana bin dolar borçlu olacaksın."

Başımı salladım, bu kadar uzun sürdüğü için Gretz tarafından kesinlikle azarlanacağım soyunma odasına doğru ilerlerken sadece biraz daha iyi hissediyordum.

Üçüncü periyodun bitimine üç dakika kalmıştı ve bir sayı öndeydik, fırsat buldukça ona gizlice bakmaya devam ediyordum ama bir golün daha geçmesine izin vermemiştim.

Etkilenmiş miydi?

Dikkatini çekip çekemeyeceğimi görmek için maskemi birkaç kez yukarı kaldırdım. Ama hiçbir şey olmadı. Sanki bana berbat olduğumu söylediği o anın dışında hiç var olmamış gibiydim.

Cole ona baktığımı fark etmişti ve şimdi her bakışında kaşlarını sallıyordu.

Siktiğimin piçi.

Seattle hücumlarına devam ederken çaresizlik havada asılı duruyordu. Köşeye sıkışmış yaralı bir hayvan gibiydiler ve Ari ile ben onları durdurmak için tüm gücümüzle oynamak zorundaydık.

Taylors sert bir şut çıkardı ve ben de içgüdüsel olarak tepki verdim. Eldivenim yukarı fırladı ve pakı kaptı.

Hay sikeyim. Bu çok yakındı.

"Ne kral ama!" diye bağırdı Ari, buzun üzerinde küçük bir dans yaparak. Onu selamladım ve bir içkiye ihtiyacım varmış gibi davrandım... beş yüzüncü kez... böylece onun hala orada olduğundan emin olabilirdim.

Gözlerini dikmiş bana bakıyordu. İki elini yavaşça kaldırdı ve beni ters çevirdi ve sadece onun dikkatini çekmekten neredeyse buzun üzerinde bayılıyordum.

Belli ki karşı cinsten biriyle nasıl iletişim kurulacağını unuttuğum için, ona bir kez daha lanet bir öpücük gönderdim.

Şükürler olsun ki Linc burada değildi ve Ari de dikkatini vermiyordu. Şu anki oyunumdan çok utanırlardı.

Ama sonra kızardı ve gözlerini kaçırdı. Ve lanet olsun... Bayılıyor muydum?

Saniyeler ilerliyordu ve Seattle kalecisini çekiyordu. Ari, pakı Taylor'dan kurtardı ve Tommy'ye gönderdi.

Goal!!!!

Yumruğumu salladım ve oyunun sonunu ve lanet olası bir zaferi işaret eden zil sesi duyulduğunda çılgılık attım.

Dallas kazanmazsa hiçbir anlamı olmayacak bir zafer.

Tüm takım Dallas maçının geri kalanını izlemek için yedek kulübesine doğru kayarken, ağın içinde donmuş gibi hissederek tereddüt ettim. Ayağa kalkmıştı, gitmeye hazırlanıyordu... ve sonra Fargo oradaydı, gitmesini engelliyordu.

Teşekkürler.

Bin doların onu orada tutması için yeterince iyi bir teşvik olması için dua ederek banka doğru kaydım. Ben kayarken Cole ayağa kalkmış çılgılık atıyordu. "Bire bir," diye mırıldandı ve ben de midemin bulandığını hissederek başımı salladım. Dallas ve Detroit berabere kalmıştı.

Tüm ekibimiz maçı birinin iPhone'undan izlerken taraftarlar çoktan kutlamaya başlamıştı.

Lincoln bir tanrıydı. Bunu yapabiliirdi.

Ve sonra yaptı da. Detroitli oyuncunun bacaklarının arasından bir şut çıkardı.

Lanet olsun.

Sanki daha önce ona yeterince tapmamışım gibi.

Linc kayarak bir kameraya yaklaştı ve ona bir öpücük kondurdu. Ari de ona aitmiş gibi kaptı.

Benim içinmiş gibi davranarak arkasından aldım.

Çünkü öyle olabilirdi. Ya da en azından hayal edebilirdim.

Güvenlik, Stanley Kupası'nı kazanmışsınız gibi kutlama yapmaları için taraftarların buza girmesine izin veriyordu ve ben umutsuzca kızın nerede olduğunu aradım.

Fargo onu buza götürüyordu!

Sinir kelebekleri neredeyse beni devirecekti.

Cole herkesle birlikte buzun üzerine çıkarken, "Disney, harikaydın," diye bağırdı. "Hadi druunk alalım!" Kolunu boynuma doladı, terden sırılsıklam olmama ve muhtemelen taşak gibi kokmama hiç aldırmadı.

Hay sikeyim. Ona böyle kokarak gidersem... muhtemelen kaçacaktı.

Cole, Parker'ı Facetime'a bağladığı telefonunu kaldırarak oyun hakkında övgüler yağdırmaya devam etti.

Bugünden önce başka bir gün olsaydı, bu benim rüyam olurdu.
Kardeşlerim ve Ari ile kutlama yapıyorum.

Ama bugün... bugün ona ulaşmak için çaresizdim.

Benim kızıma.

Benimkini.

WALKER'IN HİKAYESİNİ [BURADAN](#) OKUYUN.

OceanofPDF.com

TEŞEKKÜRLER

Her zaman en sevdiğim şeylerin en karanlık zamanlarımda ortaya çıktığını söylemişimdir. Bunu başarısız bir IVF döngüsünün ortasında yazdım. İçimde milyonlarca hormonun dolaşması yetmezmiş gibi, sürecin kendisi de dayanılmaz derecede duygusaldı. Ve çok hayal kırıklığı yarattı. Bu, kimsenin yaşamak zorunda kalmamasını dilediğim bir deneme ve açıkçası yazıp yazamayacağımdan emin değildim. Ancak yazmaya başladığım anda sanki başka bir yere, hissettiğim duygusal acıdan uzak bir yere ışınlandım. Parker, Casey ve arkadaşları, kendimi daha olumlu bir zihniyete çekmeme yardımcı olmak için tam da ihtiyacım olan şeydi. Bu kitabı yazarken güldüm, ağladım ve bayıldım. Umarım siz de öyle yaparsınız.

Ben'in ölümü ve Casey'nin kederi benim için sembolikti. Keder pek çok şekilde ortaya çıkar ve her birimiz için farklıdır ve bu, nasıl yol alınacağını ve üstesinden gelineceğini öğrenmek için hayat boyu süren bir derstir... ya da sadece onunla yaşamak.

Onların dünyasında yaşamama ve bazen benimkinden kaçmama izin verdiğiniz için teşekkürler.

XOXOXO,

C.R.

Birkaç teşekkür...

Sky'a: Bu hayatı mümkün kılıyorsun. Sen verdiğim en iyi kararsın. Seni sonsuza dek seviyorum.

Raven'a, nam-ı diğer Ay'ıma, nam-ı diğer Kuş'a, nam-ı diğer En İyi Arkadaşıma: Şu anda sensiz hayatın nasıl olduğunu hatırlayamıyorum. Sen olağanüstü birisin ve hiç beklemediğim bir lütuftsun. Senin desteğin olmadan artık nasıl yazacağımı bildiğimi sanmıyorum. Zeki, yetenekli ve çok ama çok iyisin. ILY.

Alexis'e: Benim 1. kademe arkadaşım. Desteğiniz benim için her şey demek. Bu karakterleri yazarken duyduğum ses sensin ve senin kibarlığını seviyorum.

Kalp.

Beta okuyucularım Crystal, Blair ve Lisa'ya: Siz üçünüz benim en yakın arkadaşlarım oldunuz. Desteğiniz, sevginiz ve coşkunuz için çok minnettarım. Hayatımda olduğunuz için çok şanslıyım.

Editörüm Stephanie'ye: Sen bir hediyesin. İşine olan tutkun ve detaylara gösterdiğin özen çok takdire şayan. Seninle çalışmayı seviyorum ve kitaplarım için harcadığın zaman, sevgi ve tutku için minnettarım.

Asistanlarım ve kankalarım Caitlin ve Sarah'ya. Sizi sevdiğimi biliyorsunuz. Her zaman sevdim. Her zaman da seveceğim. Kelimeler yetmez.

Ve hayallerimi yaşamama izin veren siz okurlarıma. Sizi seviyorum ve her gün size minnettarım. Teşekkür ederim.

OceanofPDF.com

C.R. JANE HAKKINDA

Utah'ta yaşıyan Teksaslı bir kız, bir eş, anne, avukat ve şimdi de yazarım. Hikayelerim yıllardır kafamda dönüp duruyordu ve sonunda onları kağıda dökmek beni rahatlattı. Büyük bir Dallas Cowboys hayranıyım ve öncelikle Taylor Swift ve hip hop dinliyorum... yalan söyleyip sen de dinlemediğini söyleme.

Okuma aşkım muhtemelen üç yaşındayken başladı ve her zaman başkalarının dünyalarında kaybolduğum için kendi dünyalarımı yaratmaya başlamam çok mantıklıydı.

Baş belası olmak için büyümek zorunda olan kadın kahramanları, mutlu sonları ve baygınlık geçirmeye değer, sadık (ve ateşli) erkek karakterleri seviyorum. Bu size benziyorsa, arkadaş olacağımıza eminim.

Burada olmanıza çok sevindim... Benimle takılmanın yolları ve okuyabileceğiniz daha fazla kitabım için aşağıdaki bağlantılara göz atın!

Güncellemeleri almak için [Facebook](#) sayfamı [ziyaret edin](#). [Web sitemi](#) ziyaret edin.

Yeni çıkan [kitaplardan](#) haberdar olmak, hakkımda rastgele bilgiler öğrenmek ve karakterlerimin farklı bakış açılarına erişmek için [haber bültenime](#) kaydolun.

OceanofPDF.com

C.R. JANE'İN KİTAPLARI

www.crjanebooks.com

Pucking Wrong Serisi (Hockey Romance Standalones)

[The Pucking Wrong Number](#)

[The Pucking Wrong Guy](#)

[A Pucking Wrong Christmas](#) (bir roman)

[The Pucking Wrong Date](#)

[Yanlış Adam](#)

[Yanlış Çaylak Pucking](#)

Yanlış Oyuncu Serisi (Football Romance Standalones)

[Yanlış Oyun Kurucu](#)

[Yanlış Oyun](#)

The Sounds of Us Contemporary Serisi (serinin tamamı)

[Bizi Bu Şekilde Hatırla Seni](#)

[Bu Şekilde Hatırla Beni Bu](#)

[Şekilde Hatırla](#)

Kırık Kalpler Akademisi Serisi: Bir Zorba Romantizmi (komple düet)

[Kalp Kırın Prens](#)

[Kalp Kırın Aşık](#)

Dahlia'yı Mahvetmek (Çağdaş Mafya Tek Başına)

[Dahlia'yı Mahvetmek](#)

Kader Kanatları Serisi (Paranormal seri)

[İlk İzlenimler](#)

[Forgotten Specters](#)

[Düşmüş Olan](#) (Kader Kanatları Novellası) [Yasak](#)

[Kraliçeler](#)

[Korkunç Başlangıçlar](#) (Kader Kanatları Kısa Öyküsü)

[Soluk Diyarlar](#)

[İnançsız Düşler](#)

[Efsanevi Krallıklar](#)

[Sonsuz Kalpler](#)

En Karanlık Lanet Serisi

[Unut Beni](#)

[Kayıp](#)

[Tutkular](#)

Hades Redemption Serisi

[En Karanlık Sevgili](#)

[En Karanlık Krallık](#)

Darkwood'un Zengin Şeytanları Serisi May Dawson ile birlikte yazılmıştır (serinin tamamı)

[Yalan Söylet](#)

[Yalvart Vahşileştir](#)

[Yaktır](#)

[Beni Kraliçe Yap](#)

Monster & Me Düet Mila Young ile birlikte yazılmıştır

[Canavarın Baştan Çıkarması](#)

[Canavarın Saplantısı](#)

Hokeyin Zengin Şeytanları May Dawson ile Düet Cowrite

[No Pucking Way](#)

[Bizim Pucking Way](#)

Ruhlar Akademisi Mila Young ile birlikte yazılmıştır (serinin tamamı)

[Kırık Ruhlar Okulu Kırık](#)

[Kalpler Okulu Kırık Hayaller](#)

[Okulu Kırık Kanatlar Okulu](#)

Fallen World Serisi Mila Young ile birlikte yazılmıştır (serinin tamamı)

[Bağlı](#)

[Kırık](#)

[İhanete](#)

[Uğramış](#)

[Ait](#)

Gönül Hırsızı Mila Young ile ortak yazar (serinin tamamı)

[En Karanlık Kader](#)

[Çalınmış Kader](#)

[Kırık Kader Tatlı](#)

[Kader](#)

Kurtlar Krallığı Mila Young ile birlikte yazılmıştır

[Vahşi Ay](#)

[Vahşi Kalp](#)

[Vahşi Kız](#)

[Vahşi Aşk](#)

[Vahşi Ruh](#)

[Vahşi Öpücük](#)

Stupid Boys Serisi Rebecca Royce ile ortak yazar

[Aptal Erkek](#)

[Aptal Kız](#)

[Çılgın Aşk](#)

Breathe Me Düet Ivy Fox ile birlikte yazıldı (tamamlandı)

[Breathe Me](#)

[Breathe You](#)

[Breathe Me Düet](#)

Love & Hate Ivy Fox ile birlikte yazıldı (tamamlandı)

[Bir Zamanlar Nefret](#)

[Ettiğim Çocuk Bir](#)

[Zamanlar Sevdiğim Kız](#)

OceanofPDF.com

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

